

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CULPA MÍA

MERCEDES RON

Benim hatam

NUH

Annemin yeni arabasının camını aşığı yukarı açarken, önümüzdeki lanet yılın benim için neler getireceğini düşünmeden edemedim. Hâlâ nasıl bu hale geldiğimizi merak etmekten kendimi alamıyordum, evimizi, evimizi ülkenin öbür ucundan Kaliforniya'ya bırakarak. Hayatımı tamamen değıştirecek o ölümcül haberi alalı üç ay olmuştu, geceleri beni ağlatan, on bir yaşındaki bir çocuk gibi yalvarıp bağırtan o haber. on yedi yerine kız. .

Ama ne yapabilirdi? Reşit değildim, on sekiz yaşıma girip üniversiteye gitmeme daha on bir ay, üç hafta ve iki gün vardı; Sadece kendilerini düşünen ebeveynlerden, sırf bundan sonra hayatımı tamamen tanımadığım iki insanla ve üstelik iki amcayla paylaşmak zorunda kalacağım için birlikte yaşamak zorunda kalacağım o yabancılardan uzakta. .

"Bunu yapmayı kesebilir misin?" Beni sinirlendiriyorsun, dedi annem, anahtarı kontağı takıp arabayı çalıştırırken.

"Yaptığın birçok şey beni sinirlendiriyor ve buna katlanmak zorundayım," dedim ona kaba bir şekilde. Yanıt olarak gelen yüksek sesli iç çekiş o kadar rutin hale gelmişti ki, beni şaşırtmadı bile.

Ama nasıl kendimi yapabilirdim? benim duygularımı umursamadı mı? *Elbette*, Kanada'daki çok sevdiğim Toronto kasabasından uzaklaşırken annem bana cevap vermişti. Artık yalnız yaşamayacağımıza hâlâ inanamıyordum; garipti. Annemle babam ayrılalı yedi yıl olmuştu; ve geleneksel ya da hoş bir şekilde değil: çok travmatik bir boşanma olmuştu, ama ne de olsa atlatmıştı... ya da en azından hala öyleydi.

denemek; ve annemle yalnız yaşamak, bana yeni evim olacak yere varır varmaz paramparça olacak bir iç huzuru üfledi.

Değişime ayak uydurmakta çok zorlanan biriydim, tanımadığım insanlarla birlikte olmaktan korkardım; Utangaç değildim ama özel hayatıma karşı çok çekingendim ve günün 24 saatini çok az tanıdığım iki kişiyle paylaşmak zorunda olmak bende arabadan inip kusma isteği uyandıran bir endişe yarattı.

Dün sabah evden ayrıldığımızdan beri en az onuncu kez olacak olan bu şeye onu ikna etmeye çalışarak, "Evde yaşamama neden izin vermediğini hâlâ anlayamıyorum," dedim, "Ben kız değilim. , Kendime nasıl bakacağımı biliyorum, ayrıca Gelecek yıl üniversitede olacağım ve ne de olsa yalnız yaşayacağım... aynı şey - ona mantıklı davranmaya çalışarak ve tamamen haklı olduğumu bilerek dedim. .

—Lisedeki son yılını özlemeyeceğim ve sen okula gitmeden önce kızımın tadını çıkaracağım; Noah, sana binlerce kez söyledim, bu yeni ailenin bir parçası olmanı istiyorum, sen benim kızsın, Tanrı aşkına, Gerçekten seni başka bir ülkede yetişkin olmadan ve bulunduğum yerden bu kadar uzakta yaşamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun? - gözlerini yoldan ayırmadan ve sağ eliyle yaygara kopartarak cevap verdi.

Annem tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu anlamadı. Onu sevdiği varsayılan yeni bir kocayla yeni hayatına başlıyordu, peki ya ben?

"Anlamıyorsun anne, bunun aynı zamanda benim lise son yılım olduğunu hiç düşünmedin mi?" Neyim var oradaki tüm arkadaşlarım, işim, ekibim...? Hayatım boyunca anne! - Yanaklarımdan aşağı akmak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışarak bağırdım. Bu durum bana geliyordu, bu çok açıktı. Asla ve tekrar ediyorum, *Asla*, kimsenin önünde ağladı. Ağlamak zayıflar içindir, hissettiklerini nasıl kontrol edeceğini bilemeyenler için ya da benim durumumda, hayatları boyunca o kadar çok ağlamışlar ki bir daha gözyaşı dökmemeye karar vermiş olanlar içindir.

Bu düşünceler bana tüm bu çılgınlığın başlangıcını hatırlattı ve her zaman olduğu gibi kafam, Karayip adalarındaki o lanet yolculukta anneme eşlik etmediğim için pişmanlık duymaya devam etti. Çünkü orada, hiçliğin ortasında, inanılmaz ve esrarengiz William Leister ile tanıştığı bir gemide olmuştu.

Zamanda geri dönebilseydim, Nisan ortasında tatile gitmek için iki biletle gelen anneme evet demekten bir an bile çekinmezdim. En iyi arkadaşı Alicia'nın hediyesiydi, zavallı şey bir araba kazası geçirmiş ve sağ bacağını, bir kolunu ve iki kaburgasını kırmıştı. Açıkçası, kocasıyla Fiji Adaları'na gidemedi ve bu nedenle onu anneme verdi. Ama bakalım... nisan ortası mı? O zamanlar final sınavlarındaydım ve tamamen voleybol oyunları ile ilgileniyordum. Takımım kendimi bildim bileli ikinci olduktan sonra birinci olmuştu, hayatımın en büyük zevklerinden biri olmuştu; ama şimdi o geziye katılmamış olmanın sonuçlarını görünce kupayı geri verecek, takımdan ayrılacak ve o evliliğin gerçekleşmesini engellediğim sürece edebiyattan ve İspanyolcadan başarısız olmayı dert etmeyecektim.

Bir teknede evlenin! Annem tamamen delirmişti! Ayrıca bana bir şey demeden evlendiler, gelir gelmez öğrendim ve üstelik okyanusun ortasında bir milyonerle evlenmek dünyanın en normal şeyiymiş gibi sakince anlattı. ... Tüm bu durum son derece gerçeküstüydü, beni Kanada'nın en soğuk yerlerinden birindeki küçük dairemden ABD, Kaliforniya'daki bir malikaneye taşınmaya götürdü. Annem Teksas'ta ve babam Colorado'da doğmuş olmasına rağmen benim ülkem bile değildi. Ama yine de Kanada'yı sevdim, orada doğdum, tek bildiğim buydu...

"Noah, senin için en iyisini istediğimi biliyorsun," dedi annem beni gerçeğe döndürerek. "Neler yaşadığımı, neler yaşadığımı biliyorsun.*sahibiz*geçmiş; ve sonunda beni seven ve bana saygı duyan iyi bir adam buldum ve uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim... Ona ihtiyacım var ve onu sevmeye geleceğini biliyorum ve o da sana bir gelecek sunabilir sana vermeyi asla hayal bile edemezdim.

"Toronto'daki enstitüm çok iyiydi," dedim bir yandan annemin ne kadar mutlu olduğunu düşünürken içini çekerek. Onu bu kadar mutlu, bu kadar heyecanlı görmeyeli uzun yıllar olmuştu. O başka biriydi ve onun adına mutluydum ama hayatımdaki bu kadar radikal bir değişikliğe uyum sağlayabilecek miydim bilmiyordum.

"En iyi kurumlardan biri...*halk*,Nuh.—annem açıkladı
—Artık ülkenin en iyilerinden birine gidebilecek, en iyi üniversiteleri tercih edebileceksiniz...

"Sadece o üniversitelerden birine gitmek istemiyorum anne, bir yabancının da bana bunun için para vermesini istemiyorum," dedim, bir ay içinde bir üniversiteye başlayacağım düşüncesiyle ürpererek. zengin çocuklarla dolu lüks enstitü.

—O bir yabancı değil, o benim kocam, o yüzden bu fikre alışın.
diye ekledi daha keskin bir tonda.

"Bu fikre asla alışamayacağım," diye cevapladım, bakışlarımı ondan uzaklaştırıp yola odaklanarak.

"Eh, zorunda kalacaksın çünkü biz çoktan geldik," diye ekledi, yüzeyde sinirlerim ve midemde garip bir hisle beni doğrulttu. "Burası senin yeni mahallen."

Bakışlarımı olağanüstü büyük ve etkileyici malikaneleri ayıran uzun palmiye ağaçlarına ve sokaklara odakladım. Her ev en az yarım bloktu ve her biri diğerinden farklıydı. İngiliz, Viktorya dönemi ve cam duvarlı, fiskiyeli ve çiçekli büyük bahçeli modern görünümlü olanlar vardı. Annem hayatı boyunca kendi mahallesiymiş gibi oraya arabayla giderdi ve ben caddeden aşağı indikçe evlerin büyüdüğünü görünce daha çok korkmaya başladım.

Sonunda üç metre yüksekliğindeki bir kapıya geldik ve sanki hiçbir şey olmamış gibi annem torpido gözünden küçük bir cihaz çıkardı, bir düğmeye bastı ve devasa

kapılar açılmaya başladı.

Arabayı tekrar vitesle taktı ve hoş bir yaz ve deniz kokusu yayan bahçeler ve uzun çam ağaçlarıyla çevrili bir yokuştan aşağı indik.

"Kentleşmede ev diğerleri kadar yüksek değil ve bu nedenle plajın en iyi manzarasına sahibiz" dedi bana kocaman bir gülümsemeyle. Ona döndüm ve onu tanıımıyormuş gibi ona baktım.

Etrafımızda ne olduğunun farkında değil miydi? Bunun bizim için çok büyük olduğunun farkında değil miydi?

Sonunda eve vardığımız için soruları yüksek sesle soracak vaktim olmadı. Aklıma sadece iki kelime geldi:

ANNEM.

Ev tamamen beyazdı ve yüksek, kum rengi çatıları vardı; en az üç katı vardı ama onca terası, penceresi, her şeyi olduğu için bir şey söylemek zordu... Karşımızda etkileyici bir sundurma vardı ve saat yediyi geçtiği için ışıklar yanıyordu. Bina rüya gibi görünüyor. Dışarıda güneş birazdan batacaaktı ve gökyüzü evin tertemiz beyazıyla tezat oluşturan birçok renge boyanmıştı. Ana fiskeyi bin farklı yerden fışkıran etkileyici giriş bir yana, verandadaki büyük panjurlar en az altı metre uzunluğunda olacaktı.

Çeşmenin etrafından dolaşp bizi ön kapıya götürecek olan basamakların önüne park ettikten sonra annem arabayı durdurdu. Uçaktan indiğimde ilk izlenimim, Kaliforniya'nın en lüks oteline geldiğimdi; Ama orası bir otel değildi, bir evdi... güya bir evdi... Ya da en azından annem buna inanmamı istiyordu.

Arabadan iner inmez kapıda William Leister belirdi.

Arkasında penguen kılığında bize doğru koşan üç adam vardı.

Annemin yeni kocası, onunla aynı odada bulunmaya tenezzül ettiğim birkaç sefer onu gördüğüm gibi giyinmemişti.

oda. Bir takım elbise ya da pahalı tasarımcı yelekleri giymek yerine beyaz bermuda şort ve açık mavi bir polo tişört giymişti. Ayakları plaj parmak arası terlikleriyle çevrelenmişti ve koyu renk saçları: geriye doğru taranmak yerine dağınıktı. Annemin onda ne gördüğünü anlayabildiğimi kabul etmeliydin. Adam çok çekiciydi. Uzun boyluydu, annemden çok daha uzundu ve o şimdiden 1.80'in biraz üzerindeydi; ona iyi bakılmıştı ve bununla, açıkça spor salonuna gittiğini ve yaşının izlerini göstermesine rağmen yüzü oldukça zarif bir yüz olduğunu kastediyorum. Alnında ve ağzının kenarlarında epeyce kırışık vardı ve siyah saçlarında zaten yeterince beyaz vardı ama bu ona ilginç ve olgun bir hava veriyordu.

Bizi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve ona sarılmak için bir kız öğrenci gibi koşan annemi karşılamak için merdivenlerden indi.

Vakit kaybetmeden arabadan indim ve eşyalarımı almak için bagaja gittim.

Eldivenli eller birdenbire ortaya çıktı ve irkilerek geri çekildim.

Penguen gibi giyinmiş adamlardan biri, "Eşyalarınızı alacağım, hanımefendi," dedi.

"Kendim yapabilirim, teşekkürler," diye yanıtladım, kendimi gerçekten rahatsız hissediyordum.

Adam bana aklını kaçırmış gibi baktı.

William Leister arkamdan, "Pret'in sana yardım etmesine izin ver, Noah," dedi.

İsteksizce valizimi bıraktım ve bana doğru gelen çifte döndüm.

"Seni görmek çok güzel Noah," dedi annemin kocası, bana sıcak bir şekilde gülümseyerek. Annem, onun yanında, davranmamı, gülümsememi veya bir şey söylememi sağlamak için yüzüyle jestler yapmaktan geri kalmıyordu.

Yaşadığım küçük krizin ardından daha ben gelmeden odama getirilen çantalarımın yanına gittim; ve biraz şort ve basit bir tişört almak için acele ettim. Yaşam tarzımı değiştirmek istemiyordum ve tasarımcı polo gömlekleri ve Ralf Lauren pantolonları giymeye başlamayı düşünmüyordum. Kıyafetlerimi hazırladıktan sonra, çıktığımız uzun yolculuğun tüm kir ve rahatsızlıklarını üzerimden atarak duşa girdim. Oradaki kurutma makinesiyle saçımı kurutdum ve saçlarının güzel görünmesi için her şeyi yapmak zorunda olan kızlardan biri olmadığım için şükrettim. Neyse ki annemin dalgalı saçlarını miras almıştım ve fön çekmeyi bitirdiğimde böyle görünüyordu. Seçtiğim şeyi giydim ve evin içinde dolaşmaya ve ayrıca bir şeyler atıştırmaya karar verdim.

Orada tek başıma dolaşmak tuhaftı... Kendimi tamamen yabancı biri gibi hissediyordum ve biriyle tanışıp pis bir bakış atmaktan korkuyordum. Orada yaşamaya ama özellikle de o yerin lüksüne ve uçsuz bucaksızlığına alışmam uzun zaman alacaktı. Eski dairemde normalden biraz daha yüksek sesle konuşmak birbirimizi duymamız için yeterliydi, mutfakta olmam ve annemin odasında olmam önemli değildi, evimiz o kadar küçüktü ki sadece bu bile yeterliydi. iletişim kurabilmek Burada bu tamamen imkansızdı. Çılgılık atsam bile beni bunca oda, koridor, oturma odası, merdiven arasından duymaz mısın?

puf. Çok eziciydi.

Aşağıya indikten sonra kaybolmamak için dua ederek mutfağa yöneldim. Annem ve kocası ortadan kaybolmuştu. Sadece birkaç saat önce girişte bizi karşılayan iki adama çok benzeyen beyaz önlük ve siyah üniforma giymiş bir kadına rastlamıştım. Benim için çalışan, eşyalarımı temizleyen ve benim için yemek yapan insanların olması bana garip geldi. Annemin mutfağın sorumluluğunu üstlenmeye devam etmesini umuyordum, annem her zaman onu sevmişti ve ben de onun yemek pişirmesine bayılıyordum.

Birkaç dakika sonra gideceğim yere varmıştım. Açlıktan ölüyordum, acilen bazı abur cuburlara ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki girdiğimde yalnız değildim.

Biri buzdolabını karıştırıyordu, sadece siyah saçların tepesini görebiliyordum ve tam bir şey söyleyecekken bir havlama

sağır edici, gülünç bir şekilde ve tıpkı küçük kızların yaptığı gibi ciyaklamama neden oldu.

Buzdolabının kafası kimin böyle bir gürültü yaptığını görmek için dışarı baktığı sırada irkilerek irkilmemin nedenine döndüm.

Mutfak adasının hemen yanında siyah bir köpek vardı, güzel ve beni azar azar yemek isteyen gözlerle bana bakıyordu. Yanılmıyorsam bir çiftçiydi ama emin olamıyordum. Gözlerim köpekten hemen yanındaki çocuğa kaydı.

William'ın oğlu olduğu kesin olan Nicholas Leister'ı merakla ve aynı zamanda hayretle izledim. Onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey,*ne gözler!*Gök mavisidyler, odanın duvarları kadar açıktı ve onun terden ıslanmış, dağınık ve simsiyah saçlarıyla tam bir tezat oluştuyordu. Görünüşe göre spor yapmaktan gelmişti çünkü şort ve geniş bir atlet giyiyordu. Tanrım, çok yakışıklıydı, bunu kabul etmeliydim ama bu düşüncelerin karşımdaki kişiyi unutmama izin vermemiştim. O benim yeni üvey kardeşimdi, bu işkence yılını birlikte yaşayacağım kişi...

Ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Sen Nicholas'sın, değil mi?" diye sordum, bana tüyler ürpertici bir şekilde hırlayan şeytani köpeğe karşı duyduğum korkuyu bastırmaya çalışarak. Bakışlarını köpekten ayırmasına ve gülümsemesine hem şaşırdım hem de sinirlendim.

"Aynı," dedi gözlerini tekrar bana dikerek, "sen babamın yeni karısının kızı olmalısın," dedi ve bunu böylesine kişiliksiz bir şekilde söylediğine inanamadım.

Gözlerimi kısarak onu izledim.

"Adın..." diye sordu bana ve ben de elimde olmadan şaşkınlık ve inanamayarak gözlerimi açtım.

Adımı bilmiyor muydun? Anne babamız evlenmişti, annemle ben taşınmıştık ve ben adımı bile bilmiyor muydum?

"Noah," dedim kısaca, "Benim adım Noah."

NICK

"Noah," dedi sertçe, "Benim adım Noah."

Bana ters ters bakması hoşuma gitmişti. Yeni üvey kız kardeşim, adının veya annesinin adının ne olduğu umrumda olmadığı için gücenmiş görünüyordu, ancak annesini hatırladığımı itiraf etmeliyim. Sanki yapmamış gibi, son üç aydır bu evde kendimden daha fazla zaman geçirmişt看, çünkü evet, Rafaella Morgan bir dilenci gibi hayatıma girmiş ve üstüne bir de refakatçiyle gelmişti.

"Bu bir erkek ismi değil mi?" diye sordum, üzüleceğini bile bile. "Alınma, tabii," diye ekledim bal rengi gözlerinin daha da büyüdüğünü görünce.

"Evet, ama aynı zamanda kız gibi," diye yanıtladı bir saniye sonra.

Gözlerinin benden köpeğim Thor'a kaymasını izledim ve yine gülümsemeden edemedim. "Sizin kısa kelime dağarcığınızda unisex kelimesi kesinlikle yok," diye ekledi bu kez bana bakmadan. Thor ona hırlayıp dişlerini göstermeye devam etti. Bu onun hatası değildi, onu yabancılara karşı dikkatli olması için eğitmiştik. Onu her zamanki sevgi dolu köpeğine dönüştürmek için tek bir kelimem yeterliydi... ama yeni küçük kız kardeşimin korkmuş yüzünü görmek benim eğlenceme son vermek için çok eğlenceliydi.

—Merak etme kelime dağarcığım çok geniş—Buzdolabının kapağını kapatıp gerçekten o kızla yüzleşmek dedim—Aslında köpeğimin çok sevdiği bir anahtar kelime var. A ile başlıyor, ardından TA ve CA ile bitiyor—Yüzünden korku geçti ve ben de kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Bu yüzden görünüşüne biraz daha dikkat etmeye devam ettim.

Uzun boyluydu, muhtemelen bir altmış sekiz ya da bir yetmiş yaşında olduğundan emin değildi.

O da zayıftı ve hiçbir eksiği yoktu, kabul edilmeliydi ama yüzü o kadar kız gibiydi ki, onun hakkında herhangi bir şehvetli düşünce diskalifiye edildi. Yanlış duymadıysa liseyi bile bitirmemişti ve bu şortuna, beyaz tişörtüne ve siyah converslerine açıkça yansımıştı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlaması gerekecekti ve modaya uygun on beş yaşındaki bir şarkıcının bir sonraki albümünü almak için sabırsızlıkla beklediği görülen tipik bir genç olarak geçip gidebilirdi. Ama en çok dikkatimi çeken saçlarıydı. Çok garip bir renkti, koyu sarı ile kırmızı arasında bir yerdeydi. O kadar çok tonu vardı ki boyanabilirdi ama boyanmıyordu, doğal olduğu belliydi. Uzun giydi ve göğüslerinin üzerinden belinin ortasına kadar düştü. Hiç böyle saç görmemiştim.

"Ne komik," dedi ironik ama tamamen korkmuş bir şekilde, "Çıkar onu, her an beni öldürecek gibi duruyor," dedi bir adım geri giderek. Bunu yaptığı anda Thor bir adım öne çıktı.

İyi çocuk, diye düşündüm kendi kendime. Belki de yeni üvey kız kardeşimin, bu evin kime ait olduğunu ve benim açımdan ne kadar hoş karşılanmadığını anlamasını sağlayacak bir ders, özel bir karşılama iyi olabilirdi.

"Thor, ilerle" dedim otoriter bir şekilde köpeğime. Noah önce köpeğe baktı, sonra tekrar bana baktı ve bir adım daha geriledi. Mutfak duvarına çarpması çok kötü.

Thor dişlerini göstererek ve hırlayarak ona doğru yaklaştı. Oldukça korkutucuydu ama ona bir şey yapmayacağını biliyordum, eğer ben emretmezsem bunu yapmazdım.

"Dur!" diye bağırdı gözlerime bakarak. Çok korkmuştum... Ve

sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Arkasını döndü, orada asılı duran bir kızartma tavasını aldı ve köpeğime vurma niyetiyle onu kaldırdı.

"Thor, buraya gel!" diye emrettim, o tavayı kaldırırken. Köpeğim hemen dediğimi yaptı ve ıskaladı.

Ama ne...?

"Ne halt etmek üzereydin?" diye ağzımdan kaçırdım, köpeğime vurmak üzere olduğuma hâlâ inanamıyordum. İleri doğru bir adım attım Kendini savunmasını hiç beklemiyordum...

"Sen bir pisliksin!" diye bana bağırdı, kızartma tavası hâlâ elindeyken bana doğru yaklaştı. Omzuma sertçe vurması için tam zamanında bileğini yakaladım. Thor arkamdan havladı ama saldırmadı.

Bu kız tahmin edilemezdi ve bileğini yakalamışken bile nasıl olduğunu bilmiyorum ama kızartma tavasıyla koluma vurmayı başardı.

Pekala, buraya kadar geldik.

Tavayı elinden zorla çekip buzdolabına doğru ittim. Ondan en az bir baş uzundum ama eğilip yanına gitmeye aldırış etmedim.

—Birincisi: bu, köpeğime son saldırınız ve ikincisi Gözlerimi ona dikerek söyledim; beynimin bir kısmı onun burnundaki ve yanaklarındaki küçük çillere sabitlendi - Bana bir daha vurma çünkü o zaman bir sorunumuz olacak.

Bana garip bir şekilde baktı. Gözleri bana sabitlendi ve sonra nasıl beline geldiğini anlamadan ellerime indi.

İnanılmaz bir soğuklukla, "Beni hemen bırak," dedi.

Ellerimi vücudundan çektim ve bir adım geri gittim. Nefesim hızlanmıştı ve nedenini bilmiyordum. Zaten bir gün için ondan bıkmıştı ve onu sadece beş dakikadır tanıyordu.

"Aileye hoş geldin abla" dedim ve ona sırtımı dönüp tezgahtan sandviçimi alıp kapıya yöneldim.

"Bana öyle deme, ben senin kardeşin falan değilim," diye bağırdım arkamdan. Bunu o kadar nefret ve içtenlikle söyledi ki ona tekrar bakmak için döndüm. Gözleri, söylediklerinin kararlılığıyla parıldadı ve o an, annemle babamın bir araya gelmesine benim kadar sevindiğini anladım.

İkinci kez düşündüm de... Ne diyordu? Eski püskü bir apartman dairesinde yaşamaktan Los Angeles'ın varoşlarındaki en iyi mahallelerden birinin en büyük evlerinden birine dönüşmüştü, o da annesi gibi sadece babamın parasını almak isteyen altın avcılarıydı. , bu kabalıklara katlanmak zorunda mıydım?

"Bunda hemfikiriz...*kız kardeş*Gözlerimi kısarak ve küçük ellerinin nasıl yumruk haline geldiğinin tadını çıkararak tekrarladım.

Tam o sırada arkamdan bir ses duydum. Döndüm ve kendimi babamla karşı karşıya buldum... ve karısı.

"Bakıyorum tanışmışsınız," dedi babam, kulaktan kulağa sırtarak mutfığa girerken. Onu böyle gülümserken görmeyeli uzun zaman olmuştu ve içten içe onu böyle gördüğüme ve ayrıca hayatını yeniden kurduğuna sevindim. Yolda bir şey kalmış olmasına rağmen: ben.

Rafaella kapıdan bana şefkatle gülümsedi ve kendimi bir tür yüz buruşturmaya zorladım, gülümsemeye en yakın şey ve o kadının benden alacağı en büyük şeydi. Ona karşı hiçbir şeyim yoktu, dahası,

hoş ve ateşli görünüyordu, babamın onda ne bulduğunu anlayabiliyordum: uzun bacaklar, sarışın, açık renk gözler, güzel kıvrımlar...

Aradığım ve istediğim gibi kullandığım kadın tipi; ama teyzeler şöyle dursun, özel hayatımı iki yabancıya açmak zorunda kalmaktan hiç memnun değildim.

Babamla aramızda parlak veya sevgi dolu bir ilişki olmamasına rağmen, bizi dış dünyadan ayıran o duvarı örmeme tamamen razıydı. Annemle olanlar ikimizi de etkilemişti ama özellikle onun oğlu olan ben ve onun arkasına bakmadan gidişini izlemek zorunda kalmıştık.

O zamandan beri kadınlara güvenmedim, onları becermek ya da partilerde eğlenmek dışında onlar hakkında hiçbir şey bilmek istemedim. Ne için daha fazlasını istedin?

"Noah, Thor'u gördün mü?" diye sordu Rafaella, moralinin bozuk olduğunu gizleyemedi hâlâ tezgahda olan kızına.

"Beni öldürmek üzere olan çılgın köpekten mi bahsediyorsun?" diye cevapladı gözlerini gözlerime çevirerek.

Kaçıp annesine söylememesine şaşırdım.

-Ama ne diyorsun? Evet, harika," diye yanıtladı Rafaella ve ardından köpeğimin kuyruğunu sevinçle sallayarak ona yaklaşmasını izledi.

Köpeğimin o kadından nefret etmesi için hiçbir şey yapamayacağımı bilerek onu kayıtsızca izledim.

Sonra Noah beni şaşırtan bir şey yaptı. Öne çıktı, çömeldi ve Thor'a seslenmeye başladı.

"Thor, gel güzelim..." dedi onunla sevecen ve dostça konuşarak.

En azından cesur olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Bir saniyeden kısa bir süre önce, tam da o köpek için korkudan titriyordu.

Köpeğim kuyruğunu şiddetle sallayarak ona döndü. Başını bana, sonra tekrar ona çevirdi ve kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini hissetti çünkü ben o kadar ciddileştim ki hayvan bile fark etti.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak yanıma oturdu ve üvey kardeşimi tamamen kesilmiş halde bırakarak yanıma geldi.

"Aferin oğlum," dedim ona kocaman bir gülümsemeyle.

Noah ayağa fırladı, kalın kirpikli gözleriyle bana dik dik baktı ve annesine döndü.

"Ben yatacağım." dedi zorla.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim, daha doğrusu tam tersini, çünkü o gece kumsalda bir parti vardı ve orada olmam gerekiyordu.

"Bu gece dışarı çıkıyorum, beni bekleme," dedim kendime çoğul hitap ederken garip hissederek.

Tam mutfaktan çıkmak üzereyken babam beni durdurdu ve ben *kız kardeş*.

"Bugün dördümüz birlikte yemeğe çıktık," dedi özellikle bana bakarak. Benim.

Sikişme!

"Baba, varlık." Ama kaldım ve...

Yolculuktan çok yoruldum...

"Bu bizim ilk aile yemeğimiz ve ikinizin de orada bulunmasını istiyorum," dedi babam ikimizin de sözünü keserek. Yanımda Noah tuttuğu tüm nefesini bir anda serbest bıraktı.

"Yarın gidemez miyiz?" diye karşı çıktı.

"Üzgünüm tatlım ama çok önemli bir duruşmam var ve ne zaman geleceğimi bilmiyorum" diye yanıtladı babam.

Ona hitap şekli çok tuhaftı... lütfen, onu çok az tanıyorsa. Zaten üniversitedeydim, istediğimi yapıyordum, yani zaten bir yetişkindim ama Noah? Lütfen, her yeni evli çiftin kabusu olur.

"Noah, birlikte akşam yemeği yiyeceğiz, nokta, artık konuşmayacağız," dedi Rafaella soluk gözlerini kızına dikerek.

Bu sefer vermenin daha iyi olacağına karar verdim. Onlarla yemek yedim ve sonra Anna'nın evine giderdim arkadaşım...*baharato*, ona daha kötü bir şey dememek için; sonra partiye giderdik.

Noah anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, ikisinin arasından geçti ve onu merdivenlerin olduğu ana salona götürecek olan oturma odasına yöneldi.

Terli kıyafetlerimi göstererek, "Duş almam için bana yarım saat verin," dedim.

Babam tatmin olmuş bir şekilde başını salladı, karısı bana gülümsedi ve o gece yetişkin ve sorumlu oğlunun ben olduğumu anladım... ya da en azından onlar öyle düşündü.

NUH

Ama ne aptalca!

Merdivenleri kaslarımın ve kemiklerimin taşıyabileceği kadar sert bir şekilde çıkarken, pislik yeni üvey kardeşimle geçirdiğim son on dakikayı aklımdan çıkaramadım. Aynı anda ve bu kadar yüksek seviyelerde nasıl bu kadar pislik, kibirli ve psikopat olabiliyorsun? Aman Tanrım, dayanamadı, alamayacaktı; Annemin yeni kocasının oğlu olduğum için ondan nefret ediyorsam, şimdi nasıl dayanılır!

Benimle konuşma şeklinden, bana bakış şeklinden nefret etmiştim. Sanki sırf zengin bir babası olduğu için benden üstünmüş gibi. Gözleri beni baştan aşağı incelemiş, sonra gülümsemişti... Yüzümün her yerinde gülmüş, köpek meselesiyle, beni buzdolabına sıkıştırma şekliyle... Vallahi, beni tehdit bile etmişti!

Kapıyı çarparak odama girdim, o evin boyutlarıyla kimse beni duyamayacaktı. Dışarısı çoktan kararmıştı ve penceremin enginliğinden loş bir ışık sızıyordu. Karanlıkla birlikte deniz siyaha boyanmıştı ve nerede bitip gökyüzünün nerede başladığı fark etmemişti.

Gergin, ışığı açmak için acele ettim.

Doğruca yatağıma gittim ve tavanın yüksek kirişlerine bakarak üstüne atladım. Üstelik beni onlarla akşam yemeği yemeye zorladılar. Annem şu anda istediğim son şeyin insanlarla birlikte olmak olduğunu fark etmedi mi? Yalnız kalmaya, dinlenmeye, hayatımda meydana gelen tüm değişikliklere alışmaya, onları kabul etmeye ve onlarla yaşamayı öğrenmeye ihtiyacım vardı, ancak derinlerde asla uyum sağlayamayacağımı biliyordum.

Odama vardığımda saat gece sekizdi ve annem kapıdan içeri girene kadar sadece on dakika geçmişti. En azından arama zahmetinde bulundu, ama cevap vermeyince daha fazla uzatmadan içeri girdi.

"Noah, on beş dakika içinde hepimizin aşağıda olması gerekiyor," dedi sabırla bana bakarak.

"Sanki merdivenlerden inmem bir buçuk saatimi alacakmış gibi söylüyorsun," diye yanıtladım yatakta doğrulurken. Annem sarı saçlarını orta boyuna kadar indirmiş ve çok zarif bir şekilde şekillendirmişti. İki saattir bu evde bulunmadık ve şimdiden farklı görünüyordu.

"Bunu söylüyorum çünkü akşam yemeği için üzerini değiştirip giyinmen gerekiyor," diye yanıtladı sesimi duymazdan gelerek.

Ona boş boş baktım ve bakışlarımı giydiği kıyafetlere indirdim.

"Görünüşümün nesi var?" diye karşılık verdim savunmacı bir tavırla.

-Terlik giymişsin Noah, gittiğimiz yerde görgü kuralları giymek zorundayız, böyle giyinip gitmeyi düşünmüyorsun değil mi? Şort ve tişörtle mi?—bana bıkkınlıkla cevap verdi.

Ayağa kalktım ve onunla göz göze geldim. bunun için sabrım tükendi gün.

"Bakalım anne, sen ve kocanla akşam yemeğine gitmek istemediğimi, onun sahip olduğu şımarık iblisle bir oğul olarak tanışmak istemediğimi ve sahip olmak istemediğimi öğrenecek misin? Bunun için giyinmek," Arabaya binip şehrim geri dönmek için duyduğum muazzam arzuyu kontrol etmeye çalışarak bıraktım.

Sert bir ses tonuyla, "Beş yaşındaymış gibi davranmayı bırak, giyin ve gel benimle ve yeni ailenle akşam yemeği ye" dedi.

İfadesi yumuşadı ve ekledi, "Sadece bu gece, lütfen benim için yap."

Birkaç derin nefes aldım, ona bağırarak istediğim her şeyi yuttum ve başımı salladım.

-Sadece bu gece.

Annem çıkar çıkmaz odamın soyunma odasına gittim. Orada pembe ipek elbiseler ve mücevherli ayakkabılar gibi asla giymeyeceğim binlerce şey vardı. Her şeyden ve herkesten tiksintim, hoşuma giden ve beni rahat hissettiren bir kıyafet aramaya başladım. Ayrıca ne kadar yetişkin olabileceğini göstermek istedi; Açık, kibirli gözlerini vücudumda gezdirirken, hâlâ Nicholas'ın inanamama ve eğlenme bakışı kafamda yanıyordu. Bana, beni o şeytani köpekle tehdit ederek korkutmaktan zevk alan bir çocukmuşum gibi bakmıştı.

Öfkeden kıpkırmızı olan zihnimle, beyaz ve mavi ipekle sıralanmış binlerce askıda asılı duran siyah bir elbise seçtim. Raflarda seçtiğim elbiseyle çok şık durabilecek binlerce topuklu ayakkabı vardı ama gülümseyerek fuşya pembesi topuklu ayakkabıları tercih ettim. Annem muhtemelen onları bir diskoya gitmek ya da onunla tanışmak için almıştı, çünkü çok uzun oldukları için çok dikkat çekiciydiler.

Sadece onun ifadesini ve kesinlikle kocasının ifadesini hayal ederek gülümsedim.

Elbise koyu ipektendi ve dizlerinin üzerinde kısaydı. Duvarlardan birinin üzerindeki dev aynanın yanına gittim ve dikkatlice kendime baktım. Kıvrımlarım o çok pahalı ve çok seksi elbiseyle işaretilenmişti. Dürüst olmak gerekirse, onunla güzelleşeceğimi anladığımda çok sevindim ve bu beni biraz neşelendirdi. Atkuyruğu yaptığım saçlarımı hızla çözüp tek omzuma bıraktım. Kaşlarımı çatarak saç rengime baktım. Ne renk olduğumu asla anlayamayacaktım, sarışın mı yoksa kahverengi mi, ama platin sarısını annemden miras almamış olmak beni rahatsız etti. Makyaj yapma niyetim olmadan yüzümü gözlemledim ve sonra topuklularımı giymeye devam ettim.

Harikaydılar, çok şıklardı ve elbisemin siyah rengiyle dikkat çekiyorlardı.

Memnun kaldım, küçük bir çanta aldım ve kapıya yöneldim.

Tam açarken, beni görebilmek için bir an duran Nicholas'a çarptım. İblis Thor, onun yanındaydı ve yardım edemedim ama geri çekildim.

Yeni erkek kardeşim anlaşılmaz bir nedenle gülümsedi ve gözleriyle vücuduma ve yüzüme döndü. Bunu yaparken gözleri bir tür karanlık, anlaşılmaz duyguyla parladı.

Sonra gözleri ayaklarıma ilişti.

"Güzel ayakkabılar," dedi alayla.

Bir an ona baktım ve ne kadar uzun ve erkeksi olduğuna bir kez daha şaşırdım. Takım elbise pantolonu ve gömlek giymişti, kravatı yoktu ve yakasının iki düğmesi de açılmıştı. Açık mavi gözleri beni delmek istiyor gibiydi ama kendimi korkutmadım.

"Teşekkür ederim," diye kısaca cevapladım, sonra bakışlarımı şimdi bana canı bir yüzle bakmak yerine mutlulukla kuyruğunu sallayıp bekleyen, oturup bizi ilgiyle izleyen köpeğine çevirmeden önce. "Köpeğin farklı görünüyor. ... Ona şimdi Saldırdığımı mı söyleyeceksin yoksa yemekten dönene kadar mı bekleyeceksin?— Ona sahte bir nezaketle gülümsediğini aynı anda gözlerini ona diktliğini söyledim.

Bana sırtını dönüp merdivenlere doğru yürürken "Bilmiyorum, günah işliyorsun... bu nasıl davrandığına bağlı" dedi.

Bir an sessiz kaldım, duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Parçalar!

Bana çil demişti! Bu adam bela istiyordu... gerçek bela.

Onun arkasından yürüdüm, yorumlarına, bakışlarına ya da sadece varlığına kızmaya değmeyeceğine kendimi inandırdım. O şehirde sevmeyeceğim pek çok insandan sadece biriydi, bu yüzden buna alışısam iyi olur.

Aşağıya iner inmez o evin ne kadar muhteşem olduğuna bir kez daha şaşırmaktan kendimi alamadım. Her nasılsa eski ama aynı zamanda sofistike ve modern bir hava aktarmayı başardı.

Annemin aşağı inmesini beklerken, bana eşlik eden kişiyi görmezden gelerek, yüksek kirişli tavanlardan sarkan etkileyici kristal avizeye baktım. Donmuş yağmur damlaları gibi yere düşen binlerce kristalden yapılmış olacaktı.

yere ulaşmak isteyen ama belirsiz bir süre havada asılı kalmaya zorlanan.

Bir an için bakışlarım onunkilerle buluştu ve kendimi onu uzaklaştırmaya zorlamak yerine, o bakışlarını çevirene kadar onu izlemeye karar verdim.

Beni korkuttuğunu düşünmesini istemiyordum, benimle her istediğini yapabileceğini düşünmesini istemiyordum. Benim için çatımın altında yaşayan başka bir insandı.

Ama gözlerini kaçırmadı, inanılmaz bir kararlılıkla bana baktı. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, William'la birlikte annem belirdi.

"Eh, hepimiz buradayız," dedi ikincisi, kocaman bir gülümsemeyle bizi izleyerek. Ona en ufak bir neşe belirtisi göstermeden baktım, "Kulüpte bir masa ayırttım, umarım açıstır..." diye ekledi, kolundan sarkan annemle kapıya doğru yöneldi.

Tabii ki ayakkabılarımı görene kadar beni memnun bir gülümsemeyle izlemişti.

-Ayağına ne koydun?- dedi kulağıma fısıldayarak. Onu duymamış

gibi yaptım ve çıkışa yöneldim.

Dışarıda hava sıcak ve ferahlatıcıydı. Uzaktan kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordunuz ve bahçeyi ve garaj yolunu aydınlatan lambalar çok zarif ve sade bir atmosfer yaratıyordu.

Ön sundurmaya giden merdivenlerden aşağı Arnavut kaldırımli yoldan yürüdüm.

"Arabamızla gelmek ister misin, Nick?" diye sordu William oğluna.

Zaten bize sırtını dönmüştü ve etkileyici bir 4X4'ün olduğu yere doğru ilerliyordu. Siyahi ve oldukça uzundu. parlaktı ve

Bayiden yeni çıkmış gibiydi. Gözlerimi devirmeden edemedim... ne kadar tipik.

Kapıya vardığında bize dönerek, "Ben benimkiyle giderim," diye yanıtladı, "Akşam yemeğinden sonra Miles'la buluşacağım; Refford davasıyla ilgili raporu bitireceğiz.

"Pekala," diye yanıtladı babası, tek kelimesini bile anlamamıştım, "Onunla kulübe gitmek ister misin, Noah?" diye ekledi bir an sonra, sanki az önce ne olmuş gibi bana dönerek. ona göre Dünya gezegenindeki en havalı fikirdi.

Gözlerim, kaşlarını kaldırarak cevabımı beklerken beni izleyen oğluna kaymadan edemedi. Bütün bu durumdan eğleniyor gibiydi.

Yeni üvey babama, "Sürmesini bilmediğim birinin arabasına binmekten hoşlanmıyorum," dedim, sözlerimin erkeklerin sürüş becerileri söz konusu olduğunda sahip oldukları o hassas noktayı etkileyeceğini umarak. "Yani hayır, Ben gideyim." 4x4'e sırtımı dönüp Will'in siyah Mercedes'ine binerken ekledim.

Annem ve kocası arabaya binerken ona bakmadım bile ve zenginler kulübüne doğru sokaklarda ilerlerken arka koltuğun yalnızlığının tadını çıkardım.

Bütün gücümle o geceyi bir an önce bitirmek istiyordum; annemle kocasının yaratmaya çalıştıkları mutlu aile maskaralığını bitirin ve odama dönüp dinlenmeye çalışın.

Yaklaşık on beş dakika sonra geniş, bakımlı tarlalarla çevrili تنها bir kısma geldik. Zaten gece olmasına rağmen, Mary Read Yacht Club'a giden büyük bir ışıklı yol sizi karşıladı. Önce

Geçmemize izin vermeden önce, bariyerin yanındaki zarif bir kabinde nöbet tutan bir adam arabada kimin olduğuna bakmak için eğildi. Arabayı kimin kullandığını görünce yüzünde bariz bir tanıma işareti belirdi.

Annemi görünce, "Bay Leister, iyi akşamlar efendim, hanımefendi," diye ekledi.

Yeni üvey babam onu selamladı ve sahil kenarındaki o yere girmeye devam etti.

—Noah, burada binlerce şey yapabilirsin. Ben de babam gibi doğduğumdan beri bu kulübün bir üyesiyim ve burası eyaletteki en iyi kulüplerden biri. Tenis kortları, dükkanlar, binilecek birçok ata sahip ahırlar, basketbol sahaları, futbol; Bir de voleybol var, sevdiğini biliyorum," dedi William, bakımlı bahçeleri geride bırakarak kıyıya yaklaşırken dikiz aynasından bana gülümseyerek.

"Harika," dedim heyecanlanmadan.

Sağımdaki bir binayı işaret ederek, "Golf sahası biraz ileride, ama işte restoranlar ve o blokların hemen arkasında," dedi, "birçok giyim mağazası, kuaför ve hatta sanırım sinema salonu, değil mi? - diye sordu anneme dönerek.

Ona bu şekilde hitap ettiğini duyunca kalbimde bir sızı hissettim...

Babam ona böyle derdi ve annemin bu küçültmeyi hiç sevmediğinden tamamen emindim... çok fazla kötü anı; Ama yine de, harika yeni kocasına söylemeyecekti.

"Evet, buraya en son geldiğimizde Margaret ile gitmiştim," diye yanıtladı hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden.

Annem acı verici ve zor şeyleri unutmakta çok iyiydi. Öte yandan, onları bir yere kadar içimde, derinlerde tuttum.

Patladı ve hepsini çıkardı.

"Üyelik kartın haftaya gelecek, ama içeri girmek için benim soyadımı kullanabilirsin," dedi, sanki yakında gelmek isteyecekmişim gibi.

William restorana yaklaşırken başımı salladım ve pencereden dışarı baktım.

Gelir gelmez arabayı tam girişte durdurduk. Annem ve benim için kapıyı açmak için bir belboy geldi, William'dan bahşiş aldı ve arabayı kim bilir nereye sürdü.

Restoran harikaydı ve tamamı camdı. Bulunduğum yerden bazı masaları ve yengeçler, balıklar ve öldürülmeye ve yenmeye hazır her türden taze kalamarla dolu harika havuzları görebildim. Tökezlememeye dikkat ederek merdivenlerden yukarı çıktım ve daha servisimiz bitmeden arkamdan birinin hareket ettiğini hissettim. Nefesi kulağıma değdi ve içimi ürpertti. Başımı çevirdiğimde arkamda Nicholas'ı gördüm. O korkunç topukluları giymesine rağmen benden yarım baş daha uzundu. Bakışlarını zorlukla benimkilere indirdi.

William, yeni müşterileri karşılamakla görevli garson kıza, "William Leister adına bir rezervasyonum var," dedi. Açıklanamayan bir nedenle yüzü bozuldu ve bizi kalabalık ve aynı zamanda sakın ve misafirperver kuruluşa sokmak için acele etti.

"Bu taraftan, Bay Leister," dedi, bizi restoranın tüm duvarının camdan olduğu sonuna doğru götürürken. Restoranın denizin üzerinde nasıl asılı kaldığını görünce şok oldum. Cam duvar size okyanusun etkileyici bir manzarasını sunuyordu ve Kaliforniya'da tüm duvarların şeffaf olmasının çok yaygın olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Masamız, tüm restoran gibi mum ışığında sıcak bir şekilde aydınlatılan en iyi noktalardan biriydi.

Dürüst olmak gerekirse tamamen korkmuştum. Oturman için sandalyelerin itildiği ve tabakların yanında en az beş çatalın olduğu böyle bir yere hiç gitmemiştim.

Oturduğumuzda ve William ve annem konuşup birbirlerine kıkırdamakla yetinirken, garsonun Nick'e verdiği şaşkınlık ve inanamama ifadesini fark etmekten kendimi alamadım.

Mini tuzluk parmaklarının arasında döndürmeye başladığında fark etmemiş gibiydi. Bir an gözlerim o çok bakımlı, çok kahverengi ve çok büyük ellere takıldı. Gözlerim önce kolundan yüzüne, sonra da beni ilgiyle izleyen gözlerine kaydı.

"Ne sipariş edeceksin?" diye sordu annem, hızla ona bakmamı sağladı.

Çoğunlukla menüdeki yemeklerin yarısından fazlasını bilmediğim için benim için sipariş vermelerine izin verdim. Yiyeceklerimizin getirilmesini beklerken ve dalgınlıkla Buzlu Çayımı pipetle karıştırırken, William beni ve oğlunu yaptıkları sohbe dahil etmeye çalıştı.

"Daha önce Noah'a burada kulüpte yapılabilecek sporlardan bahsediyordum, Nick," dedi oğlunun odanın ucundaki babasının gözlerine bakmasına neden olarak, "Nicholas basketbol oynuyor ve harika bir sörfçü. , Noah," dedi Will, Nick'in sıkılmış yüzünü görmezden gelerek ve şimdi bana odaklanarak.

*Sörfçü...*Gözlerimi devirmeden edemedim. Ne yazık ki Nicholas beni izliyordu. Bakışlarını bana odaklayarak masaya eğildi, kollarını masaya dayadı ve yoğun bir incelemeyle bana baktı.

"Seni eğlendiren bir şey var mı, Noah?" dedi dostça bir ses tonuyla ama içten içe bu hareketimden rahatsız olduğunu biliyordum... Sörf yapmayı aptalca bir spor olarak mı görüyorsunuz?

Annem onun geldiğini zaten gördüğümü söyleyerek cevap vermeden önce, tıpkı onun gibi eğilmek için acele ettim.

"Sen söyledin, ben değil," dedim masumca gülümseyerek.

Amerikalıların sörf yapmak gibi bir hobileri olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Bana aptalca bir spor gibi geldi, evet. Bir tahtaya çıkıp dalgaların seni kıyıya sürüklemesine izin vermenin, bir tahta parçası üzerinde aptal gibi görünmekten başka bir faydasını görmedim. İyi bir kaptan, çok fazla azim ve çalışma gerektiren strateji içeren takım sporlarını severdim. Tüm bunları voleybolda bulmuştum ve sörfün onunla karşılaştırılamayacağından emindim.

Bana cevap veremeden, ki bunu istediğinden emindim, garson geldi ve sanki onu tanıyormuş gibi gözlerini tekrar ona çevirmeden edemedi.

Birkaç arkadaşı merhaba demek için durup dururken annem ve William hararetli bir şekilde konuşmaya başladılar.

Koyu kahverengi saçlı ve siyah önlüklü genç bir kadın olan garson, tabakları masaya koymak için koştu ve bunu yaparken istemeden Nicholas'ın omzuna çarptı.

"Üzgünüm, Nick," dedi ve sonra sanki bir hata yapmış gibi irkilerek bana döndü.

Nicholas da bana baktı ve o zaman ikisinin arasında garip bir şeyler olduğunu anladım.

O gider gitmez ve ebeveynlerimizin dikkatinin dağılmış olmasından yararlanarak, herhangi bir şüpheyi gidermek için eğildim.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum kendisine kristal bardağına biraz daha köpüklü su doldururken.

"Kim?" diye cevap verdi aptalı oynayarak.

"Garsona," dedim yüzünü ilgiyle izleyerek. Hiçbir şey iletmiyordu, ciddiye, rahattı. O zamanlar Nicholas Leister'ın düşüncelerini nasıl saklayacağını çok iyi bilen bir insan olduğunu biliyordum.

"Evet, bana bir kereden fazla hizmet etti," dedi gözlerini bana doğru çevirerek. Bana, ona karşı çıkmam için meydan okurcasına baktı. Benim, benim... Nick bir yalancı... Neden beni özlemedi?

"Evet, eminim öyledir." *cevapladı*, birkaç ya da söyleyebilirim *birçok* kez," dedim o kızın yapabileceği aktivite türünü ve işin içinde para varsa daha fazlasını düşünerek.

"Ne ima ediyorsun küçük abla?" dedi bana ve o sıfatı kullandığı anda gülümsemeden edemedim.

“Senin gibi bütün zengin çocuklar eşittir; paran olduğu için dünyanın tanrısı olduğunu sanıyorsun. O kapıdan girdiğinden beri o kız sana bakmayı kesmedi; Belli ki seni tanıyor - dedim ona anlaşılmaz bir nedenden dolayı öfkeyle bakarak - Ve sen ona dönüp bakmaya tenezzül bile etmedin...*iğrenç*.

Cevap vermeden önce bana baktı.

— Çok ilginç bir teorin var ve görüyorum ki senin deyimimle parası olan insanlar senden pek hoşlanmıyor... tabii ki sen ve annen artık bizim çatımızın altında yaşıyorsunuz ve paranın sunduğu tüm konforlardan yararlanıyorsunuz; Sana bu kadar aşağılık görünüyorsak, bu masada oturup ne yapıyorsun? O kıyafetlerin içinde ne yapıyorsun? - dedi, beni aşağılayarak, tepeden tırnağa süzerek.

Öfkeme hakim olmaya çalışmasını izledim. O çocuk beni aklımdan çıkarmak için ne söyleyeceğini biliyordu.

"Bence sen ve annen garsondan bile betersiniz..." dedi ve sadece bana ve kendisine hitap edebilmek için masanın üzerine eğildi.

- Çünkü ikiniz de para için birbirinizi sattığınızda, olmadığınız biri gibi davranıyorsunuz... Annenizi tanımlamak için çok uygun bir kelime geliyor aklıma... ve o harfle başlıyor...

Bu çok ileri gitti. Öfke beni kör etti.

Önümdeki bardağı aldım ve bir hareketle içindeki her şeyi devirdim.

Ne yazık ki bardak boştu.

NICK

Bardağının boş olduğunu görünce yüzüne gelen bakış, o masaya oturduğumuzdan beri içinde tuttuğu tüm öfke ve kızgınlık izlerini aştı.

O kız tahmin edilemezdi. Öfkesini bu kadar kolay kaybetmesine şaşırdım ve birkaç basit kelimeyle onun üzerinde yaratabileceğim etkiyi bilmek de hoşuma gitti.

Kendini aptal durumuna düşürdüğünü anlayınca küçük çillerle renklenen yanakları pembeleşti. Gözleri boş bardaktan bana kaydı, sonra kimsenin onun ne kadar aptal olduğunu fark etmediğinden emin olmak istercesine iki tarafa da baktı.

Komik kısmı bir kenara bırakırsak, ki bu çok komikti, bana karşı böyle davranmasına izin veremezdim. Ya bardak dolu olsaydı? On yedi yaşındaki bir veledin kafama bir bardak su atmayı düşünmesine bile izin vermeyecektim... O aptal kız sonunda birlikte yaşayacak kadar şanslı olduğu ağabeyinin kim olduğunu öğrenecekti. , ama ona göstermeyecekti. o zamanlar, hayır, daha erkendi... Başını nasıl bir belaya bulaştıracağını ancak benimle tekrar oynamaya kalkarsa anlayacaktı. .

En güzel gülümsememle masaya eğildim. Gözleri genişledi ve ihtiyatla bana baktı ve o uzun kirpiklerin arasına gizlenmiş korkuyu görmek hoşuma gitti.

"Bir daha yapma." dedim sakince.

Bir an bana baktı ve sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi annesine döndü.

Akşam başka bir olay olmadan devam etti; Noah bir daha bana dönmedi, yüzüme bile bakmadı, bu beni hem sinirlendirdi hem de memnun etti. O babamın sorularını cevaplarken ve annesiyle pek hevesli olmadan konuşurken, ben de fırsat buldukça onu gözlemledim.

Bana birden fazla rahatsızlık vereceğini hissetsem de, çok basit bir kızdı. Masada servis edilen deniz ürünlerinin tadına bakarken yaptığı yüz ifadeleri beni çok eğlendirmişti. Bize getirdiklerinden zar zor bir ısırık aldı ve bu, bana o siyah elbisenin içinde ne kadar zayıf görüldüğünü düşündürdü. Odasından çıktığını gördüğümde afallamıştım ve aklım uzun bacakları, beli ve çoğu kız gibi ameliyat olmadığı düşünülürse oldukça iyi olan göğüslerine gitmişti. California'dan.

İlk başta düşündüğümden daha güzel olduğunu kabul etmem gerekiyordu ve bu gerçek ve ruh halimi karartan müstehcen düşüncelerdi. Böyle bir şeyle dikkatimi dağıtamazdım, özellikle de aynı çatı altında yaşayacaksak.

Bakışlarım tekrar yüzüne gitti. Bir damla makyaj yapmamıştı. Çok tuhaftı... tanıdığı her kız, hatta Noah'tan on bin kat daha güzel olan kızlar bile, odalarında en az bir saatini makyaj yaparak geçirirdi ve işte buradaydı, şık bir restorana hiçbir ipucu vermeden gitmekten çekinmiyordu. pembe dudaklarında ruj. İhtiyacı olduğundan değil, güzel, pürüzsüz bir cildi olduğu ve çilleri dışında neredeyse hiç lekesi olmadığı için şanslıydı ki bu ona bana liseyi bile bitirmediğini hatırlatan o kız havasını veriyordu.

Sonra Noah, farkında olmadan bana öfkeyle baktı ve ben ona dikkatle bakarken beni yakaladı.

"Fotoğraf ister misin?" diye sordu, teninin her bir gözeneginden yayılan o asitli mizahla.

"Elbisesizse tabii," dedim yanaklarında beliren hafif kızarmanın keyfini çıkararak. Gözleri öfkeyle parladı ve sadece altmış metre ötelerinde meydana gelen küçük tartışmaları fark etmeyen ebeveynlerimize döndü.

Kolamı dudaklarıma götürürken gözüm bar tezgahının arkasındaki konumundan beni izleyen garsona takıldı. Restoranın köşesindeydi ve bulunduğum yerden sadece ben görebiliyordum. Bir an göz ucuyla babama baktım ve sonra ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istedim. Noah yine ilgiyle bana baktı ama ona pek aldırış etmedim. Elinde önemli bir şey vardı.

Kararlı bir şekilde bar tezgahına doğru yürüdüm ve ara sıra yattığım ve kuzeniyle biraz daha karmaşık ama faydalı bir ilişkim olan garson Claudia'nın karşısındaki sandalyeye oturdum.

Claudia bara yaslanıp bana göğüslerini oldukça sınırlı bir şekilde gösterirken gergin bir gülümsemeyle beni izledi, çünkü ona giydirdikleri üniforma eve yazılacak bir şey değildi.

Adımın harflerini sürükleyerek alaycı bir tavırla, "Üzerinize bir şey koyayım mı Bay Leister?" dedi.

Ciddileştim ve ona baktım.

"Benimle bu şekilde konuşmamalısın, özellikle de benim sayemde burada olduğumu düşünürsek," dedim ona soğuk bir şekilde, üzgün olduğunu görmekten memnundum.

Yerinde doğruldu ve arkama baktı.

Noah'ı kastederek, "Görüyorum ki, takılacak başka bir kız bulmuşsun bile," dedi. Beni eğlendirdi.

"O benim yeni üvey kardeşim," diye açıkladım kol saatimden saate bakarken. Kırk dakika sonra Anna ile buluşacaktı. Gözlerimi yine karşımda, bana hayretle bakan siyah saçlı kıza diktim, "Neden umursadığını anlamıyorum," diye ekledim.

Ayağa kalk - Kuzenine onu bu gece rıhtımda, Kyle'ın partisinde bekleyeceğimi söyle.

Claudia'nın çenesi gerildi, ilgi görmemesinden kesinlikle rahatsızdı. Teyzelerin benim gibi bir adamdan neden ciddi bir ilişki beklediklerini anlamadım. Herhangi bir taahhüt istemediği konusunda onları uyarmadım mı? İstedğim kişiyle yattığımı görecektense kadar net değil miydi? Neden beni değiştirecek bir şeye sahip olabileceklerini düşündüler?

Tam da bu sebeplerden dolayı Claudia ile yatmayı bırakmıştım ve o beni hâlâ affetmemişti.

"Partiye gidiyor musun?" diye sordu gözlerinde bir umutla.

"Elbette," dedim ona, "Anna ile gideceğim; ah ve bir şey - yüzünden geçen kızgınlığı görmezden gelerek ekledim - beni daha iyi tanıdığın gerçeğini saklamaya çalış, üvey kardeşim yattığımızı çoktan anladı ve bunu babamın da bilmesini istemezdim - ben dedi, odaya dönmeye hazırlandı.masa.

Claudia dudaklarını birbirine bastırdı ve başka bir şey söylemeden bana sırtını döndü.

Tam tatlıyı getirirken masaya gittim.

Neredeyse tamamen babama ve yeni eşine dönen yaklaşık on dakikalık sohbetten sonra, bir gün için yeterince evlatlık yaptığımı düşündüm.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor," dedim bir an bana kaşlarını çatarak bakan babama bakarak.

"Miles'in evine mi?" diye sordu ve ben de saate bakmaktan kaçınarak başımı salladım.
Davayla ne yapıyorsun?

Teslim olmuş bir homurtu çıkarmamaya çalıştım ve elimden geldiğince yalan söyledim.

"Babası tüm evrak işlerinin sorumluluğunu bize bıraktı, sanırım şimdi ile gerçek bir davamız olduğu zaman ve kendimiz için, yıllar alacak..." diye cevap verdim, aniden Noah'ın bana baktığının farkına vardım ve faiz.

"Ne okuyorsun?" diye sordu ve ona döndüğümde yüzünde bir miktar şaşkınlık olduğunu gördüm.

"Doğru," dedim ve yüzündeki şaşkınlığı görmek hoşuma gitti. "Şaşırdın mı?" diye sordum onu köşeye sıkıştırarak ve bundan zevk alarak.

Tavrını değiştirdi ve kibirli bir şekilde bana baktı.

"Aslında," diye yanıtladı bana sorunsuz bir şekilde, "Bu kariyeri okumak için biraz beynin olması gerektiğini düşündüm."

"Noah!" diye bağırdı annesi oturduğu yerden.

O velet burnuma dokunmaya başlamıştı. Ben bir şey

diyemeden babam yerinden sıçradı.

Bana dik dik bakarak, "Siz ikiniz iyi başlamamışsınız," dedi.

Kendimi açıklamadan kalkıp gitme dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Bir gün için yeterince mutlu aileye sahip olmuştu; Buradan defolup gitmem ve tüm bu saçmalıklarla ilgileniyormuş gibi davranmayı bırakmam gerekiyordu.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." dedim ve peçeteyi masaya bıraktım. Babamın önünde öfkemi kaybedecek değildim, özellikle de pislik bir kız yüzünden.

Sonra Noah da ancak kaba bir şekilde ayağa kalktı ve kaba bir şekilde peçetesini masaya fırlattı.

"Evet, o gidiyor, ben de gidiyorum," dedi, utanarak ve öfkeyle iki yana bakmaya başlayan annesine meydan okurcasına bakarak.

"Şimdi otur," dedi dişlerinin arasından.

Kahretsin, bu saçmalıkla zaman kaybedemezdi. Şimdi gitmem gerekiyordu.

"Onu ben götüreceğim," dedim, Noah dahil herkesin şaşkınlığıyla.

Gözleri, sanki gerçek niyetimi saklıyormuş gibi bana inançsızlık ve şüpheyile baktı. Gerçek sebep, onu gözümün önünden ayırmak için sabırsızlanmamdı ve onu eve götürmek onu ve babamı sırtımdan kurtaracaksa, çok daha iyi.

"Seninle köşeye bile gelmiyorum," dedi bana çok gururla, her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyordu.

Kimse bir şey demesine fırsat vermeden ceketimi aldım ve giyerken genel olarak herkese dedim ki:

—Okul saçmalıklarına hazır değilim, yarın görüşürüz.

"Nicholas, bekle," dedi babam beni tekrar dönmeye zorlayarak, "Noah, onunla git ve dinlen, birazdan gideriz."

Alanı benimle paylaşmakla masada daha uzun süre kalmak arasında tartışıyor gibi görünen yeni kız kardeşime baktım.

"Ne yapacaksın?" diye sordum sabırsızca.

Bir süre etrafına baktı, içini çekti ve sonra bana baktı. "Tamam, seninle geleceğim.

NUH

O anda isteyeceğim en son şey, o şımarık veledede bir şey borçlu olmaktı ama en azından annem ve kocasıyla yalnız kalmak, onun ona aval aval baktığını ve onun parası ve nüfuzuyla nasıl övündüğünü izlemek zorunda kalmak zorunda kalmaktı.

"Tamam, ben de seninle geleceğim," dedim sonunda Nicholas'a, o da bana sırtını döndü ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Annemle fazla heveslenmeden vedalaşıp onu takip etmek için koştum. Restoranın girişinde yanına varır varmaz, arabasının bize getirilmesini bekledim.

Ceketinden bir paket sigara çıkarıp bir sigara yaktığını görünce şaşırdım. Dumanı ağzına götürürken ona baktım ve saniyeler sonra dumanı yavaşça ve akıcı bir şekilde üfledi.

Hiç sigara içmemiştim, tüm arkadaşlarım enstitünün tuvaletlerinde sigara içmeye başladığında denemedim bile. Sadece kıyafetlerde ve saçlarda iğrenç bir koku bırakmakla kalmayıp vücuttaki binlerce organa zarar veren kanserojen dumanın teneffüs edilmesinin insanlara ne gibi bir tatmin sağlayabileceğini anlamadım.

Sanki aklımı okumuş gibi Nicholas bana döndü ve alaycı bir gülümsemeyle paketi bana uzattı.

"İster misin küçük kardeşim?" diye sordu puroyu tekrar dudaklarına götürüp derin bir nefes alırken.

"Sigara içmiyorum... ve senin yerinde olsam aynısını yapardım, sahip olduğun tek nöronu öldürmek istemezsin," dedim ona bir adım atarak ve kendimi istemediğim yere koyarak Onu görmek zorunda değilim.

Sonra arkamda yaklaştığını hissettim ama hareket etmedim, gerçi ağzından dumanı boynuma yakın bir yere saldığında korktum.

"Dikkatli ol... yoksa seni burada bırakırım yürüyerek gidebilirsin," dedi ve tam o sırada araba geldi.

O dört inçlik topuklarla olabildiğince kararlı bir şekilde arabasına yürüdüğüm için onu elimden geldiğince görmezden geldim.

4x4'ü yeterince yüksekti, dikkatli tırmanmazsam her şeyi görebilirdim ve tırmanırken o aptal elbiseyi ve o aptal topukluları giydiğime pişman oldum... Akşam ilerledikçe tüm hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü daha da kötüleşti. ve o ahmakla zaten yapmış olduğum en az beş tartışma, o gece kendimin en kötüsünün en kötüsüydü.

Nicholas arabayı çalıştırıp elini koltuğuma koyduğunda kemerimi bağlamak için acele ettim ve garaj yoluna geri dönmek için döndüm. Yolun sonundaki küçük döner kavşağın tam olarak o anda Nicholas'ın yaptığını kimsenin yapmaması için tasarlanmış olduğu yere gitmeye devam etmesi beni şaşırtmadı.

Club Náutico'nun hemen dışında, anayola döndüğümüzde memnuniyetsizce sesimi çıkarmadan edemedim ve üvey erkek kardeşim, oraya yalnızca 80'de gidebileceğinizi gösteren trafik işaretlerini kasten görmezden gelerek arabayı 120'den fazla hızlandırdı.

Nicholas yüzünü bana çevirdi.

"Peki şimdi senin derdin ne?" diye kabaca, sanki bir dakika daha dayanamayacakmış gibi yorgun bir ses tonuyla sordu;*Ha, ikimiz vardık.*

—Bana olan şu ki, trafik işaretlerini bile okuyamayan bir deliyle yolda ölmek istemiyorum, bana olan bu.

Sesimi yükselterek cevap verdim. Sınıırımdaydım, biraz daha ve ona deli gibi bağırmaya başladım; Huysuzluğumun farkındaydım; Kendimle ilgili en nefret ettiğim şeylerden biri, sinirlendiğimde kendime hakim olamamamdı, çünkü bağırmaya, hakaret etmeye meyilliydim ve bunu bir keresinde vurduğumu itiraf etmeliyim, ama bu benzeri görülmemiş bir olaydı ve ben kendime söz verdim bir daha asla böyle öfkemi kaybetmeyeceğim dedim kendime.

"Neyin var senin?" diye sordu öfkeyle yola bakarak. En azından gözleri kapalı araba kullanmıyordu; O aptaldan her şeyi beklerdim - Seninle tanışma talihsizliğine uğradığımdan beri şikayet etmeyi bırakmadın ve gerçek şu ki senin problemlerinin ne olduğu umurumda değil; ama sen benim evimde, benim şehrimde ve arabamdasın, o yüzden biz oraya varana kadar çeneni kapa," dedi tıpkı benim yaptığım gibi sesini yükselterek.

Dudaklarının arasından çıkan bu emri işittiğimde, tepeden tırnağına yoğun bir sıcaklık tüm bedenimi kapladı. Kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemedi... ve en önemlisi de o.

"Sen kimsin ki bana susmamı söylüyorsun, seni aptal bok parçası?" diye bağırdım yanımdan ona.

Sonra Nicholas o kadar sert frene bastı ki emniyet kemerini takmasaydı ön camdan uçarak uçacaktı.

Şoktan kurtulur kurtulmaz korkuyla arkama baktım ve iki arabanın bize çarpmamak için hızla sağa döndüğünü gördüm. Dışarıdan gelen korna sesleri ve hakaretler beni bir an için sersemletti ve birkaç dakika aklımı karıştırdı; sonra tepki verdim.

"Ama ne yapıyorsun?!" diye bağırdım, bizi ezeceklerine şaşırmış ve korkmuştum.

Nicholas bana baktı; Bir mezar kadar ciddi ve benim şaşkınlığıma göre tamamen sakin.

"Arabadan in," dedi basitçe.

Şaşkınlıkla ağzımı o kadar çok açtım ki muhtemelen komik bile olabilirdi.

"Ciddi değilsin..." dedim ona inanamayarak bakarak.

Bakışlarını benden ayırmadan bana döndü.

"Bunu sana tekrar etmeyeceğim," dedi bana daha önce olduğu gibi aynı sakın ve tamamen rahatsız edici ses tonuyla.

Bu zaten kahverengiden karanlığa gidiyordu.

"Pekala, bunu yapmak zorundasın çünkü buradan taşınmayacağım," dedim ona, onun bana baktığı kadar soğuk bir şekilde bakarak.

Sonra arkasını döndü, anahtarları anahtardan çıkardı ve kapısını açık bırakarak arabadan indi. Arabanın önünden geçip kapıya doğru yöneldiğini gördüğümde gözlerim iri iri açıldı.

Adam sinirlendiğinde gerçekten çıldırdığını ve o anda her zamankinden daha sinirli görüldüğünü itiraf etmeliyim. O çok iyi bilinen ve içime gömülen duyguyu hissettiğimde kalbim çılgınca atmaya başladı...*korku*.

Kapımı açtı ve öncekinin aynısını tekrarladi.

-Arabadan çık.

Aklım saatte binde çalışmaktan vazgeçmedi. Başım ağrıyordu, kendimi yolun ortasında, ağaçlarla çevrili ve tamamen karanlıkta yatarak bırakamazdım.

"Yapmayacağım," dedim ve sesimin titrediğini fark ettiğimde kendime küfrettim. Mide çukurumda mantıksız bir korku birikiyordu. Gözlerim arabanın etrafındaki karanlıkta gezindi ve bu salak beni orada öylece bırakırsa yere yığılacağımı biliyordum.

Sonra beni tekrar tekrar şaşırttı.

O kadar hızlı bir şekilde koltuğuma oturdu, emniyet kemerimi çözdü ve beni arabadan çıkardı, itiraz bile etmedim. Bu oluyor olamaz.

"Kafandan hasta mısın?!" diye bağırdım, benden sürücü koltuğuna doğru yürümeye başlar başlamaz.

—Bakalım kesin olarak öğrenebilecek misin...— dedi omzunun üzerinden ve arkasını döndüğünde yüzünün buzdan bir heykel kadar soğuk olduğunu gördüm — Benimle şöyle konuşmana izin vermeyeceğim var; Seni umursamıyorum ve seni burada öylece bırakmak umurumda değil; bir taksi çağırın ya da annenizi arayın, ben gidiyorum.

Deyip arabaya bindi ve çalıştırdı. Ellerimin titremeye başladığını hissettim.

"Nicholas, beni burada bırakamazsın!" Araba hareket etmeye başladığında ve yarım saniye önce park edilmiş olduğu yerden tekerlek gıcırtısı ile dışarı çıktığında ona bağırdım. "Nicholas!"

Bu çılgılığı, kalbimin çılgınca atmaya başlamasına neden olan derin bir sessizlik izledi.

Hava henüz tam olarak kararmamıştı ama ay yoktu ve kesinlikle biliyordum ki yarım saatten daha kısa bir süre sonra hava o kadar karanlık olacaktı ki aynı yolda biri beni köşeye sıkıştırabilir, tecavüz edip öldürebilirdi ve hiç kimse bir mil içinde değil. ya da öyle duracaktı.

O şehirdeki ilk günümde beni hiçliğin ortasında bırakan annesinin oğlunu öldürmeye yönelik korkumu ve mantıksız arzumu kontrol etmeye çalıştım.

Nicholas'ın benim için geri geleceği umuduna sarıldım ama dakikalar geçtikçe daha çok endişelendim. Yapabileceğim tek şey ve kim bilir saat kaç kadar orada dikilmek kadar korkunç ve tehlikeliydi, otostop çekmek ve medeni, yetişkin bir kişinin bana acıyıp beni eve götürmesi için dua etmektir; o zaman yeni üvey kardeşimin piçinin hıncını rahatlıkla çıkarırdım çünkü bu böyle kalmayacaktı; O pislik neyle, kiminle oynadığını bilmiyordu.

Yat Kulübü'nden yola yaklaşan bir araba gördüm ve arabanın Will'in Mercedes'i olması için dua etmekten kendimi alamadım.

Herhangi bir fahişe gibi olabildiğince yakınlaştım ama ezilme tehlikesi olmadan ve filmlerde gördüğüm gibi parmağımı kaldırarak elimi kaldırdım, bu filmlerin yarısında kız öldürülüp hendeğe atıldı. , ancak bu küçük ayrıntıları bir kenara bırakmak daha iyidir.

İlk araba yanımdan geçti, ikincisi bana bir sürü hakaretler yağdırdı, üçüncüsü akla gelebilecek tüm kaba yollarla beni aradı ve dördüncüsü... dördüncüsü parmak yaptığım yerden bir metre ötede omzunda durdu.

Ani bir korkuyla, hiç sorun yaşamadan fahişe olabilecek bir kıza yardım etmeye karar veren çılgın ama çok fırsatçı kişinin kim olduğunu görmek için tereddütle yaklaştım.

Arabadan inen benim yaşlarımda bir çocuk olunca biraz rahatladım.

Arka ışıklar sayesinde kahverengi saçlarını, boyunu ve iyi bir aileden gelen zengin bir çocuğun kusursuz ama o anda son derece minnettar tavrını görebiliyordum.

"İyi misin?" dedi aynı anda bana yaklaşarak.

Birbirimize bakar bakmaz ikimiz de aynı şeyi yaptık: onun gözleri elbisemde aşağı yukarı gezindi ve benimkiler onun pahalı kot pantolonunda, özel tasarım polo tişörtünde ve onun nazık ve ilgili gözlerinde gezindi.

—Evet... durduğunuz için teşekkürler—aniden rahatlamış ve güvende hissederek dedim—aptalın biri beni yarı yolda bıraktı...—Böyle bir şeye izin verdiğim için utanarak ve aptalca dedim.

Amca, sözümü duyunca şaşkınlıkla gözlerini iri iri açtı.

"Seni yalan mı bıraktı...?" Burada mı? - dedi inanamayarak - hiçliğin ortasında ve gece on birde mi?

Beni bir parkın ortasında ve güpegündüz ortada bıraksaydı sorun olur muydu? Y kromozomu taşıyan her canlıya karşı ani bir nefret duyarak, alaycı bir şekilde merak etmekten kendimi alamadım.

Ama o çocuk beni kurtarmıştı ve seçici olamıyordum.

"Beni eve bırakır mısın?" diye sordum sorusuna cevap vermekten kaçınarak. "Anlayacağın gibi, bu gecenin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Adam bana baktı ve yüzünde bir gülümseme oluştu. Çirkin değildi, aksine çok yakışıklıydı, iyi bir insan yüzü vardı ve kötü durumda olan herkese yardım etmek isterdi. Ya öyleydi ya da aklım, her şeyin pembe olduğu ve erkeklerin kadınlara hak ettikleri saygıyı onları gecenin bir yarısı topuklu ayakkabılarla hendekte bırakmadan gördükleri paralel bir gerçeklik görmeye çalışıyordu.

"Seni sahildeki malikanelerden birinde harika bir partiye götürsem ve gecenin geri kalanında talihsiz bir olayın seninle bu gece tanışmamıza neden olması ne kadar harika olduğu için bana teşekkür etsen nasıl olur?" komik ton

İsteriden mi, bastırılmış öfkemden mi, yoksa birini öldürmek istememden mi bilmiyorum ama bütün bunlar derin bir kahkahayla vücudumdan fırladı.

"Üzgünüm ama... Eve gidip bu günün geçmesi için sabırsızlanıyorum... Cidden bir gece için bu şehirden bıktım" Az önceki kahkahalardan deli gibi çıkmamaya çalışarak cevap verdim. .

"Tamam, ama en azından bana adını söyleyebilirsin, değil mi?" diye sordu, kesinlikle hiçbir komik yanı olmayan bir durumda eğlenirken. Ama daha önce de söylediğim gibi, o çocuk benim kurtarıcımdı, bu yüzden sincaplarla yatmak istemiyorsam ona iyi davransam iyi olur.

"Benim adım Noah, Noah Morgan," dedim elimi uzatarak ve hemen sıktı.

"Ben, Zack," dedi parlak bir gülümsemeyle, "Hadi gidelim mi?" diye sordu, parlak siyah Porsche'sini işaret ederek.

"Teşekkürler Zack," dedim içimden.

Beni kapıya kadar geçirip oturmama yardım etmesine şaşırdım, tıpkı daha önceki filmlerdeki gibi... tuhaftı; garip ve canlandırıcı. Görünüşe göre ve olası tüm istatistiklere rağmen, Nicholas Leister gibi öznelerin varlığını hesaba kattığımızda yakın olmasına rağmen, şövalyelik henüz ölmemişti.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz, onun Nicholas gibi olmayacağını önceden biliyordum, nedenini bilmiyordum ama Zack iyi bir insan, eğitimli ve mantıklı bir çocuk, tipik bir çocuk gibi görünüyordu. borçlu olduğu parayı, ne kadar yakışıklı olduğunu ve nerede yaşadığını hesaba katarsa, toplumun tüm kalıplarını kırardı.

Kemerlerimi bağladım ve her şeyin kötü bitmediği için rahatlatarak derin bir nefes aldım.

"Nereye?" diye sordu Nicholas'ın bir saat önce arabasıyla kaybolduğu yere doğru ilerlerken.

"William Leister'ın evini biliyor musun?" dedim, o civardaki bütün zenginlerin birbirini tanıması gerektiğini düşünerek.

Arkadaşım şaşkınlıkla gözlerini büyüttü.

"Evet, tabii... ama neden oraya gitmek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Orada yaşıyorum," diye yanıtladım, ruhumu incitmelerine rağmen tamamen doğru olan bu sözleri söylediğimde göğsümde bir sızı hissederek.

Zack inanamayarak güldü.

Bana "Nicholas Leister'ın evinde mi yaşıyorsun?" diye sordu ve ben de ismin adını duyunca çenemi sıkımdan kendimi alamadım.

"Daha da kötüsü, ben onun üvey kız kardeşiyim," diye yanıtladım, o moronla belli bir çarpık ilişkiyi kabul etmek zorunda kaldığım için tamamen tiksindim.

Zack'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve birkaç saniye bana bakmak için yoldan uzaklaştı. Görünüşe göre hayal ettiğim kadar iyi bir sürücü değildi.

"Ciddi değilsin... Gerçekten mi?" diye tekrar sordu, bakışlarını tekrar önüne çevirerek.

Derin bir nefes aldım.

"Gerçekten..." dedim, "beni yolun ortasında bırakan o," kendimi tamamen aşağılanmış hissederek itiraf ettim.

Zack biraz asitli bir kahkaha attı.

-Gerçek şu ki sana acıyorum -bunu söyledi bana, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu-Nicholas Leister insanın karşısına çıkabilecek en kötü şey- yerleşim bölgesine yaklaştıkça vites değiştirip yavaşladığımızı söyledi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum, benim gezgin şövalyemle, kız fırlatan suçluyu zihnimde bir araya getirmeye çalışarak.

Zack tekrar güldü.

"Maalesef, evet," diye yanıtladı, "bir yılı aşkın bir süre önce, babası benim kışımı Hazine ile oldukça pis bir beladan kurtardı, o iyi bir avukat ve piç oğlu, ben her gittiğimde kışımı ovuşturmaktan kendini alamıyor. fırsatı olmuştur. Birlikte okula gittik ve sizi temin ederim ki o piçten daha bencil, sefil ve pislik yoktur.

Kahretsin, görünüşe göre Nicholas Leister karşıtı kulübün tek üyesi o değildi.

Öyle olmadığını öğrenince daha iyi hissettim.

-Size onun hakkında iyi bir şey söylemek isterdim ama o adam tanıdığım herkesten daha fazla bok atıyor; Ondan uzak dur" dedi göz ucuyla bana bakarak.

gözlerimi devirdim.

—Aynı çatı altında yaşadığımızı düşünürsek çok kolay bir şey.

Her geçen dakika daha kötü hissediyorum dedim.

"Bugün o partide olacak, oraya gidip kışımı tekmelemek istersen diye" dedi bu bilgi tamamen beklenmedik olmasına rağmen şaka yollu gülümseyerek.

"O partiye gidecek misin?" diye sordum intikam ateşinin tüm vücuduma yayıldığını hissederek.

Zack bana yeni gözlerle baktı.

"Düşünmüyor musun...?" diye sormaya başladı, bana şaşkınlık ve endişeyle bakarak.

"Beni o partiye götüreceksin," dedim hayatımdan daha emin bir sesle, "ve ben de onun kışını tekmeleyeceğim."

Yirmi dakika sonra kendimizi kumsalın yanında ve muazzam boyutlarda bir evin önünde bulduk; ama sizi suskun bırakan boyutu değil, etrafına, ön basamaklara ve hemen hemen her yere yığılan insan sayısıydı.

Müzik zaten bir kilometre uzaktaydı ve o kadar yüksekti ki beynimin kafamın içinde gürlediğini hissettim.

Yeni en iyi arkadaşım Zack, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Ona planımı anlattığımdan beri, beni geri adım atmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemişti. Görünüşe göre, büyük üvey ağabeyim sadece tam bir aptal değil, aynı zamanda yıllar boyunca en çok kavgaya giren ve her zaman galip geldiği adamlardan biriydi. Noah, kime bulaştığını bilmiyorsun. Seni hayal kırıklığına uğratmayı umursamadığını zaten gördün, söyleyeceklerini umursayacağını sana düşündüren nedir?

Bir elim kapı kolunda ona baktım.

—İnan bana... bugün bana benzer bir şeyi son kez yapacak.

Bunu dedikten sonra arabadan indik ve büyük evin garaj yoluna doğru yürümeye başladık. Bu, mümkünse daha fazla parti atmosferi vermek için tüm köşelere ışıklı fenerler yerleştirmişti. Kuralları çiğnemek veya tam gaz gitmek gibi sadece filmlerde gördüğünüz o partilerden birine doğru yürümek gibiydi.

Çılgıncaydı. Bira fiçileri ön bahçeye dağılmıştı ve etraflarında birbirlerine bağırarak ve kendilerini daha fazla içmeye teşvik eden bir grup adamla çevriliydi. Teyzeler, gezegendeki en kısa ve en kışkırtıcı dediğim kıyafetleri giymeselerdi, sadece mayo ve hatta iç çamaşırlarıyla giderlerdi.

"Katıldığın tüm partiler böyle mi?" diye sordum, bir çiftin duvarlardan birine yuvarlandığını görünce yüzümü tiksindirerek.

evin önünde, herkesin onları izlemesini umursamadan ve teyzesi onu terk ederse ne kadar ileri gideceklerine dair bahse girdiler. İğrençti.

"Hepsi değil," dedi dehşete kapılmış yüzüme gülerek, "bu karışık" dedi, kafamı karıştırdı.

Bir dakika... karışık mı? o ne hakkında konuşuyordu?

"Aynı partide kızlar ve erkekler olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum zihnimde on iki yaşına, annemin erkeklerle ilk partimi düzenlediği zamanlara dönerek. Bir genç olarak durumum için oldukça büyük bir ilerlemeydi ve doğru hatırlıyorsam tam bir felaketti: adamlar beni ve arkadaşlarımı havuza attılar ve ben ve hemen hemen herkes en iyi arkadaşlar sonsuza kadar anti-erkekler kulübü kurduk. Gülünç biliyorum ama mesele şu ki on iki yaşındaydım, on yedi değil.

Zack derin bir kahkaha attı ve beni yukarı çekmek için elimden tuttu.

Parmakları sıcaktı ve yakında olduğunu bilmek beni biraz daha az rahatsız etti. O parti herkesin gözünü korkutabilir, özellikle de benim gibi küçük kasabalı bir kızın.

Kalabalık kapıdan içeriye doğru ilerlerken, "Yani herkes katılabilir," dedi. Orada daha da fazla insan vardı ama ev o kadar büyüktü ki en azından itip kakmak zorunda kalmıyordunuz. Sözleri olmadığını, sadece kulak zarlarınıza giren vahşi ve tekrarlayan bir ritmin size hissettirdiğini hesaba katarsanız, müzik korkunçtu.*ağrı*orada olmak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, beni müziğin sizi anında öldürmediği, aksine yavaşça öldürdüğü odalardan birine doğru iterken; en azından ses tellerimi bırakmak zorunda kalmadan konuşabiliyordum.

Orada bulunan birkaç kişiyi selamlarken, "Giriş ücretini ödeyen herkes girebilir," dedi. Arkadaşlarının herkes kadar kötü göründüğünü görmekten gerçekten hoşlanmadım. Sarhoş olmayan sarhoştı ki bu hiç hoşuma gitmedi - Para her türlü alkolü alır ve iyi ... - dedi bakışlarını birkaç dakika bana çevirerek - Hani her şey gerekli bir parti ayarlandı" dedi eğlenerek gülümseyerek.

ilaçlar,muhteşem. Ve arkadaşım bunun komik olduğunu düşündü...
kahretsin

Kendimi nereden buluyordum?

Kanepeye yayılmış çiftlere ve oturma odasına açılan kapıdan sızan müzikle ayakta dans edenlere bakınca, abiye elbise giymiş, marka ve çok pahalı aynı zamanda zengin insanlarla dolu olduğunu fark ettim. bölgedeki en kötü mahalleden gelmiş olabilir.

İyi bir aileden gelenlerle, iyi olmayanları ayırmak çok zor olmadı. Yeni başlayanlar için paralı kızlar elbiseler ve pahalı giysiler giyiyordu ama en azındangiydiler; geri kalanı neredeyse fahişe gibi giyinmişti.

Arkadaşıma "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim ama kanepelerden birine oturduğunu ve elinde bir şişe bira olduğunu fark ettim.

"Gel Noah," dedi kolumu çekerek beni kucağına oturtarak, "bu gece iyi vakit geçirelim... o piçle vaktini boşa harcama," dedi ve parmakları saçlarımı okşadığında gerildim. sonra omuzlarım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

"Burada olmamın bir nedeni var," dedim ona kötü bir ifadeyle bakarak. Zack konusunda bir hata yaptığım belliydi - beni buraya getirdiğin için teşekkürler. - dedim ve gitmek için arkamı döndüm.

Şimdi burada olduğum ve beni eve götürmesini istesem arabayı ağaca çarpacak kadar sarhoş olmayan tek adama sırtımı döndüğüm için ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum ama yapamadım. Elimi Nicholas'ın yüzüne sertçe vurduğumu ve beni orada gördüğünde onun şaşkın yüzünü gördüğünü hayal etmeyi bırak, tabii ki Zack bana yalan söylemiş olabilirdi ve o çılgın bir ayyaştı ve beni en kötü yere getirmek istiyordu. tarihte ve sonuna kadar, sonunda öldü ve hendekte yattı.

Bir bardak soğuk su aramak niyetiyle daha az insanın olduğu mutfağa gittim. O kabustan uyanmak için onu içer miydim yoksa kafama mı atardım bilemedim ama bir şeyden emindim, o gün hiç bitmeyecek gibiydi.

Küçük koridordan dönüp mutfağa girer girmez hemen durdum.

Oradaydı, gömleksiz, kot pantolonlu ve teyzeleri ve onun kadar büyük ama onun kadar uzun olmayan dört arkadaşıyla çevriliydi.

Birkaç dakika onu izlemeye devam ettim.

Bu, üç saatten daha kısa bir süre önce lüks bir restoranda birlikte yemek yediği havalı adam mıydı?

Onu öyle görünce şaşırmadan edemedim. Bir gangster filminden fırlamış gibi görünüyordu; göze çarpmayan giysiler içindeki güzel kızlarla ve bir mafya olabilecek kadar korkunç arkadaşlarla çevrili.

Kırmızı plastik bardaklara pinpon topu sokma oyununu oynarken içki içiyorlardı. Canım üvey kardeşim hiçbirini kaçırmadığı için iyi durumdaydı. Bunun iyi yanı...: Kaybedenler kadar sarhoş değildim ve bir kadeh tekila içmek zorunda kaldım.

—Kes artık adamım!—En azından tişört giyen gorillerden biri bağırdı—senin bu işte en iyi olduğunu zaten biliyoruz, diğerlerini deneyelim.

Nicholas son topu attı ama bilerek kötü yaptı. O kadar barizdi ki diğerlerinin nasıl fark etmediğini anlamadım ama hepsi onu yüksek sesle yuhaladı. Nick bir atış aldı ve bir saniyeden daha kısa sürede yere indirdi.

Varlığını fark etmemişti, ki bu anlaşılabilir bir durumdu, çünkü hâlâ kapıda geride kalıyordum, onu bir kimya projesini analiz etmek isteyen ve hâlâ hiçbir şey anlamayan biri gibi izliyordum.

Arkadaşlarından biri görevi devralırken, Nicholas siyah mermer tezgahın üzerinde oturan çok güzel, koyu saçlı bir kızın yanına gitti. Güneşten yanmış uzun bacaklarını ortaya çıkaran bir şort giymişti ve onun üzerinde sadece gök mavisi bir bikini parçası vardı.

Birden kendimi böyle bir parti için fazla giyinik ve örtünmüş hissettim. Gerçi hayatım boyunca dışarıda, sarhoş ve kim bilir daha neler olan onca insanın önünde böyle giyinebilirdim.

Nicholas'ın yaptığı ilk şey, onu şiddetle ensesinden yakalamak, başını geriye atmak ve herkesin yapabileceği en iğrenç şekilde, özellikle de etrafta insanlar varken ağzını yemek oldu.

Bu benim şansımdı, bu şekilde onu şaşırtabilir ve böylece o aptalın kafasını koparmak zorunda kaldığım korkunç arzuyu yatıştırabilirdim.

İyi olup olmadığımı bilme zahmetine bile girmemişti, hala orada yatıyor olabilirdim ve kafasındaki tek bir kılı kıpırdatmazdı.

Kendime böyle davranılmasına izin verdiğim için, hatta onun yüzünden kendimi o çılgın yerde bulduğum için o kadar çok öfke duydum ki, mutfağın sonuna sağlam adımlarla yaklaşmak, elini tutmak için bir an bile tereddüt etmedim. ve planladığım gibi çenesine bir yumruk atmak yerine, muhtemelen elimin tüm eklemlerini kıran bir yumruk atmak yerine, buna şaşırdım, ama buna değdi ve o kadar çok oldu ki.

Birkaç saniye, sanki ne olduğunu, kim olduğumu ya da ona neden vurduğumu anlamamış gibi şaşkına döndü. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü, yüzünde ve vücudunda beliren ifade beni olduğum yerde bıraktı.

Odadaki herkes etrafımızda toplanmıştı, ama filmlerdekinin aksine, az önce olanlar adamların gülmesine ve yuhalamasına neden olacaktı, ölüm sessizliği vardı, herkesin gözleri önündeki kişiye çevrilmişti.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi bana öyle bir şaşkınlıkla ve hayatım için endişe ettiğim bir öfkeyle.

Kahretsin... bakışlar öldürebilseydi çoktan ölmüş, gömülü ve gömülü olurum.

"Buraya yürüyerek gelmesine şaşırdın mı?" dedim duruşu, boyu ve o ürkütücü kaslarıyla beni korkutmamaya çalışarak.

"Sen bir boksun, biliyor musun?" dedim, öfkemin yeniden beni ele geçirdiğini hissederek, yumruğumun neredeyse tek bir iz bıraktığını ve birinin ona ilaç vermesi için uluyan elimin aksine canımın acımadığını görünce. dikkat. .

Nicholas kuru, kontrollü bir kahkaha attı.

"Bana söyleme?" dedi sadece bana bakarak. En az yirmi kişinin bizi sinemaya film izlemeye giden biri gibi izlediğinden habersiz olduğu belliydi. "Sen ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Kendini içine atıyorsun, Noah." Bana doğru bir adım attı ve vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yaklaştı.

-Belki benim evimde üvey kardeşiz - o kadar alçak sesle söyledi ki onu sadece ben duyabildim - ama o dört duvarın dışında gördüğün her şey bana ait ve senin saçmalıklarının hiçbirine katlanmayacağım.

Sözlerinin ve davranışlarının beni ne kadar korkuttuğunu görmesine izin vermeyerek gözlerini tutarak ona baktım. Zaten bir ömür boyu şiddet yanlısı insanlar tanımişti, bir tane daha kaldıramazdı.

"Siktir git," dedim ve oradan bir an önce defolup gitmek niyetiyle arkamı döndüm. Bir el kolumdan tuttu ve bir adım daha atmama izin vermeden beni çekti. "Bırak beni hemen" dedim, sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu anlaması için başımı çevirerek.

Gülümsedi ve etrafımızdaki herkese baktı.

Sonra gözlerini tekrar benimkilere sabitledi.

"Kiminle geldin?" dedi sadece bana bakarak. Ona cevap vermeye hiç niyetim olmadan yutkundum.

"Seni kim getirdi!" diye bağırarak yerimden sıçradım. Devenin sırtını kıran saman buydu.

"Bırak beni orospu çocuğu..." diye bağırmaya başladım ama faydası yoktu, beni o kadar sıkı tuttu ki canımı yaktı.

Sonra orada bulunanlardan biri konuştu.

Tanıştığım herkesten daha fazla dövmesi olan şişman bir adam, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Zack Rogers onunla girdi," dedi, üvey kardeşimin yüzünü tiksinti ve derin bir tiksinti dolu bir ifadeye çevirdi.

"Getir," dedi basitçe.

Nicholas mükemmel bir suçlu gibi davranıyordu ve bu beni gerçekten korkutuyordu. Bitmek bilmeyen bir kabus gibiydi ve birdenbire ona vurduğum için derin bir pişmanlık duydum, bunu hak etmediğinden değil ama sanki şeytanın kendisine ben yapmışım gibiydi.

İki dakika sonra Zack mutfakta belirdi ve çevremizdeki çembere girmesi için ona yol verdiler.

Sanki ona ihanet etmişim ya da buna benzer bir şeymiş gibi bana baktı.

Bu insanların nesi vardı?

"Onu buraya sen mi getirdin?" diye sordu üvey kardeşim sakince.

Zack birkaç saniye tereddüt etti ama sonunda başını salladı. Bakışlarını Nicholas'tan ayırmadı ama ondan korktuğunu görebiliyordum.

O kadar hızlıydı ki, ne olduğunu zar zor anladım, Nicholas onun karnına yumruk attı ve Zack'i acı içinde iki büklüm olmaya zorladı.

Korku ve korku içinde çılgılık attım, onun için korktum ve bir tür şeye tanık olduğumda her zaman hissettiğim o acıyı göğsümde hissettim.

şiddet. Kalbim battı ve oradan kaçmamak için tutunmak zorunda kaldım.

"Bunu bir daha yapma," dedi Nicholas, sesi yavaş ve sakindi.

Sonra bana döndü, kolumdan tuttu ve beni çıkışa doğru sürüklemeye başladı.

İtiraz edecek gücüm bile yoktu. Orada olanlar beni o kadar sarsmış ve paramparça etmişti ki, Nicholas'ın beni ormanın ortasında bırakıp gitmeyeceği, Zack'e yaptığı gibi bana vurması ya da kim bilir başka neler yapması umurumda bile değildi... Sadece o günü istedim, bitti.

Sadece kapıya vardık ve sonra durdu. Cebinden cep telefonunu çıkardı, içinden bir küfür savurdu ve kim arıyorsa cevapladı.

İnsanların gürültüsünden ve müzikten uzaklaşmak için ciddi bir tavırla "beni burada bekle" dedi. Bulunduğum yerden, evin ön basamaklarının ötesinden beni mükemmel bir şekilde görebiliyordu, bu yüzden orada kalsam iyi olur.

Oradaki bir adam bana "İyi misin?" diye sordu.

"Gerçek şu ki hayır" diye yanıtladım kendimi gerçekten kötü hissederek. Aklımın bir köşesine iyice gömdüğüm bazı anıların, tam o anda bana eziyet etmesini engelleyemeden pencereye yaslandım.

"Al, bir şeyler iç," dedi çocuk bana kırmızı plastik bir bardak uzatarak.

Ne olduğuna bakmadan elime aldım. Boğazım o kadar kurumuştı ki her şey bana iyi gelebilirdi.

Sonra, içindekileri yuttuktan sonra gözlerimi açtım ve Nicholas'ın korku dolu bir yüzle bana bakarak merdivenlerden nasıl çıktığını gördüm.

"Hayır!" diye bağırdı ve bardağı elimden aldı.

Onu bana veren adama öfkeyle döndü ve gömleğinden yakaladı, neredeyse onu yerden kaldırıyordu.

"Ona ne fırlattın?" diye sordu onu şiddetle sarsarak. Bardağıma paniğe kapılmış ve korku dolu bir yüzle baktım.

Bok.

NICK

Bok

Gömleğinden tuttuğum aptala "Ona ne fırlattın?" diye sordum.

Aptal tamamen korkmuş bir şekilde bana baktı.

"Cevap ver bana!" diye bağırdım, hem üvey kardeşimle tanıştığım güne hem de onu böyle bir partiye getirdiği için o pislik Zack Rogers'a lanet okuyarak.

"Sikeyim adamım," dedi iri iri açılmış gözlerle, "GHB," diye itiraf etti onu duvara çarptığımda.

Kahretsin... bu pisliklerin bir kıza tecavüz edebilmek için kullandıkları ilaçtı. Renksiz ve acısızdı, bu yüzden siz fark etmeden içkinize karışmak çok kolaydı.

Neler olabileceğini düşünmek bile zihnimi bulandırıyordu. O gece sıkılı yumruklarla bitecekti. Ona o kadar çok vurdum ki sayısını unuttum.

Arkamdan bir ses, "Nicholas, dur!" diye bağırdı. Yumruğumu orospu çocuğunun suratına indirmeden önce durdurdum.

"O pisliği partilerimden birine geri getirirsen bugün sana yaptığım şey onun yanında okşama gibi görünür," dedim, söylediği her kelimeyi dinlediğinden emin olarak. "Beni duydun mu?"

Pislik benden olabildiğince uzağa kanlar içinde sendeleyerek uzaklaştı.

Tamamen korkmuş bir Noah görmek için döndüm.

Yüzündeki o ifadeyi gördüğümde içimde bir şeyler kıpırdadı. Kahretsin, ne kadar katlansa da onu ne kadar öldürmek istese de, ben orada olmasaydım kesinlikle ona yapacaklarını yapmak şöyle dursun, hiç kimse rızası olmadan uyuşturulmayı hak etmiyordu.

Onu dikkatle izleyerek yanına yaklaştım.

Gözleri şişmişti ama Zack'i dövdüğünden beri öyleydiler, bu yüzden ilacın etkileri henüz görünmüyordu.

Yanına vardığımda "Ne içtin?" diye sordum.

Bana cevap vermedi, sadece ağzı açık, korkmuş ve titreyerek bana baktı.

"Siktir git Noah, sana zarar vermeyeceğim, tamam mı?" dedim, aslında ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen kendimi bir suçlu gibi hissediyordum.

Onu terk ettiğimde, annesini arayacağını ve ailemizle birlikte eve gideceğini düşündüm. Duran ilk ahmağın arabasına atlayıp onun gibi bir kız için en uygunsuz partiye geleceği hiç aklıma gelmemişti.

Tükürüğünü yutarak ve sanki şeytanın ta kendisiymişim gibi bana bakarak, "Ne yuttum?" diye sordu.

İçimi çektim ve doğru düşünmeye çalışırken tavana baktım. Babam az önce beni Noah'ın hangi cehennemde olduğunu sormak için aramıştı.

Annesi endişelenmişti ve onu en kısa zamanda arayacağını, Noah'ın benimle Erik'in evine geldiğini ve şu anda kız kardeşiyle film izlediğini söylemişti.

Tamamen uydurma bir yalandı ama babam o gece ne olduğunu ya da nerede olduğunu öğrenemedi. Beni zaten yeterince zor durumlardan kurtarmıştı ki artık her şeyin kesinlikle aynı olduğunu biliyordu.

Özel hayatımı karanlıkta tutmakta zorlanmıştım ve Noah gibi birinin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bir günden daha az bir sürede, tanışma zevkine sahip olduğum diğer tüm kadınlardan daha fazla burnumu kıvrımayı başarmıştı.

"İçki mi içtin?" diye sordum sorusunu duymazdan gelerek.

Bana bir saniye baktı ve sonra başını salladı.

"Coca-Cola'ydı," diye yanıtladı ve ben daha da rahatlayarak iç çektim.

GHB alkolle karışırsa çok tehlikeli olabilir ama karışmazsa...

Esrar içmek gibiydi demeyeceğim; Noah o partiye gelmeye lanet edecekti.

"İyi olacaksın," diye yanıtladım, kolundan tutup arabamın olduğu yere götürdüm.

"Seni öldürmek istiyorum" dedi ve aşağı baktığımda göz kapaklarının ona ağırlık yapmaya başladığını görebiliyordum. Kahretsin, işler daha kötüye gitmeden annesiyle onu telefona bağlaması gerekiyordu.

Arabama biner binmez şoför kapısını açtım ve oturmasını bekledim.

Bu yüzden cep telefonumu çıkardım.

—Annene iyi olduğunu söyle ve seni beklemesin—günlükte babamı ararken ona söyledim—Ona bazı arkadaşlarımdan evinde film izlediğimizi söyle. Arkadaşlar.

"Siktir git," diye cevap verdi, başını geriye atıp gözlerini sımsıkı yumdu.

Yanına gittim ve bir elimle yüzünü avuçladım. Gözleri büyüdü ve bana öyle nefretle baktı ki, elimde olmadan sağlam bir şeye tekme atıp onu bin parçaya ayırmak istedim.

"Ara yoksa bu çok çirkinleşecek" dedim, babam o gece olanları öğrenirse nasıl olurdu diye düşündüm. VE

Noah'ın annesi hakkında ne söylenir?

—Bana ne yapacaksın?—dedi, gözbebekleri giderek büyümüş bana bakarak—Biri bana tecavüz etsin diye ortalıkta mı bırak beni?— diye sordu ikinci olarak—Bekle... çoktan yaptın o.— diye ekledi ironik bir şekilde.

Tamam, hak etmiştim ama buna zamanımız yoktu.

"Arıyorum, sana söylediklerimi ona da söyleyen iyi olur," dedim aynı anda telefonu kulağına dayadım.

Birkaç saniye sonra hattın diğer ucunda Rafaella'nın sesi duyuldu.

Noah, iyi misin??

Cevap vermeden önce bana baktı.

"Evet," dedi büyük bir rahatlamayla, "film izliyoruz... biraz geç kalacağız," demeye devam ederken bakışları kısıldı.

arabanın tavanına doğru sürüklendi.

Gittiğine sevindim tatlım, Nick'in arkadaşlarını nasıl sevdiğini göreceksin...

Bunu duyduğumda uzağa baktım.

"Elbette," dedi Noah bana bakmadan.

yarın görüşürüz tatlım seni seviyorum

"Ben de, güle güle," dedi ve ardından telefonu ondan alıp cebime koydum.

Arabanın etrafından dolaşip sürücü koltuğuna geçtim. Noah'ın uyuşturucuya karşı ne kadar hoşgörülü olduğunu görmek için orada beklerdik. Onun bir yıl önce tanıdığı ve esrar içmekten neredeyse kalp krizi geçirecek bir piliç gibi olmamasını ummaktan başka çaresi yoktu.

ona döndüm.

"Ateşliyim," dedi bana gözleri kapalıyken ve terin alnını ve boynunu nasıl ıslattığını gerçekten görebiliyordum.

"İyi olacaksın, merak etme," dedim, sözlerimin beni yanıltmamasını umarak.

"Bu ilacın ne gibi etkileri var?" diye sordu kalın bir sesle. Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim.

—Ter... eşit zamanlarda sıcak ve soğuk... uyuşukluk... —Böylece yaşadığı etkilerin yalnızca bunlar olmasını umarak söyledim.

Kusmaya başlarsa veya taşikardi gelişirse, onu hastaneye götürmek zorunda kalacaktı ve bunun sonu iyi olamazdı.

Yanakları kızarmıştı ve saçları alnına yapışmaya başlamıştı. Bir bileğinde lastik bant olduğunu fark ettim.

Ona uzandım ve elinden aldım. En azından onun olabildiğince rahat etmesine yardım edebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Duygularımı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Daha önce bir kadına böyle bir şey yapmamıştım... Birini yatağa atmak için o boku kullanmama gerek yoktu ve Noah'ın ona böyle bir şey yapacağımdan korkması bana tekme atmak gibi geldi.

O yavru beni birkaç saat içinde tüketmişti.

"Yardım et," dedim, çok renkli uzun saçlarını toplayıp kafasına doğaçlama bir kuyruk yapmak için onu dikkatlice katlarken.

"Bunun için ortadan kaybolman gerekecek," diye yanıtladı sözlerini sürükleyerek.

Bununla eğlenmeden edemedim. Bu kız, tanıdığı tüm kızlardan daha fazla cesarete sahipti. Kiminle bulaştığının kokusunu almıyordu, kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyordu... ve her şeyden önce, çok ferahlatıcıydı.

O yumrukla bana vurduktan sonra aklıma onun görüntüsü geldi. Tamamen beklenmedik bir şeydi, üstelik uzun zamandır bana verdikleri ilk yumruktu bu...

İçgüdüsel olarak sağ elini tuttum ve şişmiş parmak boğumlarına baktım. Elini böyle tutmak için bana olabildiğince sert vurmuş olmalı ve neredeyse hissetmediğim için onun için biraz üzüldüm.

Aniden kendimi Noah'a nasıl doğru şekilde yumruk atılacağını öğretirken gördüm.

Ona biraz endişeyle baktım. Artık saçları yüzünü gizlemediğinden, onunla tanıştığımdan beri takdir edemediğim bazı özelliklerini fark edebiliyordum.

Güzel bir boynu ve binlerce çil ile çizgili yüksek elmacık kemikleri vardı.

Bu beni açıklanamaz bir nedenden dolayı gülümsetti. Kirpikleri uzundu ve yanaklarına koyu bir gölge düşürüyordu ama benim dikkatimi çeken ve daha yakından bakmamı sağlayan şey, sol kulağının hemen altında, boynunun yukarısında bulunan küçük dövmeydi.

Sekiz rakamı bir düğümdü...

İçgüdüsel olarak bakışlarım, üç buçuk yıl önce aynı düğümü dövme yaptığım koluma gitti. Mükemmel bir düğümdü, en dayanıklılarından biriydi ve tam da bu nedenle üzerine dövme yapmaya karar vermişim. Bu, işler akıllıca iç içe geçirilirse sonucun yok edilemez olacağı anlamına geliyordu.

Noah gibi birinin o düğümü nasıl dövme yapabildiğini anlayamıyordum, onun herhangi bir dövme yapabileceğini hayal bile edemiyordum... O kız beni her zaman şaşırttı.

Tek parmağımın benimkine kıyasla o minik dövmeyle dikkatlice okşadım ve ikimizin de tüylerinin diken diken olduğunu hissettim.

Noah bilinçsizliği içinde kıpırdandı ve midemde bir şey hissettim, garip ve rahatsız edici bir şey.

Direksiyona döndüm ve arabayı vitesine taktım. İlk önce arkamı dönüp emniyet kemerini ona taktım.

Gözlerim birkaç saniyeliğine dövmesine gitti.

Derin bir nefes alıp yola odaklandım. Neyse ki bir shot ve bir biradan fazlasını içecek vaktim olmadı, bu yüzden sakince evime gittim.

Her zamanki gibi dışarıdaki ışıklar yanıyordu. Saat sabahın ikisini çoktan geçmişti ve annemle babamın yatakta olması için dua ettim. Noah tamamen işin dışındaydı ve babamın bizi bu şekilde öğrenmesine izin veremezdim.

Arabayı olduğum yerde durdurdum ve ses çıkarmamaya çalışarak indim; Anahtarlar elimde, yolcu koltuğuna yaklaşıp arabanın etrafında dolaştım. Kemerini dikkatlice çıkardım ve onu kucağıma aldım. Ateşi yanıyordu ve ateşinin gerçekten paniğe kapılmamı gerektirecek kadar yükseleceğinden endişelendim.

"Neredeyiz?" diye sordu o kadar kısık bir sesle ki onu zar zor duydum.

"Eve geldik," diye yanıtladım onu rahatlatmak için, o kollarımda kapıyı açmak için manevra yaparken. Neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu, muhtemelen yaklaşık 50 kilo kadardı.

İçeride karanlık hüküm sürüyordu, sadece odadaki masalardan birinin üzerinde yanan küçük bir lambayla kesintiye uğradı.

Kucağımda Noah ile merdivenlere yöneldim ve odasına vardığımda rahatlatarak iç çektim.

İçerisi tamamen karanlıktı.

Noah'ın kolları boynuma dolandı ve beni daha sıkı tuttu.

Hâlâ bilinci yerinde olmasına şaşırdım ve onu bırakıp daha rahat etmesi için hızla yatağına yaklaştım.

"Hayır..." dedi korkmuş bir sesle.

"Sakin ol," dedim, beni tutan güçle kendimi şaşırtarak.

"Beni yalnız bırakma... Korkuyorum" dedi ve sesindeki o paniği duyabiliyordum. Ben de şaşırdım çünkü korkusunun sebebinin ben olduğumdan emindim, bu yüzden benimle kalmak istemesi mantıklı değildi.

"Noah, odandasın..." dedim yatağına, kucağıma oturarak.

Bu çok tuhaftı...

Sonra gözlerini açtı ve bana korkuyla baktı.

"Işık..." dedi kalın bir sesle, sanki bu kelimeleri telaffuz etmek canını alıyormuş gibi.

Ona tuhaf tuhaf baktım... hiç ışık yanmıyordu.

"Aç," diye neredeyse bana yalvardı.

Onu birkaç saniye izledim ve o kadar korkmadığını görebiliyordum çünkü odasında ben yanıdaydım, uyuşturucudan ya da zorlukla hareket edebildiğinden... Karanlıktan korkuyordu.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordum, o hala üzerimdeyken eğilip gece lambasını yaktım.

Vücudu bir anda rahatladı.

O kızın neden bu kadar karmaşık görüldüğünü merak ederek kaşlarımı çattım.

Kalktım ve onu yastıkların üzerine koydum.

bu gözlenen bazı anlar emin olmak ile ilgili Ne nefes aldı normalde.

Öyleydi ve Noah'ın önüne çıkan her türlü saçmalığa karşı güçlü olmasına minnettardım.

"Odamdan çık" dedi o zaman bana ve ben de aynen öyle yaptım; Ve bence bütün gece boyunca yaptığım en mantıklı şey buydu.

NUH

O sabah gözlerimi açtığımda kendimi çok kötü hissettim. Hayatımda ilk kez odamın kocaman penceresinden içeri giren ısıltılı ışık beni rahatsız ediyor ve belli bir karanlık talep ediyordu; tamamen değil ama doğru.

Başım cehennem gibi ağrıyordu ve kendimi çok garip hissettim. Açıklamak garip ama vücudumun içinde meydana gelen her hareketin, her hissin farkındaydım ve rahatsız edici olduğu kadar sinir bozucu ve rahatsız ediciydi. Sanki bir haftadan fazla bir süredir içki içmemiş gibi boğazım kurumuştı.

Zorlukla banyoma yaklaştım ve aynada kendime baktım.

Tanrım, ne kadar korkunç!

Bana biraz benzeyen sadece bir kişi görmüştüm ve o da Toronto'daki arkadaşlarımdan biriydi. Bir partiye gitmiştik ve o içemeyene kadar içmişti. Zavallı şey, ertesi sabah saat on beşten itibaren akşamdan kalma olmak için kusarak evimdeki lavaboda yatmıştı.

Sonra hatırladım.

Tepeden tırnağa tüm vücudumun titrediğini hissettim.

Başıma su döktüm alnımdaki saçların ıslanmasına aldırmadan, ki bu arada tepeme bağladığımı hatırlamıyordum, dokunmak bile istemediğim o elbiseyi çıkardım. Olabileceklerden korkarak ağzımda kusma isteği uyandıran o kuru tadı hissetmemek için dişlerimi fırçaladım ve şort ve pijama üstü giydim.

Saatin kaç olduğu umurumda bile değil.

Anılar, dikkatlice analiz etmem için çok hızlı yanıp sönen fotoğraflar gibi zihnime yerleşti. Tek bir şey düşünebildim. Uyuşturucu... Uyuşturulmuştum, uyuşturucu almıştım, bir numaralı önceliğime ihanet etmiştim, tüm ideallerimi yıkmıştım... ve hepsi bir kişi yüzünden.

Kapıyı çarparak odadan çıktım ve koridordan Nicholas'ın odasına yöneldim.

Kapıyı çalmaya bile gerek duymadan açtım ve bir ayı mağarası buldum, tabi ona benzetilebilirse.

O odanın içinde az önce açtığı kapıdan giren ışıktan başka bir damla ışık yoktu. Neyse ki klima açıktı çünkü kesinlikle o yerin tamamen kapalı olması nedeniyle havasızlıktan boğularak ölecekti.

O kocaman koyu renkli yatağın battaniyesinin altında bir insan vardı.

Yanına gittim ve orada yatanı sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince sarstım, sanki onun yüzünden bana ilaç verilmemiş gibi, bana yaşattığı onca şey için kendimi bok hissetmiyormuşum gibi.

"Siktir..." dedi gözlerini açmadan kalın bir sesle.

Siyah saten çarşaflarla kamufle olmuş dağınık saçlarına baktım ve yorganı zorla çekip tamamen açtım ve hiç umursamadan.

En azından çıplak değildi ama beyaz boxer giyiyordu ve bu da beni birkaç dakikalığına biraz şaşırttı.

Yüzüstü uyuyordu, bu yüzden geniş sırtını, uzun bacaklarını ve muhteşem poposunu mükemmel bir şekilde görebildim.

Kendimi önemli olana odaklanmaya zorladım.

"Dün gece ne oldu?" Uyanması için kolunu sallarken neredeyse ona bağırıyordum.

Kızgınlıkla homurdandı ve beni durdurmak için elimi tuttu, bütün bunlar olurken gözleri hâlâ kapalıydı.

Tek harekette beni yatağına fırlattı.

Yanına indim ve bırakmaya çalıştım, buna izin vermedi.

"Uyuşturucu konusunda sessiz bile değilsin kahretsin..." diye tekrarladı ve sonunda bana bakmak için gözlerini açtı.

İki mavi iris gözlerimi deldi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, bileğimi bıraktı ve yatakta doğruldu.

Hemen ayağa kalktım.

"Dün gece beni uyuşturduğunda bana ne yaptın?" diye sordum en kötüsünden korkarak.

Tanrım... bana bir şey yapmış olsaydı...

Nicholas gözlerini kıstı ve bana baktı.

"Her şey," diye yanıtladı, yüzümün tüm rengi çekildi. "Sana yirmi kez tecavüz ettim ve yorulduğumda partideki herkese aynısını yaptırdım... Sanırım partidekiler de yaptı. ." benzin istasyonu orada durduğumda - dedi ve sesindeki alayı fark etmeye başladım - Ve dışarıdaki güvenlik görevlisini de sayarsak...

Onu göğsüne yumrukladım.

"Embesil!" dedim, öfkeden yanaklarıma kanın nasıl yükseldiğini fark ederek.

Nicholas beni görmezden geldi ve ayağa kalktı.

Sonra odaya biri girdi; sahibi ve o lanet olası oda kadar tüylü ve karanlık.

"Hey, Thor, aç mısın?" diye sordu bana eğlenerek gülümseyerek, "Sana çok iştah açıcı bir hediyem var..."

"Ben gidiyorum" diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladım. O aptalı bir daha görmek istemiyordum, bir daha asla ve bunun imkansız olduğunu bilmek beni daha kötü bir ruh haline soktu.

Nicholas beni odanın ortasında durdurdu. Neredeyse çıplak göğsüne yaslanacaktım.

Gözleri benimkileri aradı ve bakışlarını güvensizlik ve aynı zamanda meydan okumayla tuttum.

"Dün gece olanlar için üzgünüm" dedi ve birkaç mucizevi saniye için benden af dilediğini düşündüm; Yanılmışım - ama hiçbir şey söyleyemezsin, yoksa saçları dökülebilir - devam etti ve o zaman anladım ki onun için önemli olan tek şey onun kışını kurtarmaktı, benimkine bir çuval verebilirlerdi.

Buruk bir kahkaha attım.

"Geleceğin avukatı," dedim alayla.

"Çenenin kapalı tut," diye uyardı beni, yorumumu duymazdan gelerek.

"Yoksa ne?" diye ona meydan okudum.

Gözleri yüzümde, boynumda gezindi ve sağ kulağımda durdu.

Parmaklarından biri benim için çok önemli bir noktaya dokundu.

"Ya da bu düğüm senin için yeterince güçlü olmayabilir," diye fısıldadım ve bir adım geri çekildim. Güçlü olmak ya da dövmem hakkında ne biliyordu?

"Beni görmezden gelersen ben de aynısını yaparım... böylece birlikte olmamız gereken çok az ana dayanabiliriz, tamam mı?" dedim onu çevreleyip ondan uzaklaşarak.

Thor kuyruğunu sallamamı izledi.

En azından köpek benden nefret etmeyi bırakmıştı, dedim kendi kendime o odadan çıkarken teselli olarak.

Oradan ayrıldıktan sonra yaptığım ilk şey doğruca yatak odama gitmek oldu. Önceki gece hatırlamadığım şeyler olmuş ya da pişman olacağım bir şey söylemiş olabilirim gibi kötü bir his vardı içimde. Böyle bir şey olsaydı, Nicholas'ın durumu benim için düzeltmeyeceğini biliyordum ve bu beni daha da tedirgin etti. Benim bilmediğim bir şeyi bilmesi ya da bende ona öğretmek istemediğim bir şey görmüş olması, ondan benim kadar nefret etmeme neden oluyordu. Bu kadar kısa sürede ona karşı nasıl bu kadar büyük bir ret oluşturabildiğimi anlamıyordum, ama bunu düşündüğümde, Nicholas Leister bir insanda nefret ettiğim her şeyi kesinlikle temsil ettiği için bu şaşırtıcı değildi; o şiddetliydi, tehlikeliydi, zorbaydı, yalancıydı, tehditkardı... tüm özellikleri beni ters yöne koşturdu. Ona karşı hislerimin düzelmesi için birçok şeyin değişmesi gerekiyordu; ve bu onun tamamen emin olduğu bir şeydi.

Dışarıda güzel bir gündü, sahile gitmek ya da yeni evimin sahip olduğu o etkileyici havuzu açmak için en iyisiydi. Biraz daha iyi bir ruh hali içinde, sakince güneşlenmeye, güzel bir kitap okumaya ve önceki gece olanları unutmaya karar verdim. Ama o

İlk işim kahvaltı için bir şeyler yemek oldu, o iğrenç ilacın hala vücudumda dolaştığını düşünmeden edemedim ve alkol olduğu için bol su ve yemekle ilacın yavaş yavaş yok olacağını varsaydım.

O adam bana ilacı verdiğiğinde Nicholas orada olmasaydı, bana neler yapılabileceğini düşünmemek için kendimi zorladım.

Tecavüze uğrayabileceğimi düşünmek bile tüylerimi diken diken etti.

Bu düşüncelerle etkileyici ve fazla gösterişli dolabıma yöneldim. Bikini mi yoksa mayo mu giysem diye tereddüt ediyordum... Sonunda bikiniyi seçtim ama bana bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyen o cılız sestem kurtulamayarak.

Aynada kendime baktım, kendimi fazla açıkta hissettim. Tamamen çekingen hissettiğim o kısmı dikkatle gözlemledim ve çok fazla önem vermemeye karar verdim.

Üzerime bir plaj elbisesi ve leylak rengi bir havluyla o evdeki ilk kahvaltımı yapmaya hazır olarak odamdan çıktım.

Orada yürümek benim için çok garipti, küçükken arkadaşlarımdan evinde kalmama izin verdiler ve geceleri tuvalete gitmek istedim ve bir aileyle tanışmaktan korktuğum için gitmedim gibi hissettim. üye.

En rahatsız ediciydi.

Geldiğimde annemi beyaz ipek bir sabahlık ve terliklere sarınmış Will'le birlikte işe gitmeye hazır bir takım elbise buldum.

"Günaydın Noah" dedi beni ilk gördüğünde "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Baygın olduğunu ve feci bir baş ağrısı çektiğini düşünürsek her zamankinden daha iyiydi.

"En iyi gecem değildi," diye kısaca cevapladım.

Annem yanağımdan öpmek için yanıma geldi. Öldürücü bakışlarını kendine saklamasını takdir ettim.

Umutla, "Nick ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. Ah anne, yeni üvey oğlun olduğunu sandığın kişi konusunda ne kadar da yanılıyorsun.

"Roma'dan bahsetmişken," dedi William arkamdan, masadan kalkıp Nick içeri girerken.

"Aile ne haber?" dedi kuru bir ses tonuyla, aynı anda buzdolabına gitti.

"Dün geceyi nasıl geçirdin?" diye sordu annem ona mutlu bir şekilde bakarak.
Ya film? - diye ekledi bana bakarak.

Film?

"Ne...?" diye sormaya başladığımda, Nick buzdolabını çarparak kapattı ve buz gibi gözleriyle bana döndü.

Bana anlamlı bir şekilde bakarak, "Film harikaydı, değil mi Noah?" diye sordu.

O anda onu kızdırabileceğimi fark ettim ama iyi. Eğer doğruyu söyleseydi, alkol alıp reşit olmayana teklif ettiğim için polise şikayet etmeye karar versem, babasının başına ne geleceğini kim bilir, ne derdi? , beni uyuşturmalarına izin vermek ve tabii ki beni yolun ortasında yatar halde bırakmak.

Neyden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını bakışımla anlamasını sağlarken kendimi bir hataya kaptırdım.

"Pek hatırlamıyorum..." dedim gerginliğinden keyif alarak, "düşmanla mı yatıyordu... yoksa...*trafik*?-Onu bu durumda görmekten keyif alacağını bildiğim halde sordum, ama beni şaşırtarak ve tiksindirerek kahkahayı patlattı.

Gülümsemem yüzümden silindi.

"Oldukça Zalim Niyetler'di" diye yanıtladı ve bunu söylemesine şaşırdım çünkü en sevdiğim filmlerden biriydi. İki kahramanın üvey kardeş olduğu ve birbirlerinden ölesiye nefret ettikleri hesaba katılırsa ironik...

Ben ona ters ters bakarken annem sordu:

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu şüpheyle bize bakarak.

"Rica ederim" aynı anda cevapladık ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Annem bizi görmezden gelip yeni kocasına veda ederken, kollarını ürkütücü bir pozisyonda kavuşturmuş olduğu buzdolabına gittim.

Bir an birbirimize baktık, bakışlarımla ona meydan okudum, sanki hayatının en güzel anlarından birini yaşıyormuş gibi.

"Taşınıyor musun, taşınmıyor musun?" dedim, buzdolabını açmama izin vermesi niyetiyle.

Kaşlarını alayla kaldırdı.

"Bak çiller, eğer aynı çatı altında yaşamak zorunda kalacaksak, seninle benim bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi yanımdan uzaklaşmadan.

Ona soğukça baktım.

-Ya sen girince ben çıkıyorum, buradayken seni görmezden geliyorum ve sen konuştuğunda seni dinlemiyormuş gibi yapmaya ne dersin?

-Aklım ben girince sende kaldı sen çık...- dedi sapık bir tonda ve benim kızardığımı görünce gülümseyerek.

Lanet etmek.

"İğrençsin" diye cevap verdim, aynı zamanda buzdolabını açmama izin vermesi için onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Sonunda yaptı ve portakal suyumı alabildim.

Annem bir elinde kahve fincanı, diğerinde gazeteyle gitmişti. Neyin peşinde olduğunu biliyordum, Nicholas'la iyi geçinmemi, arkadaş olmamı ve ilahi bir mucizenin ardından onu hiç sahip olmadığı ağabeyi gibi sevmemi istiyordu.

Saçma.

Adanın yanındaki banklara oturup kristal bir bardağa meyve suyu doldururken onu izledim. Nicholas spor pantolon ve basit bir atlet giyiyordu. Kolları sağlamdı ve on dakikadan az bir sürede iki adama yumruk attığını gördükten sonra, onlardan uzak durmam gerektiğini biliyordum... kim bilir neler yapabileceğimi.

Sonra elinde kahvesiyle döndü ve onu gördüm; Dövme... boynumla aynı dövmeyle sahipti... aynı düğüm, benim için çok şey ifade eden aynı sembol, şimdi bir deli koluna dövme yaptırdı.

O gelip karşıma otururken, göğsümde bir ağrıya onu dikkatle izlemeye devam ettim. Gözleri, gözlerimin neye baktığını anlayana kadar birkaç dakika beni izledi.

Fincanı masaya koydu ve eğildi, kollarını yüzeye dayadı.

"Ben de şaşırdım" dedi kahvesini yudumlarken ama gözlerini yüzümden hiç ayırmadan boynuma dikti.

Kendimi rahatsız ve açıkta hissettim.

"Sonunda ortak bir noktamız var," dedi bana soğuk bir sesle. Görünüşe göre aynı dövmeyle paylaştığımız için de sinirlenmiş.

Ayağa kalktım; Saç bandımı çektim, saçlarımı basamaklandırıdım, boynumu ve dövmemi kapattım ve mutfaktan çıktım.

Son söylediği şeyde beni içten içe üzen bir şeyler vardı... sanki o dövmeyle takmamın sebeplerini bir şekilde anlamış ve anlamış gibiydi...

Yanılmıyorsam beni arka bahçeye açılan büyük cam kapılara götürecek olan koridora çıktım. Oradan denizin nasıl görüldüğü ve deniz melteminin sizi kokusu ve sıcaklığıyla sarması inanılmazdı. Denizi ve kumsalı her zaman sevmişimdir. Daha önce yaşadığım yerde, bu etkileyici manzaraların tadını çıkarmak imkansızdı ve fırsat buldukça annem ve ben en yakın plajlara kaçtık.

Bu manzaraların tadını çıkarmaktan ve denizin artık orada yaşayacağım kadar yakın olmasından gerçekten hoşlandığımı inkar edemezdim.

Bu düşüncelerle etkileyici havuzun yanındaki ahşap şezlonglara doğru yürüdüm. Bu, köşede bahçeye vahşi ve zarif bir dokunuş veren bir şelale ile dikdörtgen şeklindeydi. Çimenlerin genişliği etkileyiciydi ve daha yakından incelediğimde, bahçenin solundaki uçurum boyunca, manzaranın keyfini ilk elden çıkarabilmem için bazı büyük taşların arasına stratejik olarak yerleştirilmiş bir jakuzi olduğunu keşfettim.

Tüm bu olanlardan bunalmış bir şekilde şezlonga yaslandım, etrafımda kimsenin olmamasına dikkat ederek elbisemi çıkardım ve bir an önce bronzlaşıp bronzlaşmak niyetiyle uzandım.

bir hafta. Geride kalan birkaç haftalık tatilin avantajını kullanmalıydım, çünkü üç dakika içinde yeni ve havalı çocuklar için son derece pahalı olan lisemde derslere başlayacaktım. Bunu düşünerek günümü mahvetmek istemedim ve bunun yerine yeni aldığım beyaz iPhone'umu elbise cebimden çıkardım.

Akşam yemeği için evimde ilk kaldığında William'ın onu bana nasıl verdiğini hâlâ hatırlıyordum. Taşınma tarihi yaklaşırken bana verdiği ilk hediyelerden biri olmuştu. Beyninin bir parçası ona, bana ne kadar çok şey alırsa oraya gitmekten o kadar mutlu olacağımı söylemiş olmalı; ne kadar yanılmışım.

Belki onun işine yarayan oğluyla ama benim için beni parayla satın almaktan çok ama çok uzaktı.

Ama tabii ki iPhone'u sakladım.

Arkadaşlarımdan veya daha da önemlisi erkek arkadaşım Dan'den gelen cevapsız arama var mı diye baktım. Hiçbiri.

Göğsümde küçük bir sızı hissettim ama kendime bunalma şansı vermedim.

Beni arayacak, emindim... Ona gitmem gerektiğini söylediğimde çıldırmıştı; Dokuz aydır çıkıyorduk ve o benim ilk resmi erkek arkadaşım olmuştu. Onu sevdim, sevdiğimi biliyordum çünkü beni asla yargılamadı, çünkü ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı... ve ayrıca onu yemeye hazırdı, çıkmaya başladığımızda kendini vermemişti. neşe, o gezegendeki en mutlu gençti... ve şimdi başka bir ülkeye gitmek zorundaydım.

Sohbeti açtım ve ona bir mesaj bıraktım:

Ben zaten buradayım ve seni özledim, keşke yanında olsaydım, okuduğunda beni ara.

Mesaja baktım ve yarım saattir sohbete bağlanmadığını fark ettim. Derin bir nefes alarak telefonu koltuğa koydum ve havuza doğru yürüdüm.

Su mükemmel sıcaklıktaydı, bu yüzden gerindim, ellerimi kaldırdım ve önce kafama atladım. Aynı anda özgürleştirici, canlandırıcı ve eğlenceliydi. Sporla tüm gerginliğimi atabilmenin keyfine vararak yüzmeye başladım.

Yaklaşık on beş dakika sonra sudan çıktım ve sandalyeye yaslanıp güneşin tekme atmasını bekledim. Cevap verip vermediğini görmek için telefonu kaldırdım ve baktığımda Dan'ın çevrimiçi olduğunu ancak bana henüz mesaj atmadığını gördüm.

Arkadaşım Beth'in bana mesaj atmasıyla aynı anda kaşlarımı çattım.

Merhaba güzellik, ne yapıyorsun? Yolculuk iyi geçti mi?-diye sordu.

Gülümsedim ve ona biraz özlemle cevap verdim. En iyi arkadaşımı özleyecektim.

*Uzun ve sıkıcı; üvey kardeşim hayal ettiğimden daha kötü ama artık onunla yaşamak zorunda kalacağım fikrine alışmaya çalışıyorum. Şimdi seninle olmak ne isterdim bilemezsin, seni özledim!*Midemde bir düğüm hissederek ona yazdım. Beth ve ben aynı voleybol takımındaydık; Son iki yıldır kaptandım ve şimdi aldığım pozisyonu bıraktığım için. Ne kadar mutlu olduğunu görmek beni mutlu etmişti, en azından gidişimden iyi bir şey alınabilirdi, oysa onun bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemiştim... Bana takım kaptanı olmak istediğinden hiç bahsetmemişti.

Kesinlikle abartıyorsun! Yeni milyoner hayatınızın tadını çıkarın; Size her zaman söyledığım gibi: anneniz uçmayı biliyor! hahahaha

Bu yorumdan nefret ettim. Bunu bana zaten bir kereden fazla söylemişti ve insanların annemin para için evlendiğini düşünmelerine dayanamıyordu. O öyle değildi, aksine benim gibi basit şeylerden hoşlanıyordu ve eğer Will'le evlenmişse bu, ona gerçekten âşık olduğu içindi.

Ona bu konuda hiçbir şey söylememeye karar verdim, çünkü çoğunlukla tartışmak istemiyordum ve hatta kilometrelerce uzakta.

Sonra bana bir fotoğraf gönderdi.

O ve Dan kollarını kavuşturmuş ve yüzleri kızarmıştı. Erkek arkadaşım sarışın ve kahverengi gözlüydü. Seyredilmesi gereken bir manzara ve onu bu kadar mutlu görmek bana acı verdi. Gideli 48 saatten az olmuştu... Biraz daha üzülebilirdim değil mi?

Şimdi onunla mısın? diye sordu.

Cevabın bana ulaşması beklenenden uzun sürdü ve o alarm kafamda yeniden çaldı.

-Evet, Rose'un evindeyiz.-cevapladı-Şimdi ona seninle konuşmasını söylüyorum.

Beth ne zamandan beri erkek arkadaşına telefonuma cevap vermesini söyledi? Bir dakika içinde Dan'den bir mesaj aldım.

Hey bebeğim, beni şimdiden özledin mi?-bana o gülen yüzlerden birini verdiğini söyledi.

Tabii ki! Ona bağlamak isterdim ama kendimi tuttum.

*Değil mi?*Zaman zaman ruh halimin nasıl düştüğünü hissederek cevap verdim.

Bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Cevap verecek son kişiyi bana bırakmasından nefret ettim.

Elbette! Bu sensiz olmuyor bebeğim ama şimdi gitmeliyim, seni sonra ararım, tamam mı? Ve unutma, sen benimsin ve ben de seninim. Seni seviyorum.

Bunu bana söylediğinde midemde binlerce kelebek uçtu. Bu cümleyi bana söylemesi hoşuma gitmişti. Seni sevdiğimi ilk söylediğimizde bana söylemişti ve o zamandan beri bana hep bunu söylüyordu. Onunla vedalaşıp telefonumu kenara koydum.

Onunla konuşmak, sesini duymak için sabırsızlanıyordum... Tanrım, onu günün her dakikasında nasıl özleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra bahçeye doğru gelen sesler duydum. Hızla arkamı dönüp elbisemi aldım ve kafama geçirdim.

Sonra Nick üç adamla birlikte geldi. Bok.

Dün partide gördüklerimin aynısıydılar. Biri kendisi kadar uzun, güneş yanığı, altın sarısı saçları ve mavi gözleri vardı, diğeri Nick ve diğer iki arkadaşına kıyasla daha kısaydı ve bir gözünün mor olmasına şaşırmadım; Dün Nick'i gördüğüme göre, arkadaşlarının da aynı derecede şiddet yanlısı ve pislikler olmasına şaşırmam; Sonuncusu dikkatimi çekti, her şeyden çok çünkü doğrudan bana ilk gelen oydu. Koyu kahve saçları ve gece kadar siyah gözleri vardı. Korkutucuydu ve çok; özellikle kollarındaki tüm dövmeleer yüzünden.

Yanımdaki hamakta uzanarak, "Hey güzelim... hepimizin kafasındaki yeni erotik fantezi sen misin?" diye sordu.

Nicholas dudaklarında bir gülümsemeyele diğerine yaslandı.

"Pardon?" diye sordum doğrulup ona bakarak. Güldü, sonra

Nick'e baktı.

Bana şehvetle bakarak, "Haklısınız çocuklar... hayaları yerinde," dedi.

"Kaybettiklerin," dedim güneş gözlüklerimi gözlerime kapatarak. O anda istediğim son şey üvey kardeşimin belalı arkadaşlarına katlanmaktı.

-Dikkatli küçük kız kardeş; Hugo benim gibi değil, seni yolda bırakmakla kalmaz, daha önce bacaklarını da açardı.-Nick bana sırtını şezlonga yaslayarak söyledi.

Ona tiksintiyle baktım, aynı zamanda diğer iki arkadaşı havuza atlayarak bizi ıslattı.

Su bana tamamen ulaştı ve elbise vücuduma yapıştı.

"Dikkatli olun piçler!" Nicholas onlara bağırdı, yanımdaki havluyu aldı ve kurulamak için kullandı.

Diğer tarafımda, üç numaralı baş belası güldü.

"Beni rahatsız etmiyor," dedi garip bir sesle ve ona bakmak için döndüm. "Sadece on beş yaşında olduğun için çok seksisin," dedi, şimdi ortaya çıkan göğüslerime bakıyordu. elbise vücuduma yapışmıştı.

"On yedi yaşındayım ve bana böyle bakmaya devam edersen, anatominin çok değerli bazı yerleri acıyacak," dedim, bana yapışmaması için elbiseyi kaldırarak.

Nicholas benden çaldığı havluyu yanıma fırlattı ve hemen üzerime örttüm.

"Onu rahat bırak dostum," dedi ciddi bir ses tonuyla, "yoksa susturmak için onu suya atmak zorunda kalacağım ve burada çok rahatım."

Buruk bir kahkaha attım.

"Ya sen, afedersiniz?" diye sordum ona dönerek. O bir mayo giymişti ve çıplak göğsünü ve dövmesini bir kez daha yakından gördüm.

Ray Ban gözlüğünü çıkardı ve mavi gözleri beni dikkatle inceledi. Güneş ışığında büyüleyici bir gök mavisi görünüyorlardı ve bir an dikkatim dağıldı.

-Dün gece bana verdiğin yumruğu unuttuğumu sanmıyorsun.
DOĞRU?-

dedi bana doğru eğilerek. Gözlerim, d n ona verdiğim darbeden dolayı hâlâ bereli olan parmak boğumlarıma kaydı.

Bunun yerine çenesi birazcık bile kırmızı değildi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum gözlerimle ona meydan okuyarak. O adam benimle olabilecekti.

Diğer tarafımda bir kahkaha daha duydum.

-Bu kızı seviyorum Nick, bizimle daha çok çıkması gerekiyor- dedi dövmeli adam ayağa kalkıp suya atlarken.

"Bak  iller benimle istediğin gibi konuşamazsın" dedi oturarak bana doğru eğilerek "şuradaki adamları görüyor musun?" diye sordu benim cevap vermemi beklemeden havuzu göstererek. bana saygı duy ve neden biliyor musun? Çünkü bacaklarını   ten daha kısa sürede kırabileceklerini biliyorlar; bu yüzden benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, d nyamdan uzak dur ve her şey yoluna girecek.

Onunla yüzleşmenin yolunu planlarken aynı zamanda onu sessizce dinledim.

Ayağa kalktım ve vücuduma baktı. Sonra havuzdakilere döndüm.

"Hey sen!" diye bağırdım kabadayıya.

Kaldırırma kadar y zdi.

"Benim adım Hugo, güzelim," diye bana hain bir gülümsemeyle hatırlattı.

-Bu akşam yapılacak açılış partisine benimle geliyor musun?

-

diye sordum, Nicholas'ın arkamdan küfretmesinden keyif alarak. sııttım.

Hugo Bundan bir an bile şüphe duymuyorum.

"Tabii bebeğim," dedi gülümseyerek, "Sana güçlü duyguların ne olduğunu öğreteceğim."

Sahte bir gülümseme sunup telefonumu almak için döndüm. Nick mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Ayağa kalktı ve yarım metre kalana kadar yürüdü.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi dişlerinin arasından.

"Bundan hoşlanırsın," dedim aynı zamanda arkamı dönüp eve doğru yürüdüm.

Nuh, bir; Nick kesinlikle.

sııttım.

Öğleden sonra annemle biraz zaman geçirme fırsatı buldum. Yeni Leister şirketinin piyasaya sürülmesiyle William ofisinde meşguldü ve annem tüm zamanını bana ayırabildi. Kendi soyunma odasındaki bir kanepede oturuyordum. Annemin yeni odası benimkinden bile daha etkileyiciydi. Krem tonlarında dekore edilmiş, çift kişilik kocaman bir yatağı olan, lüks bir otel süiti kadar heybetli ve bir yerine iki giyinme odası bulunan oda. Bir erkeğin tek başına bir gardıroba ihtiyaç duyabileceğine hiç inanmamıştım ama William'ın soyunma odasındaki binlerce gömlek, takım elbise ve kravatı görünce bunu biliyordum.

O gece annem için çok önemli olacaktı çünkü ilk kez William Leister'ın eşi olarak böylesine önemli bir etkinliğe katılacaktı. Açıkçası tüm yakın arkadaşlar ve önemli olanlar

Sanayi büyükleri ve hukuk dünyası zaten bunun farkındaydı ama hepsi annemi ilk elden tanıma şerefine erişememişti.

O kadar gergindi ki onu izlemek komikti.

-Anne, muhteşem olacaksın, ne giyersen giy, neden hiçbir şey için endişelenmeyi bırakmıyorsun?

Döndü ve parlak bir gülümsemeyle bana baktı. Onu bu kadar mutlu görünce nefesim kesildi.

"Teşekkürler Noah," dedi, beyazlı yeşilli bir elbiseyi görebilmem için havaya kaldırarak, "Yani bu mu?" diye sordu sekizinci kez.

O geceyi düşünürken başımı salladım. Nicholas'a karşı çıkmanın verdiği heyecan geçtikten sonra, aslında ne yaptığımı fark etmişim. Bütün gece o aptal ve arkadaşına katlanmak zorunda kalacaktım ve beni Nicholas'ın yanında oturmak veya o aptal Hugo ile konuşmak zorunda kalmaktan daha çok neyin sinirlendireceğini bilmiyordum.

"Elbisen de harika" dedi annem ve o giysiyi tekrar kafamda gördüm. "Keşke bir film yıldızı gibi giyinme şansın olsaydı derdin ve şimdi buna sahipsin, o suratı yapıyorsun." Benim için," diye ekledi zorlukla gülümsediğimi görünce.

"Üzgünüm" dedim ciddi bir sesle; Son zamanlarda ruh halim gerçek bir roller coaster gibiydi - Size söylediğimde kendimi muhteşem giyinmiş ama arkadaşlarımla çevrili ve erkek arkadaşımı birinci sınıf bir pezevenk değil, bir arkadaş olarak görüyorum.

Annem bana baktı ve endişesini tekrar dile getirdi.

Elbiseyi dolabına asarken "Nick'in o arkadaşını nasıl davet ettiğini hala anlayamıyorum" dedi "O gerçek bir holigan ve

kaba-bana sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi söyledi. Ama annemi tanıyordum, dövmelelerden nefret ederdi ve bu nedenle Hugo'yu tamamen gösterişsiz olarak sınıflandırmıştım.

Yine de o vesileyle haklıydı.

Onu rahatlatmak için "Önemli değil, masaya kadar bana eşlik edecek, merak etme" dedim. "Ayrıca Dan öğrenirse..." Erkek arkadaşımın ne kadar kıskanç olduğunu düşünerek ekledim. .

Annem döndü ve daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

-Sana Dan ile seninkinin yürümeyeceğini zaten söyledim, Noah-bana söyledi ve ben koltuğa oturdum-Mesafe ilişkileri zaten kötü ama ilişki ergenler tarafından yürütülüyorsa...

-Onu seviyorum anne -Kalbimde bir sızı hissederek onu kestim- ve o da beni seviyor, bu yüzden ortalığı karıştırma.

"Üzgünüm Noah... Ben sadece seni korumaya çalışıyorum" dedi üzgün ve pişmanlık dolu bir sesle.

"Yapma, ben başımın çaresine bakarım" dedim ve sözlerimin çifte anlamını anladı ve elini kalbine koydu.

"Noah..." dedi titrek bir sesle. Başıma geldiğini biliyordum ama gerçek buydu. Annem iyi bir anneydi ama ona gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda olmamıştı.

"Önemli değil anne," dedim ayağa kalkıp, "kuaför gelince bana haber ver; Ben odamda olacağım," dedim onu orada öylece bırakırken. Kendimi kötü hissettim ama o anda yalnız kalmaya ve zihinsel olarak kendimi o geceye hazırlamaya ihtiyacım vardı. Ayrıca endişelendim çünkü Dan beni henüz aramamıştı ve arayacağını söylemişti...

Hüzünlü bir iç çekişle koridoru geçip odama girdim.

NICK

Cidden, sinirimi kaybediyordum. Evime giren teyzemi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum ve şimdi bir de babamın yeni eve taşınma partisinde onu mahvetmemesi için Hugo'ya göz kulak olmam gerekecekti. Noah kabalığında aşırıya kaçıyordu ve benimle kesin olarak yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti. Bugün kime bulaştığını açıkça ortaya koyacaktı.

Her zaman olduğu gibi, bu sefer de yasadışı yarışlar çölde yapılıyordu ve bugün partiden sonra orada olmak zorundaydım. Güneş doğana veya polis gelene kadar çılgınlık, rock müzik, uyuşturucular, pahalı arabalar ve yarıştı; ama neredeyse hiç araya girmediler, çünkü onları kimsenin yerine yapmıyorduk. Kızlar çıldırdı, içki herkesin elindeydi ve adrenalin hayatınızın en güzel gecesini yaşamak için mükemmel bir malzemeydi... Tabii yarışmadan olmadığınız sürece.

Ronnie'nin çetesi her zaman bize karşı yarışlıyordu; Kim kazanırsa, yıl boyunca partilerimiz ve toplantılarımız için omuz omuza olmanın yanı sıra bir araba seçme hakkı vardı. Tehlikeliydiler, bunu ilk elden biliyordum ve tam da bu nedenle etraftayken herkes bana güveniyordu. Ronnie ve benim bir kağıt parçası kadar kolay bir şekilde bozulabilecek dostça bir anlaşmamız vardı ve o gece olabildiğince uyanık olmak ve her halükarda yarışları kazanmak zorundaydım.

Ve Nuh geldi. Onu yanıma alırdım, kiminle yaşadığını görmesine izin verirdim, dikkat etmezsen dünyama girmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini ve suyun altında bile susmayan dilini ilk elden takdir etmesini sağlardım. düşmanlarımın eline çok kötü bir şekilde düşmek istemiyorsam, bunu nasıl yapacağımı öğrenmem gerekecekti.

Bu nedenle partinin yapılacağı otele gitmeden kapısında durdum.

Kapıyı üç kez çaldıktan ve neredeyse bir dakika bekledikten sonra karşıma çıktı. Kapısına gelenin ben olduğumu fark etmeden önce gözleri sakince beni inceledi; sonra siyaha boyandılar ve bana o ilgi çekici ve aynı zamanda sinir bozucu şekilde baktılar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana kaba bir şekilde.

Etrafindan dolaşıp odasına girdim. Babam annesiyle evlenmeden önce o oda bana aitti.

"Burası benim spor salonumdu, biliyor musun?" dedim ona sırtımı dönüp yatağına doğru yürürken. Aman Tanrım, bir adamın yeri şimdi bu oda kadar sevimsiz hale gelebilirdi.

"Çok kötü... zengin çocuğun makineleri bitiyor," dedi alayla ve sonra ona bakmak için döndüm.

İlk başta gözlerimi kıvrımlarında gezdirirken sinirlendirmek için onu dikkatle izledim ama daha sonra vücuduna hayran olmaktan kendimi alamadım. Arkadaşlarım haklıydı, ben ateşliydim ve içinde bulunduğum duruma göre bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Ona çok ayrıntılı bir saç modeli vermişlerdi. Kafasında bir topuz vardı ve bukleler yüzünü zarif ve kaygısız bir şekilde çerçevesliyordu, ancak ayağa kadar uzanan ve hayal gücüne pek bir şey bırakmayan açık mavi elbise dışında beni en çok şaşırtan şey, Not. yakası zirvedeydi, önü ve arkası, bu kadar makyajlıydı. Cildi kaymaktaşı gibi görüldüğü ve gözleri dipsiz iki havuz olduğu için bunu profesyonel biri yapmıştı. Kirpikleri o kadar uzundu ki parmaklarımla okşamak istedim, ağzını da... O kırmızı renk benim gibi aklı başında her adamın kaybıydı.

İçimden geçen bu beklenmedik arzuyu kontrol etmeye çalıştım ve yaratabildiğim ilk incitici yorumu yaptım.

"Kapı gibi boyanmışsın," dedim ona ve onu rahatsız ettiğimi biliyordum. Gözleri parladı ve kızardı.

"Pekala, böylece benimle konuşmak zorunda kalmamak için bir nedenin daha olur," dedi, bana sırtını dönerek komodinden bir kolye aldı. Çıplak sırtını görebiliyordum ve elbisenin ipeği su gibi dökülüyordu.

Farkında olmadan ona doğru yürüdüm. Cildinin görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek için parmaklarım kaşındı...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasından beni fark edince ve aynı anda arkasını döndü.

Şimdi ona daha yakından baktığımda, görünürde tek bir çil olmadığını görebiliyordum.

Kolyeyi elinden aldım ve niyetimin sadece takmasına yardım etmek olduğunu anlaması için kaldırdım.

Bana şüpheyile baktı.

"Hadi abla, sence ben o kadar kötü müyüm?" dedim bir yandan da onun ne halt ettiğini merak ederek.

"Sen daha kötüsün," diye yanıtladım, kolyeyi elimden kaparken. Parmakları tenime değdi ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Kahretsin.

Geri çekildim, onun bu kadar yakınımda olmasının bana neden olduğu şey yüzünden hüsrana uğradım... Arzu beni alt etti ve ona dokunamadığımı, hatta sevdiğim kadının kızı olduğunu bilmeden ona bakamadığımı bilmek çok rahatsız ediciydi. hiç kimseye.

Sizi bu geceki etkinliğe resmen davet etmeye geldim. Kolyeyi kendi başına takmasını izleyerek ve yeteneğine hayran kalarak ona söyledim. Bakarken bile takmam zor olurdu.

O güldü.

"İlginiz için teşekkür ederim, ama babanızın karısının kızı olduğumu düşünürsek, davetinize ihtiyacım yok," dedi etrafımı sararak ve benden uzaklaşarak. İkisi arasında yaratılan alanı takdir ettim.

—Bu geceki partiden bahsetmiyorum, ama sonrasında olacıklardan söz ediyorum—dedim kaşlarını çatarak bana bakmasından keyif alarak—Hayatıma tamamen dahil olmaya karar verdiğini hesaba katarak, dışarı çık. arkadaşlarımla ve partilerime katıl ... Ne kadar az, sence de öyle değil mi?

Beni dikkatle izlemeye devam etti.

-Seninle bir yere gitmekle ilgilendiğimi sana düşündüren nedir?- diye sordu bana küstahça.

Bir kızın benimle böyle konuşması çok garipti...

Normalde onlardan kurtulamazdım, sadece bir baktım ve beni memnun etmek için çoktan vücuduma yapışmışlardı. Kendi elimle ün kazanmıştım, kadınlar bana hem saygı duyuyor hem de hayranlık duyuyorlardı; Onları memnun ettim ve alanıma saygı duydular, bu hep böyleydi, on dört yaşımdan beri ve çekici bir yüz ve vücutla karşılaşan kadınların neler yapabileceğini keşfettim. VE

Noah, birdenbire bana her zaman meydan okuyan ve benim varlığımdan çekinmeyen biri vardı.

"Geleceksin," dedim, hiç hissetmediğim bir özgüven göstererek. "Sana söylediğim her şeyi yaptığın sürece hayatının en güzel gecesi olacak," diye ekledim, yapmazsam çok kötü sonlanacağını biliyordum.

"Teyzelerini yatağa atsınlar diye böyle mi diyorsun?" diye sordu bana kibirli bir şekilde. "Bende işe yaramayacak, o yüzden şimdi çabanı boşa harcarsın" diye ekledi ve ne demek istediğini anladığımda için, pantolonumda rahatsız edici bir baskı hissettim.

Bir an o elbiseyi çıkarıp bildiğim her şeyi yaptığımı hayal etmiştim kadınları çıldırtıyordu... Noah'ı durmadan adımları haykırana kadar çıldırtmak eğlenceli olurdu...

Bok.

Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışarak arkamı döndüm. Bana ne oluyordu?

"Bak, sana kalmış," dedim ona, o odadan çıkmak isteyerek, "Yarışlar partiden sonra, çölde... fikrini değiştirirsen, söyle bana, çünkü olmayacaklar. hatta benimle ya da arkadaşlarımdan biriyle değilsen ilk aşamayı geçmene izin ver," diye ekledim sakinleştiğimde arkamı dönerek.

Noah yüzünde yeni bir duyguyla beni izledi.

"Yarış mı dedin?" diye sordu öncekinden biraz daha az keskin bir şekilde.

Yüz ifadesini anlamaya çalışırken bir yandan da başımı salladım. Bir saniye sonra yüzü değişti ve gerginleşti, parmaklarının gergin bir şekilde nasıl kenetlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Üzgünüm... Yapamam," dedi sonra. Bir

şeyler oluyordu.

-Hadi. Az önce yüzündeki duyguyu gördüm... Araba yarışlarını sever misin?—Ona dair sahip olduğum vizyonu yeniden düşünerek sordum.

—Hayır, onlardan nefret ediyorum— dedi, ifadesini her zamanki katı ve sinirli ifadeye çevirerek— Ve şimdi, senin için sakıncası yoksa, hazırlanmamı bitirmem gerekiyor, o yüzden defol.

Tanrım, yemin ederim bir gün o küçük ağzı olabilecek en tatsız şekilde kapatacaktım.

"Fikrini değiştirirsen rahat kıyafetler getir," dedim sert adımlarla ayrılmadan önce.

Dışarıda duvara yaslandım. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştım, kendimi...açığa çıkmış, on üç yaşında bir çocuk gibi...Kahretsin, bu piliç beni her yönden delirtiyordu, yoksa onu sonsuza dek uzaklaştırıyor muydum? veya...

Bu düşünceleri kafamdan atıp cep telefonumu çıkardım.

Anna, partiden önce evine uğrayacağım.

Bunu söyleyerek koridordan merdivenlere doğru yürüdüm.

Bu geceyle yüzleşmeden önce üzerimden atmam gerekiyordu ve bunun için en iyisi Anna'ydı.

Yirmi dakika sonra kapısındaaydım. O geceki gibi olaylar söz konusu olduğunda Anna benim mükemmel kılıfımdı. Los Angeles'ın en büyük bankacılarından birinin kızıydı ve anne babamız birbirimizi üniversiteden tanıyordu. Anna geliştikçe bana işkence ederek büyümüştü ve ben çocukken kendimi onun insafına bırakmışım ve bir kadına nasıl davranılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Birlikte öğrenmiştik ve ikimiz de birbirimizde neyi sevdiğimizi biliyorduk.

Ayrıca hiçbir zaman benden açıklama talep etmedi veya bana meydan okumadı.

Bu nedenle bana kapıyı açmaya geldiğinde onu odasına sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" dedi kapıyı sürgüleyip onu kollarıma aldığımda.

"Kahretsin, ne düşünüyorsun?" dedim onu yatağa fırlatarak.

Anna gülümsedi ve kışkırtıcı bir şekilde elbisesini yukarı kaldırmaya başladı. Noah'ın aksine saçları açıktı ve elbisesi o kadar kısaydı ki ilgilendiğim yere varmak için fazla hareket ettirmem gerekmedi.

"Geç kalacağız," diye şikayet etti, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve beni dudağımdan öptü.

"Biliyorsun umurumda değil" dedim aynı zamanda onu ecstasy'ye aldığımı ve o uzun bacaklı cadı hayatıma girdiğinden beri çok istediğim sakinliğe ulaştığımı söyledim.

On beş dakika sonra Anna'nın balkonunda kendime bir sigara yakarken kravatımı düzeltiyordum.

Yanımda belirdi, elbisesi yeniden üzerindeydi, saçları iyi taranmıştı ve dudakları öpücüklerimizden şişmişti.

"Nasılım?" diye sordu kışkırtıcı bir şekilde vücuduma yapışarak.

Onu dikkatle izledim. Güzeldi ve iyi bir vücudu vardı. Saçları da gözleri gibi koyu kahverengiydi... Anna'nın resmi bir erkek arkadaşı olmaması, istediği kişiye sahip olacak kadar güzel olması ve bunun yerine... işte orada, onu boşa harcaması her zaman ilgimi çekmişti. benim gibi biriyle vakit geçirmek

"Çok güzel" dedim bir adım geri giderek. Birkaç dakika sakinleşmem, sigaramı bitirmem ve ne için heyecanlanmam gerekiyordu?

o gecenin

"Ronnie konusunda gergin misin?" diye sordu korkuluğa yaslanıp uzaktan beni izlerken. Ne zaman kendi alanıma ihtiyacım olduğunu, ne zaman ayrı tutulmak istediğimi, ne zaman yalnız kalmak istediğimi anladı. Bu nedenlerden dolayı, hayatımdaki diğer kadınların tamamen farkında olmasına rağmen, defalarca döndüğüm kişi oydu.

Purodan bir nefes alıp dumanını sakince üfledim.

—Gergin değilim—cevap verdim—Tahriş, kelime olurdu.

Bana merakla baktı.

"Üvey annen mi?" diye sordu. Babamın yeniden evlendiğini ve buna ne kadar az müsamaha gösterdiğini biliyordu, ama elinden geldiğince saklamaya çalıştı.

"Kızın," dedim sigarayı ayakkabımın tabanıyla söndürerek...

Kaşlarını kaldırdı ve ilgiyle bana baktı.

"Kim olduğumu ya da ne yapabileceğimi bilmiyor," diye açıkladım.

"Ona açıklamamı ister misin?" diye önerdi ve Noah ile Anna'nın karşı karşıya geldiğini hayal etmek bile beni hem eğlendirdi hem de kızdırdı.

"Hayır, bugün onu yarışlara götürüyorum," dedim ona dönerek.

Başını salladı ve gülümsedi.

"Onu yoldan çıkarmak mı istiyorsun?" diye sordu ve bir an öyle yapmak istedim.

"Hayır, tercih ederim *onu uzağa itonun* - ben belirttim.

Rüzgar Anna'nın saçlarını salladı ve boynunu görebildim. Ona yaklaştım ve yavaşça saçlarını hareket ettirdim.

Sonra beynim orada olmayan bir şey aradı. Dövme, düğüm dövmesi yoktu ve o an o dövmeyi öpmek istedi...

Ondan uzaklaştım ve daha fazlasını istemesini sağladım.

"Hadi gidelim," dedim kapıya doğru yönelerek, "geç kaldık."

—Umurunda olduğunu sanmıştım.—Anna bana biraz sinirlendi.

"Ve öyle," diye yanıtladım, ama bir an için neden söz ettiğimi anlayamadım.

NUH

Nick gider gitmez nefesimi düzene sokmak için yatağıma oturdum.

kariyer... Tanrım, herhangi birine katılalı en az beş yıl olmuştu ve bu benim tutkulu olduğum bir şeydi. Bu, babamdan bana miras kalan birkaç şeyden ve onunla birlikte geçirdiğim birkaç andan biriydi. Televizyonda Nascar yarışları yayınlanırken ayaklarının dibinde oturduğumu hatırlıyorum... Babam, zamanının en iyi sürücülerinden biriydi, ta ki her şey ters gidene kadar...

Annemin arabalarla, yarışlarla ve o dünyayla bir daha ilgilenmemi kesinlikle yasakladığında yüzünü görebiliyordum.

Bana o kadar kararlı ve ciddi bir şekilde baktığı tek zamandı ki ona söz vermek zorunda kaldım... Ve yine de... Buna geri dönmeyi çok istiyordum, kuzenim Jeff ile benim güzel anılarımızı geri getirdi. şehirden birkaç kilometre uzaktaki bazı pistlerde yaptıkları yarışları izlemek için bir araya gelirdik... harikaydı ve birden fazla kez koşan ben olmuştum. Henüz on iki yaşındaydım ve mükemmel araba sürmeyi zaten biliyordum ve tam da o yıld, kendimi geliştirdiğim ve bacaklarımın pedallara ulaşacak kadar büyüdüğü, kuzenimin onunla yarışmama izin verdiği yıld. Hayatımın en muhteşem deneyimlerinden biriydi, hızın verdiği hazzı, kumun camlara yapışıp arabaya binmesini, tekerleklerin gıcırdamasını hâlâ hatırlıyorum... beni itiraf etti. Koştuğum zaman, diğer her şeyin önemli olmadığı birkaç zamandan biriydi; sadece ben ve arabaydık: başka kimse yoktu.

Ama söz vermişti...

Sıkıntıyla yerime oturdum ve telefonumu elime aldım. Arkadaşlarım beni hiç özlemiyor gibiydi. O gece erkek arkadaşımın kuzeninin evinde başka bir partiye gideceklerdi ve benim hala içki, insanlar ve alacakları gecikme hakkında tüm detayları okuyabileceğim sohbet grubunda olduğumun farkında bile değillerdi. .o gece

Ben de bir bıçak ağrısı ve tahriş hissettim. Dan beni henüz aramamıştı; Sesini duymayı, ayrılmadan önce yaptığımız gibi konuşmayı özlemiştim, saatlerce... Beni neden aramadı? Beni unutmuş muydu? seni unuttun *mugelin*?

Bu düşüncelerle giriş holünde annem ve Will'i karşılamak için odamdan çıktım. Smokin giymişti ve zarafeti ve maalesef bana da oğluna miras kalan duruşuyla bir Hollywood aktörüne benziyordu. İtiraf etmeliyim ki, Nick'i o siyah takım elbise ve onun beyaz gömleğiyle gördüğümde, gözlerimi fal taşı gibi açıp onun fotoğrafını çekme dürtüme karşı koymak zorunda kaldım. Adam fazlasıyla seksiydi, bunu kabul etmek zorundaydı ama bu onun hakkında olumlu olan her şeyin sonuydu; Araba yarışlarıyla uğraşmasına şaşırmış olsam da... Ne de olsa dövmemizden daha fazlasını paylaşıyorduk.

Annem muhteşemdi. O gece tüm gözleri yakalayacaktı ve haklıydı. Benimkinin aksine platin sarısı olan ve tüm tonlarıyla tarif edilemez olan saçları, sağ omzunun üzerinden mükemmel bukleler halinde dökülüyordu. Diğer omzu çıplaktı ve cildi satın aldığı ve bana sıkmakta ısrar ettiği ürünle parlıyordu. Beni saçımdan ve vücudumun çıplak kalan kısımlarından fırlatmıştı, bu da iğrenmeme yetmişti. O elbiseyi nereden aldığını bilmiyordum ama istediğimden daha fazlasını gösteriyordu, bu çok açıktı. Nicholas bile göğüslerime bakıyordu ve o gece ortağım Hugo da dahil olmak üzere onun aptal arkadaşlarının bana ne söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Noah, çok güzelsin," dedi annem yüzü parlayarak, tabii ki o benim annemdi, onun gözünde hep güzel kalacaktı.

Will bana yakından baktı ve kaşlarını çattı. Anında rahatsız hissettim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum hem şaşırmış hem de sinirlenmişim. Bana kendimi korumamı söylemeyeceksin, değil mi? Bir düşüneyim, git ve geç

ama onun bana söylemesi için... Ne cevap verebileceğimi bilmiyorum.

Yüzünü rahatlattı.

"Hayır, harikası..." dedi ve tekrar kaşlarını çattı "Nick ve arkadaşları seni gördüler mi?"

William Leister ve benim aynı fikirde olmamız mı yoksa aslında ikimizin de haklı olması ve o elbisenin çok yakışıklı olması mı beni daha çok korkuttu bilmiyorum.

Annem beni cevap verme detayından kurtardı.

"Harika Will," dedi kolunu ona dolayarak, "Ayrıca o ve Nick kardeşler, Nick onu asla öyle görmez."

Annemin kafası hastaydı ve bununla bunu doğrulamıştı.

Nick ve ben kardeş miydik? Allah aşkına ben bile annemin bakış açısını ve her şeyden çok ondan nefret ettiğini düşünerek ona uygunsuz bakışlar atmıştım.

Kendimi cevap verme zahmetinden kurtardım. Evden çıkmadan tartışmaya başlamak istemiyordu.

Will ve annem, şoförlü yepyeni bir siyah limuzinin bizi beklediği ön verandaya çıktılar.

Gözlerim büyüdü ve ani bir baş dönmesi hissettim.*Limuzin mi? Gerçekten mi?*Zaten kendimi yersiz hissetseydim, artık sana bundan bahsetmeyeceğim bile.

Annem heyecandan gözleri parlayarak bana döndü.

"Bir limuzin, Noah!" dedi, sanki on üç yaşındaymış gibi ciyaklayarak.

Yanındaki Will, onu düşünürken gülümsedi, "Hep bir arabaya binmek istemişsindir!" diye heyecanla bağırdı.

Hayır anne, limuzinleri ve tüm bu zengin saçmalıklarını seven sensin, ben değil.

Tıpkı daha önce kendimi gerçekten düşündüğüm şeyi söylemekten kurtardığım gibi.

"Harika, anne," dedim onun yerine.

İçeri girer girmez iki muhabbet kuşundan uzaklaştım. Şoför partinin yapılacağı otele doğru evden çıkarken kendilerine birer kadeh şampanya ikram ettiler. Şaşkınlığım ve sevincime göre, bana bir bardak ikram ettiler, ben de onlar farkına varmadan neredeyse anında boşaltıp tekrar doldurdum. O geceyi atlatmak isteseydim, bunun gibi birkaç içki içmem gerekecekti.

Nicholas kendi başına gitmişti ve ben onun gidip canının istediğini yapma özgürlüğüne imreniyordum. Annem bana, Nick ve William'ın süper arkadaş diyebileceğiniz türden olmadığını ve büyürken arkadaşça davranmadıklarını söylemişti. Dün geceki büyük partisini verebilmek için söylediği yalanlara göre, kadın onu bir şekilde kontrol etmişti ama baba ve baba olduklarını hesaba katarsak ilişkilerinin oldukça soğuk olduğu da doğrudur. oğul. Nick'in ailesi, eğer doğru hatırlıyorsa, o sekiz yaşındayken boşanmıştı ve tek bildiği buydu. Annem Will'in eski karısı hakkında konuşmuyordu ve bunu anlayabiliyordum, çok kıskanıyordum ve bu bana ondan miras kalmıştı.

Bu yüzden o gece çok üzgündüm. Erkek arkadaşım ile konuşmam gerekiyordu, ondan beni sevdiğini ve özlediğini duymam gerekiyordu.

Küçük çantamdan iPhone'u çıkardım ve ne cevapsız arama ne de sohbet mesajım olmadığını gördüm.

Birkaç derin nefes aldım ve kendi kendime, telefonuyla başına bir şey geldiğini ya da Tanrı bilir ne olduğunu ve bu yüzden o lanet numaraları çevirip benimle konuşmadığını söyleyerek arayacağını söyledim.

Otel girişine vardığımızda o harika ruh halindeydi. William Leister'ın büyük şirketini ve onunla birlikte büyük servetini genişlettiği anı ölümsüzleştirmek için birçok fotoğrafçının orada aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak dolaşmasını ve büyük servetini büyütmesini beklemesi şaşkıncıydı. Kendimi o kadar yersiz hissettim ki, zaten ayak yüksekliğindeki topukluları giymeseydim koşardım.

"Oğlum çoktan burada olmalı," dedi William ciddi bir sesle, "Basın bir aile fotoğrafı bekliyor ve bunun partinin başında olacağını biliyorlar," diye ekledi ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez gördüm. o gerçekten kızgın.

Limuzinin içinde en az on dakika bekledik, insanlar fotoğrafımızı çekebilmek için dışarı çıkmamız için bağırdılar. Milyonerlerin yüzlerce fotoğrafçıyı ve konuğu kahrolası bir fotoğraf çekmek için bekletmeyi umursamadıklarını düşünmeme rağmen, orada olmamız gülünçtü.

Sonra gerçek bir gürültü duyuldu. Fotoğrafçılar kameralarını hareket ettirdiler ve üvey kardeşimin adını haykırmaya başladılar.

"Burada," dedi William, hem rahatlamış hem de sinirlenmiş bir halde,
"Hadi tatlım.
dedi anneme kapıyı bizim için açarken.

Arabadan iner inmez, tüm kameraların Nick ve yol arkadaşını fiilen nasıl kör ettiğini görebildim. Sanki televizyonda ünlüydüler ve gerçek gibi görünüyorlardı.

Bizimle tanışır tanışmaz gözlerimiz buluştu. Onu kayıtsızca izledim, görünüşüne tekrar hayran olsam da o berrak gözleriyle bana dik dik baktı ve kız arkadaşına, arkadaşına, sevgilisine, fahişesine döndü. Onu dudaklarından öptü ve kameralar çıldırdı. O kızı anne babamızın önünde ve o şeklin üstünde öperek ne yapıyordu?

Kameralar ayrılır ayrılmaz bağırmaya ve daha fazla fotoğraf istemeye başladılar.

"Anna, nasılsın?" diye sordu Will, Nicholas'ın arkadaşına kara gözleriyle dik dik bakarak. Anna ona gülümsedi, görünüşe göre Nick'in dudakları büyüdü çünkü onu aptallaştırmış gibiydiler, "Eğer senin için bir sakıncası yoksa, birkaç aile fotoğrafı çekmemiz gerekiyor, ama birkaç dakika içinde seninle birlikte olacağız," Will onu çok rahat bir şekilde geçiştirdi. kibarca.

Anna beni birkaç dakika dikkatle inceledi; Bu kızın benden nefret ettiği açıktı ve muhtemelen Nicholas'ın ona benim hakkımda söyleyeceği korkunç şeyler yüzündendi.

Onu görmezden gelerek, kahrolası fotoğrafımızı sonsuza kadar çektiirmek için anneme doğru yürüdüm. Bizi bir fotoğraf kabininin arkasına koydular, Allah bilir ne reklamları vardı ve flaşlar bir an için gözlerimi kör etti.

Annem Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi ve en önemli işadamlarından ve avukatlarından biriyle evlendiğinde bana zaman zaman gazete veya dergilerde çıktığını söylediğinde şaşırmadım ama bu tamamen çılgınlıktı. Yapabileceğim en sahte şekilde gülümsedim ve William'a soru sorulmasını bekledikten beş dakika sonra otele girdik. Resepsiyonda bekleyen tonlarca havalı insan vardı. Leicester Enterprises her yerde okundu ve hatta gerçekten ünlü birden fazla kişiyle görüşme fırsatım oldu.

Johana Mavis'i bir köşede çok havalı bir elbise içinde gördüğümü düşünene kadar tamamen halüsinasyon görüyordum.

"Bana oradakinin en sevdiğim yazar olmadığını söyle," dedim yanımdaki kişiyi kaldırarak.

"Evet abla, o," diye yanıtladı Nicholas, ona bakmamı sağladı. Gözlerim inanamayarak büyürken hemen kolunu bıraktım.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum inanamayarak. Etrafa bakınmaya devam ettim ve yemin ederim gördüğüm birçok insanı tanıyordum.

dedikodu dergilerinde ve televizyonda.

—Evet—dedi bana sanki hiçbir şey olmamış gibi—Babamın hukuk firmaları Hollywood ünlülerinin pek çok davasıyla ilgileniyor; Çocukluğumdan beri Los Angeles'ta yaşayan herkesten daha fazla yıldızla tanıştım. Ünlüler birkaç kez kendilerini hapisten kurtaran avukatlardan hoşlanırlar.

Bu harikaydı ve arkadaşım Rose'u düşünmeden edemedim. Tam bir ünlü manyağıydı, hiçbir dedikodu programını kaçırmazdı ve her birinin tüm dertlerini ve hareketlerini kesinlikle biliyordu.

Tamamen korkmuştum, garsonların taşıdığı tepsilerden birinden bir içki alıp azar azar içtim. İstese de Johanna Mavis'ten gözlerini alamıyordu.

"Onu seninle tanıştırmamı ister misin?" dedi Nicholas yanımda, bir süre önce gittiğini düşündüğüm için beni şaşırttı. Anne babalarımız orada misafirlerle konuşuyor ve kalabalığa karışıyorlardı. Nereye gideceğimi, nereye saklanacağımı pek iyi bilmeden duvarlardan birinin yanında kalmıştım. Görünüşe göre üvey kardeşim hala arkamda olduğu için durumum pek iyi değildi.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

-Hile nedir? - Hiç güvenmeden sordum - Bu arada, peki ya kız arkadaşın? Halkın önünde gösterdiğin sevgi gösterisinden sonra onu yalnız bırakmadın, değil mi?

Bu son şeyi söylediğimi duyunca kaşlarını çattı ve gözleri öfkeyle parladı. Kolumdan tuttu ve etrafımda duran insanlarla tekrar yüzleşmem için beni döndürdü.

"Size takdim etmemi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu, kendine kızdı ve sertçe.

"Sormana bile gerek yok, tabii ki isterim, kendimi bildim bileli Johanna hayranıyım, tarihin en iyi kitaplarını o yazmıştır," dedim. Onunla konuşabileceğim düşüncesiyle vücudumdaki sinirler gerilmişti.

"Gel ve deli gibi bağırmaya başlama lütfen."

Ona doğru yürürken ona baktım. Aman Tanrım... Nick onu selamlamak için ona yaklaştığında Johana'nın yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Nick, harikasin!" dedi ona sarılarak. Zaten çıldırmışsam şimdi şaşırmıştım.

"Teşekkürler, her zamanki gibi harikasin, babamı gördün mü?" diye sordu ben her hareketini inceleyip hafızama kaydederken. O an bir kameram olması için neler vermezdim.

—Evet, ben de onu tebrik ettim— dedi gülerek— Onun gibi daha çok avukata ihtiyacımız var...

Bu kısa konuşmadan sonra Nicholas bana döndü.

"Johana, bu senin en büyük hayranın, yeni üvey kız kardeşim Noah," dedi ve bana güldüğünü biliyordum ama pek umursamadım.

Bana gülümsedi ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım.

"Harikasin, kitaplarına bayılıyorum," dedim titreyen bir sesle.

Yanımda Nicholas bana gülmemeye çalıştı ama kahkahasını duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra bana sarıldı... SARILDI, bana!!

"Fotoğraf ister misin?" diye sordu, yanında durmam için beni tuttu.

"Aman Tanrım... ama kameram yok," dedim Nicholas'a dehşet içinde bakarak.

Bana güldü.

"Tanrı aşkına, cep telefonları ne için?"

Gülümsedim ve kameralı telefon denen bu şeylerin var olduğunu bile hatırlamadığım için kafamın ne kadar karıştığını fark ettim.

Bir kolunu omuzlarıma doladı, ben de onun beline sardım. Nick iphone'unu işaret etti ve hayatımın en güzel anı ölümsüzleştirildi.

"Çok teşekkür ederim" dedim ona bir kez daha bakmak için döndüğümde şaşkınlıkla.

"Rica ederim," dedi, gülümsedi ve arkadaşıyla birlikte ayrıldı.

Nick telefonu cebine koyarken, "Bana büyük bir borcun var abla," dedi.

O kadar mutluydum ki bana attığı o kara bakış umrumda bile değildi. sadece gülümsememi durduramadım...

Ta ki cep telefonum titreyip her şey alt üst olana kadar.

Az önce gelen mesajı açtım ve kalbim durdu... ellerim titremeye başladı ve omurgamdan aşağı akan güçlü bir sıcaklık hissettim.

Bu doğru olamazdı.

Bana bir fotoğraf göndermişlerdi... Dan'in kendimden daha iyi tanıdığım bir kızla seviştiği bir fotoğraf.

"İnanamıyorum..." dedim acı dolu bir fısıltıyla. Boğazımda o yumruyu hissettim, bana şu anda yapabilseydim yıllardır içimde tuttuğum tüm gözyaşlarımı dökeceğimin işaretini verdi.

"Neyin var?" diye sordular sonra. Nick'in hala yanımda olduğunu ve telefonumun ekranındaki fotoğrafı görmüş olması gerektiğini fark ettim.

Nefesimin hızlandığını hissettim, ihaneti, acıyı, aldatmayı... Oradan çıkmam gerekiyordu.

Telefonu göğsüne çarptım ve odanın köşesindeki kapıdan dışarı çıktım... Temiz havaya ihtiyacım vardı, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı...

Bunu bana nasıl yapar? Nasıl yapabilirdi? Kendimi gezegendeki en aptal ve en aşağılanmış insan gibi hissettim... O benim en iyi arkadaşımdı. Ne yapıyordu? Kafasından neler geçiyordu?

Otel tuvaletlerine girdim ve aynaya yaklaştım. Tezgaha yaslandım ve başımı eğip ayaklarıma baktım.

Sakin ol... sakın ol... yıkılma, şimdi olmaz, ağlama, o bunu hak etmiyor...

Kafamı kaldırdım ve yansımama baktım.

Beni daha çok ne incitti? İstedğim ilk erkeğin beni aldattığını mı yoksa aldattığım kızın en iyi arkadaşım olduğunu mu?

Ne ne!

Birine bağırmak istiyordum, bir şeye vurmak istiyordum, tüm o bastırılmış öfkemi serbest bırakmak istiyordum, bir şeyler yapmak istiyordum yoksa patlayıp bin parçaya ayrılacaktım... Bunu hayatıma katamazdım. , şimdi değil, tam olarak tüm dünyanın yavaş yavaş paramparça olduğu zamanlar değil. Yavaş yavaş, yeni bir şehirde tamamen yalnızken, hiç arkadaşım olmadan, beni tanıyan kimse olmadan, umursayan kimse olmadan...

Seni piç kurusu..." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç kez derin nefes aldım. Neler yapabileceğini öğrenecekti.

Sakinleştiğimde, herkesin kanepeler yediği, neşeyle ve önemsiz şeylerden bahsettiği odaya geri döndüm. Tüm bu insanlar içimde neyin filizlendiğinin, o anda hissettiğim acının, tüm o yüzeysel insanlara bağırmak zorunda kaldığım korkunç arzusun farkında değil miydi? Gerçekten acı çekmenin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Oraya gireli bir saatten fazla olmuştu ve hemen oradan ayrılabilmek için kalan dakikaları saymaktan kendimi alamadım.

Etrafımdaki insanları umursamadan bara doğru ilerledim. Bazı tabureler vardı ve kimse yapmasa bile oturmaktan çekinmedim.

Kokteyl servisinden sorumlu Meksikalı görünürlü bir adam, ellerini nemli bir bezle silerek yanıma geldi.

"Üzerine ne koyabilirim hanımefendi?" dedi ve bu benim gözlerimi devirmeme ve alaycı bir kahkaha atmama neden oldu.

"Lütfen, ben on yedi yaşındayım ve sen daha çok aynısın, benimle seksen yaşında yaşlı bir kadınmışım gibi konuşma," diye sertçe cevapladım. Neşeli bir kahkaha atarak beni şaşırttı.

"Harika, senden zaten hoşlanıyorum" dedi, bronz teniyle karşılaştırırsanız çok çekici görünen bembeyaz dişleriyle gülümseyerek.

Dirseklerimi bara yaslayıp başımı tutarken yorumunu görmezden geldim. Buranın dışında her yerde olmak, yalnız kalmak, ıstırabıma gömülmek, hakaretler bitene kadar küfretmek, tamamen kuruyana kadar ağlamak istiyordum...

—görünüyorsun...yorgun... o çocuk aynı zamanda önüme bir kadeh şampanya koyduğunu ve son sözü söylemekte tereddüt ettiğini söyledi. En iyi kelime karıştırılabilirdi ama onu daha iyi hale getirmek istediği için suçlamadı.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım.

-Benyorgunbu insanların ve istediklerini yapmaya hakları olduğuna inanan insanların; Bundan bıktım" dedim ona bakarak. Bu onun suçu değildi ama o bir erkekti ve o an erkeklerden nefret ediyordu, her birinden, üstelik onlardan nefret ediyordu, işe yaramazlardı, sadece kadınlara zarar vermek ve onları yok etmek için, ah evet, bu böyleydi. onlar için iyi.

Bara yaslanıp bana doğru yürürken kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi.

Arkamdan eğlenen milyarderlere bakarak, "Bu sözleri söylerken, kendini herkesten üstün sanan türden insanlarla çok ilgili görünüyorsun," dedi.

"Lütfen, onlara benzediğimi ima bile etme," dedim sertçe, "eğer buradaysam, bu aptal ve çılgın annem William Leister ile evlenmeye karar verdiği içindir, burası benim dünyadaki en sevdiğim yer olduğu için değil. Aynı zamanda bir yudum şampanya kadehi içtiğimi de ekledim. Neredeyse boğuluyordum ama arkadaşım zar zor fark etti.

Az önce söylediği şeye şaşırmıştı.

"Bekle..." dedi arkasına bakarak ve sonra gözlerini benimkilere dikerek, "Nick'in yeni üvey kardeşi misin?" diye sordu halüsinasyon görerek.

Aman Tanrım, o pisliğin bir başka küçük arkadaşı olmasın lütfen.

- aynı— cevap verdim dilek Ne Ben ayrılacak yalnız için sefaletime dalmak için.

"Sana acıyorum," dedi o zaman ve ruh halim iyiye doğru değişmiş gibiydi.

Nick'ten nefret eden herkes, dünyadaki en sevdiğim insanlar listeme girdi.

İnanılmaz bir kahkaha attı ve doğrulup arkasına baktı.

"Bir pislik ve kibirli olarak tartışılmaz ünü dışında onu nereden tanıyorsun?" diye sordum ona merakla bakarak.

"Size onun hakkında birçok şey söyleyebilirim, ama şu anda içinde bulunduğunuz bu katatonik durumdan sizi neşelendirebileceğinden emin olduğum tek bir şey var," dedi bardağı benden alıp yeniden doldururken.

Bu gidişle gece yarısı olmadan sarhoş olacaktım. Araya girmeme izin vermeden konuşmaya devam etti.

"Bugün önemli bir gece..." dedi gizemli bir tonda. "Biliyor musun bilmiyorum, eminim Nick sana hiçbir şey söylememiştir..." dedi, konuşmaya devam edip etmeyeceğinden biraz emin olamadan kaşlarını çatarak. ya da değil.

"Yarışları kastediyorsan, evet biliyorum," dedim ve oraya gitmeyi ne kadar çok istediğimi anladım. Tanımadığım ama tüm gücümle nefret ettiğim insanlarla çevrili burada mı oturacaktım? Annem istedi diye en çok sevdiğim şeyi yapmayı bırakacak mıydım? Hayatlarımızı bir kenara atmaya ne zaman karar verdiğini bana sormuş muydu? Ama en kötüsü bu değildi, eğer değilse...

En iyi arkadaşım ve erkek arkadaşım tüm arkadaşlarımızın önünde sevişirken, beni küçük düşürürken ve pahasına beni paramparça ederken, ben burada hoş bir kız gibi oturacak mıydım?

"O yarışlara gideceğim ve sen beni alacaksın," dedim ve vücudumda bana yanlış bir şey yaptığımı söyleyen, özgürleştirici ve riskli o ürpertiye hissettim. , herkesin ondan olmasını beklediği iyi kız olmayacağını söyleyen kişi.

O gece ne istersem yapacaktım ve bu arada piç eski erkek arkadaşım ve sürtük en iyi arkadaşım intikam alırsam çok daha iyiydi.

NICK

Bakışlarıma parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onunla tanıştığından beri sadece alaycı bakışlar, kibirli gülümsemeler ve kızgın ve somurtkan bakışlar almıştı; ve şimdi bana gülümsedi. Yüzü farklı görünüyordu ve birkaç normal arkadaşın yüzüyle zaten güzelse, gülümsediğinde nasıl görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Bunu başardığımı görünce göğsümde bir sıcaklık hissettim; Şey, Johanna Mavis'ti ama onu onunla tanıştırmıştım ve bana o gülümsemelerinden birini daha vermesini bekleyemezdim.

Sonra cep telefonu çaldı ve parıldayan, gevşemiş yüzü önce şoka, sonra inanamazlığa, ardından sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yummasına neden olan derin bir acıya dönüştü. İçgüdüsel olarak ona yaklaştım ve sonra cep telefonundaki görüntüyü gördüm: sarışın bir oğlan utanmadan başka bir siyah saçlı kızı öpüyor.

"Sorun ne?" diye sordum, tavrımdaki bu ani değişikliğin nedenini anlamak isteyerek.

Sesim karşısında irkildi ve sonra bal rengi gözlerinde inanılmaz bir nefretle parlayarak bana döndü. Telefonu göğsüme çarptı ve tek kelime etmeden tuvalete doğru odadan çıktı.

Hiçbir şey anlamadan baktım ve sonra fotoğrafın altındaki mesajı fark ettim:

Bu şehirden ayrıldığında oluyor, gerçekten Dan'in seni sonsuza kadar bekleyeceğini mi düşündün?

Dan kimdi? Ve ona böyle bir mesaj gönderen o pislik Kay kimdi?

Hiç umursamadan cep telefonundaki fotoğraf klasörünü açtım. Koyu saçlı bir kızla bir sürü fotoğraf vardı, eğer yanılmıyorsam fotoğraftakiyle aynıydı ve birkaç arkadaşla ve onun okuluna benzeyen bir yerde aradığım fotoğrafı gördüm.

O adam, Dan, Noah'ın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öperken, Noah kahkahasını tutamadı, kesinlikle fotoğrafını çektiklerini öğrendiğinde...

Onu boynuzlamışlardı...
ve şimdi ona kim katlanacaktı?

Telefonu kilitleyip pantolonumun cebine koydum. O telefonu neden okyanusun derinliklerine atmak istediğimi ya da Noah'ın o piç kurusunu öptüğü fotoğrafın beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordum ama anladığım şey, onu fırlatan ilk kişinin suratını parçalamak için duyduğum korkunç arzuydu. O gece toplarımı alacaktım.

Bir tarafında Noah, diğer tarafında Anna olan, adımın yazılı olduğu bir kağıdın yerleştirildiği masaya doğru yürüdüm. Önümde babam oturuyordu, onun yanında eşi ve adlarını hatırlayamadığım iki evli çift daha vardı.

İnsanlar kendi yerlerine oturmaya başlamış ve hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Oturduğumdan beri iki saniye bile geçmemişti ki Anna yanımda belirdi. O oturur oturmaz parfümünü kokladım ve neredeyse her bardakta servis edilen kan kırmızısı şarabı içmek için masanın üzerinden eğildim.

"Ya küçük kız kardeşin?" diye sordu bana küçümseyerek.

"Onu aldattıkları için ağlıyorlar," diye kuru bir şekilde, hiç umursamadan ve hiç pişmanlık duymadan cevap verdim.

Yanımda Anna güldü ve bu da beni çok rahatsız etti.

- Şaşılabak bir şey yok, saçları berbat, sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmeyen bir çocuk; Bu yüzden o acı yüzü var. - diye yanıtladı.

Cevabını analiz ederek birkaç dakika onu izledim. Korkunç saç? Bütün kadınlar başlarına farklı tonlarda saç yaptırmak için kuaförlere yüzlerce dolar ödemedi mi? Noah'ta vardı evet ama doğaldılar, o odadaki boyalı sarışınların çoğu gibi değillerdi. Ve erkek arkadaşının fotoğrafına bakılırsa, hiç kimse Noah'ın onunla ve kim bilir diğer adamlarla yatmadığını söyleyemezdi.

"Bütün gece benimle Noah hakkında mı konuşacaksın? Çünkü evde ona katlanacak kadar çok şeyim var," dedim bardağımı masaya geri koyarken.

Gülümsedi ve kulağıma yaklaştı.

"Konuşabiliriz..." dedi baştan çıkarıcı bir sesle aynı anda kulağıma yaklaşıırken "Ya da bir saat önce benim odamda bitirdiğimiz şeye devam ederiz" diye ekledi kulağımı ısırarak.

Zihnimin beni kötü bir ruh haline sokan her şeyden nasıl koptuğunu ve heyecanın beni nasıl ele geçirmeye başladığını hissettim.

Ona döndüm ve onu hızla dudaklarından öptüm.

"Bu gece bıkacağız, ama şimdi değil," dedim, azar azar yükselen elini kasıklarına gelene kadar durdurarak.

Memnun görünüyordu ve öne döndü, elini geri çekti ve diğer yanındaki kadına dostça ve zarif bir şekilde kibarca konuşmaya başladı.

Farkına bile varmadan odada Noah'ı aramaya başladım. Misafirlerin çoğu oturmuştu ve onu görür görmez hiçbir şey olmamış gibi kararlı adımlarla bizim masamıza doğru yürüdüğünü gördüm.

Yanıma oturduğunda yüzüme bile bakmadı.

Yanaklarında siyah makyaj lekelerini veya şişmiş gözlerini görmeyi bekliyordu... ama hiçbir şey yoktu, evden çıktığı zamanki gibiydi.

Annesi bir an endişeli bir yüzle ona baktı ama yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve annesi ya buna inanıyor gibiydi ya da yutmuş gibi davranıyordu.

Sonra bana döndü.

Her zamanki kayıtsız ses tonuyla "Telefonumu ver," diye emretti.

Gülümsedim, ona ait bir şeye sahip olmaktan zevk alıyor ve onu ona geri vermem için bana yalvardığını hayal ediyordum.

"Üzgünüm çiller, ama sihirli kelimeyi unuttun," dedim ve ona bir eldiven gibi uyan bu lakaptan rahatsız olduğunda yanaklarının nasıl renklendiğini görmek hoşuma gitti.

Anna, Noah'yı izleyebilmek için yanımda bana sarıldı. Birden gerildim.

"Erkek arkadaşın senden daha iyi birini seçtiği için üzgünüm, zor olmalı," dedi ona, aşağılık olduğunu düşündüğü insanlarla kullandığı o sert sesle, onu tanıdığı halde, muhtemelen kendini tehdit altında hissettiği içindi; Noah hiç de çirkin değildi ve bunu biliyordu.

Noah'ın gözleri büyüdü, sonra bana tarihin en büyük suçunu işlemişim gibi baktı.

"Nasıl bu kadar piç olabiliyorsun?" dedi etrafımızdaki insanlara bakmadan. Sesini alçak tutmasını takdir ettim, istediğim son şey babamla yüzleşmek zorunda kalmaktı.

"Peki onunla böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Anna ona tersledi, öfkелendi ve şaşırdı.

Şaşkınlığını anlayabiliyordum, kimse benimle o şekilde konuşmamıştı, üstelik bana onun baktığı gibi bakmaya bile cesaret edemiyorlardı.

Noah gitgide kendinden geçmiş görünüyordu.

- Öğren bit pazarı bebeği, seninle nasıl istersem öyle konuşurum.

Burası özgür bir ülke ve yanımdaki pislik en kötü evladı... Ona döndüm ve kolunu sıkıca tuttum. İnsanlar hâlâ hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ve bu yemeğin, insanların tiz bir sesle konuşmak yerine sinekler gibi fısıldadığı türden olmadığı için minnettardım. o vesileyle yaptıkları gibi.

"Beni iyi dinle," dedim, parmaklarımı yumuşak tenine batırırken.

Beni itecek ya da tükürecek gibiydi, emin değildim.

"Benimle bir daha böyle konuşursan, yemin ederim buradaki hayatını cehenneme çeviririm."

Ben pes etmeseydim hiçbir şey başaramayacağını anlayıp kurtuldu ve sakince ayağa kalktı.

Ona inanamayarak baktım. Bunu beklemiyordum, örneğin bir bardak suyu kafama fırlatmasını bekliyordum.

Odanın diğer ucundaki bara yaklaşıp kadar onu gözlerimle takip ettim.

Bir garson ona yaklaşana kadar beklerken onu izledim. Gelenin kim olduğunu görür görmez ayağa kalktım.

Mario'nun yeni üvey kardeşimle tanışmasını ne pahasına olursa olsun engellemeye kararlı bir şekilde kararlı adımlarla oraya doğru yürüdüm, ama ona yetişir yetişmez ona söylediği son şeyi duydum.

"Beş dakika sonra kapıda görüşürüz..."

"Beş dakika sonra orada oturup bunun bitmesini bekliyor olacaksın."

Yanında durup gözlerimle Mario'ya dik dik bakarak sözünü kestim. "Ne halt ediyorsun?" diye sordum, bu ikisinin birbirini nasıl tanıdıklarını hala anlamayarak ona baktım.

"Sana da merhaba Nick," dedi gülümseyerek.

—Saçmalamayı kes—Sözünü kestim—Ne halt ediyorsun?

Mario benim geçmişime aitti, Noah ile tanışmasına izin veremezdim, bu çok riskliydi ve ne düşündüğümü tam olarak biliyordu ve bu yüzden onu etkilemek için bir an bile tereddüt etmemişti.

"Biliyor musun aptal? Her şeyin seninle ilgisi yok - Noah bana cevap verdi ve ellerimle ağzını kapatmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

O gece sınıırma ulaşıyordum.

Mario pes ediyormuş gibi ellerini kaldırırken aynı anda bir kahkaha attı.

"Onunla uğraşmazdım dostum," dedi bana, sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi.

"Noah, saçmalamayı bırak, onu tanıımıyorsun bile," dedim onunla mantık yürütmeye çalışarak.

—Ya sen, evet?—diye cevap verdi, kaşlarını çatarak,—Ayrıca, bilgin olsun, beni götürmek istediğin yarışlara gideceğim—sırada dedi.

Bunun olduğuna inanamayarak Mario'ya baktım.

Ben olmasaydım Noah oraya gidemezdi, onu canlı canlı yiyeceklerdi... gerçi ikinci kez düşündüm de... onu kesin olarak korkutup benden ve benimkilerden uzak durması için tam da buna ihtiyacı vardı. dünya.

"Ne istersen yap ama sonra ağlayarak gelme" dedim bir yandan da onun kahverengi gözlerine bakarken neden yorulmadım ve köşelerde ağlamadım diye düşündüm. Erkek arkadaşına âşık olmasaydı her normal kız bunu yapardı, oysa fotoğrafı gördüğü andaki yüzü çok netti; onu incitmişlerdi ve fotoğraflarını yakmak, günlüğüne yazmak ya da onun yaşındaki kızlar ne saçmalıklar yapmak için kendini odasına kilitlemek yerine, herhangi birimizin yanlış gidebileceği bazı yasadışı yarışlara tamamen karıştı. .

Bana cevap verme zahmetine bile girmedi. Mario'ya döndüm.

Onlara sırtımı dönüp masama dönmeden önce, "Ve bana sorun çıkarmasan iyi edersin, çünkü neyin tehlikede olduğunu zaten biliyorsun," diye onu uyardım.

Saat zaten gece on buçuktu ve o hâlâ o aptal partideydi. Noah on dakika önce gitmişti, annesinden o gece ben ve arkadaşlarımla çıkacağı bahanesiyle gitmesine izin vermesini istemişti. Babam onun Mario'yla ayrıldığını görünce benim kadar eğlenmişti, ama ona göz kulak olmak ve onu benden ve çevremdekilerden korkutmaktan başka ne yapabilirdim?

En büyük endişem, babamın sonunda ev dışında yaptığım şeyleri öğrenmesiydi. Her zaman aile hayatımı hayatımdan çıkarmaya çalıştım ve şimdi bana küçük bir kız çocuğu koymuşlardı.

Sadece ona ne söylediğimi değil, aynı zamanda benim işime girmeyi teklif ettiğini de umursamayan kaba ve sinirli.

Anna gitmemiz için ısrar etti ama babam şüphelenmeden veya kızmadan bunu yapmak için doğru zamanı biliyordum.

Kaç tane içki içtiğinin kaydını tuttu ve yarına kadar ortadan kaybolmasına daha birkaç içki vardı.

Ben sigara içmek için can atarak kristal bardağımı masanın üzerinde çevirirken beklerken, Hugo asık suratlı ve kızgın bir tavırla yanıma geldi.

"Kardeşin beni yarı yolda bıraktı," dedi ve cevap olarak ona sabit bir şekilde baktım.

O anki ruh halimi çok iyi anlamış gibiydi ve sıkılmış bir hareketle ve benim kadar oradan çıkmayı isteyerek koltuğunda döndü.

"Küçük sürtük," diye mırıldandı ve ben de içten içe başımı sallayarak onayladım.

Yirmi dakika sonra kalktım ve babamla yeni eşinin birkaç arkadaşıyla içki içip hararetle sohbet ettikleri bara doğru yürüdüm.

Geldiğimi görünce omzuma hafifçe vurarak gülümsedi. Bu jestler beni rahatsız etti; İsteyen veya ihtiyaç duyan ben değilsem dokunulmasından nefret ederdim, kişisel alanımı severdim ve babamın onu kırması beni daha da rahatsız ederdi.

"Noah'ın olduğu partiye gidiyor musun?" diye sordu bana herhangi bir sitem tonu olmadan. Bu, sorunsuz bir şekilde yürüyebileceğim anlamına geliyordu.

"Şey, evet," dedim içkimi bar masasının üzerine bırakırken, "Bugün evde uyuyacağımı sanmıyorum baba; Bu yüzden beni beklemeyin. Ona söyledim ve herhangi bir sorun olmayacağını biliyordum. Tek bir babayla büyümenin ve o babanın erkek olmasının iyi yanlarından biri, genel olarak ne istersen yapabilirsin, özellikle de William Leister gibi bir babayla. Rafaella geldiğinden beri işler o kadar kolay olmamasına rağmen, ona bir yere gidip gidemeyeceğimi en son ne zaman sorduğumu hatırlamak benim için zordu. Noah'ın annesi evime pek çok değişiklik getirmişti, buna babamın hayatımı şimdiye kadarki gibi yaşamama izin vermemesi de dahil.

"Nicholas, Noah'la çıkarsan onu eve getirmelisin, o daha genç, bunu unutma," dedi bana ciddi bir şekilde bakarak.

Kahretsin...

"Endişelenme, sağ salim varmasını sağlayacağım," dedim ve o bana başka bir şey söyleyemedi başımı salladım veda ettim.

Hem de sağ salim varabilmem için... Önerdiğim şeyi alırsam, Noah uzun süre hayatıma yaklaşmak istemeyecekti...

NUH

Ben tamamen deliydim. En iyi arkadaşım ve erkek arkadaşımın az önce bana yaptıkları yüzünden aklımı ve her şeyi tamamen kaybetmişim. Zihnim tamamen bulanıktı, umursadığı tek şey onu ona geri vermek ve büyük bir zaman geri vermektir. O anda, Dan'ın ağzının iğrenç bir şekilde Beth'in ağzına katılmasından başka bir şey düşünemedi. Bunu hayal etmek bile içimde kusma isteği uyandırıyor, sadece düşünmek bile beynimi kıpkırmızı kesiyordu; yoğun nefret, acı ve derin bir intikam arzusuyla bulutlanmış, kör, kör.

Odamda soyunuyordum ve duvarın diğer tarafında iki saattir tanıdığım bir çocuk sabırla yatağında oturmuş üzerimi değiştirmemi bekliyordu. O yarışlara bırakın iki metrelik topuklu ayakkabıyla, gala elbisesiyle bile gidemezdi. Kesinlikle her şeyi çıkardım ve kot şort, siyah bir atlet ve normal sandaletler giydim.

Böyle bir yere iffetli bir şekilde gidemeyeceğimi gayet iyi biliyordum, bu yüzden o gece tüm geleneklerime rağmen kendime aşırı makyaj yapılmasına izin verdiğim için minnettardım. Başımı ağrıtan ve bana yüz tane taktıkları tokaları olabildiğince çabuk çıkardım ve yere düştükçe saçlarım da düştü; Uzun, kıvrıkcık saçlarım yüzüme düştü ve hayal kırıklığı içinde onları gelişigüzel bir atkuyruğu yaptım. O kıyafetler ve o makyajla çok fazla hit oldu.

Soyunma odamdan çıktım ve teorimi doğrular doğrulamaz az önce tanıştığım garson Mario'nun gözleri hayranlıkla açıldı.

"Güzelsin," dedi bana eğlenceli bir gülümsemeyle ve ben de fazla coşku duymadan karşılık verdim. O gece aptalca iltifatlar ya da onun gibi şeyler yapan biri değildi. Zihnimde sadece bir resim çizildi, saatte iki yüzün üzerinde bir araba kullandığım ve seviştiğim

yerdeki en belalı ve ateşli adamlar. Bu şekilde kendimi tatmin olmuş, daha az kullanılmış, daha az aldatılmış hissedirdim, ruhumun derinliklerinde bunların hiçbirinin gerçeği silemeyeceğini ve gerçek şuydu ki, tamamen yok edilmişim ve küçük parçaları zar zor bir arada tutabiliyordum. içinde bulundukları yer Kalbimi çevirmiştim.

Mario'ya yakından baktım... Siyah gözleri ve zeytin tenli Latino, oldukça iyiydi, bundan daha fazlası, bir erkekti, çocuk değildi, ama yine de planladığı hiçbir şeyi yapmayacaktı; Her şeyden çok, yeterince sarhoş hissetmediğim veya kendimden yeterince emin olmadığım için. O noktada kendimi tamamen bok gibi hissettim, yüksek sesle ve net konuşuyordum. Beni bir değil iki kişiyi kandırmışlardı çünkü en iyi arkadaşım, her zaman savunduğum, tüm güvensizliklerimi, korkularımı açtığım arkadaşım, yaptıkları için... Allah'ım! Dan'e itiraf ettiği her şeyi anlatmış mıydı...? Biricik ilişkimde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bana mı gülüyorlardı? Planlamışlar mı?

Tüm bu acı verici duygu ve düşünceleri susturmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

—Teşekkürler—Mario'ya aynı zamanda yataktan çantamı alıp kapıya yöneldiğimi söyledim—Hadi gidelim mi?

Odamdan çıkarken ve kısa bir süre sonra arabasına bindikten sonra Mario ayağa kalktı ve eğlenmiş bir bakışla başını salladı.

Yarım saattir araba kullanıyorduk ve Mario'ya göre oraya varmamız uzun sürmeyecekti. Yarışlar çölün yakınında terk edilmiş bir alanda yapıldı ve o yarış, araba ve sağlıklı spor atmosferinin tadını yeniden çıkarabilme hevesim beni daha iyi bir ruh haline getirdi.

Diğer medya saat daha öte öğleden sonra, Mario ile dolambaçlı yol ile A kuru tarlalar ve kırmızı ve turuncu kumla çevrili tali yol. ölçmek

Gittikçe uzaklaştıkça, tekrarlayan ve giderek artan yüksek sesli müzik dinlemek için otoyoldaki arabaları dinlemeyi bırakmaya başladım.

"Hiç böyle bir şeyin içinde bulundun mu?" diye sordu Mario, bir eli direksiyonda, diğer eli rahatça koltuğumun arkasına yaslanmış arabayı sürerken.

Biraz anlayışsız bir ses tonuyla, "Evet, epeyce yarışa katıldım," diye yanıtladım.

Bir süre beni izledi, sonra tekrar yola döndü.

Sonra uzakta bir sürü insan ve gelişigüzel park edilmiş arabalarla dolu ıssız bir alanı aydınlatan bazı neon ışıklar görebildim.

Müzik sağır ediciydi ve geldiğimizde yirmili ve otuzlu yaşlarındaki insanların içki içtiklerini, dans ettiklerini ve tamamen ahlaksızca davrandıklarını gördüm.

Ne tür yarışlarla, ne tür insanlarla tanışacağımı anlayınca gözlerim büyüdükçe büyüdü.

Mario arabayı insanların çoğunun bulunduğu yere oldukça yakın bir yerde durdurdu ve benim de aynısını yapmamı bekleyerek arabadan indi.

Yaptım ve etrafımda olanlara bakmayı bırakamadım.

Kadınlar neredeyse iç çamaşırlarıyla giyinmişlerdi, erkeklere iğrenç bir şekilde sürtünüyorlardı ve aynı zamanda ne kadar tekrarlayıcı ve korkunç olduğu için yasaklanması gereken o müzikle dans ediyormuş gibi yapıyorlardı. Gözler üzerimde sabitlenmeye başlar başlamaz, normalliğimle öne çıktığımı biliyordum. Bolca giyinik kadınlar vardı, insanlar sigara içiyor, içki içiyor ve hatta *Bunu yapıyor* onları nerede görebilirim...

-Nerede Ben sahip olmak ihanet mi? - hayır abilir
kaçınmak ona sor A arkadaşım. Yanımdaki kişi
kahkahayı patlattı.

"Endişelenme tatlım, bunlar seyirciler, burada önemli olan şuradakiler," dedi, sol tarafı, bazı etkileyici arabaların kaputlarına yaslanmış büyük bir erkek ve kız grubunu işaret ederek, ayarlandı. bin bir şekilde ve gövdelerinde benim olduğum kadar korkunç müzik çalan.

Floresan giyim eşyalarının bol olduğunu fark ettim. Çoğunlukla beyaz ışıkların karakteristik özelliği olan oradaki küçük aydınlatma, bu giysilerin gecenin karanlığında parlamasını sağlıyordu. Dahası, birçok kadının vücutları ve yüzleri floresan boyayla yapılmış ayrıntılı çizimlerle boyandı.

Mario bana, "Ayrıntıları düşündün mü?" diye sordu, ben de ona boş boş baktım.

Vücudumu işaret etti ve o zaman ne demek istediğini anladım.

Annemin kollarıma, boynuma ve saçlarıma sürdüğü o ürün şimdi açık tenimde binlerce floresan nokta gibi parlıyordu. Gülünçtüm.

"Hiçbir fikrim yoktu, seni temin ederim," diye yanıtladım ve güldü.

"Alsan iyi edersin, buraya herkes gelemez ve ben gücendirmeye çalışmıyorum ama sen... buradaki çoğu insandan biraz daha ağırbaşlısın," dedi şortuma ve sade kıyafetime bakarak siyah bluz

Ve ne kadar ağırbaşlı olsa da, bu kızların tamamen çıplak olmaları için eksik olan tek şey, üst giysi olarak kullandıkları abartılı kısa mini eteklerini veya bikinilerini çıkarmaktı.

— Buraya ne için geldiğimiz konusunda güncel bilginiz var mı bilmiyorum ama bu tür şeylerde her zaman gruplar ve gruplar vardır. Kardeşin bir tanesinin lideri ve bugün Ronnie'ye karşı yarışları kazanması herkes için çok önemli.—Pahalı arabalı grupların olduğu yere yaklaşıırken Mario bana haber veriyordu.

Nick bir çetenin lideri miydi? Bu çok beklenmedik bir şeydi ama beni şaşırtmadı. Onun hakkında gördüğüm az şeyle, böyle bir şeye karışmış olması mantıklı geldi. Doğup büyüdüğü çevreyle çevrili olduğu sürece tüm bunları şaşırtıcı bir kolaylıkla sakladığı şiddetli, sert ve korkutucuydu; Allah aşkına zengin çocuğuydu, böyle şeyler olmaz; Babası ülkenin en önemli avukatlarından biri olan bir amca, o anda görüştüğü gibi bir çete kadar alçak bir şeye bulaşmışsa ne yapardı?

Mario, görünüşleri size bir ay boyunca kabuslar yaşatabilecek bazı adamlara uğradı. Kollarında dövmeleler vardı, bol giysiler giyiyorlardı ve boyunlarına bir demet haç ve kalın altın ve gümüş kordonlar asıyorlardı. Yanlarındaki kızlar da oldukça kışkırtıcı giyinmişlerdi ama arabayı park ettiğimiz yerde gördüğüm kızlar kadar kışkırtıcı giyinmemişlerdi.

Mario onlar için bir kestirme yol yaptı ve ömür boyu arkadaş olarak yumruk yumruğa çarpmaya, dostça bir şekilde birbirlerine vurmaya ve tüm erkeklerin yapabileceği gibi gülmeye başladılar. Dışarıdan bakıldığında gerçekten korkutucu oldukları için aralarındaki dostluğu görünce şaşırdım. Onları karakterize eden başka bir şey de hepsinin ön kollarına, bileklerine veya saçlarına bağlanmış floresan sarı kurdeleler takmalarıydı.

O zaman hepsinin aynı çetenin, özellikle de Nick'in çetesinin üyeleri olduğunu fark ettim.

Çocuklar selamlaşmayı bitirir bitirmez fark ettiler.
Benim.

Biri "İyi kız kim?" diye bağırdı ve hepsi beni yakından izleyerek güldüler. Etrafımızda insanlar gelip gidiyordu, müzik hala çalıyordu ve insanlar gelmeye devam ediyordu ama orada toplananlar gözlerini benden hiç ayırmıyorlardı.

Bu yorum beni eğlendirmediydi ve kendimi bunu söyleyeni birkaç arkadaş gibi bir ifadeyle gözlemlemekle sınırladım. Mario anında yardımına koştı.

"İnanmayacaksın ama o, Nick'in yeni üvey kız kardeşi," dedi, kalbim sıkıştı. İnsanların bilmesini istemiyordu; O gece fark edilmeden gitmek ya da en azından Nick'in yeni-üvey kız kardeşi-iyi kız-zengin-evi takma adı olmadan eğlenebilmek isterdim.

Orada toplanan kızlar beni yeniden ilgiyle izlerken, insanlar bu mümkünse daha enerjik bir şekilde güldüler.

Bir elinde kırmızı bir bardak tutan ve belinde çok güzel bir kız olan Afrikalı-Amerikalı bir adam, "Yeni arkadaşımıza içecek bir şeyler getir!" dedi. Arkasını dönen, bardağa bir şey döken ve bana yaklaşan buydu. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya ve orada çalan müziğin ritmine göre dans etmeye devam ettiler.

"Demek sevgili arkadaşımızın yeni flörtü sensin?" diye sordu, beni tepeden tırnağa süzerek. ben de aynısını yaptım O arsızsa ben de öyleydim. Siyahi, uzun boylu ve çok inceydi. Başının üstünden başlayıp beline inen binlerce küçük örgü halinde örülmüş siyah saçları vardı. Kısa beyaz bir pantolon ve marka olduğunu hemen anlayabileceğiniz lacivert bir tişört giymişti. Hmm... bu ilginçti.

"Üvey abla" diye düzelttim, plastik bardağı alırken aynı anda dikkatle izledim ve şüpheyi ona baktım, "İçine bir şey koymadın değil mi?" diye sordum ona kötü kötü bakarak. yol. O insanlara güvenmiyordum, dün gece kendime ilaç vermekten bıkmıştım, üstelik bana yine yapacaklardı.

"Beni ne sanıyorsun?" diye yanıtladı soruma gücenerek. "Bu bira ve daha hafif bir şey istiyorsan yanlış yerdesin," dedi, arkasını dönüp neredeyse örgülerini uçuşturuyordu. yüzüme çarpana kadar. Doğruca diğer siyah çocuğa gitti.

kalçalarını seksi bir şekilde sallıyor ve birkaç erkeğin ona şehvetle bakmasına neden oluyor.

Mario yanıma geldi ve bana alayla baktı.

"Yarım saattir burada değilsin ve şimdiden bahis oynuyorlar," dedi bana gülerek. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Ne üzerine bahisler?" diye sordum.

Kaşlarını beklentiyle kaldırarak, "Bira bardağını bırakıp eve koşmanın ne kadar sürdüğü hakkında," dedi.

Demek bizde vardı, değil mi?

Ona ters ters baktım, bana sanki onların eğlence nesnesiymişim gibi bakan tüm çocuklara ters ters baktım, başımı geriye attım ve normal bir içki için fazla büyük olan o bardaktan bana servis edilen her şeyi içmeye başladım.

İçkiyi boşalttığımdaki çılgınlık daha da yükseldi ve sonuna gelir gelmez biraz başım döndü ve öksürmek istercesine odadaki herkes alkışlamaya ve neşeyle ciyaklamaya başladı.

Yeterli bir gülümsemeyle boş bardağı kaldırdım.

"Bana kim daha çok hizmet ediyor?" diye sordum, birkaç dakikalığına tamamen rahatlamış ve tamamen iyi hissederek.

Oğlanlar tekrar güldüler ve bana birayı veren aynı kız şimdi dudaklarında bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı.

"Ben Jenna," dedi ve içinde biraz sıvı olan bir bardak daha verdi. "Ve bu adamları gerçekten kazanmak istiyorsan, saçlarını aç, onu iç ve en ateşli olanla ilişki kur, bu sırayla.

Gölmekten kendimi alamıyorum. O ciddi miydi? Ve eğer öyleyse, umurumda mıydı? Oraya tek bir amaçla gitmişim, artık iğrenç eski erkek arkadaşımından ve eski en iyi arkadaşımından bir şekilde intikam almak için, yani o gece saçlarımı salıp iyi vakit geçirsem... Ne zararı olabilirdi ki?

"Sanırım sözüne inanacağım," dedim ve aynı zamanda saçımdaki lastik bandı çıkardım, buklelerimi omuzlarıma doladım ve çok daha sert bir şeyler içmeye başladım. bir bira.

Jenna hem içip hem de dans ederken beni eğlenerek izledi. Durduğumuz yerde, sarı flüoresan bant ve ötedeki ışıklardan gelen çok az ışık dışında neredeyse hiç ışık yoktu.

"Bu arada ben Noah," dedim kendimi henüz tanıtmadığımı fark ederek.

Bana gülümsedi ve oldukça hoş olduğunu düşündüm. Sonra bir kargaşa oldu. Arabaların kaputlarında oturan çocuklar kalkıp arkamı döndüğümde hemen tanıdığım bir arabaya doğru yürüdüler.

Nicholas'ın 4X4'üydü.

Jenna eğlenerek, "İşte gözleri olan her kızın rüyası ve kabusu geliyor," dedi.

Gözlerimi içten içe devirirken ona baktım.

Nick gerçekten iyiydi ama ağzını açardı ve bu, insanın kaçmak istemesine ya da daha kötüsü kafanı duvara çarpmasına neden olurdu.

Büyük arabasının herkesle birlikte yanaşmasını ve o ve taşak oynayan kız arkadaşının arabadan inmesini izledim. Bütün çocuklar sanki o bir Tanrı ya da başka bir şeymiş gibi ona geldi. Yürürken sırtına vurdular ve yumruklarını birbirine vurdular.

alkollü içeceklerin olduğu yere varıncaya kadar. Arkasında, Hugo'nun tüm o gürültüden uzakta, benim konumumda olduğunu görebiliyordum. Suçluluk hissetmedim, bundan çok uzak. Onu ekmişti, peki, ne olmuş yani? Çocuklar bunu bize hep yapmadı mı? Ayrıca, o anda beynimin tahammül edebileceği son şey bir adama acıymaktı, hayır, hayır, öyle bir şey yok; Bu yüzden bana yaklaştığında ona sakince ve hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden baktım.

"Merhaba küçük sürtük" dedi gözlerinden kıvılcımlar saçarak. Evlat, erkek egosunu ciddi şekilde incitmişti.

Bunu söylediğini duyduğumda gözlerim parladı ama yanımdaki kız ne çıkıp onu ittiğinde hakaretlerime bile başlayamadım.

Jenna'ya lanet olsun.

Kızgın bir şekilde, "Psiklik yapma, Hugo," dedi.

nce ona sonra bana baktı. Söyleyeceklerini düşündü ve ben ikimin içindekini ona fırlatamadan bize dik dik baktı ve diğerlerine döndü.

"Gerek yoktu ama teşekkürler," dedim o gece kesinlikle mttefikim olacak kişiye dönerek.

-Hugo bir aptal, eski sevgilim de öyle - dedi bana eğlenerek bakarak - onun hakkında o kadar çok şey biliyorum ki hoşlandığım birine yaklaşmaya bile cesaret edemez.

Bakışlarımı Nicholas'a sabitlerken bu haline güldüm. Yanıma gelip bana dört şey söylemesi için geçen dakikaları sayıyordu. İyi. Bunu bekliyordum, hayal kırıklığını dışa vurmanın en iyi yolu buydu.

Ama yapmadı, aslında yarım saatten fazla bir süre beni kasten görmezden geldi. İlk başta şaşırdım ama bunu gördükten sonra takdir ettim.

Jenna ve onun enerjik konuşması ve o ağır müzik eşliğinde dans etmesiyle gerçekten iyi vakit geçiriyordum.

Kal alarının Beyonc 'den bile daha iyi hareket edebildiğini bana gösterdikten sonra, "Seni oğlumla tanıştırmak zorundayım," dedi. Onu insanların çoğunun orada toplandığı yere kadar takip ettim. Diğer kızlar içmeye ya da kendi aralarında konuşmaya, iki üçü de dans etmeye istekli oğlanlarla paytak paytak oynamaya kendini adanmıştı.

Jenna'nın oğlu, geldiğinde onu yanında gördüğü ve Nick'le derin sohbetler içinde olan erkek olmalıydı.

Diğerlerinden biraz ayrı olan onlara gelince biraz gerildim.

"Aslan!" diye bağırdı Jenna, sırtına atlayıp onu yanağından öptü. Hem Lion hem de Nick yüzlerini bize çevirdi. Nicholas soğuk gözlerini benimkilere dikti.

"Bu Noah," dedi, beni görebilmesi için onu döndürerek.

Nick'le aynı boyda olan Lion, çok çarpıcı bir Afrikalı-Amerikalıydı. Gözleri olgun limon rengindeydi, içtiğimiz mojitoların nane rengi gibi yeşildi ve vücudu etkileyici, iyi çalışan kaslarla mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Jenna için ne kadar şanslı!

"Sorun ne Noah?" diye dostça bir gülümsemeyle yanıtladı ama üvey kardeşimi gözünün ucuyla göremedi.

Ona hoş bir şekilde gülümsedim. Jenna'dan gerçekten hoşlandım ve Nicholas'ın muhtemelen ona benim hakkımda söylediği şeyler yüzünden erkek arkadaşının benden hoşlanmasını istemedim.

"Ama nazik olabilirsin falan," dedi Nicholas, bana kızgın ve rahatsız arasında bakarak. Omuzlarımı üçüncüye hazır hale getirdim...odasaldırı

Onunla tekrar kavga etmek içimden gelmiyordu, bu yüzden işi basit tuttum. Ona orta parmağımı verdim ve yapacak daha ilginç bir şey bulmak için döndüm.

Sonra elinin kolumu sardığını ve beni oldukça pahalı iki arabanın arasındaki karanlık bir köşeye çektiğini hissettim. Jenna ve erkek arkadaşı, yüzünü ona dönüp onu coşkuyla öpene kadar bir an bizi izlediler.

Yaptıkları iyi çifti gördüğümde kalbimde bir sızı hissettim... sadece dört saat önce ayrıca en iyi erkek arkadaşına sahip olduğumu düşündüm. dünya yanımda... ve şimdi...

"Ne istiyorsun?" diye sordum öfkemi ondan uzaklaştırarak. Beni arabaya doğru itmişti, öyle ki onunla gri bir BMW'nin kapısı arasında sıkışıp kaldım.

Değişmişti. Şimdi ise Calvin Kleins'in görünmesi için kalçasından aşağı inen kot pantolon ve kaslı kollarını saran siyah bir tişört giymişti.

Bana cevap vermedi, sadece birkaç dakika bana baktı ve ardından kot cebinden iPhone'umu çıkardı ve kalbimi kıran fotoğrafı gözlerimin önüne koydu.

"Onlar kim?" diye sordu, sanki bir şekilde özel hayatımla ilgileniyormuş gibi.

Cep telefonunu almak niyetiyle kolumu uzattım ama o hala beni dikkatle izlerken onu itti.

"Ne umurunda?" Ona ifade edebildiğim tüm küçümsemeyle çıktım.

—Ben mi?—diye çıkıştı sakince—Umurumda değil; ama onun senin erkek arkadaşın olduğunu varsaymalıyım ya da öyleydi, eğer biraz kendine saygın varsa -bana olanlar hakkında ne düşündüğü bir şekilde ilgimi çekebilirmiş gibi konuşmaya devam etti- Ve bütün teyzeler hemen hemen aynı olduğundan, Tahmin etmeliyim ki, bu geceki amacın taşaklarıma dokunmanın yanı sıra bu pislikten intikam almak." diye ekledi beni bir an sessiz bırakarak. Bunu nasıl bilebilirim? Tek yapmak istediği şeyin o piç kurusuna aynı parayı ödemek olduğu o kadar belliydi ki, "Öyleyse ben gönüllü olurum, seni öpüp on bin fotoğraf çekerim, eğer böyle kışını kaldırıp buradan eve gelersen" diye ekledi. "Seni burada istemiyorum Noah." Sonunda bir saniyeliğine arkamda olan şeye baktı.

Teklifiyle beni o kadar şaşırtmıştı ki, sürpriz geçene kadar bunu düşünemedim. O aptalı öpmek mi? Asla!

Ama iyi tartmak... Gerçekten iyiydi ve bunu istediğimden değil, bunun o aptal Dan'i nasıl rahatsız edeceğini gayet iyi bildiğimden. Kibirliydi, okulumun en yakışıklısı olduğunu düşünürdü ve onu çekicilik açısından geride bırakan bir adamdan daha fazla rahatsız eden hiçbir şey yoktu.

"Tamam" diye cevap verdim ve gözlerini benimkilere indirdi, tamamen kafası karışmış ve şaşırmıştı. Görünüşe göre beklediğim cevap bu değildi - O pisliğin dünyanın en büyük bok parçası gibi hissetmesini istiyorum ve eğer bunu yapmak için seni öpmem gerekirse... - Omuz silktim - Yapacağım, ama bu gece ben Hiçbir yere gitmek istemiyorum, iyi vakit geçiriyorum, yani anlaşma bu," dedim onu yakından izleyerek. Sanki sözlerini takip etmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Aptal eski erkek arkadaşından ve eski en iyi arkadaşından intikam alabilmem için bana vücudunu teklif ediyorsun ve ben de bunlara bir daha geri dönmeyeceğime söz veriyorum. yine senin küçük partilerin."

Konuşmamı bitirir bitirmez yüzünde bir gülümseme belirdi. Kaşlarımı çatarak ona baktım, bu kadar komik olan ne?

"Gerçekten başın ağrıyor, biliyor musun?" dedi bana, inanamayarak başını sallayarak.

"Ben boktan biriyim ve benim için önemli olan tek şey benim çektiğim kadar o pisliğin de acı çekmesi," diye cevap verdim ve sesimdeki acıyı duyabiliyordum. O fotoğraf sürekli zihnimde beliriyor, bana eziyet ediyordu. Onun üvey kardeşim olması ya da aptallar ülkesindeki en aptal olması umurumda değildi; İstediğim tek şey intikamdı ve gece boyunca içtiğim içkilerin o an kararımı etkilediğini de biliyordum ama umurumda da değildi.

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" dedim sinirle.

Nick bana gülmeye devam ederek başını iki yana salladı.

Beni rahatsız etti, bu yüzden onunla tanıştığımdan beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Ayağıımı kaldırıp bacağına tekme attım. Acıdan çok şaşkınlıktan bir çığlık attı.

- Embesil, gülmeyi kes - dedim sinirle - burada binlerce adam var, eğer bunu yapmayacaksan, başka bir tane bulurum - dedim, ayrılmaya ve ona ne diyorsam onu yapmaya kararlıydım.

Birden ciddileşti.

"Öyle bir şey yok," dedi kaba bir şekilde, "Seni bir an önce gözden kaybetmek istiyorum, o yüzden hadi." dedi ve beni arabanın önüne çekti. Oradan o partide olan kimse bizi göremezdi ve ben minnettardım. Kaportaya atladığım sırada Nicholas gözlerini bacaklarımdan aşağı gözlerime kaydırđı.

"Bunu yapmak için gerçekten deli olmalısın," dedi iphone'unu çıkarıp kamerayı takarken.

"Ve beni gözden kaybetmek için gerçekten çaresizsin," diye karşılık verdim, herhangi bir gerginlik olmadan ona baktım. Buna zar zor dayanabildiğı doğrudu. Dayanamadım, aslında onu hor görüyordum ve aynı nedenle onu kendi çıkarım için kullandığımı bilmek de hoşuma gidiyordu.

Bana cevap vermedi, sadece bir elini dizimden birine, diğeri de aynı şekilde koydu. Bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi. Elleri bacaklarımda gezinirken biri telefonu tutuyor, diğeri çıplak tenimi okşuyordu. Zihnimin düşündüğünün ya da istediğinin aksine, dokunuşu bedenimde belirli bir etki yarattı.

"Bunu bir kez ve herkes için yap," sözünü kestim ve gözleri sinirli bir şekilde parlarken sol eli beni enseme sıkıca tuttu ve dudakları aniden benimkilere çarptı.

Midemde bir kıpırdanma hissetmeden edemedim. Çenesi sakallardan batarken dudakları yumuşaktı. Tanıştığımızdan beri yaptığımız tüm tartışmaların bedelini bana ödetiyormuş gibi beni öfkeyle öptü. Sonra fotoğrafımızı çekmediğini anladım.

Onu tüm gücümle ittim ve birkaç santim uzaklaştı.

"Fotoğraf çekmeye ne dersin?" diye sordum ona bakarak. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve gözlerinin ne kadar berrak olduğunu ve kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyordum. Gerçekten yakışıklıydı, Tanrım, ondan daha da ötesi, içten içe onu hor görmeme rağmen bacaklarımı titretiyordu.

"Ağzını saçmalamaktan başka bir şey için aç da buna bir son versek nasıl olur?" dedi ve tüm vücudumun ürperdiğini hissettim.

Telefonu başımızın hizasına kaldırdı.

Dudaklarım istemsizce nemlenirken onu izledim.

Sonra beni kendine çekti; dilimi dibe dayayarak ve şehvetli bir şekilde benimkinin yanında hareket ederek. Kameranın tıklamasını hissettim

ama görünürde hiçbir sebep yokken dudaklarımız uyum içinde hareket etmeye devam etti.

O an hissettiklerimi hissetmek hoşuma gidiyordu. Tüm bedenim anın tutkusuyla yandı ve ruhumun derinliklerinde gerçekten intikam aldığımı biliyordum. O öpücüğün tadını çıkarıyor ve eski erkek arkadaşımı beceriyordum.

Ellerini tekrar bacaklarımda hissettim. Bu saf şehvetti. Başka hiçbir şey. Ve ben de nefret ediyorum. Birbirimizden nefret ediyorduk, birbirimizi göremiyorduk ve bunun için birbirimizi kullanmakta sorun yoktu.

Ellerimi kaldırdım ve siyah saçlarına doladım. Ne mantıklı!

Elleri kalçalarımın alt kısmını okşadı, beni ürpertti ve bedenimin isimsiz yerleri arzuyla yandı.

Ardından alt dudağımı ısırarak titrememe neden oldu.

"Durma," dedim elleri belime gittiğinde.

Devam etmesini istiyordum, o an hissettiğim her şeyi, tüm üzüntülerimi, tüm şeytanlarımı bana unutturmasını istiyordum. Onu bunun için kullanmak istedi, erkeklerin kızları kullandığı gibi onu kullanmak istedi, istedi...

Ve sonra uzaklaştı.

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. Neden durdu?

"Fotoğrafın var zaten." dedi telefonu elime alarak.

Nefes nefese kaldığını, durduğu için üzüldüğünü, yaptığı doğru bir şey yüzünden her şeyi batırdığı için üzüldüğünü, buna dayanamadığı için üzüldüğünü ve kendisinin, babasının ve lanet olası hayatının sahip olduğu her şeyden nefret ettiği için üzüldüğünü izledim. yapmayı başardı. benimkiyle.

"Ve bu kadar mı?" diye sordum bıkkınlıkla. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum ve vücudum onun bana dokunmaya devam etmesini istiyordu.

"Bu gece benimle bir daha yolların kesişmemeye çalış," dedi ve gözleri bana gerçek bir küçümsemeyle baktı.

Ne olmuştu? Az önce ne yaptık?

Midemde garip bir his hissederek uzaklaşırken onu izledim.
NICK

Patlamak üzereymişim gibi hissettim. Sinir uçlarımla her biri, akıldan çıkmayan, yakıcı bir yoğunlukla uyanmıştı. Arkadaşlarımla olduğu yere doğru yürürken öfkem her geçen dakika artıyordu.

Onu neden öpmüştü ki? Neden onun oyununa girmişti? Ne zamandan beri durumun kontrolünü ele geçirmeden bir kızın beni ısıtmasına izin verdim? Cevap dört harf içeriyordu: Nuh.

O gece onu gördüğümde beri onu aklımdan çıkaramamıştım. Üvey kardeş olduğumuza göre yasak olan bir şeyin cazibesinden mi, yoksa onu kontrol edebileceğimi, ağzından çıkan o hiç sönmeyen ateşi söndürebileceğimi hissetmeye duyduğum büyük arzudan mı bilmiyorum. tanıma zevkine sahip olduğu diğer kadınlar gibi davranmasını sağlayabilirdim.

Noah hepsinden tamamen farklıydı. Ayağıma kapanmıyordu, sadece ona baktığım için dizleri titremiyordu, ona meydan okuduğumda geri adım atmıyordu ama benden daha sert cevap veriyordu. Çok sinir bozucuydu... ve aynı zamanda heyecan vericiydi.

Zihinsel olarak kendime kaba ve dayanılmaz bir velet olduğumu söylemekten vazgeçmedim; onu görmezden gelmek, onu görmezden gelmek ama bedenim bana ihanet etti, bana ihanet etti ve ben ne yapacağımı bilemedim. bu

Öpmüştüm, teklif etmişim, bunu lanet olası erkek arkadaşından intikam almasına yardım etmekle ya da onu partimden atabilmekle ilgilendiğim için değil, sadece ağzını yeme arzusuyla yaptığım için teklif etmişim. . O gece onu görür görmez bacaklarının arasına girmek ve onu benim yapmak istemişim. Ona katlanamadığı düşünülürse çok garip, garip ve sinir bozucuydu. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Giydiği şort uzun bacaklarını açıkta bırakıyordu, gözleri olan her erkeği onu okşamaya, öpmeye cüret ediyordu... Jenna'nın ona kesinlikle verdiği alkole; ama en heyecan verici şey dudaklarıydı... kadife kadar yumuşak ve bana karşı aşağılama sözlerini formüle ettiklerinde inciticiydi. Ağzını açtığında delirmiştim, dilini benimkine sürttüğünde delirmiştim, utanmazca, pişmanlık duymadan, bir kızı öptüğüm zamandan tamamen farklıydı. Ritm bendeydi, kontrol bendeydi ve o zaman, öte yandan... Kahretsin, onu ısırılmışım, saf cinsel zevkten, onu yutmak ve yapmak için basit bir arzuyla dudağını ısırılmışım. kimin patron olduğu belli, kimin devam edip etmemeye karar verdiği belli, kontrolün kimin elinde olduğu belli.

Ve zaten öyle mi? Bana yanakları kızarmış ve gözleri arzuyla parlayarak sormuştu. Kahretsin, ne yapmamı istiyordun? Eğer o kişi olmasaydı, onu çoktan arabamın arkasına götürürdüm, bu kadar dayanılmaz olmasaydı, ona hayatının en güzel gecesini yaşatabilirdim, eğer öyle olmasaydı... dünyamı alt üst ettiği için değildi...

Lion, siyah Ferrari'min düşmanımın ayarlı Audi'sine paralel olarak yerleştirildiği yerden, "Adamım, neredeydin, ilk yarış başlamak üzere," diye bağırdı ve beni kişisel cehennemimden uyandırdı.

İhtiyacı olan buydu. Gecenin bir yarısı toprak yolda 160+ ile yarışırken ve Ronnie'nin pislik çetesini birer birer yenerken tüm bastırılmış gerilimi boşaltmak.

Normalde ona karşı en son ben koşardım ama şimdi değil, bu gece değil; Diğerlerinin kaçmasını bekleyemezdim, içimi dökmem gerekiyordu; Adrenalini hissetmeye ihtiyacım vardı; adrenalin arzudan daha iyiydi, o gece gerçekten istediğini elde edemeyeceğini bilmekten daha iyiydi...

"Greg'e bu sefer benim koştuğumu söyle," dedim, arkadaşlarımın beni bekledikleri arabaya yaklaşırken, yarış beklentisiyle eğleniyor, müzik eşliğinde içki içip dans ediyor ve parayı kazanacağımızı umuyordum. gece arkadaşlarım için gerekli ve Los Angeles ilçesinde düzenlenen herhangi bir partiye katılma hakkı. Anlaşma buydu. 15.000 dolar tehlikede idi ve ne istersen yapma hakkı vardı. Yaklaşık beş yıl önce bu yarışlara katıldığımdan beri hep biz kazanmıştık. Ronnie bana saygı duyuyordu ama elinden geldiğince az katlanmış olarak bana geri vereceğini biliyordu.

İyi bir ailenin çocuğuydum, para için oynamadım ve o da bunu biliyordu. Benden farklı olarak, onun buna ihtiyacı vardı, o paraya uyuşturucu almak, çete üyelerini yatıştırmak ve benimle ve çete üyelerimle istediğini yapmak için sınırsız yetkiye sahip olmak için ihtiyacı vardı.

O gece bahisler yüksekti. Çok para için oynanıyordu ki bu umurumda olan son şeydi ama aynı zamanda Lion ve diğer üç adamın benim bilgim olmadan yaptıkları aptalca bir bahis için oynanıyordu. Son yarış kazanan karşı tarafın arabasını aldı.

Kaybetmekten endişe ettiğimden değil, hiç ama biliyordum ki, kazanır kazanmaz Ronnie tam bir deli olacaktı. O adam tehlikeliydi, bunu arkadaşlarımın da bildiğini biliyordum, hepsi biliyordu... Parayla kumar oynamak ve çete partilerine gitme hakkı ile adamın sahip olduğu tek değerli eşyayı ondan kazanmak tamamen başka bir şeydi. . Ronnie en az yirmi sekiz yaşında bir adamdı, eski bir mahkum, uyuşturucu satıcısı, uyuşturucu bağımlısı ve kim bilir başka neler vardı. Onunla rekabet etmek saçmalık değildi.

Elimi üstünden gezdirerek arabama doğru yürüdüm.

Tanrım, o arabaya bayıldım, mükemmeldi, şimdiye kadar yaptığım en hızlı, en iyi alışverişti. Sadece güvenilir olduğunu düşündüğüm birinin kullanmasına izin verdim. Arabam. Benim kurallarım. Çok net.

Onu kullanmak bir ayrıcalıktı ve grup üyelerim bunu biliyordu.

"Greg hayal kırıklığına uğrayacak dostum," dedi Lion, keyifle gülümseyerek. Aslan benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onunla en kötü dönemlerimden birinde tanışmıştım ve o zamandan beri ayrılmaz hale gelmiştik.

Şu anki kız arkadaşı Jenna onu benimle tanıştırmıştı. Bazı petrol kodamanlarının kızı benim mahallemde büyümüşü ve birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. Henüz lisedeydi ama diğer milyoner kızları gibi değildi, özeldi, ona düşküncü ve Lion onu gördüğü andan itibaren ona aşık olmuştu.

"Umurumda değil," diye cevapladım huysuzca. Aslan kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Ne zaman zııvalık yapıp yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Ve o anda daha fazla sinirlenemezdim.

"İkinci viraj birinciden daha dar, frene erken bas yoksa yoldan çıkarsın," diye tavsiyede bulunarak ben arabaya binip çalıştırdım. İleride, yaklaşık beş metre ötede insanlar coşkuyla bağırıyor ve yarışın başlaması için bağırıyorlardı. İki kız, yarışları başlatmak için floresan bayrakları tuttu.

"Anlaşıldı," diye yanıtladım, "Gözünü Noah'tan ayırma," diye eklemeyden edemedim. Hala kafamın içinde sıkıştığını fark ettiğimde direksiyonu sertçe sıktım; ama birinin onu izlediğini bilmesi gerekiyordu, bu partiler onun gibi kızlar için tehlikeliydi ve Lion bunu ilk elden biliyordu.

"Endişelenme, Jenna ona midye gibi yapışmış," diye yanıtladı ve ben gözlerinin nereye gittiğine bakamadım. Orada, sanki benim çetemenmiş gibi kafasına floresan sarı bir saç bandı bağlıydı.

Kollarından biri Jenna'nınkine dolanmış ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle Noah vardı. çok sevindim; sarhoş ve öforik.

Kahretsin.

"Köşede görüşürüz," dedim ona, her zaman koşma sırası bize geldiğinde birbirimize söylediğimiz gibi.

Arabayı vitesle taktım, başlangıç çizgisine yaklaştım ve iki bikinili civciv ile startı işaretleyen adam devam et diye bağırana kadar bekledim.

Bayraklar indirildi, gaz pedalının sesi ve yüzüme vuran rüzgar o bal rengi gözleri ve o rezil bedeni unutturdu.

Şimdiye kadar tüm yarışları kazandık. En az yirmi araba ve sürücü yarıştı, bu nedenle yarışların her birinde iki kişi elendi. Biz koşarken, çölde oluşturulan başka bir parkurda, sadece iki tane kalana kadar diğer birincilikler tartışıldı. Son yarışa kimin bırakılacağı belliydi.

Ronnie'nin çetesi, onun yarıştığı tüm sürücülerini ve benim üyelerimi ortadan kaldırıyordu. Bir sonraki yarış finaldi ve onu kazanan ben olacaktım.

Buna daha yirmi dakika vardı ve ben arabama yaslanmış bira ve sigara içiyordum. Noah, Jenna ile dışarıdaydı, gördüğü çok az şey, ikisinin de ortalıkta dolaştıkları, dans ettikleri, içtikleri ve harika vakit geçirdikleriydi. Noah'ın bazı yüz ifadelerinden, zaman zaman erkek arkadaşının ona ne yaptığını hatırladığını biliyordu. Ne yaptığını anladı, içti ve her şeyi unutmaya çalışırken ben onun her hareketini fark etmekten kendimi alamıyordum.

"Bu gece çok tuhafsn," dedi tanıdık bir ses arkamdan. Sıcak nefesini boynumda hissettiğimde Anna'ya döndüm. Benim gibi o da değişmişti. Derin yakasını ve ince bacaklarını ortaya çıkaran çok kısa bir elbise giymişti. Beraber olduğumuz her zaman olduğu gibi bana şehvetle bakıyordu.

Ona döndüm ve dikkatlice ona baktım.

"En iyi gecelerimden biri değil," diye açıklığa kavuşturdum, ona şefkatle ya da buna benzer bir şekilde davranmamı beklemediğini anlamasını sağladım. Bunu ona söyler söylemez anladı.

"Seni çok daha iyi yapabilirim," dedi, bana yaklaşarak ve bana göğüslerinin ayrıcalıklı bir görüntüsünü sunarken. "Benimle gelmelisin," diye ekledi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Onu dikkatle izledim. Son yarışa daha on beş dakika vardı ve gerçek şu ki Anna 4X4'ümün arkasında stres atmaktan zarar gelmezdi.

"Çabuk ol," dedim onu arabama doğru çekerken.

On beş dakika sonra, insanların son yarışın yapılmasını endişeyle bekledikleri yere geri dönüyorduk. Anna ile yatmak kafamı boşaltmama yardım etmişti. İstedığımı elde edebilirdim, on yedi yaşındaki bir çocuğun dünyamı alt üst etmesine izin vermeyecektim...

Sonra onu gördüm.

İnsanlar başlangıç çizgisinden uzaktaydılar, yarışın biteceği yere hareket etmişlerdi. Her zaman kalanlar Lion ve Jenna'ydı... ve şimdi Noah da. Ama hiçbir yerde Aslan'dan eser yoktu. Siyah Audi'm uzaklaşmadan önce gördüğüm tek şey üvey kardeşimin dikiz aynasındaki rengarenk saçlarıydı.

NUH

Nick'le olanlardan sonra, benden istediği gibi, bir daha yanına gitmemeye karar verdim. Olanlar tuhaf ve hoştu, en azından o ağzını açana ve ben onun ne yaptığını kiminle yaptığını anlayana kadar.

En azından istediğimi elde etmiştim, benim için çok önemli olan iki kişi beni böyle aldattıktan sonra hiçbir şeyin beni daha iyi hissettiremeyeceğini içten içe bilmeme rağmen bir şekilde Dan'den intikam almıştım.

Nick'in çektiği fotoğraf dengemi biraz bozmuştu.

Dan ile hiç öpüştüğümüz fotoğraflar çekmemiştim...

Dahası, hiç böyle öpüldüğümü sanmıyorum. Onu gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu. İçinde iç içe geçmiş profillerimizi, dudaklarımın üzerinde aralanmış dudaklarını ve anın tadını çıkaran kapalı gözlerimizi görebiliyordunuz. Nick'in yüzü sert, soğuk ve son derece karşi konulamazken benim yanaklarım sıcak görünüyordu. Profiline bakınca bile ne kadar çekici olduğunu anladınız... Dan duvarlara tırmanacaktı. Biliyordum. O kadar bencildi ki, sadece bencilliğini genellikle başkalarına yöneltti ve beni dışladı.

Ona göndermeden önce fotoğrafın altına bir mesaj yazdım:

Senden daha erkeksi birini bulmam dört saatten az sürdü.

Gözlerimi açtığın için teşekkürler; bu arada bu fotoğrafta nefesi kesilen bir balığa benziyorsun, kık deliği öpmeyi öğren!

Mesajın altında, ben ve Nick dışında onun ve Beth'in öpüştüğü fotoğrafı görebiliyordunuz.

Yüzünü görmek isterdim ama o mesajdan sonra onunla ilişkimin bittiğini biliyordum. Onu tekrar görmeye niyetim yoktu ve

Aramızda bir sınır olduğu için ilk kez minnettardım. Beth'e gelince, ona gönderdiğim mesajda Dan'le öpüştüğü fotoğrafının yanına sadece iki kelime yazdım: *Yapılmıştı*

Tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. İşte bu... dokuz aylık aşk ilişkisini ve yedi yıllık dostluğu bitiren şey. Gözlerimin ıslandığını hissettim ama tek bir gözyaşı dökmedim, hayır, hak etmediler.

Telefonumu pantolonumun arka cebine koydum ve doğruca Jenna'ya gittim. Etrafıma bakınıp Nick'i aradım ve sırtını siyah Ferrari'sine dayamış bira içtiğini gördüm. Ona sırtımı döndüm ve doğruca yeni arkadaşımın beni beklediğı yere gittim.

Gecenin geri kalanını dans ederek, gülerek ve Jenna'nın maskaralıklarıyla iyi vakit geçirerek geçirdim. Birkaç kez iri yarı bir erkek arkadaşıyla takılmak için gizlice kaçardı ve sonra ne olduğunu tekrar hatırlar ve parçalanıyormuş gibi hissederdim. Piste gitmenin günün bir parçası olduğı, sevdiğim ve bana daha mutlu anları hatırlatan yarışlarla dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Orada bulunan tüm pilotların sürüş şeklini dikkatle gözlemlemeden edemedim. Nick'in grubundakiler oldukça iyiydi ama ilk yarışı koştuğunda etkileyiciydi.

Gece ilerledikçe kendimi pisti dikkatlice incelerken ve daha fazla mesafe kat ederek kazanmak için neyin gerekli olduğunu bulmaya çalışırken buldum. Sorunu çözdüğüm için ikinci eğride yatıyordu. Çok yavaş sürerseniz mesafe kaybedersiniz ve daha hızlı yaparsanız pistten çıkma riskiyle karşı karşıya kalırsınız.

Daha iyisini yapabileceğimi kanıtlamak için can atıyordum. Dahası, daha iyisini yapabileceğimden tamamen emindim. Rüzgârı yüzümde hissetmek, hızın adrenalini bedenimde hissetmek, araba üzerindeki hakimiyeti hissetmek ve onu kullananın, kontrol edenin ve çalıştırmanın ben olduğumu bilmek istiyordum.

Son yarış yapılmak üzereyken aklımda bu düşünceler vardı. Bu Ronnie denen adam, Nicholas'a karşı koşan kişiydi ve bana, onu gözlerim kapalı yenebileceğimden emindim.

İnsanlar arabalara biniyor ve kalenin olduğu yere doğru ilerliyorlardı. Jenna, Lion ve ben orada kalmak zorundaydık ama arkadaşımın arabasında ne olduğunu bilmiyorum aramaya gitmişlerdi. Nicholas da gitmişti, siyah saçlı aptalla minibüsünün olduğu yere gittiğini görmüştüm ve ben orada, büyük bir arabanın yanında tek başıma ve kesin olarak birinin geri gelmesini bekliyordum.

Daha sonra Ronnie'nin güçlendirilmiş arabasına doğru yürümesini ve beni ilgiyle izlemesini izledim. O adam gerçekten korkunçtu, bir sumo güreşçisinden daha fazla kasları vardı ve kollarında ve sırtının bir kısmında binlerce dövme vardı. Hiç ses çıkarmadan onu izledim.

Kollarını arabanın üstüne dayayarak, "Hey, güzelim," dedi, "Sen kimsin?" diye sordu bana, eğlenceli bir ses tonuyla.

Ona çekinerek baktım ama ona cevap vermenin daha iyi olacağına karar verdim.

—Noah—tartışmalı cortante.

Açıklanamayan bir nedenle gülümsedi.

"Seni izliyorum" dedi gülümseyerek, "Bunu bilen kızlarla bilmeyenleri birbirinden ayırmasını bilirim" dedi arabasına bir tokat atarak, "Sen birinci gruba aitsin."

dikkatle izledim.

"Belki arada bir kaçıyor," diye yanıtladım, diğerlerinin nerede olduğunu merak ederek. O adamın bana bakışından hoşlanmadım, bu bende kötü bir his uyandırdı.

"Biliyordum," diye yanıtladı eğlenerek, "Neden bana karşı gelmiyorsun tatlım?" diye sordu bana ciddi bir şekilde bakarak.

Bana sorduğunu düşündüğüm şeyi mi soruyordu?

Şüpheyle, "Nicholas'a karşı yarışmak zorundasın," dedim.

"Nicholas burada değil, değil mi?" diye sordu elini sallayarak.

Adrenalinin beni tamamen ele geçirdiğini hissettim. Tanrım.

Koşmak

yine... istediği, ihtiyacı olan buydu... ve Nicholas'ın ortadan kaybolduğu doğrudu, üstelik çoktan kaçmıştı...

Kafamda çalmaya başlayan alarmı kapattım, tamamen deli olduğumu ve sırtıttığımı uyardım.

"Kabul ediyorum" dedim

gülümseyerek. Heyecanla bana

geri verdi.

"Harika, güzel," dedi gözleri heyecanla parlayarak.

"Bitiş çizgisinde görüşürüz," diye ekledi, tek hareketle arabaya binerek.

Ne düşündüğünü biliyordum. Beni gözleri kapalı döveceğini sandım.

Güzel, sevgili Ronnie. Sanırım bir Nascar galibinin kızına karşı yarışacağınızı size söylemeyi unuttum.

O araba harikaydı. Koltuklar deriden yapılmıştı, süvariler etkileyiciydi ve hoşuma giden o motor mırıltısı ve ne anılar hakkında ne söylenir.

Arabayı kolayca vitesle taktım ve start çizgisine doğru yöneldim. Arabayı kullananın ben olduğumu kimse bilmiyordu, düşmanım dışında kimse.

Bir kız gibi gülümsedim.

işte başlıyoruz ronnie*Sert adam.*

Bayraklar start işaretini verir vermez ayağımı gaza bastım ve bir saniyeden kısa sürede start çizgisini geride bıraktım. Vay!

Harikaydı, özgürleştirici, eğlenceli, rahatlatıcı, muhteşemdi. BT dünyada en iyi. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım ve sonunda kendim için bir şey yapıyormuşum gibi hissettim, hoşuma giden bir şey, annemle, onun kocasıyla, eski erkek arkadaşımın ya da eski sevgilimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey. en iyi arkadaş O anda kendimi özgür, bir kuş kadar özgür ve daha önce hiç olmadığı kadar coşkulu hissettim.

Yanımda Ronnie inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Sert adamı geride bırakarak ilk virajı geçerken gaza daha da sert bastım ve kafamı uçurdum.

"Evet!" diye sevinçle bağırdım.

Ama şimdi ikinci dönüş geldi, zor olan. Ve orada kendime milyon dolarlık soruyu sordum. Riske girmeden yavaşça mı geçerdim yoksa pistten fırlama riskini göze alarak limite kadar mı hızlanırdım?

Beni en çok heyecanlandıran ikinci seçenektir.

Virajdan güvenli bir şekilde geçebilmek için yavaşlamam gerektiğini hesapladığım anda sertçe yere bastım.

Daha yakından bakınca ilk başta düşündüğümde daha dar olduğunu fark ettim... kahretsin... Ateş edecektim... Çarkı var gücümle çevirirken yavaşladım ve kumun cama çarptığını hissettim. araba ve lastiklerin gıcirtısı böyle kötü muamele görüyor. ama geçtim, geçtim!

"Evet!" diye tekrar bağırdım, Ronnie arabaya saplanıp neredeyse arkamdan çarparken dikiz aynasına baktım. Yüzünü gördüm, bir kadına yenilmenin öfkesiyle buruşmuştu.

Em şunu! İçimden heyecanla bağırdım. Erkekler: maço, kendini beğenmiş ve pislik!

İşin zor kısmı buydu, geriye kalan ocuk oyuncağıydı. Bitiş çizgisini görene kadar daha da hızlandım. Sadece birkaç kilometrem kalmıştı ve ben kazanacaktım. İçimden adrenalin akıyordu, çok mutluydum... Sonra Ronnie arkamdan vurdu. Öne doğru yalpaladım ve emniyet kemeri göğsümü acıttı.

"Sen...!" diye bağırdım direksiyonu daha sıkı kavrarken. Ronnie aklını kaçırmış gibiydi, hızlanıp yavaşlayarak bana arkadan vurmaya çalıştı. Üçüncü vuruştan kaçınmak için biraz saptım ama o da aynısını yaptı. Sadece birkaç metre kalmıştı, sadece birkaç... ve sonra hedefe ulaştım.

İnsanlar ellerini ve floresan mendillerini havada sallayarak sağır edici bir şekilde çığlık atmaya başladılar. İnanılmazdı, kazanma duygusu; Pistte sert adamı yenmiş olmanın coşkusu...

Seyircilerin çoğunun olduğı yerin sonunda durmak için yavaşladım. Dikiz aynasına baktım ve Ronnie'nin arabadan fırladığını gördüm. Kapıyı tekmeledi ve ben güldüm.

Sonra biri penceremde belirdi, kapıyı açtılar ve bir çekişle neredeyse beni dışarı çıkardılar.

Yanında bir yüz buldum.

"Sen tamamen deli misin!?"

Kahretsin, Nicholas.

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Dün gece partide kavga edip şeker gibi yumruklar attıkları zaman bile. Saçları sanki yoluyormuşsun gibi darmadağınıktı ve gözleri

beni ateşe vermek, toprağın altına gömmek ve bir daha hiç görmemek istercesine baktılar bana.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

"Kazandım..." diye yanıtladım, durumundan korkmuştum.

Gözleri daha da büyüdü, sonra beni omuzlarımdan tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?!" diye yüzümden iki santim öteden bana bağırdı. Korktum ama kendimi korkutmadım ve kollarından kurtulmak için kendimi sertçe salladım.

"Bana bağırma." dedim aynı ses tonuyla.

Zengin çocuğu ya da arabasını çarptığını ya da herhangi bir şeyi siktir et. Arkadan darbe almak, Ronnie'nin aptalca bir oyunuydu, ayrıca yarışı da kazanmıştı! Ben kazanmıştım!

Sonra Jenna ve Lion belirdi ve etrafımızda örgütlenen çılgınlıktan uzaklaşarak bize doğru geldiler. Daha yakından dinledim ve insanların bağırdıklarını duymaktan çok duymaya başladım.

Tuzak! Tuzak!—bağırdılar ve yuhaladılar.

En azından halk benim tarafımdaydı. Ronnie hile yapmıştı, evet, kuralı çiğnemişti ve bana arkadan çarpmıştı, bu tür bir yarışta yasak olan bir şeydi ve daha da fazlası, darbelere veya güçlü darbelere karşı hazırlıklı olmayan bir araba kullanırken.

"Nicholas, bırak onu," dedi Lion ama bana arkadaşınıninkine çok benzeyen bir bakış attığını gördüm.

Jenna ayrıca bana, beni şaşırtan ve eşit ölçüde inciten pis bir bakış attı.

"İşte Ronnie geliyor," dedi Jenna, Nicholas beni bırakıp sırtımı arabanın kapısına çarparken. Beni incitmedi ama tekrar tekmelemek istememe neden oldu, sadece daha belirgin bir yerde.

Neler oluyordu? Hepsini hangi böcek ısırmişti?

Nicholas bana sırtını döndü ve yumruklarını sıkmış Ronnie'ye döndü.

"Kuralları çiğnedin, Leister ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyorsun," dedi ona öfkeyle ama iğrenç bir şekilde piercingli ve dövme yüzünde bir sırıtışla.

"Kahretsin," diye yanıtladı, yanında Lion ve grubunun üyeleri onu desteklemek için gelirken, Ronnie'nin diğer üyeleri de aynısını yaptı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde etrafımızda bir çember oluştu ve ben hala hiçbir şey anlamadım." Arabama binip piste çıkmaları benim sorunum değil, o sorumluluğu üstlenmeyeceğim. ," dedi ve çekimlerin nereye gittiğini anlamaya başladım.

"O senin grubun bir üyesi, Leister, yani evet, bu senin sorumluluğunda." Keyifli bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Değil..." diye başladı Nicholas, beni görmek için yüzünü çevirdiğinde; sonra gözlerindeki şaşkınlığı ve yüzündeki yenilenen, daha doğrusu üçe katlanan öfkeyi gördüm.

"Grubu o yönetiyor, yani evet o bir üye," diye üstün bir şekilde yanıtladı.

Böylece ne olduğunu anladım. Jenna'nın bana verdiği sarı bandı alnıma taktım ve görünüşe göre bu beni çetenin bir üyesi yaptı, ama anlamadığım şey, onun yerine koşan bensem problemin ne olduğuydu. Nicholas.

"Gördüklerimi görerek ve en önemli kurallardan birini çiğneyerek yarışı kazandım," dedi ve arkasındaki herkes coşkuyla uludu ve aksini söylememiz için bize meydan okurcasına bize baktı.

Nicholas bir adım öne çıkarak, "Bu çok saçma," dedi. Lion da aynısını yaptı ve yumruklarını yan tarafında sıkışını izledim "Yarış kendini tekrar ediyor, nokta, hiçbir şey kazanmadın."

Tam bir pislik sırtışıyla Ronnie, Nicholas daha konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başladı.

Nick'in siyah Ferrari'sine bakarak, "Artık bana otuz bin doları ve o güzelliğin anahtarlarını verebilirsin," diye yanıtladı.

Ama ne...?

Kiminle karşı karşıya olduğumu umursamadan öne doğru adım attım. Yanımdaki Nicholas gerildi ama o geri çekilemeden ben geri çekildim ve konuştum. "Bana sana karşı gelmemi söyledin," dedim öfkeyle, "ve ben seni yendim.*Onlar*, on yedi yaşında bir kız..." dedim alayla. Ronnie'nin yüzü buruştu ve sonra bana sanki beni öldürecekmiş gibi baktı, bunun söylemek istediğim şeyi söylememe engel olmasına izin vermedim, "Senin küçük erkek egonu incittim ve şimdi hepimizin ölmesini istiyorsun. senin bir tür hakkın olduğuna inan." arabayı ve parayı almak aptalca..." Konuşmaya devam edecektim ama Nicholas önümde durdu, yüzünü yüzüme eğdi ve alçak ve tehditkar bir sesle konuştu.

"Kapa çeneni ve arabama bin," diye tısladı bana.
Şimdi Daha güçlü bir tonda ekledi.

"Kahretsin!" diye bağırdım, bakışlarımı Ronnie'ye sabitlemek için yüzümü hareket ettirerek. O salağın durumu kendi lehine çevirmesine izin vermeyecektim, arabayı almasına da izin vermeyecektim, zaferi kazanmıştım.

yarış, beni bir kez bile geçmeyi başaramamıştı.
Önce koşmayı öğren, seni salak!

Nick'in grubunun üyeleri benimle aynı fikirde olduklarını haykırdılar ve kendimi çok daha iyi hissettim.

Aynı anda biri beni geri çekti, Nicholas döndü ve boynundaki damarlar patlamak üzereyken Ronnie'ye doğru yürüdü ve Ronnie'nin yüzünü görünce birbirlerini öldüresiye döveceklerini biliyordum.

Jenna'nın sesi kulağıma, "Kapa çeneni Noah," dedi.
- Bu sonu tahmin ettiğinden daha kötü hale getireceksin.

Ona cevap vermedim ve bakışlarımı Ronnie'nin önünde duran Nicholas'a diktim.

Birbirlerine meydan okurcasına baktılar ve bunun tam bir kavgaya yol açacağından korktum. Sonra Nicholas elini cebine attı, bir dizi anahtar çıkardı ve ona uzattı.

HAYIR!

"Sana yarın erkenden parayı ödeyeceğim," dedi ona, sakinmiş numarası yaparak.

Sessizlik çöktü etrafımıza. Ronnie, anahtarları parmaklarının arasında çevirirken sırtıttı.

Nicholas nefes nefese döndü ve ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum. Sanki patlamak üzereydi.

Ronnie, "O kaltağı evde tutmaya çalış," dedi ve Nicholas'ın yüzü düştü.

O kadar hızlı döndü ki kimse geldiğini görmedi. Yumruğu, Ronnie'nin çenesine öyle inanılmaz bir kuvvetle çarptı ki Ronnie, tekrar kaportaya doğru savruldu.

arabanızın

Ve sonra delilik gevşedi.

Etrafımda yumruklar uçuşmaya başladı. İki çete birbirine yumruk atmaya başladı ve birdenbire cehenneme atılmış gibi oldum. Bütün bu çılgınlık içinde biri arkamdan vurdu ve yüzüstü yere düştüm, dizlerimi ve ellerimi kaşdım.

"Noah!" diye bağırdı Jenna, kalkmama yardım etmek için yanıma diz çökerken.

Aman Tanrım, bu çılgıncaydı! Hayatları buna bağılıymış gibi savaşıyorlardı. Elliden fazla kaslı ve tehlikeli adam arasındaki bir kavganın tam ortasında olduğumu görünce çok korktum.

Biri kolumdan tuttu ve Jenna ile beni aynı anda çekti. Bu, taş gibi sert bir çehre ve çelik gibi bir kararlılıkla Aslan'dı. Dudağından aşağı kan sızdı ve bizi oradan çıkarmak için aceleyle yana tükürdü.

Nick'in 4x4'üne vardığımızda, "İçeri gir," dedi. Onu

aramak için arkama bakmadan edemedim.

Lion arabaya bindi ve bir saniyeden daha kısa sürede çalıştırdı. Sonra, Nick'in hâlâ perişan haldeki Ronnie'ye yumruk attığı yere doğru koştu.

"Nick!" diye bağırdı Lion, dövüşen ve yere düşen adamların çılgınlığına olabildiğince yaklaşarak.

Nicholas karnına son bir yumruk indirip bize doğru koştu. Yarık dudağının ve elmacık kemiğinin saniyeler içinde nasıl kırmızıdan mora döndüğünü görebiliyordum.

Lion dönüp gaza bastığında bir saniyeden daha kısa sürede yolcu koltuğuna oturdu.

Sonra geriye bakmaya karar verdim.

Ronnie'nin silahını kaldırıp arabamızın arkasına doğrulttuğunu görünce kalbim atmayı bıraktı.

"Eğil!" diye bağırdım, aynı anda arka cam patlayarak bin parçaya ayrıldı ve kalbim atmayı bıraktı ve sonra çılgınca koşmaya başladı, bu da bana akıl sağlığımı tamamen kaybetmek üzereymişim gibi hissettirdi.

"Siktir!" diye bağırdı Lion ve Nick aynı anda bir filme yakışır bir çığlık attık.

"Oğul..." Aslan yarışların yapıldığı yerden çıkıp yola çıkarken Nicholas küfretmeye başladı. Gece geç saatlerde görünürde tek bir araba yoktu ve Lion gaz pedalına basıp oradan hızla çıkarken irkilmediğinden buna minnettardım. Birkaç arabanın bizimle aynı şeyi nasıl yaptığını görmek için döndüm, ama arkamda Ronnie'yi görmediğim sürece rahat nefes alabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Nicholas, önce bana, sonra da Jenna'ya bakarak.

"Jenna, konuş benimle," diye sordu Lion, dikiz aynasından ona endişeyle bakarken.

"Lanet olası orospu çocuğu!" diye histerik bir şekilde bağırdı, aynı anda tepeden tırnağa titrediğimi hissettim.

—Görüyorum ki gayet iyisin— dedi Lion, histerik bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Nick korkudan donakalmış olduğu kesin olan yüzümü dikkatle inceleyerek tekrar bana baktı.

"Bir benzin istasyonu ara," dedi sonra ileriye bakarak, başını geriye atarak.

Çok fazla nefes almak istemedim. Tamamen şok olmuştum, korkudan tamamen donakalmıştım. Bana hiç silah doğrultulmamıştı ve bu adam vardı. Ateş etmeden önce gözlerimin içine bakmıştı ve o dengesiz bakış, çok çok uzun bir süre aklımdan çıkmayacaktı.

Hala olanları özümsemeyi bitirmemişti, işler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? O gecenin sonu yok gibiydi ve ben yıkılmak üzereydim.

Dan ve Beth'le ilgili olan şey, dört yıl sonra ilk kez yarışmış olmanın verdiği adrenalin patlaması, uyandırdığı iyi ve kötü anılar, Nicholas'ın arabasını ona vermek zorunda olduğunu görünce hissettiği çaresizlik ve suçluluk. sefil ve üstelik dizlerimde ve düşmekten kanayan ellerimde ki adrenalin yavaş yavaş azalmaya başlayınca tüm yoğunluğuyla hissetmeye başladım...

On dakika sonra rahatsız edici bir sessizliğin oluştuğu 24 saat açık bir benzin istasyonuna vardık.

Lion motoru durdurdu ve aceleyle Jenna'nın kapısını açıp onu büyük, tutkulu bir kucaklama içine çekti.

Aynı zamanda, Nick bir saniye bile durmadan arabadan indi ve doğruca benzin istasyonuna yöneldi. hareket etmedim Yapamıyordum, ona bakmak istemiyordum.

Şimdi kendimi suçlu hissetseydim, olan her şey benim hatamdı, o kavga on bin kat daha kötü bitebilirdi. Ronnie'nin silahla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra fark ettim.

o yarışlar ve o insanlar benim on dört yaşımdayken katıldığım yarışlardaki gibi değildi. Tehlikeliydiler, çok para bahse girildi ve katılanlar suçluydu. Ben de o çetelerden birinin başını küçük düşürmüş ve yeni edindiğim üvey kardeşimin onunla savaşmasına sebep olmuşum.

Durum normal ve rahatsız edici bir şey olmaktan çıkıp, birinin kendini önüne koyabileceği en kötü duruma dönüşmüştü.

Nicholas bir çanta dolusu şeyle benzin istasyonundan çıktı. Jenna ve Lion'a doğru yürüdü ve onlara bandaj, alkol ve ağrı kesiciler verdi.

Yumruk dövüşçülerinden birinin çarpması sonucu Jenna'nın alnında bir yara oluştu ve Lion'ın onunla ilgilenmesi ve onun iyi olduğundan emin olması yarım saniye bile sürmedi.

Nicholas arabanın önünden dolandı. Alkol ve steril bir bandaj çıkardı ve bana bakmadan dudağındaki yarayı temizledi. Ardından şişeden kafasına su çarptıktan ve ıslak saçlarını salladıktan sonra, kapı kapalıyken hala oturduğum yere doğru yürüdü.

Açtı ve birkaç saniye bana baktı. Arabadan inip kendimi iyileştirmek niyetiyle ona döndüm. Bana izin vermedi.

"Ellerini ver," dedi ifadesiz bir ses tonuyla.

Yapmadım, sadece ona baktım. Ezilmiş bir dudağı ve yanağında korkunç bir morluk vardı. Ve bunların hepsi benim suçumdu.

Midemde bir düğüm hissettim.

—*Üzgünüm* Duyup duymadığını anlayamadığım bir fısıltıyla söyledim.

Beni duymazdan geldi ama ellerimin birini tuttu ve nazıkçe kanlı ve kir bulaşmış yarayı temizlemeye başladı.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana bağırmasını ya da ne kadar aptal ve asabi olduğumu söylemesini tercih ederdim ama o sadece yaralarım ile ilgilendi. Önce ellerimden sonra dizlerimden.

Jenna ve Aslan'ımızın arkasında sevgi dolu sözler söylerken aynı zamanda onun yaralarını iyileştirdi.

Nicholas arkasını dönüp sürücü koltuğuna geçmeden önce bana sadece bir kez baktı.

Dakikalar sonra mezar sessizliğine bürünmüş bir şekilde otoyola döndük. Jenna ve Lion bile tek kelime etmemeye karar verdiler.

Sonra tüm yolu batırdığımı fark ettim.

NICK

Aradan 4 gün geçmesine rağmen hala eve gelmemişti. Yarışlarda olanlardan sonra orada görünmek bile istemedi. Noah ile tekrar yüz yüze geldiğimde nasıl tepki vereceğimden emin değildim; Bir yanım onu boğmak ve küçük aptal oyununun bana mal olduğunu ödetmek istiyordu: arabam, 100.000 dolarlık siyah Ferrari'm ve çetemin Ronnie'nin çetesiyle olan ateşkesinin son kez bozulması. Orosu çocuğı bizi sırtımızdan vurmuştu, silah sesini ve arka koltukta Noah'ın çığlığını duyduğumda kalbimin nasıl neredeyse göğsümden fırlayacağını hâlâ hatırlıyordum. Ne bulacağımı görme korkusuyla geriye bakmaktan korktuğumu hatırlıyorum, hayatımın en büyük korkusunu yaşadığımı hatırlıyorum ve bunların hepsi, kendisine söylenenlere bir kez bile dikkat edemeyen bir teyzenin aptallığı yüzünden.

Koşusunu izlemek kendimi tamamen çaresiz hissetmeme neden olmuştu. Bana hala böyle araba kullanma yeteneğini nereden kazandığını açıklayamıyordu ama, kahretsin, o aptalı nasıl yendiğini. Bir parçam o ikinci dönüşü yapma biçimine hayran kaldı, ben bile onun gibi risk alacak cesareti gösteremezdim, bu da onun hayatta kalma içgüdüsünden yoksun olduğunu bana açıkça gösterdi, ama harika bir iş çıkarmıştı. harika olmuştu.

Bir yandan da ona verdiğim öpücüğü ve içimi kemiren aynı şeyi tekrar yapma isteğini bir türlü kafamdan atamıyordum. O aşırı çekici yüzü, o dolgun ve lezzetli dudakları, beni deli eden o vücudu unutamadım...

Bok.

Eve gidemezdim, nasıl davranacağımı bilmiyordum, çünkü en sapık ve kafamla düşünmediğı belli olan bir yanım, eve gitmek istiyordu.

o sarı saçlı ve bal rengi gözlü kızı her şeyden önce siktir et, ona her şeyi yap ve bana en değerli hazinemi kaybettirmenin bedelini ona ödet; diğeri ise, sadece bana yakın olma gerçeğinden korkmasını, yanımda nefes almaya bile cesaret edememesini istiyordum... Ama tabii ki ilk seçenek ikincisinden daha çekiciydi. ve bunun için bana lanet okudu.

Dört gündür parti yapıyordum, pek çok kez yatıp her gece farklı bir kızla uyanıyordum. Yarışlarda olanlardan sonra, Ronnie ve benim aramızdaki ilişki sonsuza dek sona ermişti ve gerçek şu ki, birbirimizi tekrar görürsek vereceği tepki konusunda endişeliydim ki bu, taşındığımızı düşünürsek er ya da geç olurdu. aynı çemberlerin etrafında.

O kızın bu kadar kısa sürede her şeyi mahvetmesi inanılmazdı ve üstelik onu her sabah görmek zorunda kalıyordum.

Arabamın arka camı zaten tamir edilmiş ve kötüleşmek üzere olan kötü bir ruh hali ile eve böyle döndüm.

Akşamdan kalmalık beni öldürdüğü için park yerime park ettim, güneş gözlüğümü taktım ve bütün gün odamda kaybolmak isteyerek girişe yöneldim; Tabii ki bu imkansız olurdu.

Evin içine adımımı atar atmaz mutfaktan gelen bir çığlık içimden küfretmeme ve o anda ihtiyaç duyacağım sabır için dua etmeme neden oldu.

Yavaş adımlarla mutfığa girdim, burada üvey annem, kızı ve Jenna? Kahvaltıyı masada yediler.

Gözlerim kişisel sarışın cehennemimde birkaç saniye fazla oyalandı. Noah ben kapıdan girer girmez yıkılmış gibiydi. Cildinin güneşte bronzlaştığını ve saçlarının onu son gördüğümünden beri olduğundan daha sarı ve renkli olduğunu fark ettim. O bir giyinmişti

Tam bir mayo giymişti ve koltuklarının altına sarılı bir havluyla örtülmüştü. Islak saçları, kahvaltıda bir kase mısır gevreği yediği tezgahın üzerine su damladı. Onun yanında Jenna aşağı yukarı aynıydı, sadece bir bikini giymişti ve her zaman arkadaşlarına ve ailesine ayırdığı hoş bir gülümseme sergiliyordu.

Şimdi onlar arkadaş mıydı?

.—Nihayet döndün, Nick; dün bütün gün baban seni aradı," dedi Rafaella kibarca ve bin saat önce uyanıkmış gibi bir yüzle. Kızının darmadağınık görünümünün aksine, dokuzlara göre giyinmişti, platin sarısı saçları topuz yapılmış ve çıtır çıtır beyaz keten bir takım elbise giymişti.

Kahretsin, ne çabuk Bayan William Leister olmuştu.

"Meşguldüm," diye sertçe yanıtladım ve buzdolabına gidip bir bira çıkardım.

Sabahın on olması umurumda bile değildi.

"N'aber Nick, merhaba demiyor musun?" dedi Jenna sandalyesinde dönerek bana yakından baktı.

Yüzüm asık bir şekilde ona baktım. Jenna saçmalıktan hoşlanmadığını çok iyi biliyordu, neden Noah'tan hoşlanıp mısır gevreğine bakarak sessiz kalmıyordu?

Birayı ağzıma götürürken bir selam mırıldandım ve Noah'ın varlığım onu hiç etkilemiyormuş gibi görünmeye çalışmasını izledim.

"Nicholas, baban seni aradı çünkü bu gece New York'a gidiyoruz," dedi Rafaella dikkatimi çekerek. "Onun bir konferansı var ve ben de onunla gidiyorum; Burada Noah'la kalmanı istiyorum, onun bu büyük evde yalnız kalmasını istemiyorum ve...

"Anne, sana gayet iyi olduğumu zaten söyledim," ardından Noah yerinden sıçradı ve ona ters ters baktı. "Yalnız kalabilirim, üstelik Jenna bana arkadaşlık etmek için kalacak, değil mi Jenna?" diye sordu. ona dönerek

Jenna omuz silkerek başını salladı, önce bana sonra da Noah'ya baktı. Noah beni görmek istemiyordu, etrafta olmamı istemiyordu... ummm bu ilginçti.

"Kalacağım," dedim sonra, kendimi neyin içine soktuğumu gerçekten bilmeden.

Noah kayıtsız yüzünü bir kenara bırakarak kocaman açılmış gözleriyle ve oradan başka herhangi bir yerde olmayı istemiş gibi bana baktı...

"Kendimi çok daha sakın hissediyorum, Nick," dedi sonra Rafaella ayağa kalkıp kahvesinden son bir yudum alırken, "Bavullarımı toplayacağım, gitmeden önce seninle sonra görüşürüz" dedi ve kapıdan çıktı

O kadının az önce ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gerek yok, ben başımın çaresine bakarım" dedi Noah, sanki benim için kendini tutuyormuş gibi gözlerinde garip bir parıltıyla.

Yanındaki sandalyeye oturana kadar ona doğru yürüdüm.

-Nasıl yapılacağını bildiğinden şüpheliyim, ama bu yüzden kalmıyorum
- Gözlerimi onunkine dikerek söyledim - Burası benim evim ve canım isterse kalırım ama bu günlerde benden uzak durmaya çalış , yüzün sabah kalktığımda görmek istediğim son şey - içimde ona olan arzunun alevlendiğini aynı anda öfkemin nasıl arttığını fark ederek ekledim. Gözlerim ister istemez havuz suyuyla ıslanmış dekoltesine ve ardından beni deli eden dövmesine kayd.

"Nicholas!" Jenna öfkeyle bana bağırdı. Sözlerimin üvey kardeşim üzerinde bir etkisi olmuş gibi görüldüğü için buna zar zor dikkat ettim.

Ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım, ikimizi de bedenlerimiz ve bakışlarımızla karşı karşıya bıraktık.

-Ben de sana aynısını söylüyorum, pislik -diye yanıtladı, pasif tavrını bir saniyeden diğerine değiştirerek-Başlangıca geri dönelim, ben seni görmezden geliyorum, sen beni görmezden geliyorsun ve herkes mutlu, diye ekledi bakışlarını sabit tutarak. bende sorunsuz

Tanrı ve o kadar çok ki, onu görmezden gelmek isterim. Ama vücudu beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

—Bana Ferrari'min değerindeki yüz bin doları ödediğinizde mutlu olacağım; O zamana kadar ve eğer gerçek bir sorun yaşamak istemiyorsan çeneni kapalı tutmaya çalış ve kendini bana ait olan her şeyden uzak tut.- Cevap verdim, biramı alıp oradan çıktım. Noah yine sessizleşmişti; Harika.

"Ve bu senin için, Jenna!" Kapıyı çarparak kapatırken en iyi arkadaşımın kız arkadaşına bağırdım.

NUH

Jenna, Nicholas mutfaktan fırladıktan birkaç saniye sonra, "Kızdı," dedi.

Onu tekrar gördüğümde şok olmuştum, o dört gün boyunca yarışlarda yaptıklarını az çok unutmayı başarmıştım ve her şeyden önce onu düşünmekten kaçınmaya çalıştım, çünkü her yaptığımda kendimi garip hissettim. ve kafamda tatsız bir düğüm. mide çukuru Jenna'ya göre en değerli hazinesi olan arabasını kaybetmesine neden olduğumun farkındaydım ve o gece ölmüş olabileceğimizin de farkındaydım ama bu tamamen benim hatam değildi.

Nicholas beni o yarışlara davet etmişti, o olmasaydı bir arkadaşını bir yana asla gidemezdim ve ayrıca Ronnie'nin suçlusu beni kandırmış, onunla rekabet edebileceğime inandırmıştı. onunla yarışmamı istediğini ve yarışta onu yendiğini görünce o aptal kurallardan yararlanarak on beş bin doları ve Nick'in arabasını elinde tuttuğunu söyledi.

Zengin çocuğun beni affetmesi ve kaybettiği şeyi unutmasının günler, aylar, yıllar alacağını biliyordum ve gerçek şu ki, boş zamanlarımda bunun üzerinde derin derin düşündükten sonra, onu hak ettiği sonucuna varmıştım. kayıp Araba. Nicholas Leister kendini beğenmiş ve kibirliydi, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilirdi ve bir kez olsun bu ona ters tepmişti.

Aklımda bu düşünceler ve çok daha acı verici ve katlanılması zor başka düşüncelerle, alışmaya çalıştığım ve lükslerini özümseyip zevk almamın hâlâ zor olduğu o evde o günleri geçirmiştım. Gerçekte kötü olan ve kötü ruh halimin ve sürekli üzüntünün nedeni, eski erkek arkadaşımın beni büyük bir şekilde aldattığını bilmektir ve bu en kötü şey değil, göndermeyi bırakmadığı binlerce arama ve mesajdır. Onu affetmem ve tekrar birlikte olmamız niyetiyle beni telefonuma.

Telefonum her çaldığında kalbim atmayı bırakıyor, sonra her yavaş, acı verici atışla beni incitiyordu. Güneşlendiğim tüm saatlerde, beni şehrim, evime bağlayan her şeyin sonsuza kadar koptuğunu ve bu sonuca varmanın beni her şeyden çok yaraladığını anlamıştım. En iyi arkadaşım bir erkek için arkadaşlığımızı riske atmaya karar vermişti. *oğlum* Üstelik, ondan kendisini affetmesini isteyecek kadar küstahlığı da vardı.

Başım ağrıyordu!

Hayatta bir daha ikisiyle de konuşmayacaktı, hayatta bir oğlanın ayaklarına kapanacak kadar aptal olacaktı; Adamlar beni yeterince dövmüştü ve şimdi çekici bir adam ve bir pislikle, biraz sağduyuya sahip hiç kimsenin yakından kokusunu bile almak istemeyeceği paralel bir hayatla yaşamak zorundaydım.

"Soğuk bir duş al," diye yanıtladım yeni arkadaşım Jenna'ya, o feci geceden aldığım tek iyi şey, neşesi ve espri anlayışı o günleri daha katlanılır kılan şeydi.

Jenna bana Nicholas'ı çocukluğundan beri tanıdığını söylemişti; ve bu nedenle onu oradaki herkesten çok daha iyi tanıyordu.

Ona göre, yeni üvey erkek kardeşim tepeden tırnağa kadın avcısıydı, ilgilendiği tek şey parti yapmak, içki içmek, eğlenmek, elinden geldiğince çok piliçle yatmak ve Ronnie'yi ona bunu gösterecek kadar çok dövmektir. gecenin o dünyasında şarkı söyleyen ses kimdeyse oydu.

Bana itiraf ettiği hiçbir şey beni şaşırtmamıştı, tek bir şey dışında, o bile bu konuda pek bir şey bilmiyordu. Jenna, Nicholas'ın on sekiz yaşındayken babasının evinden taşındığını ve bir buçuk yıldır Lion's'ın kenar mahallelerinde yaşadığını ve başını bir milyon belaya bulduğunu itiraf etmişti. Bu yüzden bu kadar çok haydut tanıyordu ve bu yüzden ayaklarına kadar daldığı tüm dünyaya girmişti. Lion, o zamandan beri devam eden arkadaşlıklardan biriydi.

Bu vahiy beni tamamen şaşırtmıştı. Annemin kesinlikle hiçbir fikri yoktu, aksi takdirde bana söylerdi. Şimdi

Nick gibi iyi bir aileden gelen bir çocuğun, kendisiyle geçirdiği iki gecede tanık olduğu kadar tehlikeli olaylara nasıl bulaştığını anlamıştı.

Jenna kıkırdadı.

Göğüs dekoltesinden bir paket sigara çıkarıp bir sigara yakarken, "Sen bizzat Nick'in kabusu olmalısın," dedi bana. Annemin etrafta olup olmadığına bakmak için başımı içeri sokmadan edemedim.

Mısır gevreğini bitirirken dikkatim dağılmış bir şekilde "Peki bu neden?" diye sordum.

—Seni gördün mü?—diye sordu, kaşlarını çatmadan edemedim—Çok ateşlisin, ona cevap vermekten çekinmiyorsun, üstelik sonuçlarını düşünmeden onunla yüzleşiyorsun. ona meydan okuyorsun. .. - kaseyi ve kaşığı tezgahın üzerine bırakmamı istediğini ekledi - ne istediğine bahse girerim ki şu anda bunu sana bu masada bin kez yapmayı düşünüyor ve böylece hüsrân ve kırgınlığı dışa vuruyor sana karşı hisleri var.. .Bu onların sorunları çözmenin en yaygın yolu.

Yüzüm onu tekrar güldürdü.

-Hadi ama!-dedi bana gülerek-Aklına bile gelmediğini söyleyemezsin, onu gördün mü? O adam her kadının rüyası ve her erkeğin kabusu, onu bebek bezi kullandığımdan beri tanımasaydım, bu ilçedeki hemen hemen her kız gibi ayaklarına kapanacaktım.

Kafamda bir arabanın üstünde verdiğimiz o öpücüğü canlandırmaya başladım. Zaman zaman aklıma gelmiş ve bedenim tepeden tırnağa titreyerek ve ellerinin beni tekrar okşamasını dileyerek tepki vermişti... Ama bu sadece ikimizin de gözleri olduğu anlamına geliyordu!

"Sana asla izin vermeyeceğimi söylediğimde bana inanYapmasanın üzerinde - kabaca söyledim - onun çekici olduğunu inkar etmiyorum ama sizi temin ederim ki beni asla ama asla onun gibi bir adamla ilişki içinde görmeyeceksiniz; Sonsuza kadar yetecek kadar güzel yüzüm oldu; Bunun gibi adamlar her fırsatta sana vurur, sadece erkek arkadaşım Dan'e bak.

—*Eski*, erkek arkadaşı Dan—sigarasından bir nefes daha alarak beni düzeltti.— Haklısın, onun gibi adamlar bir tehlike ama onların sunabileceklerinin tadını çıkararak eski piç kurunu unutmaktan zarar gelmez.

Kadınların sadece istedikleri için erkeklerle yatamayacağını kim söyledi? Bekarsın, yaz geldi, güzelsin, tadını çıkar ve fazla düşünme.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Üzgünüm, Jenna tamamen deliydi ama söylediği mantıklıydı; Onun gibi biri olman ya da herhangi biriyle yatabilecek kızlar gibi olman mantıklıydı. Ben hiç öyle bir kız değildim.

Yalvaran gözlerle ona bakarak, "Leister meselesini bir kenara bırakıp bana bu gece burada kalıp uyuyacağını söylesek nasıl olur?" dedim. O deliyle tek başıma ve o büyük evde üç gün geçirmek zorunda kalsaydım, Pazartesi gelmeden ölürdüm.

Jenna sözlerimi tarttı.

"Nicholas muhtemelen çocukları davet edecek, bu da Lion'un burada olacağı anlamına geliyor ve buna içki, müzik ve alkolü de eklersek..." eğlendiren gülümseme

Bu beni çok iyi bir ruh haline soktu. Jenna yanımdayken günler çok daha hızlı geçiyordu ve hayatımın o anında tam ihtiyacım olan şey buydu: günlerin beni nereye götürdüklerini bile anlamadan uçup gitmesi.

Beşten sonra annem bana veda etti ve Jenna'yı eve götürmeyi teklif etti, böylece o giyinebilir, eşyalarını alabilir ve sonra Lion'la benim evime gelebilirdi. William o sabah veda etmişti, bu yüzden ev tamamen yalnızdı, ben ve nazik Nick dışında.

O sabahtan beri onu bir daha görmemiştim ve o evin bana yalnızlık hissini verecek kadar büyük olduğu için Tanrı'ya şükrettim, halbuki ben bir sürü insanla yaşıyordum, hizmetçiler, aşçılar, aşçılar gibi. iki hizmetçi, girişteki güvenlik görevlisi... ve tabii ki üvey kardeşim.

O gece ise aşçı Sophie gitmişti ve eğer doğru hatırlıyorsa evi temizleyen iki kız gece izinliydi. Her şeyi darmadağın bırakıp odama geri dönmeye ve yatağımı yapılmış ve her şeyi gıcır gıcır temiz bulmaya asla alışamayacaktım; güzeldi, evet, ama garipti.

O anda, yatak odamda güzel bir kitap okuduktan sonra, bir şeyler yemek için aşağı inmeye karar vermiştim. Saat zaten gecenin sekiziydi ve bağırsaklarım çılgınca protesto etmeyi bırakmadı. Ev terliklerimi giydim ve aşağı inerken aynı zamanda başımın üstünde dağınık ve doğaçlama bir reverans gördüm.

Ve sonra tam içeri girdiğimde, herkesin önüne koyabileceği en iğrenç sahneyi buldum. Her gün kahvaltı yaptığımız tezgahın üzerinde hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan iç çamaşırlarıyla bir teyze oturuyordu. *Onlar* her gün kahvaltı yaptı ve eşofmanlı ve hiç gömleksiz bir Nicholas, yasadışı olması gereken bir şekilde onu öperken ellerini vücudunda gezdirdi.

"Yook!" diye bağırmadan edemedim, aynı zamanda kolumla gözlerimi kapattım.

Ondan bir küfür ve ondan bir kıkırdama duydum.

"Git buradan, olur mu?" Çok azgın, iğrenç, sapık adam bana cevap verdi...

"Mutfaktasın!" diye bağırmaya devam ettim. İçimde müthiş bir öfke hissetmekten kendimi alamadım. Aptal mıydı, neydi? Neden odasında kirlenmemişti; Ya da evin sunabileceği binlerce yerden herhangi birinde? Neden tam olarak mutfığa ve tam olarak akşam yemeği saatinde yerleştirilmişti? - Oropunu al...

"Mandy, beni odamda bekle," dediğini duydum, aynı anda sözümü kesti. Aptalın kapıdan çıkıp gittiğini duyana kadar kolum hala yüzümü kapatarak bekledim.

Gözlerimi açtığımda Nicholas'ın bana ciddi ve kızgın bir yüzle baktığını gördüm.

Kızdı mı? Gerçekten mi?

"Önünde insanlar varken bile çeneni kapalı tutamaz mısın?" diye sordu tehditkar bir şekilde yanıma yaklaşarak.

"Özür dilerim, fahişenin duygularını incittim mi?" dedim alayla, her bir kelimedenden zevk alarak. "Şimdi işini yapamayacak mısın?"

Nick'in yüzü değişmedi, daha çok bir tür kinle gülümsedi.

"Kendine onun işini yapmayı teklif ediyor musun?" dedi alaycı bir şekilde bana tepeden tırnağa bakarak. Nasıl olduysa bu bakış beni kızdırmak yerine içten içe tahrik etti. "Bekle... nasıl başlayacağını bile bilmiyorsun..." diye ekledi, nasıl kızardığımı görünce gülümseyerek.

Tamam, o alanda çok fazla deneyimim yoktu ama o kadar çok ki, durum gerektiriyorsa bir adamı delirtebilirim.

"Sana bir sopayla dokunmazdım," dedim, kesinlikle onun erkeksi egosunu inciterek ama bunun yerine bana eğlenceli ve şehvetli bir bakış attı.

Yaklaşarak, "Seni delirtecek ve bir sopayla, gerçekten büyük bir sopayla, çillerle yapılan pek çok şey var," dedi.

Ne yapıyordu?

"İğrençsin" ona söylemek aklıma gelen ilk şey oldu çünkü yakınlığı beni geriyordu.

"İğrenç olmaktan öte," dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. Yakınlığını umursamadığımı ona göstermeye çalışırken, "O kadar iğrenç ki seninle konuşarak bir saniye daha harcamayacağım," diye ekledim tekrar ayrılarak. Gözleri tekrar benimkini aradı ve sımsıkı tuttu—Masum zihninin bundan sonra kabuslar görmesini istemiyorsan yerde kal, gözlerini örtmen yeterli olmayacak.

"Siktir git," dedim bir adım geri giderek.

Gülümsedi ve mutfaktan çıktı.

Hemen buzdolabına gittim. O kadar yüksek sesle yırtıp açtım ki süt sürahileri yüksek sesle şingırdadı ve tenekeler tezgahların üzerine devrildi.

Bana söylediği şey beni neden rahatsız etmişti? Neden bir yanımda ona ne kadar "masum" olabildiğini göstermek istiyordu? Neden üst kattaki odada bunu çirkin bir şekilde yapan o ikisinin görüntüsünü kafamdan alamıyordum?

Odama bu kadar yakın bir yerde neler olduğunu düşünmemeye çalışarak sandviçimi yedim ve tam bana söylediği gibi kanepeye uzanıp televizyon izleyerek Jenna'nın geri dönmesini bekledim.

Yarım saat sonra kapı ziline aldığını duydum ve oraya doğru koştum.

Kapıyı açtığımda Jenna ve Lion dışında her şeyi buldum. Bira filarıyla bir grup teyze ve amca kapıdan içeri girmeye başladı.

arpmayı duyan Nicholas merdivenlerin başında belirdi, üzerinde hâlâ sadece pantolonu vardı ve saçları darmadağın ıktı ve herkesi içeri girip müziğı açmaya davet etti.

On dakika sonra bu tam bir ılgınlıktı. Oradaki insanların yarısını bile tanıımıyordum, bazıları yarışlarda gördüğüm için bana tanıdık geliyordu ama çoğunu hayatımda hiç görmemiştım.

İçecek sanki soğuk suymuş gibi akmaya başladı ve nerede olduklarını bile bilmediğim hoparlörlerden müzik gürledi. Kırmızı plastik bardaklar orman yangını gibi yayıldı ve bikinili ve süper kısa pantolonlu kızlar kışkırtıcı bir şekilde dans edebilmek için masaları ve herhangi bir yüksek yüzeyi işgal etti.

Eşofmanım ve dağınık papyonumun içinde kendimi tamamen yersiz hissettim. Jenna'nın gelmesini bekliyordum ama geç kaldı ve orada o insanlarla çevrili olmayı giderek daha az istedim.

Kilitlediğimden emin olarak doğruca odama gittim ve gecenin sunduklarına göre daha iyi ve daha fazlasını giymeye karar verdim. Aynı anda hem rahat hem de güzel hissettirecek bir şey için giyinme odama bakın.

Jenna, benimle birlikte olduğu günlerde dolabımı karıştırıyordu ve kesinlikle bayıldığı siyah bir şort ve süper dar bir atlet vardı. Onu kızdırmak ve bir süre gülmek için taktım. Pantolon siyahtı ve ikinci bir deri gibi kışımaya yapışmıştı. Gömlek turuncuydu ve arkası aprazdı ve bana tam oldu

o günlerde aldığı bronzlukla harika. Kıyafetimden memnun kalarak saçlarımı saldım, evde olduğum için topuklu ayakkabı giyeceğim için düz sandaletler giydim ve kapı zilinin tekrar müzik gibi çaldığını duyar duymaz koşarak dışarı ıktım.

Oraya varmadan önce arkadaşım, ateşli erkek arkadaşı Lion eşliğinde çoktan girmişti. Onları bir arada görmek görülmeye değerdi. Benim aksine, o topuklu giymeyi seçmişti ve yine de kot pantolon ve bol siyah bir tişört giyen erkek arkadaşından biraz daha kısaydı.

Jenna neşeli bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Harikasın bebeğim" dedi bana göz kırparak "Daha önce birini gördün m?" Bu vücuda bir mambo verilmesi gerekiyor," diye bağırdı, bir kahkaha attı ve ben gülerken aynı zamanda benim de kızarmama neden oldu.

Jenna taze bir nefesti ve onu tanıdığım birkaç gün içinde ona gvenebileceğimi hissettirdi.

"Gidip bir şeyler içelim çünkü boğazım kurudu," dedim onu mutfağa ve mutfak bahçeye açılan kapıyla bağlantılı olduğundan beri insanların çoğunun bulunduğu ve yarım düzine adamın çoktan gitmiş olduğu yere doğru iterek. havuzda ve dünyanın yarısı ıslak.

Lion bizi takip ederken, orada bulunanların çoğu onu selamladı ve yumruklarını ona vurdu.

Jenna mutfağa girer girmez doğruca bira fiısına gitti ve bana o köpüklü sıvıyla dolu kırmızı bardaklardan birini verdiğinde kabul ettim.

İyi, zengin ve canlandırıcıydı ve eski sevgilimi unutabilmek için bu dikkat dağınlığına sahip olduğum için minnettardım.

Orada bir tezgâha yaslanmış ve etrafı kadınlarla çevrili üvey erkek kardeşim merhaba diyebilmek için kızıl saçlı bir teyzeden kurtulmuştu.

en iyi arkadaşına Sonra beni gördü ve yüzü düştü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki bu onun önünde olmasını isteyeceği son şeymiş gibi bana bakarak.

Beyaz gömleğin ona ne kadar yakıştığını fark etmekten kendimi alamadan, "Burada yaşıyorum," diye cevapladım kısaca. Neredeyse tüm kızların onu izlemesi normaldi. Jenna haklı olacaktı, Nick etkilenmemek için fazla ateşliydi.

"Maalesef," diye yanıtladı, arkasını dönüp bira bardağında kalanları içerek.

Harika, sarhoş ol pislik.

"Hadi dans edelim!" dedi Jenna, beni müziğin daha yüksek olduğu bir yere çekip benimle birlikte şezlonglardan birine tırmanırken. Hemen hemen bütün kızlar aynı şeyi yaptı ama eğlenceliydi; Ayrıca o anda çok sevdiğim bir yaz şarkısı çalıyordu ve orada bulunan herkes onu yüksek sesle söylüyor ve müziğin sesine göre hareket ediyordu.

Başım korkunç duygularımdan ve Dan'in çok sarışın ve yakışıklı yüzünden ve yalnız kaldığımızda beni okşayan ellerinin hatırasından veya dondurucu soğukta beni burnumdan pmesinden ve glmesinden uzaklaşırken içmeye devam ettim. Bana Noel ren geyiği gibi göründüğümü söyleyerek. O aptal anıları düşünerek aptallık etmişim ama hayatımın altı ayı geçmişti... Çok bir şey değildi ama onları yoğun bir şekilde yaşamışım... Onu sevmişim... o benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı ve o beni o kadar önemli biriyle aldatırdı ki... hayır, sadece o beni aldatmıştı...

Sinirlendim, döndüm ve kendime daha fazla bira doldurmak için eve gittim. Jenna, Lion'la oradaydı, bu yüzden dikkatimi dağıtmak amacıyla insanlarla dolu ve yüksek sesli müzik eşliğinde onu aramaya gittim.

o. Tam o sırada cep telefonuma bir mesaj geldi. Kim olduğunu biliyordum, muhtemelen Dan'di ama okuduğumda bana Dan ve Beth'in öpüştüğü fotoğrafı gönderen kişinin aynı kişi olduğunu gördüm.

E-postanın adı şu olduğundan, her kimse bana eziyet etmekten hoşlanıyordu:*aldatmacanın daha fazla kanıtı*. Tam dosyayı açacaktım ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi, cep telefonum kapandı. Kahretsin... Pilim bitmişti, o gün yaptığım tek şey Dan'den gelen mesajlar ve tüm gücümle görmezden gelmeye çalıştığım telefon görüşmeleriye normaldi. Sinirleri gergin ve mazoşist bir içgüdüyle hareket ettiği için bu açıktı, çünkü kim erkek arkadaşının onu aldattığına dair daha fazla resim görmek isterdi ki, Nick'in iPhone'unun oturma odasındaki sehpanın üzerinde olduğunu gördüm.

Etrafımda çok fazla insan vardı, bu yüzden onu alıp kalabalıktan daha uzak bir köşeye, Will'in ofis kapısının yanına giderken kimse beni görmedi. Ellerim o kadar titriyordu ki, doğru düğmeleri bulmakta zorlandım, e-postamı beş kez silmek ve yeniden yazmak zorunda kaldım ama sonunda aradığımı buldum ve e-posta dosyası benim için açıldı. Orada, daha önce gördüğüm fotoğrafla birlikte, Dan ve Beth'in beni ilk kez aldattığını varsaydığım partide seviştikleri bir sürü enstantane vardı... hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Öpüştükleri farklı günlerden daha fazla fotoğraf vardı, hatta ellerini uzatmış, şişmiş dudaklar ve parlak gözlerle kameraya bakarken kendi başlarına çekilmiş fotoğrafları bile vardı. O fotoğraflara bakarken o kadar sinirlendim ki, içimde o kadar çok öfke ve acı hissettim ki neredeyse telefonumu yere düşürecektim.

Sonra arkamdan biri yanıma geldi.

"Cep telefonumla ne halt ediyorsun?" dedi o tanıdık ve rahatsız edici ses. Yerimden sıçradım ve bakmakta olduğum şeyi kapatamadan Nicholas telefonu elimden aldı ve hafifçe kaşlarını çatarak fotoğraflara baktı.

"Ver onu bana," dedim, kendi ıstırabımda boğulmaya başladığımı hissederek.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Benim, unuttun mu?" dedi, gözlerini hâlâ ekrana dikerek.

Dönüp gitmeye karar verdim. Birine vurmaya çok yaklaştığımı biliyordum, inanılmaz bir ağlama isteğiyle ellerimin titremesinden ve gözlerimdeki kaşıntıdan bunu hissettim.

Kolumdan bir el beni tekrar kendine çevirdi.

Nick'in gözleri yüzüme sabitlenmiş, dikkatle bana bakıyordu.

"Neden bakıyorsun bu saçmalığa? Mazoşist misin yoksa nesi var?" dedi tiksintiyle, telefonu arka cebine koyarken hala kolumu tutuyordu. Görünüşe göre benim hakkımda böyle düşünen tek kişi ben değildim.

"Olabilir," diye cevapladım, ona sabit bir şekilde bakarak, "Ve şu anda seni temin ederim ki, benim önümde olmak isteyen son kişi sensin," dedim, kötü ruh halimin bedelini ödeyeceğimi bilerek. herkesle ama özellikle onunla.

Sanki bir şekilde düşüncelerimin nereye gittiğini anlamak istiyormuş gibi bana garip bir şekilde baktı.

— Peki neden çiller?

Bana koymaya karar verdiği lanet lakap karşısında gözlerimi devirmeden edemedim.

"Haber, bir düşüneyim..." dedim alayla, "buraya geldiğimden beri benimle kötü konuşmaktan, beni tehdit etmekten, beni yol ortasında bırakmaktan, gerçekten azgın biri gibi davranmaktan vazgeçmedin ve. .. ah evet, unutmuşum ...beni uyuşturdursunlar. Ona parmaklarımın her biri ile lanet olası kusurlarını saymasını söyledim.

"Demek pis erkek arkadaşının seni aldatması benim hatam," dedi, kolumu bıraktı ve tavrımı eğlenceli bulmuş gibi bana baktı. Gerçek şu ki, bu tavrın bir yenilik olmasına neredeyse her zaman kızmıştı, gerçi bunun nedeni kesinlikle herkes gibi içki içiyordu.

"Genel olarak hayata kızgınım, bu yüzden beni rahat bırakın," diye ağzımdan kaçırđım, onun etrafından dolaşıp odama gitmek niyetiyle devam ettim. İri bedeniyle yolumu kapattı ve kollarından biri belime dolandı. Ben ne olduğunu anlamadan, beni Will'in ofisine itti, kapıyı kapattı ve beni kendine doğru çekti. İçerisi karanlıktı ama ay ışığı masanın ve koltukların arkasındaki pencerelerden içeri sızıyordu.

Kendimi aniden o muhteşem ve aynı zamanda çileden çıkaran adamla çevrili görünce tuttuğum tüm havayı dışarı verdim.

Bakışları benimkine kilitlendi ve o zaman ne kadar sarhoş olduğunu anladım. Fotoğraflar hakkında o kadar sinirli ve üzgündü ki bu detayı görmezden gelmişti ama nasıl davrandığına bakınca durumu hakkında hiç şüphe yoktu.

"O aptalı düşünmeyi bırak," dedi, saçımı omzumdan çekip çıplak tenimi öperek.

Yoğun olduğu kadar beklenmedikti. Bana yarışlarda birbirimize verdiğimiz öpücüğü hatırlattı. Basit bir intikam olarak başlayan şey, sonunda gerçekten hoş ve heyecanlı bir öpücüğe dönüşmüştü... tıpkı o anda olduğu gibi.

"Ne yapıyorsun?" Dudakları yavaşça boynuma tırmanmaya başladığında, kulağıma ulaşana kadar sıcak küçük öpücükler bıraktığında nefesim kesildi... Dişlerinin tenime saplandığını hissettiğimde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım...

-Sana ne olduğunu gösteriyiHayat ne olabilir," dedi hızlı nefes alarak, bir eli gömleğimin altına girerken ve

Önce nazikçe sırtımı okşamaya başladı, sonra beni sert vücuduna bastırdı.

Ne yaptığını bilmediği açıktı... Kiminle öpüştüğünü unutmuş muydu? En sevdiği oyuncağını kaybetmesini sağladığım için birbirimizden daha da nefret ediyorduk ve en sadık düşmanlarından biri benim yüzümden onu sırtından vurduktan sonra çok daha az... ama o zaman neden onlardan zevk almayı bırakamıyordum. okşamar çok ateşli ve çok beklenmedik?

"Seninle çok uzun süre kendimi tutmak zorunda kaldım... ve kahretsin, kafamın içine girdin ve senden kurtulmak mümkün değil," dedi beni kolayca kaldırıp bacaklarımı sarmaya zorlarken. kalçaları.

Bana söylediklerini özümseyecek zamanım bile olmamıştı çünkü birdenbire dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Beklenmedik, sıcak ve sahiplenici...

sanki kimse beni öpmemiş gibi.

İlk başta, o günkü tavrından sonra onu tekrar böyle hissetmek beni şaşırttı, ama düşüncelerim, duygularım, sorunlarım ya da son birkaç dakikadır beni etkileyen her şey, zihnime havale edilmişti. arka plan çünkü annem benim... o çocuk kesinlikle ne yaptığını biliyordu.

Bana nefes bile vermeden dili tutkuyla benimkine saldırdı ve sarhoş edici nefesini ağzımda hissettim ve ne yaptığımı anlamadan kendimi aynı şekilde tepki verirken buldum.

Ellerimi boynuna doladım ve sanki nefes almasına ihtiyacım varmış gibi onu kendime doğru çektim, bu oldukça çelişkili çünkü öpüşme tarzı beni her geçen saniye oksijensiz bırakıyordu.

Tekrar nefes almak zorunda kaldığımda saçlarını geriye doğru çektim. Ağzımdan çıkmayınca daha da sertçe çektiğimde acıyla homurdandı.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben tepeden tırnağa içimden geçen yakıcı zevk dalgalarını kontrol etmeye çalışırken mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Hala bacaklarımı ona doladım ve çok geçmeden elleri sanki aramızdaki boşluğa dayanamıyormuş gibi beni vücuduna bastırdı.

"Sen bir kabasın," dedim nefes nefese ve kendimi tutamayarak, bana nasıl davrandığı açıkça umrumda olmasa da, beş dakikadan az bir süre içinde beni ona istediği her şeyi vermeye hazır hale getirdi.

—Ve dayanılmazsın.

Dudakları bir saniye sonra saldırıya döndüğü için bunu çürütecek zamanım olmadı.

Tanrım, bu çok yoğundu, onu her yerde hissettim, elleri bir eliyle bluzumu açarken, diğer eliyle kalçalarımı kuvvetle sıktı; Hızlı hızlı soluyarak, muhtemelen beni oradaki masaya koymak amacıyla sağa doğru hareket etmeye başladı ama onu geri çektim ve sırtım tekrar duvara çarptı. Aniden bir klik sesi duyuldu ve odadaki ışık yanarak etrafımızdaki her şeyi ve kendimizi acı verici bir netlikle aydınlattı.

Başlarımızdan aşağı bir bardak soğuk su dökülmüş gibiydi.

Nicholas durdu; Bana tıpkı benim gibi şaşkın ve nefes nefese baktı, gerçeklik bedenlerimizin fiziksel çekiciliğinden önce geliyordu.

Nicholas alnını benimkine yasladı ve sonsuz gibi görünen birkaç saniye boyunca gözlerini sımsıkı kapattı.

—*Bok*Dedi ve beni yere bıraktı ve bir daha yüzüme bile bakmadan arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Gerçeklik bana o kadar acı verici bir şekilde çarptı ki, bacaklarım duvara yaslanana kadar kaymama neden oldu. etrafımı sar

Az önce ne yaptığımızı fark ettiğimde ellerimi dizlerime koydum.

Nicholas'la takılmak hiçbir şeyi çözmez. Bu, erkek arkadaşımın bana yüklediği boynuzlamayı ortadan kaldırmayacak, o yerde ailem veya arkadaşlarım olmadan yaşarken hissettiğim yalnızlığı daha az incitmeyecek, bırakın onunla ilişkiyi herhangi bir şekilde iyileştirmeyi. Nick'le olan o bölüm tek bir anlama gelebilirdi:*problemler*.

NICK

İçerisi yandı. Kelimenin olası her anlamıyla yanıyordu. Bir haftadır yarışlarda birbirimize verdiğimiz öpücüğü düşünmekten vazgeçmemiştim ve bu beni daha da kötü bir ruh haline sokmuştu.

Onu orada, evimde sahip olamadığım bir şeyi ovuştururken görmek dayanamayacağım bir şeydi. O gece harikaydı ve gözlerimi vücudundan alamadım. Bacaklarından, dekoltesinden, inanılmaz uzun ve parlak saçlarından, ama dayanamadığım şey, arkadaşlarımla burnumun önünde dans etmesi ve herkesin onu nasıl kıkırdadığını izlemesiydi. Birçoğunun ona atıfta bulunarak müstehcen sözler söylemesine zaten katlanmak zorunda kalmıştım ve ateşli bir kız ortaya çıktığında bu tür şeyleri ilk söyleyenlerden biri olduğum için bunun beni ne kadar etkilediğine şaşırdım, ama Noah ile? Sadece beni deli eden bir şeydi.

Onu cep telefonumda gördüğümde ve gönderdikleri fotoğraflara baktığımda onun için biraz üzuldüm ve eski erkek arkadaşı da dahil olmak üzere her kimse ona kızdım, ama açıkça planlamadığı şey onu almaktı. babamın ofisine git ve onunla takıl Çok fazla içki içtiği açıktı ve ılık yanana ve onu net bir şekilde görene kadar ne yaptığını anlamadım. Yanakları pembeydi ve dudakları öpücüklerimden şişmişti... Kahretsin, bunu düşünmek bile onu tekrar aramaya gitmeme neden oldu, ama bunu onunla yapamazdım, o benim üvey kardeşimdi Tanrı aşkına, aynısı dünyamı alt üst eden üvey kız kardeşim ve arabamı kaybetmeme neden olan aynı kişi.

Bu düşünceleri kafamdan atıp bahçeye çıktım. Ondan uzak duracaktım, benim evimde yaşayan biriyle, her gün görüştüğüm biriyle, bırakın annemin yerini alan kişinin kızı olan biriyle, bir yerle yatamazdım. uzun zaman önce hayatımdan çıkarıldı.

Çoğu, arkalarında plastik bardaklar, bira şişeleri ve kim bilir başka nelerle dolu bir karmaşa bırakarak ayrılmaya başlayana kadar dışarıda kaldım. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde mutfak kapısına yöneldim ama orada olanlara bakmadan önce değil. Birkaç başıboş arasında Jenna ve Lion da vardı. Boynunu öpüp onu güldürürken kucağında oturuyordu.

Zar zor ve yolda kusmuyorum. O ikisinin sonunun böyle olacağını bana kim söyleyecekti? Lion benim gibiydi, kadınları, partileri, yarışları, uyuşturucuları severdi... ve şimdi Jenna gibi bir kızın kucak köpeği olmuştu.

Kadınlar tek bir işe yarardı, geri kalan her şey sorun yaratırdı, bunu zaten kendi deneyimlerimle de doğrulamıştım.

"Hey dostum!" diye bağırdı Lion, beni döndürerek, "Yarın Joe's'ta barbekü var, orada görüşürüz mü?"

Joe'nun evinde barbekü, bu sadece sabaha kadar parti yapmak, bir sürü ateşli kız ve iyi müzik demekti... ama benim zaten ertesi gün için planlarım vardı, altı saatten daha uzun bir süre sonra olan ve aynı zamanda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim planlarım.

ona döndüm.

"Yarın Vegas'a gidiyorum," dedim ona ikinci dereceden bir yüzle bakarak. Anında anladı ve başını salladı.

Jenna ilgiyle beni izlerken, "Eğlenin ve Maddie'ye selamlarımı iletin," dedi gülümseyerek.

Tatlı bir sesle, "Maddie kim?" diye sordu, "Las Vegas şov kızı, Nick?" Nasıl baktığınıza bağlı olarak daha yükseği ve daha aşağıyı... veya daha aşağıyı hedeflediğinizi görüyorum.

Lion ona söylemek üzere olduğum şeyi yarıda kesmeden önce ona ters ters baktım.

"Uzak dur, Jenna," dedi ve bana dönüp hıncını ondan çıkarmadığımı gözleriyle açıkça belirtmeden önce ona.

Derin bir nefes alıp sakinleştim.

"Döndüğümde görüşürüz," dedim onlara veda edercesine evin içinden geçip odama çıkmadan önce. Noah'ın odasının kapısının altında loş bir ışık vardı ve onun uyanık olup olmadığını merak ettim, ancak daha sonra karanlıktan korktuğunu hatırladım.

Bir gün ikisi arasında işler sakinleştiğinde, ona bunu soracaktı; O gece sadece dinlenmem gerekiyordu; yarın çok uzun bir gün olacaktı.

Mobil alarm sabah altı buçukta çaldı. Kendi kendime öğlen on ikiye kadar Vegas'ta olmak istiyorsam uyanmam gerektiğini söyleyerek telefonu bir kükremeye kapattım. Bu kadar saat araba kullanmanın, önceki gecedan kalma kötü ruh halini sakinleştirmeye yardımcı olacağını umuyordum. Yataktan kalktım ve hızlı bir duş aldım; Nevada'nın cehennem sıcaklığının farkında olarak ve oraya ilk geldiğimden beri nefret ettiğim kot pantolon ve kısa kollu bir tişört giydim. Las Vegas, klimalı otellerin içinde bulunduğunuz sürece harika bir yerdi; Dışarıda nemli çöl sıcaklığına kapılmadan bir saatten fazla kalmak neredeyse imkansızdı.

Noah'ın yarı açık kapısından girer girmez önceki gecenin anıları aklıma geldi; Sanki bütün gece onun hakkında rüya görmekten bıkmamış gibiydi. Kafamın içine girmişti ve onu oradan çıkarmanın bir yolu yoktu.

Merdivenlerden aşağı indim ve bir fincan kahve içmek için doğruca mutfağa gittim. Sophie saat ondan önce gelmeyecekti, ben de kendime az çok düzgün bir kahvaltı hazırlamayı başardım. Yedide arabamdaydım ve gitmeye hazırdım.

Dikkatimi dağıtan müzikle, Madison'ı görmeye gitmem gerektiğinde her zaman üzerime gelen duyguyu görmezden gelmeye çalıştım, onun doğumunu öğrendiğim günü hala hatırlıyordum.

Beni, onu yapan kişinin ortadan kaybolması kadar hatta ondan daha çok etkileyen o telefon geldiğinde on dokuz yaşındaydım. Eskiden Anabell Leister olan annem Anabell Grason, ben henüz on iki yaşındayken babamı ve beni terk etmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğimi anladığımda beni ele geçiren boşluğu hâlâ hatırlayabiliyordum. Onunla ilişkim her zaman çok yakın olmuştu, benimle ilişkisi her zaman soğuk temas ve sürekli kavgalar olan babamın aksine, annem bana hayrandı ya da bana her zaman öyle derdi. Annem gidene kadar o kavgalarda arabulucuydu. Az önce ayrıldığını anladığımda hissettiğim üzüntü, ona ve genel olarak kadınlara karşı derin bir nefrete dönüştü, beni her şeyden çok sevmesi gereken tek kişi beni başka bir adamla değiştirmişti, milyoner sahibi bir adam. Las Vegas'ın en önemli otelleri ve babam on milyon dolardan fazla dolandırıcılıkla suçlandıktan sonra adını temize çıkardı. Annemle böyle tanıştık, çünkü babamın bir müşterisi, bir arkadaşı, bir ortağıydı... Ve kaltak onu terk etmişti.

Büyüdüğümde ve ona karşı tüm hislerim kaybolduğunda, babam bana tüm gerçeği anlattı. Annem onunla hiç mutlu olmamıştı, beni sevmişti ama mutsuzdu ve tek istediği her geçen gün daha fazla milyonlara sahip olmaktı. Ülkenin en önemli iş adamlarından ve avukatlarından biriyle evli olması ona yetmedi, Grason'un dolandırıcılığıyla yatmayı tercih etti. Annemin kocası olan o adam beni görmesini, benimle veya babamla bir daha görüşmesini yasaklayan kişiydi ve bu isteği kabul ettiği anda benimle ilişkisini kesti. Babamın avukatları tam velayeti kazandı ve annem benim üzerimdeki tüm haklarından feragat etti... ta ki dört yıl önce hamile olduğunu öğrenene ve annelik damarı birdenbire alevlenene kadar.

Yedi yıl sonra kendisi hakkında hiçbir şey bilmeden beni tekrar görmek istediğini ve onu tanımamı istediğini söylemek için aramıştı.

yeni doğan kızım, o gün beş yaşına basan kız kardeşim Madison.

İlk başta yapabildiğim tek şey telefonu kapatıp beni bir daha asla aramamasını söylemekti. İki gün sonra e-postama minik bir bebeğin üç fotoğrafı geldi. Nasıl bulduğunu bile bilmiyordu ama telefon numaramı, e-posta adresimi ve bana nereden ulaşabileceğini biliyordu.

O daha bir aylık ve kızımın senin gibi bir abisi olmasını istiyorum. Seni terk ettiğim için üzgünüm Nicholas, umarım kız kardeşini görebilmen, sana yaptıklarım için bir gün beni affetmeni sağlar.

Bana sürekli olarak kız kardeşimin yaptığı her şeyi anlattığı fotoğraflar dışında onunla hiçbir iletişim kurmadan iki ay daha geçirdim. Kanımdan kan bu kızın sadece babasının dolandırıcısını, kurnaz ve deli anasını tanıyacağını her düşündüğümde göğsümde bir düğüm hissettim.

Böylece babam öğrendi ve ben de ablamın bazı haklarını almak istediğimi çok net bir şekilde belirttim ama annem veya kocasıyla herhangi bir temasım olmadı. Benden vazgeçmişti ve ben sadece çocukluğumu mahveden o kadına karşı aşağılama ve nefret duyuyordum.

Aylarca avukatlarla tartıştıktan sonra, akşam yedide evden tekrar ayrılmam şartıyla, hakim haftada iki gün ablamı görmeme izin verdi. Annemle benim hiç iletişimimiz olmazdı ve bir sosyal görevli beni alıp onunla vakit geçirebilmem için Madison'a götürürdü. Aramızdaki mesafe nedeniyle onu nadiren görüyordum ama ayda en az iki kez onu gezdiriyor ve kalbimi açmaya karar verdiğim tek kızın arkadaşlığından keyif alıyordum.

Annem ve ben duruşmadan sonra birbirimizi bir daha görmedik ve ilk oğluyla bir daha ilişkisi olmayacağını kabullenmiş görünüyordu.

Yine de Madison'ın onun hakkında konuşmasını ya da anneme benden bahsetmesini engelleyememiştim. O ziyaretlerden nefret ettiği şey buydu, çünkü bir şekilde

Her nasılsa ilişkiyi tamamen koparamadım, beni başka bir adam için terk etmeye karar veren o anneyi her duyduğumda her zaman o acı sızı olurdu.

Altı buçuk saat sonra kız kardeşim ve sosyal hizmet görevlisinin her zaman beni bekledikleri parkta durdum. Ablamın hediyesinin yolcu koltuğuna iyice gizlendiğinden emin olduktan sonra arabadan inip parkın ortasındaki çeşmeye doğru ilerledim.

Binlerce çocuk orada koşup oynadı. Hiçbir zaman küçük erkeklerin hayranı olmamıştım ve hala onların iğrenç ve mızmız olduklarını düşünürdüm, ama beni büyüleyen yaramaz, mızmız küçük bir kız vardı.

Uzakta, o sırada çeşmeye yaslanmış, her an düşebileceğini umursamayan, sırtı bana dönük küçük sarı bir kafa görünce yüzümde bir gülümseme oluşmasına engel olamadım.

Hey, Maddie!

Bana ulaşır ulaşmaz "Nick!" diye bağırdı ve ben de onu kaldırıp havaya kaldırmak için eğildim. Altın sarısı bukleleri etrafında dalgalanıyordu ve benimkilerle aynı mavi gözleri bana çocuksu bir duyguyla bakıyordu. Küçük kollarını boynuma dolayarak, "Geldin!" dedi.

O kızın kalbimi küçük tombul yumruğunun içinde tuttuğunu bilerek ona sımsıkı sarıldım.

-Tabii geldim, her gün beş yıl değil,
Ne bekliyordun?—Onu yerde bırakıp avucumu başına koyarak ona söyledim—Sen çok büyüksün. Ne kadar büyüdün? En az on metre," dedim, gözlerinin nasıl gururla parladığını görmekten zevk alarak.

"Bundan daha fazlası, neredeyse yüz bin," dedi bana, bu sayıyı tamamen uydurarak.

"Bu çok fazla!" Kısa bir süre sonra benden bile uzun olacaksın," dedim aynı zamanda uzun boylu, tombul bir kadın, koltuğunun altında bir dosyayla bize doğru geliyordu.

"Naber Anne?" dedim, hükümetin küçük kız kardeşimi görmemi sağlamak için görevlendirdiği kadına bir selam olarak.

"Çalışıyorum," dedi her zamanki kuru ses tonuyla, "bugün çok işim var, bu yüzden kararlaştırılan saatte bana kız kardeşini getirirsen minnettar olurum, ne bir dakika eksik ne de bir dakika fazla Nicholas. , geçen sefer olanların tekrarlanmasını istemezsin-" Bana birkaç arkadaşının yüzüyle bakarak söyledi.

Kız kardeşim en son gitmem gerektiğini söylediğinde, Anne'le buluşmaya bir buçuk saat geç kaldığını söylediğinde çok ağlamıştı. Kaos çıktı, polisi, sosyal işleri aradı ve onu bir daha gözetimsiz görmemi neredeyse yasakladılar.

"Sakin ol, yedide burada olacak," dedim veda edercesine Maddie'yi kollarıma alıp arabama taşırken.

"Bir şey biliyor musun, Nick?" dedi parmaklarını saçlarımda gezdirerek. Bunu yapabildiğinden beri, saçlarımı karıştırmak her zaman en sevdiği eğlence olmuştu.

"Ne?" diye sordum alayla ona bakarak. Kız kardeşim küçüktü. Beş yaşındayken bile normalden daha küçüktü ve bir hastalıkla doğduğu için, pankreasın insülin üretiminin olmamasından kaynaklanan çocuklarda yaygın bir hastalık olan Tip 1 Diyabet hastasıydı. Ablam iki yıldır günde yaklaşık üç kez insülin iğnesi alıyordu ve yediği yemeklere son derece dikkat etmesi gerekiyordu. Yaygın bir hastalığı

Evet, ama dikkatli olmazsan çok tehlikeli olabilir. Madison her zaman yanında kanındaki glikoz miktarını okuyan bir elektronik cihaz taşımak zorundaydı. Bu cihaz, parmaklarından birindeki küçük bir iğneden bir damla kanla çalıştı; glikoz normal seviyede değilse insülin verilmesi gerekiyordu.

"Annem bana bugün hamburger yiyebileceğimi söyledi," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kız kardeşim yalan söylemiyordu ama onu daha sonra hasta edecek bir şey yedirme riskini almak istemiyordum ve doğruyu söyleyip söylemediğini kontrol etmek için annemi aramayacaktım. Bu şeyler sosyal hizmet görevlisi aracılığıyla iletilmiş olmalı ve Anne bana hiçbir şey söylememiştii.

Arabaya vardığımızda, "Maddie, Anne bana bunların hiçbirini söylemedi," dedim ve onu yanıma yere oturttum.

Ablam gözlerini büyüttü ve dikkatle bana baktı.

"Annem beni terk etti," dedi inatla, "bugün benim doğum günüm olduğunu ve McDonald's'ta yemek yiyebileceğimi söyledi," diye ekledi yalvaran gözlerle bana bakarak.

iç çektim Kız kardeşimin tüm çocukların sevdiği şeyleri yiyebileceğini inkar etmek istemedim. Tamamen normal bir hayatın tadını çıkaramayacağımı bilmekten yeterince nefret ediyordum, onu küçük kızının karnına defalarca dürtmek zorunda kalmıştım ve beyaz teninde sürekli açılan deliklerin bıraktığı morlukları görmekten nefret ediyordum.

"Tamam, ne düşündüğünü öğrenmek için Anne'i arayacağım, tamam mı?" Aynı anda ona bagajı açtığımı ve o durumlar için getirdiğim araba koltuğunu çıkardığımı söyledim.

"Nick, bugün benimle oynar mısın?" diye sordu heyecanla. Kız kardeşimin, onun istediğini oynamaya pek yatkın olmayan iki dadı tarafından büyütüldüğünü kesinlikle biliyordum. Annem neredeyse hiç evde olmazdı, neredeyse seyahat ederdi.

her zaman piç kocasıyla ve kız kardeşim, onu hak ettiği gibi sevmeyen insanlarla çevrili birçok günü yalnız geçirdi.

"Oyundan bahsetmişken, sana bir hediye getirdim prenses, görmek ister misin?" dedim, sandalyeyi arka koltuğa düzgün bir şekilde yerleştirdikten sonra gümüş kağıda sarılmış yuvarlak hediye alması için uzandım. Mağazadaki pazarlamacının benim için koyduğu büyük fiyonk.

"Evet!" dedi heyecanla olduğu yerde zıplayarak.

Gülümseyerek ona apaçık görünen paketi uzattım.

Kâğıdı akıl almaz bir hızla yırttı ve fuşya topunu ortaya çıkardı.

-Ne kadar güzel! Bayıldım Nick, pembe ama havalı bir pembe, annenin çok sevdiği bebekler için pembe değil ve bu bir futbol topu, annem oynamama izin vermiyor ama seninle oynayacağız, değil mi?— herkesin kulak zarını inciten ama her şeyden çok sevdiğim o küçük sesle çığlık atarak bana söyledi.

Ne diyebilirim ki, kız kardeşim futbolu severdi ve görünüşe göre ailesinin ona sürekli aldığı her türlü peynirli bebeğe tercih ederdi.

Giydiği mavi elbiseyi, rugan ayakkabıları ve dantelli çorapları fark ettim.

"Ama seni kim kılığına soktu?" dedim onu tekrar havaya kaldırarak. O bir tüy sıkletti, muhtemelen tuttuğu toptan daha hafifti. Anneme çok benziyordu ve ona ne zaman baksam göğsümde bir sancı hissediyordum. Bir şekilde Madison, annemi bu kadar genç yaşta kaybettiğim için beni rahatlatmıştı; ve sahip oldukları büyük benzerlik inanılmazdı. Bana sadece açık renk gözleri ve koyu kirpikleriyle benziyordu, vallahi gamzeleri bile onunla aynıydı.

Madison kaşlarını çatıp benden öğrendiği açık bir hareketti.

-Bayan Lillian futbol formamı giymeme izin vermedi, ona seninle oynadığımızı söyledim ve beni azarladı, bana fiziksel egzersiz yapmamam gerektiğini çünkü o zaman hastalanacağımı söyledi, ama bu doğru değil , Her zaman oynayabilirim ve şansımı verdiğimde, ya oynarsak, Nick? ne evet?

-Hey, sakın ol cüce, tabii ki oynayacağız ve Lillian'a benimle istediğimiz her şeyi oynayabileceğini söyleyebilirsin, tamam mı? Bana memnuniyetle gülümsedi.

"Sana elbise alacağım, böylece sen o elbiseyi kirletmeden oynayabiliriz," dedim yanağına bir öpücük kondurup onu sandalyeye oturttuk. Hareketsiz oturmadı, topu aşağı yukarı fırlattı ve kemerini bağladığımda sürücü koltuğuna yöneldim.

Yolculuk sırasında Anne'i hamburgeri sormak için aradım ve gerçekten de kız kardeşim o gün McDonald's'ta yemek yiyebilirdi. Bu sorun çözüldü, Las Vegas'taki en iyi McDonald's'a doğru arabamı sürerken çocukça konuşmalar hoşuma gitti. Kalkmadan önce sırt çantasından ona her zaman aynı saatte ve yemekten önce vermem gereken iğneyi aldım.

"Hazır mısın?" diye sordum, elbisesini yukarı çekip göbeğinin altından bir tutam deri alarak ve iğneyi yarı saydam derisine yaklaştırarak.

Küçük gözleri hep yaşardı ama hiç şikayet etmedi. Kız kardeşim cesurdu ve bu hastalığa yakalanmış olmasından nefret ediyordu. Yapabilseydi, bana bir saniyeden daha kısa sürede aktarırdı ama hayat o kadar da adaletsizdi.

"Evet," dedi fısıltıyla.

On dakika sonra, ılık atan çocuklar ve yüksek sesle gülen insanlarla çevrili olarak yemek yiyorduk.

"İyi mi?" diye sordum, o ağızının her yerine ketçap sürerken.

Başıyla onayladı ve ben onun yemek yemesini izlemekten zevk aldım.

"Biliyor musun Nick? Birazdan okula başlayacağım," dedi patatesleri alıp ağızına atarak, "Annem bana bunun çok eğılenceli olacağını ve bir sürü yeni çocukla birlikte olacağımı söyledi. Çocuklar" diye anlatmaya devam etti.

-Annem okula başladığında benim gibi kızlarla kavga ettiğini çünkü onların erkek arkadaşı olmanı istediklerini ve aptal olduklarını söylediğin için yapmadığını söylüyor.

Sanki annem iyi bir anneymiş gibi, en ihtiyacım olduğu anda beni yalnız bırakmamış gibi, annemin benden bahsettiğini bilmenin bende uyandırdığı öfkeyi saklamaya çalıştım.

"Bu doğru, ama bu senin başına gelmeyecek çünkü sen diğer kızlardan çok daha eğılencelisin," dedim ona kolamı içerken.

"Asla bir erkek arkadaşım olmayacak," dedi bana ve ben de gülümsemeden edemedim, "Kız arkadaşın var mı, Nick?"

Anında ve görünürde hiçbir sebep yokken Noah'ın yüzü kafamda belirdi. Kız arkadaşım yok ama onunla erkek arkadaş şeyleri yapmak isterim... Kahretsin, ne halt düşünüyordum ki?

"Hayır, kız arkadaşım yok," dedim ona, "sen benim tek kızımsın," diye ekledim öne doğru eğılip buklelerinden birini çekiştirerek.

Maddie gülümsedi ve ardından konuşmaya devam ettik. Onunla konuşmak eğılenceliydi, sakın hissettiriyordu ve kendimle. Her nasılsa, beş yaşında bir kızla birlikte olmak, başka herhangi bir kadınla olduğundan daha fazla i huzuru buluyordu. ğle yemeğinden sonra onu Las Vegas'ta binlerce yerde yürüyüşe çıkardım. Ona pembe bir futbol takımı aldım.

ve yanlışlıkla banyoda unuttuğumuz terlikler, elbise ve bebek ayakkabıları da dahil olmak üzere tamamen beyaz. Günün geri kalanı uçup gitti ve ben bunu düşünmeden önce, Anne'in onu almaya gelmesi sadece on dakika sürdü. Zaten parktaydık, yarım saatten fazladır birbirimize pas vermek için oynuyorduk ve en kötü kısmın geldiğini biliyordum.

Ablam vedaları hoş karşılamadı, neden gitmem gerektiğini veya diğer arkadaşlarının kardeşleri gibi neden onunla yaşayamayacağımı anlamadı. Kız darmadağındı ve ne zaman ayrılmak zorunda kalsak, içimde korkunç bir hüznün ve onu yanıma almak için korkunç bir istekle baş başa kalıyordum.

"Pekala, Maddie, Anne birazdan burada olur," dedim onu kucağıma oturttuk. Çimlere uzanmıştık ve o yine minik ellerini saçlarımda gezdiriyordu. Bunu söyler söylemez elleri durdu ve alt dudağı titremeye başladı.

Korktuğum şey

"Neden gitmen gerekiyor?" dedi bana yaşlı gözlerle.

Ağladığını görünce ruhumun derinliklerinde bir acı

hissettim.

-Hadi ama neden ağlıyorsun? parmaklar.

"Sıkılmam" dedi kırık bir sesle, "beni seviyorsun, benimle oynuyorsun ve eğlenceli şeyler yapmama izin veriyorsun... Bana sürekli hasta olduğumu söylemiyorsun. zaman...

-Annem sadece seni önemsiyor, ayrıca söz veriyorum bu sefer daha sık geleceğim -ona söyledim ve geleceğime dair kendi kendime yemin ettim-sen okula başladığında burada olursam ne dersin?

Kız kardeşimin gözleri parladı.

"Ama annem de orada olacak," dedi endişeyle. Bunu umursadığı gerçeği, kız kardeşimin hayatının hiç de normal olmadığını bilmesi için yeterliydi.

"Endişelenme," dedim ona ve arkasından Anne'nin kaldırım taşlı yoldan geldiğini gördüm.

Onu kollarımda tutarak ayağa kalktım ve Anne'i görmek için döndü.

"Gitme!" diye bağırmaya başladı, siyah saçlarıyla ağlayarak ve küçük kafasını boynumun girintisine saklayarak.

"Hadi, Madison, ağlama," dedim ona duygularımı kontrol etmeye çalışarak. Onu böyle görmek ruhumu kırdı, ondan ayrılmaktan nefret ettim—İşte bu
Elimi sırtında gezdirerek söyledim.

Gözyaşlarıyla gömleğimi ıslatarak, "Lütfen gitme!" diye yalvardı. Sonra otomatik olarak uzanıp onu kollarımdan çeken Anne'e ulaştık. Ona vermeye hazır olsam da bir adım geri gittim.

"Ağlamayı kesersen bir dahaki sefere sana özel bir hediye getiririm, ne dersin?" dedim ama kollarını sıkıca boynuma bastırmış yüksek sesle ağlamaya devam etti. Onu bırakmaya çalıştım ama tüm gücüyle tuttu.

"Hadi, ver onu bana," dedi Anne sabırsızca. O

kadından nefret ettim.

Sakin olmaya çalışarak, "Maddie, gitmelisin," dedim.

Beni daha sıkı kavradı. Bir dakika sonra onu yanımdan sertçe çektim. Yüzü kırmızıydı ve bukleleri alnına yapışmış sarı saçları gibi gözyaşlarından ıslanmıştı.

Anne onu kaldırdı ve adımı söyleyerek küçük kollarını bana doğru atmaya başladı.

"Git başımdan Nicholas," diye sordu Anne, kız kardeşime sımsıkı sarılarak. Onu kollarından koparıp alıp götürmek, onunla ilgilenmek ve özlediğini bildiğim sevgiyi ona vermek istedim...

"Seni seviyorum prenses, görüşürüz," dedim, uzanıp onu başının üstünden öptüm ve arkama bakmamak için arkamı döndüm. Los Angeles'a döndüğüm altı saat içinde tek düşünebildiğim kız kardeşimin ağlamasıydı.

NUH

Uyumanın imkansız olduğuna karar verdiğimde saat gece on bir buçuktu. Önceki gece Nicholas'la olanlardan sonra, öpüşmelerinin ve tenimi okşayan ellerinin hatırası aklımdan çıkmıyordu. Aklımdan sadece onu ve dudaklarının benimkilerle birleştini düşünebiliyordum. Üzüntüm ve eski hayatımın hatıraları üzerinde durmaktan daha iyi olduğu için dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

Sevmediğim şey, bu kadar büyük bir evde yalnız kalmaktı. Nicholas'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sabahın sekizinde uyanmış olmama rağmen onun gittiğini görememiştim.

Neden endişelendiğimi anlamadım; Nerede olabileceğimi ne zamandan beri umursuyorum? Muhtemelen önceki gece ne yaptığımızı düşünmeden, kolay kızlar listesiyle yatıyordu. Her şeyin tamamen çılgınca olduğunu düşünen tek kişi ben miydim? Tanrı aşkına, kardeşlik ya da her neyse... aynı çatı altında yaşıyorduk ve o kadar kötü anlaşıyorduk ki dün geceki öpücükler ve okşamalar dışında her anım bana derin bir öfke duygusu veriyordu.

Olan şu ki, şefkat eksikliği vardı, annem ülkenin diğer ucundaydı, arkadaşlarım ve hayatım boyunca tanıdığım insanlar gibi. Oradaki her şey benim için yeniydi, o koca şehirde nasıl dolaşacağımı bile bilmiyordum. O yerdeki tek arkadaşım Jenna, erkek arkadaşına midye gibi bağlıydı, bu yüzden onun her zaman benimle olmasını bekleyemezdim ve dürüst olmak gerekirse ve normalde yaptığımın aksine şu anda buna ihtiyacım vardı. orada olmak, biriyle konuşmak ya da en azından kendini o kadar yalnız hissetmemek. Bu nedenle Nick'in köpeğı Thor'u etkilemeyi başarmıştım. O sırada ikimiz de kanepede uzanıyorduk, o siyah saçlı kafasını kucağıma yaslıyordu ve ben sürekli bir ritimle kulaklarını okşuyordum.

Köpek, Nick'in bana resmettiği gibi salak değildi, tam tersine, çok sevecen ve sadık bir köpekti ve elinizin altında bir kutu köpek bisküvisi varsa fethetmesi kolaydı. İşte o kadar hüznünlüydü hayatım, o evdeki en büyük dayanağım, kurabiyeyi, kulaklarının okşanmasını seven, en sevdiği eğlencesi ona defalarca top attırmak olan dört ayaklı bir hayvandı.

Ön kapının açık olduğunu hissettiğimde televizyonda bir film izliyordum. Thor o kadar uyuyordu ki, kapı eşiğinde uzun boylu bir figür belirdiğinde kulakları sesin geldiği yöne doğru seğirdi. Oturma odası sağdaki dev salona açılıyordu ve merdivenlere açılan kapının kemerinin yanındaydı.

Kim olduğunu gördüğümde midemde bir kıpırtı hissettim.

"Hey, Nick," diye seslendim, niyetinin yukarı çıkmak olduğunu görünce. Ya oradaki varlığımı fark etmemişti ya da beni selamlamak umurunda değildi.

Elbette ikinci seçenek doğrudu ve onu aradığıma hemen pişman oldum.

Yüzü oturma odasına döndü ve bir saniye sonra kapıda beni izliyordu.

Televizyondan ve girişteki küçük lambadan gelen loş ışık altında, onun gerçekten bitkin görüldüğünü görebiliyordum. Çerçeveye yaslanmıştı ve bana duygusuz bir yüzle bakıyordu.

"Uyanıkken ne yapıyorsun?" diye sordu birkaç saniye sonra. Ona cevap vermem biraz zaman aldı çünkü onu izlerken hipnotize olmuşum. O kadar yaşlı ve yorgun görünüyordu ki... Gerçekten çekiciydi.

Bana sorduğu şeye odaklandım.

"Uyuyamadım..." dedim temkinli bir ses tonuyla. Sanırım tanıştığımızdan beri ilk kez birbirimize uzaktan normal bir şekilde yaklaştık.

Başını salladı ve gözleri Thor'a kayd.

-Görüyorum ki canınız çekmiş - dedi kaşlarını çatarak - Köpeğim hain...

Bunun onu gerçekten sinirlendirdiğini görünce istemsizce gülümsedim.

"Eh, çekiciliğime direnmek kolay değil," dedim şaka yollu ve sonra gözleri benimkilere kilitlendi.

Kahretsin... o an o sapkın zihinden neler geçtiğinden emindi.

Garip bir sessizlikten sonra bakışlarını televizyona çevirdi.

"Cidden çizgi film mi izliyorsun?" diye sordu bana inanamayarak. Konu değişikliğini takdir ettim.

"Mulan en sevdiğim filmlerden biri," diye ciddi bir şekilde yanıtladım.

Yüzünde bir gülümseme belirirken midemde bir kıpırtı hissettim.

"Sakin ol çiller, ben dört yaşındayken benim de en sevdiğim filmdi," dedi alaycı bir tavırla kanepeye gelip yanıma uzanırken. Ayaklarını yanımdaki masaya koydu ve bir an durup filmi izledik.

Bu çok tuhaftı ve tam daha fazla rahatsız olamayacağını düşündüğü sırada Thor ayağa kalktı ve Nick'i karşılamaya gitti.

Yüzüne ulaşana kadar ikimizin üzerine çıktı, onu itip kulaklarını okşarken onu öptü.

"Sen bir hainsin Thor, seni affetmemeliyim," dedi ciddi bir ses tonuyla ve köpek beklentiyle kuyruğunu ve kulaklarını yukarı sallayarak kıpırdamadan oturdu.

"Bırak onu," dedim köpeğin bu tavrına gülerek.

Nick bana döndü ve bakışlarımı tuttu. Çok yakın olduğumuzun farkında olarak kıpırdamadan durdum. Karşısındaki Nick, geldiğinden beri tanıdığı Nick'e hiç benzemiyordu. Rahattı, küçümseyen veya abartılı bir tavrı yoktu... ve böyle olduğunu anlayabiliyordum çünkü gözlerinde saklayamadığı bir hüznü vardı.

"Neredeydin?" diye sordum fısıltıyla. Sesini neden alçalttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu soru aramızda yasak gibiydi... çünkü sanki onun ne yaptığı umurumda gibiydi... ki umursamadım... Hayır?

Gözleri tekrar gözlerime odaklanana kadar yüzümde gezindi.

"Bana ihtiyacı olan biriyle," dedi ve bunu söyleyişinden onun arkadaş listesinde teyzesi olmadığını biliyordum. "Neden?"

Beni özledin mi?—bir saniye sonra sordu.

Yaklaştığının farkındaydım ama uzaklaşmak istemiyordum. Her nasılsa varlığı beni gülümsetmiş ve göğsümdeki o gerginliği, bütün gün hissettiğim o derin hüznü alıp götürmüştü.

Hâlâ fısıltıyla konuşmaya devam ederek, "Böylesine büyük bir yerde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum," dedim.

Elini kanepenin arkasına koydu ve parmaklarının nazıkçe önce saçımı sonra kulağımı okşadığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Birbirimize bakıyorduk ve sanki zaman durmuş gibiydi. Nefes alıp vermesi dışında filmi ya da hiçbir şeyi duyamadı ve

kalbimin çılgın atışları.

"Şey, çok şükür şimdi buradayım," dedi ve yumuşak dudaklarını benimkilere bastırmak için eğildi. Sıcak bir öpücüktü ve beklenti doluydu. Kendimi anın akışına bırakmak için gözlerimi kapattım ve ellerimi yüzüne götürdüm, sakalını avucumda hissettim ve saçlarına ulaşana kadar yüzünü okşadım... İyi hissettirdi, içim doldu. içimde sıcaklık ve derin bir arzu.

Her şeyi unuttum.

Ağzımı biraz açıp dili beni işgal edene kadar dudakları daha ısrarcı oldu.

Eli omuzlarımdan aşağı, kaburgalarımdan aşağı süzülerek belimde durduğunda tüylerim diken diken oldu.

Önceki geceden tamamen farklı bir şekilde davranıyordu. Bana sıcaklık ve yumuşaklıkla dokundu, sanki beni kırabilirmiş gibi.

Parmakları sırtımın çıplak derisine dokunmak için belime doğru ilerlerken neredeyse duyulmayacak bir inilti duydum.

Vücudumu onunkine daha yakın bastırmak için neredeyse istemsizce eğildim ve o anda geri çekildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm ve zihnim boşaldı. İçimde uyandırdığı şey buydu, kesinlikle her şeyi unutuyordum ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Gözleri dudaklarıma sabitlenmişti ve onları tekrar öpme isteği duydum.

Sonra birkaç santim uzaklaştı ve gözleriyle beni aradı.

"Bu doğru değil," dedi aniden ciddi bir şekilde, "Bir daha yapmama izin verme, sen benim üvey kız kardeşimsin ve on yedi yaşındasın," diye ekledi, sanki bu konuyla alakalıymış gibi. Bir daha olmayacak," dedi ayağa kalkarak.

Ona kırgınlıkla kırgınlık arasında baktım.

Beni öptü ve şimdi bunları bana söyledi...? Tekrar yapmasını istiyordum, beni yeniden çok iyi hissettirmesini istiyordum, ona her şeyden çok ihtiyacım vardı, çünkü o gün korkunçtu, konuşacak ve arayacak kimse olmayınca kendimi bok gibi hissetmiştim. .

Sevdiğim tüm insanlar ya meşguldü ya da bana ihanet etmişti.

ona baktım.

"Kesinlikle haklısın," dedim kanepeden kalkıp onu iterek, "Hadi Thor," diye köpeğe bağırdım ve bir saniyeden kısa bir süre sonra yanıma gelince gülümsedim.

Üzgün ve şaşkın bir şekilde odama çıktım. Kapıyı çarparak yatağa girdim. Doğru olduğunu bilmem ne kadar sonra anladım...
Bu tekrar olamazdı.

A the Yarın takip etme A ses bilinen Ben uyandım tarafıma küçük dokunuşlar vererek.

"Yukarı çıkalım, saat on ikiyi geçiyor!" dedi annemin sesi yanımda. Gözlerimi hala yarı uykulu açtım ve onu yatağымda oturmuş parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıl parıldığını gördüm. Ben de ona gülümsedim ve ona sarılmak için eğildim. Sonunda dönmüştü, tabii ki onu özlemiştim, hayatıma normalliğı getiren oydu.

"New York'a ne dersin?" diye sordum gözlerimi ovuşturup gerinerek; Bu asla kurtulamayacağım bir alışkanlıktı.

"Harika, burası alışveriş için en iyi yer," dedi coşkuyla, "Sana bir sürü hediye getirdim."

Yataktan fırlayıp doğruca banyoya gittiğimde kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Harika anne, sanki yeterince yeni kıyafetim yokmuş gibi," dedim ona gözlerimi devirerek.

Ben yüzümü ve dişlerimi yıkarken o klozete oturdu ve bana ziyaret ettiği harika yerleri anlatmaya başladı. New York'a hiç gitmemiştim ama Big Apple deli annemin en sevdiği yer haline gelmiş gibiydi.

"Böyle iyi vakit geçirmene sevindim" dedim dolaba girip ne giyeceğimi bilmezlikten gelirken. Çok fazla kıyafetim olmadığında çok daha kolaydı.

"Bugün planlarımız var Noah, bu yüzden ne kadar eğlendiğimi söylemek dışında seni uyandırmaya geldim," dedi ve ses tonunu duyduğumda ne olduğunu anladım. bana komik olmayacağını söyleyecekti.

"Ne planları?" dedim bir elimi belime koyarak.

Annem yanımdan geçti ve dolabı karıştırmaya, elbiseleri karıştırmaya ve dikkatlice kıyafetlere bakmaya başladı.

"St Marie College'da bir görüşmemiz var," dedi ve bana bakmak için döndü.

"Görüşme nerede?" diye sordum, kafam karışmıştı.

-Yeni enstitün Noah, sana ülkenin en iyilerinden biri olduğunu söyledim, sadece herkes girmiyor ve Will'in bağlantıları sayesinde ve Nick de eski bir öğrenciydi, seninle tanışmak istiyorlar - sabırla açıklıyorum - Bu bir sadece formalite, başka bir şey değil, ama okulu görmek isteyeceksiniz, etkileyici...

Kusmak istiyormuşum gibi hissettim.

"Kahretsin anne, beni normal bir liseye koyamaz mıydın?" dedim askıları bir yandan diğer yana çekerek. Birdenbire tamamen gerginleştım - lüks bir okula gitmek istemiyorum, sana söyledim, ayrıca ne için röportaj? Bu bir iş değil, Tanrı aşkına...

-Noah, başlama, bu senin için büyük bir fırsat, o okulu bırakanlar en iyi üniversitelere gidiyor ve son sınıfa girme şansın var, normalde bu olamaz...

-Yani fişten içeri girdikleri ucube ben mi olacağım?— diye sordum, durumla halüsinasyon görerek-Harika, anne!

Annem kollarını kavuşturdu ve sarı saçlarını geriye attı.

Ne zaman kararlı olsa o hareketi yapıyordu, bu yüzden konuyu fazla tartışamayacağını biliyordum.

"Gelecekte bana teşekkür edeceksin, ayrıca arkadaşın Jenna St. Marie'ye gidiyor, yani yalnız kalmayacaksın," dedi ve bu ayrıntıyı öğrendiğim için minnettar oldum. Öğle yemeğinde birinin benimle olacağını bilmek içimi rahatlattı. Şimdi giyinin, iki saatten az bir sürede orada olmamız gerekiyor.

İç çektim ve bir siyah skinny jean pantolon ve gök mavisi bir gömlek bulana kadar dolabı karıştırdım. Elbise falan giymeyecektim, o okuldaki kızların nasıl giyineceğini düşünmek bile içimi ürpertiordu...

Bir buçuk saat sonra cam kapıdan geçerek okulun zarif bir şekilde dekore edilmiş salonuna girdik. Dışarıdan gördüklerim bu okulun hem tarihi hem de modern bir bina olduğunu anlamamı sağlamıştı. Ana binayı çevreleyen geniş bahçeler vardı ve o kadar bakımlıydı ki liseden çok milyoner malikanesine benziyordu.

Üzerinde okul arması olan ahşap bir kapıdan gri kalem etek ve beyaz bluz giymiş bir kadın belirdi ve yaklaştı.

annem ve ben Üvey babam, minnettar olduğum bir görüşme nedeniyle gelememiş. Her şey çok tuhaftı, annemin en son ne zaman okula benimle gelmek zorunda kaldığını zar zor hatırlıyordum...

Aslında hiç yapmamıştım.

"Günaydın, ben merkezin müdürü Isabella Fondué," dedi ve el sıkıştık. Orada olmak tuhaftı çünkü kesinlikle kimse yoktu. Okulun başlamasına daha üç hafta vardı ve bu yerin yüksek tavanları sesimizin tüm odada yankılanmasına neden oluyordu.

Tanıtımlardan sonra müdür bize merkezin tesislerinden bahsetti, tabii ki burada en son bilgisayar teknolojisi, en iyi Amerikan futbolu takımları ve diğer spor dalları, o okuldan çıkıp şimdi yüksek mevkilerde bulunan seçkin takımlar vardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin iş ve sosyal hayatında vb. *vesaire*.

-Normalde geçen sene yeni öğrenci almıyoruz Noah, ama notlarına baktım ve mükemmeller- dedi bana gülümseyerek- Bu okulun seviyesi oldukça yüksek ama ben yok' Herhangi bir sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum. Ayrıca, ağabeyiniz Nicholas sınıfının birincilerinden biriydi ve eminim derslerinizde karşılaşabileceğiniz herhangi bir sorunda size yardımcı olacaktır." nazik bir gülümsemeyle ekledi.

kardeşim Nicholas... sadece onu düşünmek beni kızdırdı ve aynı zamanda beni gerginleştirdi.

"Tabii" dedim gözlerimi devirmemeye çalışarak.

Aşırı nazik bir gülümsemeyle, "Eski lisende voleybol takımının kaptanı olduğunu da gördüm," dedi. Cidden, bu kadına gülümsemesi için mi para verildi yoksa ne?

"Evet," diye yanıtladım. Tek heceli cevaplardan vazgeçmeyeceğimi biliyordum ama içimden o kadına hayatımı anlatmak gelmiyordu.

"Pek çok şampiyonluk kazandın, eğer takıma katılmaya karar verirsen seni burada kollarını açarak kabul edeceklerine eminim" diyerek beni cesaretlendirdi.

"Geleceğini sanmıyorum, ama teşekkürler," diye yanıtladım. Annem kaşlarını çatarak bana baktı ve müdür biraz şaşırdı. Kendimi açıklamak zorunda kalacağımı biliyordum. "Sadece konuya daha fazla odaklanmam gerektiğini düşünüyorum.

Bu yılki çalışmalarında, eski enstitüme kıyasla değişimin çok ani olacağına dair bir his var içimde...

Kadın, görünüşe göre ne demek istediğimi anlayarak başını salladı.

Bir saat sonra bize tüm kampüsü, kafeteryayı, dolapları ve diğer her şeyi gezdirmişti. Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

- Geriye kalan son şey, soyunma odasından geçerek üniformanızın ölçülerini almaları olacaktır, geri kalanı için sanırım...

Neredeyse beni çekiyor.

"Affedersiniz... üniforma?" diye sordum bakışlarımı annemden yönetmene çevirerek.

Müdür kesin bir tavırla, "Yönetmelik St Marie üniformasını giymek zorunludur," dedi.

Bunu duyduktan sonra, bu durumda yapılacak en iyi şeyin susmak ve bine kadar saymak olduğuna karar verdim. *Üniforma...* Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yersiz hissetmemiştim.

O gezinin iyi yanı, o öğleden sonra annemin bana yeni bir araba almak için bana eşlik etmesiydi. Bir yıldır araba kullanıyordum ve kamyonumu Kanada'da bırakmak canımı yakmıştı, bu yüzden tüm birikimimi kullanmıştım ve annemin bana yapacağı ekstra yardımla ikinci el bir araba alacaktım. Şehir içinde istediğim gibi hareket edebilirdim. William bana kusursuz durumda yeni bir araba alabileceği konusunda ısrar etmişti ama orada durmak zorundaydım. Anneme bir şeyler almak ve yeni okulumun, kıyafetlerimin ve diğer her şeyin parasını ödemek bir şeydi ama arabayı kendim alırdım, tıpkı bir iş bulacakmış gibi masraflarımı karşılayabilirdim. Bu adamın sanki on iki yaşındaymışım gibi her şey için bana para ödemesi fikrinden rahatsız olmuşum. Eşyalarımı ödememe yardımcı olacak bir iş bulabilecek kadar yaşlı ve yetenekliydim.

Annem bu kararıma karşı çıkmamış, çalışma isteğimi onaylamıştı, on beş yaşından beri bu işi yapıyordum ve o zamandan beri her ihtiyacım olduğunda annemden para istemek zorunda kalmamayı seviyordum. Bu yüzden evimize arabayla yirmi dakika uzaklıkta iyi bilinen bir yerde garson olarak iş bulmama yardım etmişti. Bar 48 olarak adlandırılıyordu ve bir bar karışımıydı ve

restoran; Açıkçası alkollü içki servisi yapmam yasaktı ama garsonluk yapardım. Zaten bu şekilde çalışmışım ve bunda fena değildim. Sonraki hafta gece programında başlayacaktı.

Bir araba seçmemiz uzun sürmedi, işin doğrusu, düzgün çalışmasından memnundum. Oldukça iyi durumda olan bir böcek seçtik. Arabaları oldukça rahat kullanmama rağmen pek bir fikrim yoktu ama o araba çok tatlıydı ve kırmızı rengine aşık oldum. Faturayı ödedim, evrakları imzaladım ve eve kendi arabamla gidebildiğimde kendimi özgür hissettim.

Bebek arabamı Will'in Mercedes'inin ve Nick'in 4x4'ünün ortasına park etmek beni oldukça eğlendirdi, daha çok o aileye nasıl uyduğumla ilgili bir tür metafor gibiydi. Nicholas evden çıkarken keyifle arabadan indim ve tek eliyle Range Rover'ının anahtarlarını çevirirken o yeni aldığımı alabilmek için güneş gözlüklerini çıkardı.

Yüzü hem eğlenmiş hem de korkmuştu. Yorumları için omuzlarımı dikleştirdim.

"Lütfen getirdiğin şeyin bir araba olmadığını söyle," dedi, bana ve sonra küçümseyici bir şekilde arabaya bakarken yaklaşp başını salladı.

Nicholas'ın iyi ruh halimi bozmasına izin vermeyecektim, bu yüzden dilimi ısırdım ve hakaretleri kendime saklamayı seçtim.

-Dır-dir*Benim* Arabaya öyle bakmayı kesmeni istiyorum," dedim önceki gece kanepede öpüştükten sonra onun önümde olmasının yarattığı gerginliği kontrol etmeye çalışarak.

Üzgün görünüyordu. Benden izin bile istemeden ön tarafa geçti ve incelemek için kaputu açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedim onu takip edip yanında dururken. Kapatmak için elimi kaldırdım ama uzattığı kolu kararlı bir şekilde açık tuttu ve onu uzaklaştırmak için beyhude çabalarımı görmezden geldi.

"Kontrol ettirdin mi?" dedi, arabanın adını bile bilmediğim parçalarını hareket ettirerek ve açarak. "Bu hurda seni yolun ortasında bırakacak, ona bakmak bile tehlikeli. , Annenin onu almana izin verdiğine inanamıyorum." dedi öfkeyle.

"Yolda takılırsam, bu ilk olmayacak ve bana otostop deneyimi kazandırdığın için sana teşekkür etmeliyim, o yüzden merak etme, hallederim" dedim bir tanesini kaldırarak. Bir keresinde parmaklarımı kaputtan çektim ve nihayet çıktığında onu çarparak kapattım.

Kollarını kavuşturdu ve yüzüme baktı.

— Cep telefonunuz normal bir insan gibi elinizde olsaydı, bir yabancının arabasına binmek zorunda kalmazdınız; Neden bir kez olsun bunun üstesinden gelmiyorsun? dedi bıkkınlıkla ama bunu ona söylediğimde gözlerinde bir pişmanlık belirtisi gördüğümü sandım.

—Beni arabadan attın, cep telefonu içerideydi, neyse, ne önemi var?*unut Beni*Onu gözden kaybetmek isteyerek ekledim.

Bana sanki onu haddinden fazla çileden çıkarmışım gibi baktı... Harika, kulübe hoş geldin, diye düşündüm kendi kendime.

Ayrılmak için döndüğümde elini koluma doladı ve beni kendine çekti, yüzümü onunla yüz yüze ve saniyeler öncesinden çok daha yakın bıraktı.

Sanki bundan sonra ne yapacağını ya da söyleyeceğini bir şekilde bilmiyormuş gibi beyni birbiriyle çelişiyor gibiydi. Birkaç saniye sonra, gözlerinin derin maviliğinde kendimi çoktan kaybetmişken ve kalbim saatte binde bir hızla atmaya başladığında, konuştu.

"Seni istediğın yere götürebilirim." dedi ve sanki bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatdı.

Cevap vermem birkaç saniye sürdü.

"H-gerek yok," dedim yakınlığı ve az önce söylediğı şey karşısında biraz afallamış halde. Nicholas Leister az önce bana iyi mi davrandı?

*Uyanmak*Bu olamaz.

Bir an sustuk, ikimiz de birbirimizin bakışlarına daldık... Midemde o kadar çok kelebek hissettim ki nefes almakta zorlandım. O çocuğun basit yakınlığı beni nasıl bu duruma sokabilirdi? Ona karşı çok az hissettiğı nefret neredeydi? Neden şimdi, o yanımdayken hissettiğim tek şey, bende onu öpmek ve partide ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş olduğu o gece olduğu gibi kollarını bana sarmak istememe neden olan karanlık, kontrol edilemez bir arzuydu? yapıyor?

Kolumu kavrayan eli, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle beni kendine doğru çekti. Artık bir şeylerin olması için yeterince yakındık... Tanrım, ne dudaklar... Sadece dilinin benimkini okşadığını ve kollarının beni ona yasladığını düşünebiliyordum...

Sonra tam öpüşeceğimizi düşünürken korna sesi kalbimi güm güm atarak yerimden sıçrattı. Nicholas kim olduğunu görmek için yüzünü çevirdi.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak bir adım geri gittim, nefesim utanç verici bir şekilde hızlanmıştı.

"Hey, Noah!" dedi Jenna, Lion'ın arabasının camından.

Bizi sürücü koltuğundan selamladı. "Nick, Noah'ı davet etmemin bir sakıncası yok, değil mi?" dedi, ellerini kafasına kaldırmış olan Nicholas'a bakarak hüsrana uğramış, kızgın veya üzgün, emin değildi.

Sonsuz gibi gelen birkaç saniyeliğine tekrar bana baktı.

"Gelmek ister misin?" diye sordu sonra bana.

Neden bilmiyorum ama yanıtlım otomatikti.

"Elbette," dedim, kalbim hâlâ göğsümde atarken, "bu... nereye?"

Nick gizemli bir şekilde Lion'a baktı.

"Böyle bir şeye hazır olup olmadığını bilmiyorum..." dedi Lion, bize bakmak için eğilirken gülerek.

Nick bana döndü ve neşeye gülümsedi.

"Bu eğlenceli olacak," dedi karşı konulmaz bir şekilde.

Yirmi dakika sonra terk edilmiş gibi görünen bir arabada Lion'un arabasından çıktık. Dışarıda, bagajları açıkken yüksek sesle müzik bırakan arabaların etrafında bir sürü insan vardı.

Bana birçok yarış gününü hatırlattı ama farklı bir hava gibi kokuyordu. Arabadan iner inmez Lion ve Nick'in arkadaşları yanımıza geldiler ve birbirlerine abartılı bir şekilde selam vermeye başladılar. Jenna yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma koydu. Benim aksime, omuzlarını ve sırtının bir kısmını açığa çıkaran dar siyah bir elbise giymişti. Saçları, komik, karışık dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülerek ona muhteşem bir görünüm kazandırdı. O sabah üniversite mülakatımda giydiğim kot pantolon ve bluzun içinde kendimi tamamen darmadağın hissediyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yüzünde bir gülümseme ve heyecanlı gözlerle, "Bugün adamımı iş başında görmekten keyif alacaksınız," dedi ve "Ayrıca Nick," diye ekledi.

Nick ve Lion'la birlikte arabasının etrafında toplanmış tüm arkadaşları arasında bize yer açmam için beni kendine çekiyordu.

Çemberin içine girerken ne hakkında konuştuklarını duyabiliyordum.

Yarış günü gördüklerimden biri "Ronnie burada değil, çetesinden kimse yok" dedi. Nicholas elinde bir sigarayla arabaya yaslanmıştı ve Ronnie'den bahsedildiği anda gözleri benimkine kaydı. Bu sefer bana o gece olanlardan dolayı kızgınlıkla değil, en büyük düşmanı ile bir daha yüzleşemediği için hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Silah taşıyan biriyle dövüşmek istiyorsa tamamen delirmiş gibi geliyordu bana ama yeni üvey kardeşimin davranışlarını gözlemlediğimde onun gibi bir adamla dövüşmek istemesi beni çok şaşırtmadı.

Nick'in adını bilmediği arkadaşı, "Zaten Kyle ve A.J var ve risk yüksek," diye devam etti Nick'in yüzü sıırttı ve sonra arabadan uzaklaştı, purosunu yere fırlattı ve bir şaplak attı. .arkadaşına tokat at.

"Peki neyi bekliyoruz?"

Etrafındaki kalabalık sevinçli sesler çıkardı ve sırtına tokat attı. Hiçbir şey anlamadım ama işlerin nereye gittiğine dair bir fikir edindiğimi düşündüm... ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Diğerleri bizden uzaklaştı ve kapıları zaten açık olan gemiye bindiler. İnsanlar içeride toplanmaya başlamıştı ve insanlardan gelen müzik ve gürültü sağır ediciydi. Bu insanlar her şeyi büyük yaptı mı? Bir kahve içmekle ya da sadece sinemaya gitmekle yetinmediler mi? Otomatik olarak hayır biliyordum; Nicholas, kızlarla çıkıp onlara romantik bir randevu teklif eden tipik bir adam değildi...Nicholas tehlikeli maceralar yaşadı ve etrafını kendisiyle tamamen aynı şeyi arayan insanlarla çevrelemekten hoşlanıyordu...ne olmuş yani? orada ne yapıyordum?

Lion bir an için Nick'e yaklaştı ve tam olarak ne dediğini duyabildim...

"A.J'yi bana bırak, onu geçen seferden beri istediğimi biliyorsun," dedi ve Nicholas başını salladı ve gözleri yüzüme döndü.

Ne yapacağımı bilmeden sustum.

"Her zaman olduğu gibi ilk ben gideceğim," dedi gelişigüzel bir şekilde yanıma yaklaşp beni belinden Jenna ve Lion'dan biraz uzağa iterken. Parmaklarının değdiği yerde bir ürperti hissettim ve kendime engel olamadım ama gözlerimi devirdim.

"Ne yapacaksın?" diye sordum arkamı döndüğümde ona bakabilmek için.

Heyecanlı görünüyordu.

"Dövüşeceğim çiller," dedi sırtarak, "Oldukça iyiyim ve insanlar beni ve Lion'u kavga ederken görmekten hoşlanıyor." Sadece seni uyarıyorum, bir sürü insanla görüşecek, o yüzden ben bitirene kadar Lion'la kal, ben de sana ve Jenna'ya katılabilirim.

Dövüşecekti... eğlenmek için başka bir adama vuracaktı... işin içinde para vardı ama Nicholas'ın bunlara ihtiyacı olmadığını biliyordum, o bir milyonerdi, o halde neden bu tür şeylere bulaşıyordu? en tehlikeli olabilecek durumlar?

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, ona onaylamama ve korkuyla bakmadan edemedim.

"Bir şekilde göğsümden çıkarmalıyım," dedi sonra bana garip bir şekilde baktı ve özümsemem için zaman bile vermeden eğildi ve dudaklarını hızlı bir öpücükle dudaklarıma koydu ve hiç de şefkatli değil ama az önce yaptığı şeyden ve tanık olacağı şeyden korktuğundan beni hala olduğum yerde bıraktı ve bacaklarım o kadar çok titriyordu ki.

NICK

Onu orada ayakta, tepeden tırnağa bir ürperti hissederek bıraktım.

Hiçbir kızın beni Noah kadar etkilemediğini düşünüyorum ve bu beni rahatsız ettiği kadar hoşuma da gidiyordu. Etrafımdaki her şey üzerinde ve özellikle de kadınlar üzerinde kontrol sahibi olmayı her zaman sevmiştim. Bana nasıl tepki vereceklerini her zaman biliyordum ve benim gibi birinden ne istediklerini her zaman biliyordum; ama Noah farklıydı. Birlikte büyüdüğüm veya etrafımda olduğum insanların tam tersi olduğunu anlamak için ona bakmanız yeterliydi. Babamın parasını harcama fırsatına sahip olmak nasıl hala basit kıyafetler giymekte ısrar edebiliyor, ürkütücü ama tehlikeli bir araba kullanabiliyor, hatta iş aramak isteyebiliyordu hala anlayamıyordum. Ne zaman karşısına çıksam kendime sorduğum sorulardı ama hepsinden önemlisi ve beni en çok etkileyen şey ona karşı hissettiğim fiziksel çekimdi. Onu ne zaman önüme koysam onu öpmek, okşamak istiyordum ve bunu sarhoşken yaptığım için ve kendimi neyin içine soktuğumu gerçekten bilmeden tekrar yapmayı düşünüyordum. O gece tam da bu nedenle oradaydı. Jenna ve Lion ortaya çıkmadan önce, onu öpmek ve bütün gece onunla kalmak üzereydim, eğer bunu yaparak o yumuşak teni öpebileceksem ve kokusu beni cezbedecek olsaydı, kavgayı es geçmek umurumda olurdu. daha önce kimsenin yapmadığı gibi.

Cildimle temasa nasıl tepki verdiğini görmek bile eğlenceliydi. O ilk gece, onu öperken dudaklarının arasından çıkan hafif sesleri duyunca neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Ve yine oradaydık ve tanıdığım en aptal heriflerden biriyle çıkarken onu neden beni görmeye davet ettiğimi bile bilmiyordum. Sonunda ne yapmak üzere olduğumuzu anladığında onun dehşete kapılmış yüzünü de düşünmeden edemedim. Gerçek şu ki, onu orada görmek bir bakıma eğlenceliydi. Hiç uymuyordu ve böyle bir şeye tepkisinin ne olacağını görmek beni çok mutlu edecekti.

Ondan uzaklaştım ve her zaman böyle şeyler için kullandığımız terk edilmiş binaya gittim. Lion ile tanıştığım andan itibaren dövüşmek hayatımın bir parçası olmuştu. İnanılmaz derecede iyiydi ve bildiğim neredeyse her şeyi ondan öğrenmiştim.

Belki de savaştığım öfke onunkinden daha şiddetliydi ve bu nedenle neredeyse kimse beni yenemezdi. Rakiplerimi bitirmek benim için bile kolaydı. Dövüştüğümde tüm duyularım o dövüşleri kazanmaya odaklanmıştı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu, içimde sakladığım her şeyden kurtulmama yardımcı oldu. O gün buna özellikle ihtiyacı vardı; Ablamla son ziyaretim kendimi bok gibi hissetmeme neden olmuştu ve annesiyle babası küçük bir tatil için Barbados'a gidecekleri için bütün haftayı yalnız geçirmek zorunda kalacağını öğrendikten sonra kendimi daha da kötü hissetmiştim. Anne babaların çocuklarını böyle sahipsiz bırakıp, beni hiçbir pişmanlık duymadan terk eden annemin aynı şeyi küçük bir kıza ve üstelik hasta bir kıza nasıl yaptığını anlayamıyordum. Bütün bunlar basitçe beni aklımdan çıkardı.

İçeri girdiğimde birkaç kişinin bana baktığını ve diğerlerinin adımı bağırdığını gördüm. Dikkatli olmazsan o atmosfer çok gerginleşebilirdi ve ben de bu yüzden içeri girdim, savaşı kazandım, parayı aldım ve ortadan kayboldum. Çoğu, alkol ve her türlü uyuşturucunun aktığı bir partide kaldı. Bu beni ilgilendirmiyordu, ben de soğukkanlılığımı koruyarak gömleğimi çıkardım ve dövüşün yapılacağı meydana girdim.

Kyle iri bir adamdı, spor salonunda intihar etti ve zamanın başlangıcından beri aramız kötüydü. Ben gelmeden önce herkes onu bir kaide üzerine oturttu ve bu nedenle benimle savaşıırken tüm çabasını ve eğitimini saldırmaya harcadı.

Teknikten çok kaba kuvvet olduğu için başarısız oldu, bu yüzden yumruğu bana her vurmaya çalıştığında beni geri çekmesi bana fazla çaba harcamadı. A.J başka bir şeydi ve o ve Lion ortak bir geçmişe sahipti. Bir keresinde bir gece kulübünde Jenna'ya tecavüz etmek üzereydi. Tanrıya şükür o gece onunlaydım ve işler gerçekten kötüye gitmeden onu uzaklaştırabildim.

 irkin. Lion, o sırada Jenna'yı tanıımıyordu ama zaten çıktıklarında ve onu neredeyse öldüresiye dövdüğünü öğrendi.

İnsanlar savaşacağımız küçük platformun etrafına toplanmıştı. Dövüş boyunca bahisler açık tutuldu, bu nedenle bağırışlar, yuhalamalar ve her türden önlemler günün sırasıydı. Kyle diğ r uçtaki platforma tırmanırken ben biraz ısınmak için yerime zıplamaya başladım. Gözleri nefret ve kana susamışlıkla benimkilere kilitlendi ve on dakikadan az bir sürede işini bitireceğimi bildiğim için sırtışıımı bastırmak zorunda kaldım.

O gece parayı toplayan adam önce benim, sonra Kyle'ın adını söyledi ve bir dakika sonra eğlence başladı. Kyle'ın en büyük kusurlarından biri, sağı sola vurup zamanından önce yorulmasıydı. Ne zaman adım atacağınızı ve saldıracağınızı bilmeniz gerekiyordu ve bu yüzden ilk yumruğum rakibimin tam karnına indi. Ben dizimi kaldırıp burnuna keskin bir darbe indirirken insanlar hararetli bir çığlık attı, mideye indirdiğim darbeden iki katına çıkmış olmasından faydalandım. Adrenalin damarlarımda aktı ve her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Kyle toparlandı ve bu kez yüzüme vurmak için bana tekrar yumruk atmaya çalıştı. Kaçarken gülümsedim ve bir saniye sonra sağı gözüne vurdum.

Yumruk o kadar güçlüydü ki yere düştü ve bana onu tekrar tekmeleme fırsatı verdi... yerde yatan birine vurmak eğlenceli olmadığı için inmedim. Daha bitmeden Kyle ayağı kalktı ve o kadar hızlı hareket etti ki yumruğunu sağı elmacık kemiğıme sürterek beni geri itti. Kolum o kadar hızlı hareket etti ki, bir sonraki darbem onu ayağı kalkamayacak şekilde yere devirdi.

Zaferin coşkusu, tedirgin zihnime iyi geldi ve yoluma çıkan herkesi alt edecek güce sahip olduğum için minnettardım.

İnsanlar adımı bağıırıyordu ve insanlar bana yetişmeye çalıştılar ki sonunda perondan indim ve doğruca paramla olana gittim. O dövüşten beş bin dolar kazandım ve kot pantolonumun cebine koyduktan sonra Lion'u aramaya koyuldum.

En son sırada Jenna'nın yanındaydı. Orada ilk sıralardaki kadar baskıcı değildi ve önden size vurabilecekleri veya itebilecekleri için daha güvenliydi.

Onlara yaklaştığımda ve Noah'ın orada olmadığını görünce kalbim istemsizce hızlandı. Onu hiçbir yerde görmeden iki tarafa da baktım.

"Nerede o?" dedim Lion'a, adrenalinin sistemime nasıl geri döndüğünü ve vücudumun gerildiğini hissederek.

Jenna gözlerini devirirken bana gülümsedi.

Jenna, "Ona çok fazla geldi, sana o yumruğu verdiklerini görünce çekip gitti" dedi ve aynı zamanda birkaç dakika içinde A.J. ile dövüşecek olan Lion'a döndü.

Gruptan bazı arkadaşlarım da yanlarındaydı.

"Onu arayacağım, onları bırakma, Jenna," dedim ona sırtımı dönüp Noah'yı aramaya çıkarken.

Onu kapının yanında, kollarını dizlerine dolamış, duvara yaslanmış otururken buldum. Yüzünde gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Ona yaklaştığımda gömleğimi giymek için acele ettim ve gözlerinin önce vücuduma, sonra da yüzümdeki çizige odaklandığını gördüm.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedim ona, rakibimi yendiğimi görmediği için bir parçanın hayal kırıklığına uğradığını hissederek.

Ayağa kalktı ama kaşlarını çatarak bana baktı.*Ne var ne yok...*

"Orada ne yapıyorsun..." dedi, bir nefes alıp gözlerini kapatırken, bir ürperti onu ürpertti. "Bana göre değil," dedi sonunda.

Gerçek şu ki, gerçekten korkmuş görünüyordu. Bunun onu bu şekilde etkileyeceğini düşünmemiştim, başka herhangi bir kız başardıklarıyla deli gibi kendini kollarıma atardı ama Noah...

"Kavga sana göre değil, anlıyorum," dedim ve uzanıp boynunu nazikçe tutmadan edemedim. Noah bana başka bir gezegenden bir kız gibi geldi, bazı anlarda kaya kadar güçlü, beni sorunsuz bir şekilde yumruklayabilecek gibi görünüyordu ve diğer anlarda o kadar kırılgan ve küçük görünüyordu ki onu kollarımda tutmak istedim.

Parmaklarımla ensesini okşadım ve gözlerini bana kaldırdı.

Bir şey söyleyecek gibiydi ama kendime engel olamadım ve onu öpmek için ona doğru eğildim ve onu bana karşı hissettim.

Tam istediğim gibi kollarımda eridi ve damarlarımda hâlâ dolaşan adrenalin onu vücuduma sımsıkı tutmama neden oldu.

Uzun boyluydu ama yine de bana göre küçüktü. Bunu sevdim ve daha da çok, temasıma vücudunun nasıl tepki verdiğini hissettiğimde. Parmakları terden ıslanmış saçlarımin arasından geçti ve ben onu baştan aşağı okşama dürtümle mücadele etmek zorunda kaldım.

Bir an sonra beni çekti ve gözlerini yarama dikti.

Parmakları, kesinlikle tezahür etmeye başlayan küçük şişliğe dokundu ve bu kadar basit ama aynı zamanda çok önemli olan okşamadan önce içimde garip bir şey hissettim.

"Orada olduğun her saniyeden nefret ettim," dedi ve tekrar gözlerime baktı.

Ciddiydi, bunu gözlerinden görebiliyordum. Bir şekilde Noah beni önemsiyordu ve bu o kadar yeni ve yine de o kadar tuhaftı ki,

geri adım atmak için.

"Bu benim, Noah," dedim parmaklarımı teninden çekerek.

Kişimde meydana gelen ruh hali değişikliğini fark etti. Kollarını boynumdan indirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedi sonra, "çok paran var, ihtiyacın yok..."

"Aslanın buna ihtiyacı var," diye sözünü kestim, savunmaya geçtim.

Anlayış yüzünü aydınlattı ama ona bir şeyi açıklamakta hızlı davrandım.

—Bunu sadece para için yapmıyorum; Kavga etmeyi severim, karşımdaki kişinin işini bitirebileceğimi, duruma hakim olduğumu bilmek isterim. Nereye gittiğini görüyorum ve sen ve ben olduğumuz için yaptığım şeyi yapmayı bırakacağımı düşünüyorsan...

"Ne?" kızgın bir ses tonuyla sözümü kesti. "Sen ve ben tam olarak ne yapıyoruz?"

Bu soruya cevap veremedim. Neler olduğunu bile bilmiyordum, sadece bunun bir hata olduğunu biliyordum. Noah küçük bir kasaba kıızıydı, ona asla veremeyeceğim bir çiçek ve kalp ilişkisine alışmıştı. Bunu düşünmek bile gülünçtü ama sorun şu ki, o çok yakındayken tüm bu ayrıntılar aklımdan silinip gidiyordu. Onu öpmekle, ona dokunmakla hata yaptığını biliyordu... ama elinde değildi.

Ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Boş ver, bir şey söyleme," dedi bir dakika sonra, "senin kim olduğunu biliyorum, Nicholas." Senden şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını beklemeyeceğim.

Bunu söyleyerek bana sırtını döndü ve Aslan'ın dövüşünün olduğu yere girmek için döndü.

Nasıl biri olduğumu bilmekle neyi kastetmişti? Her ne ise, hiç hoşuma gitmedi. İçeri girmesini izledim ve tam olarak nedenini bilmesem de öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim.

NUH

O gece Nicholas'la gitmek bir hataydı. Evet, ondan çok etkilenmişim ve bana dokunduğunda ya da beni öptüğünde düşüncelerimi kaybettim ama onu bu haliyle sevmiyordum. Nicholas Leister, hayatım boyunca kaçındığım bir daire içinde hareket etti. Kavgalar, kontrolden çıkmış partiler, uyuşturucu ya da alkol parçası olmak istemediğim bir şeye aitti. Hala yeni hayatıma alışmaya çalışıyordum, geleli üç hafta bile olmamıştı ve her şey değişmişti. Dan olayı beni hâlâ etkiliyordu ve Nicholas'la bir tür ilişkiye başlamak durumu daha da kötüleştirdi çünkü onun gibi birinin benim gibi birinden tam olarak ne istediğini biliyordum... ve bunu ona vermeyecektim.

Eski kafalı ya da tuhaf olabilirim ya da her neyse, ama her şeyi eski moda bir şekilde severdim. Benimle birlikte olmak isteyen adamın bana her gün göstermesini istiyordum, sevecen sözler ve tatlı jestlerden hoşlanırdım ve Nick bunların tam tersiydi. Kalbimin tekrar kırılmasına hazır değildim, üstelik çoktan kırılmıştı, kalp bile yoktu, her geçen gün vurmaya çalıştığım binlerce küçük parça vardı.

Bu yüzden kendi kendime Nick'le normal bir ilişki kurmaya çalışmam gerektiğini söyledim. Birlikte olamadık ama bu birbirimizden nefret etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Onunla olan kavgalar, tanıştığımızdan beri yaptığımız çekişmeler çok yorucuydu ve aynı çatı altında yaşıyorduk, bu yüzden en iyisi arkadaş olmaya çalışmak olurdu, eğer seni yapan biriyle arkadaş olmaksa senin gibi, titreyen dizler mümkün olan bir şey.

Geminin giriş kapısında Aslan'ın savaşı bitirmesini bekledim. Bakmıyordum. Fiziksel çatışmalardan ve bunlardan zevk alan insanlardan, hatta en iğrenç ve aşağılayıcı bulduğum birine karşı bahse girerek para kazanmaktan nefret ediyordum.

Nicholas bana bakmadan yanımdan geçip gitti ve Jenna ile arkadaşlarının yanına gitti. On beş dakika sonra Aslan,

Yalnızca bir kez vurulmuş olan Nick'in aksine, göğsüne birkaç darbe almış ve sol gözünde oldukça çirkin bir kesik vardı.

Jenna, yanında Lion belirip ona derin bir öpücük verirken, kalabalık Lion'u coşkuyla alkışlarken Jenna kendini onun kollarına attı. Nicholas'ın ondan yapmasını istediği bu muydu? Baygın bir adamı yerde bırakabileceği için ayaklarının dibine düştüğünü mü? *Saçma...*

İnsanlar kapıdan dışarı akın etmeye başladığında Nick bana döndü. Neyse ki yer oldukça büyüktü çünkü orada en az iki yüz kişi toplanmış olmalı.

Elimi tutup beni çekene kadar yaklaştı. Parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissetmek tuhaftı ama bunu yapma şekli mesafeliydi, sanki bunu bana olan sevgisinden çok kalabalığın içinde kaybolmayayım diye pratik nedenlerle yapıyordu.

Lion'ın arabasının yanındayken, yüzlerinde parlak gülümsemelerle yaklaşan Lion ve Jenna'ya bakmasına rağmen onu yakından izledim.

Son konuşmadan bu yana bir şeyler değişmişti. Nicholas bana kızmış görünüyordu ve orada yokmuşum gibi davranmak istiyor gibiydi. Tavrı beni incitti ama başka bir şey bekleyemezdim.

Geri kalanımız yetişince arabaya bindik ve Jenna yakınlardaki bir barda içki içmeye gitmemizi önerdi. Unuttu mu yoksa sahte kimlik mi verdi bilmiyorum ama ikimiz de reşit değildik, dünyanın en seksi şekilde giyinmiş olsak bile geçmemize izin vermezlerdi, ki durum böyle değildi, sadece yaklaşık benim kıyafetlerim.

Bir nevi diskotek olan mekana vardığımızda insan kuyruğu karşı sokağa ulaştı. Yanıma gelip kolunu omuzlarıma koyan Nicholas'a baktım.

"Gülümse ve benden hoşlanıyormuş gibi yap," dedi, beni yanına yaklaştıran. Bize kim bakarsa baksın, erkek arkadaş ya da bir çifte en yakın şey gibi görünürdük.

Gardiyan, Nick'i tanımış gibiydi, çünkü ona kimliğimizi bile sormadan geçmemize sadece bir bakış yeterdi. O yere çok gittiklerini ve içeride epeyce para harcadıklarını düşündüm.

Girdikten sonra sanki cildim kameraymış gibi beni serbest bıraktı ve bara yaklaştı. Lion onu yanıma oturtup Nick'e doğru yürürken Jenna bana gülümsedi. Yuvarlak kanepeler ve birçok kabin ile çok rahat bir yerdi.

Dans pisti en üst katta olmasına rağmen müzik harika ve çok gürültülüydü. Çok az aydınlatma vardı ve bazı renkli ışıklar birkaç kez hızlıca göz kırpmama neden oldu.

"Şuraya oturalım," dedi Jenna, beni yere kadar alçak, şirin küçük sandalyelerin olduğu bir kabine doğru çekerek. Biraz rahatsız hissederek yaptım. O gecedен ne bekleyebileceğini bilmiyordu ama zaten tanık olduklarıyla bir haftadır yaşadıklarıyla.

Lion bir dakika sonra kendisi için bir bira ve Jenna ile benim için iki frambuazlı kola ile döndü. Ayrıntı hoşuma gitti ve kabindeki konumumdan Nicholas'ın barda iki kızla nasıl sohbet ettiğini gördüğümde midemde oluşmaya başlayan düğümden kurtulmak için güzel bir içki aldım.

Neden beni bu kadar rahatsız etti? Midemin çukurunda bir bulantı hissettim ve tüm gücümle şişeme baktım. Yanımda Jenna ve Lion muhabbet kuşları gibi kucaklaşıyorlardı, ben ise her geçen gün daha çok sevmeye başladığım aptalın benimle seviştikten bir saat önce iki kızla gözümün önünde flört etmesini izleyebiliyordum.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamadım. Arkadaşlığım ona bir gece yetmedi mi, buna dayanamadı ve mutlu olmak için bir fahişe aramak zorunda kaldı mı? Nasıl zarafetle ve asla sahip olamayacağım bir güvenlikle hareket ettiğini izledim. Bu kadar yakışıklı ve çekici olmasının kişiliğiyle çok ilgisi olmalı.

Ama o kızların dikkatini bu kadar bariz ve aynı zamanda bu kadar kaba bir şekilde çekmeye çalıştıklarında ne kadar aptal göründüklerinin farkında değil miydi?

Sanırım onları bize katılmaya davet ettiğinde Nicholas Leister'in nasıl bir insan olduğunu gerçekten anladım. VE

Onun yanında bir dakika daha kaybedemezdim. Çantamı alıp koltuktan kalktım. Jenna, Lion'la sevişmeye o kadar kapılmıştı ki farkına bile varmadı. Nicholas kızlardan biriyle konuşurken diğeri benim son zamanlarda okşadığım saçlarımı okşuyordu. İçimde bir ateşin oluşmaya başladığını hissettim, bu yüzden kolumu tutup beni kendisine doğru çevirene kadar beni takip ettiğini bile fark etmemiştim.

Serbestçe sarsıldım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Gerçekten sormam gerekiyor muydu?

"Eve," dedim çantama uzanıp cep telefonumu çıkarırken. Taksi hattıyla temasa geçtiğinde ona sırtımı döndüm. Birinin beni kapıdan almasını istedim ve kapattım.

Önümde durdu. Aynı anda hem kızgın hem de şaşkın görünüyordu.

"Gitmemizi bekleyemez misin?" dedi buz gibi gözlerini gözlerime dikerek.

Tanrım, o kadar sinirliydi ki neredeyse telefonunu adamın kafasına düşürüyordu.

- Burnumun dibinde iki kızla nasıl öpüştüğünü görüyor musun? Hayır, teşekkürler," dedim ve onu iterek gecenin serinliğine çıktım. Beni takip etti, alçak.

Benimle ne yapacağını düşünür gibiydi.

"Lanet bir taksiyle tek başına gitmene izin vermeyeceğim, kahretsin," dedi hayal kırıklığı içinde. Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim. Beni alacağı köşeye gelmesi gerekiyordu... Seninle konuşurken yüzüme bakabilir misin?- diye sordu, neredeyse bana bağırıyordu.

Gözlerimde kıvılcımlarla ona döndüm.

"Şimdi beni umursuyor musun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırıp ona sinirli bir şekilde bakarak. "Lanet ellerini üzerime koymana izin verdiğime inanamıyorum," dedim öfkeyle. Nicholas Leister'a aşık olacak kadar nasıl bu kadar aptaldı?

Bana sinirli bir şekilde baktı. Benimle ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Noah... Aramızda kesinlikle böyle bir şey olamaz," dedi sonunda benimle konuşarak.

Tam olarak ne demek istediğini anlamadan ona baktım.

"Sen ve ben..." diye ekledi duraksayarak. Onun sözünü kesme fırsatını değerlendirin.

"Sen ve ben hiçbir zaman olmadık ve olmayacağız" dedim ve tam o sırada taksi geldi. Onu ağzında kelimeyle bırakıp arabaya bindiğimde sadece bir öfke bakışı görebildim.

O gece tam bir felaketti... tıpkı Nicholas ve benim birlikte olduğumuz diğer geceler gibi.

Ertesi gün kendimi arabamı temizlemeye adadım. Nicholas içeride Tanrı bilir ne yapıyordu ve zar zor birbirimizi geçtik. Kendimi, yeni böceğimin uzun süredir kimse ilgilenmeden sattığı çamur ve kir lekelerini çıkarmaya çalışmakla sınırladım ve hepsi inanılmaz derecede şık ve Chanel giymiş yeni komşularımın nasıl olduğu beni eğlendirdi. arabayı temizlediğimi görünce hoşnutsuzlukla bakıyor

propaganda tişörtü giymiş, saçları dağınık bir topuz ve basit bir şort. Gerçek şu ki feci görünüyordum ama ot sarışın komşumun ve bilmem hangi televizyon programının benim hakkımda ne düşündüğüne sahip olan kocasının ne düşündüğü umrumda değildi.

Yüzüme düşen bir tutam saçı üfleyip, çıkmamaya kararlı bir lekeyi çıkarmak için süngerle kapüşonun üzerine uzandığımda, burada duymayı umduğum son sesi duydum, çok daha fazlası o anda

-Görüyorum ki benzin istasyonundaki araba yıkamalardan hâlâ nefret ediyorsun- Bir an olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Bu doğru olamaz.

Az önce gelen kişiye döndüm; Garaj yolunun ortasında, Nicholas'ın arabasının yanında duruyordu, görünüşü üç hafta önce vedalaştığı zamanki gibiydi. Dağınık sarı saçları, her zaman hayran olduğum bir güveni yansıtan çikolata rengi gözleri, hokey oyuncusunun vücudu... Birkaç kez derin nefes almam gerekti.

Ve, beni en iyi arkadaşımın aldatan aynı kişi karşımda duruyordu.

Yaptığım şeyi bıraktım, bir elimde damlayan sünger, diğer elimde sanki ölmüşüm gibi vücudumun yanında sallanıyordu.

Hareket edemiyordum, onun önümde olması gerçeği her şeyden daha çok canımı yakıyordu ve onunla paylaştığım tüm anıların bir slayt filmi gibi aklıma gelmesine engel olamıyordum.

İlk karşılaşmamızda, maçlarından birinde, kazandıktan sonra yanıma gelip beni tribünde görünce tam olarak konsantre olamadığını söylemişti; beni bir Meksikalıda öğle yemeğine götürdüğü ilk randevumuz ve üç gün üst üste ikimiz de gıda zehirlenmesi geçirdik ve günün çoğunu telefonda konuşmuştuk; ilk öpücüğümüz, o kadar tatlı ve özel ki yakın zamana kadar en güzel anılarım listesindeydi...

Bana ilk kez kız arkadaşı diye hitap etmişti...

Ve sonra onun ve Beth'in seviştiği görüntü ön plana çıktı, onunla ilgili tüm anılarımı bulanıklaştırdı ve göğsümün ortasında bir acı hissetmeme neden oldu.

Onu orada görmekten ne kadar etkilendiğimi fark etmemeyi dileyerek, sesimi bedenimde aradım.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedim süngerini su dolu kovaya atıp birkaç damlayı çıplak ayaklarıma sıçratarak.

Bana cevap verdiğinde gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Seni özledim." dedi basitçe.

Dayanamayıp alaycı bir kahkaha attım.

"Eminim sen... çok iyi arkadaşlıklar içindesin," dedim ona, arkamı dönüp ellerimi başıma koydum. Dan'ın bu sıralarda beni ziyarete gelmeyi planladığını nasıl unutmuştum? Tabii olanlardan sonra onu resim yaparken bile görmek istemediği çok açık bir şekilde anlaşılmıştı.

"Noah... Üzgünüm," dedi beni her şeyden çok sevdiğini binlerce kez söyleyen o kadifemsi sesle.

Gerçek olmamasını dileyerek başımı salladım. Dan'le yüzleşmeye hazır değildim, çünkü bir yanımda her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum, bir yanımda arkamı dönüp beni tutmasına, beni öpmesine ve beni ne kadar sevdiğini ve özlediğini söylemesine izin vermek istiyordum. En azından, önceki hayatımdan biriyle olmayı umutsuzca istiyordum, bir an için uçağa binmeden ve istemediğim bir hayatı yaşamak için şehirden ayrılmadan önce olduğum Noah Morgan olmak isteseydim. sahip olmak.

"Noah... Seni seviyorum" dedi ve onu arkamda hissettim. Benden çok kısa bir mesafe kalana kadar yaklaşmıştı.

Bu sözlerin kırık kalbime nasıl saplandığını hissederek arkamı döndüm.

"Bunu bana bir daha söyleme," dedim vurgulayarak ama onu bu kadar yakından görünce...

kahverengi gözlerinin yeşil beneklerini görmek; Hokey sopasıyla vurulduğunda yanağında oluşan yara izi ve ben dikiş atılırken yanında durmuştum, yaralanmaya veya kana karşı düşük toleransımdan daha histerikti. .

Dan'de gördüğüm her şey birçok anıyı canlandırdı...

şimdi beni dayanılmaz bir şekilde yaralayan anılar.

Gergin görünüyordu, bunun ona benden daha pahalıya mal olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Bunu sana söylüyorum çünkü gerçek bu, Noah," dedi ve gözlerini benden ayırmadan yüzümü ellerinin arasına aldı. Dokunuşunu hissetmek, uyanan anıların sıcaklığıyla ürpermeme neden oldu. Altı ay boyunca o çocuk benim için her şey demekti... o benim ilk aşkımdı ve hala onun için çok yoğun şeyler hissediyordum.

"Lütfen beni affet," diye tekrarladı parmakları yanaklarımı okşarken, "Sen gittiğinde dünyam başıma yıkıldı, ne yapacağımı, nasıl başa çıkacağımı bilemedim" diye devam ederken parmakları omuzlarıma indi. "Beni affetmelisin... Noah, lütfen bir şey söyle, beni affettiğini söylemene ihtiyacım var..."

Gözlerimi sımsıkı kapattım... Bu olmamalıydı.

O görüşme bir özürden başka bir şey olmamalıydı; Beni ziyaret etmek için uçak biletini alabilmesi için birlikte para biriktirmiştik, varlığı acı vermemeliydi ve yine de... onu tekrar görmek, eski hayatımdan bir şeye tekrar sahip olmak...

çok rahatlatıcı

Sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim. O kadar beklenmedikti ki, sıradan bir şey gibiydi, çünkü dudaklarını dudaklarımda hissetmek hayatımda yaygın bir şeydi, güzel ve gerekli bir şeydi, o uçağa bindiğim andan itibaren gitmek ve bir daha geri dönmek için yapmak istediğim bir şeydi. .

Elini boynuma koydu ve beni vücuduna çekti. Binlerce çelişkili duygudan o kadar şaşırılmış ve etkilenmişim ki, kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamadığım hissine kapılmışım.

"Lütfen öp beni Noah, öyle kalma," diye sordu sonra, dudaklarımı daha sıkı bastırarak. Onları ayırmamı sağladı ve dili ilk öpüştüğümüzden beri yaptığı gibi benimkini aradı... Vücudumun her yerinde bir sıcaklık hissettim ama... bir şeyler farklıydı... bir şeyler değişmişti, öyleydi. sanki bedenim daha güçlü bir tepki bekliyormuş gibi, damarlarım yanmıyorsa ısınmak istemiyormuş gibi, o an olmayan bir şey.

Sonra birisi dikkatimizi çekmek için bir ses çıkardı. Ayağımın dibinde duran su ve sabun kovanı sanki başıma atılmıştı. Geri bir adım attım ve bizi kimin böldüğünü görmek için dönmeden önce Dan bir anlığına yüzüne yansıyan neşeyi bana baktı.

Annem ve William yeni gelmişlerdi. Kafamdan geçen tüm çelişkili düşüncelere ve duygulara o kadar bağlıydım ki, onların geldiğini bile duymamışım.

Annem kaşlarını çatarak bize bakıyordu ama bir saniye sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Dan, seni görmek çok güzel!" dedi ve adam ona dönüp dostça sarıldı.

Sanki her şey yeniden normale dönmüştü, sanki Kanada'daki dairemdeydik ve annem bizim için pizza ve elinde bir filmle işten yeni dönmüştü.

Annem William'ı erkek arkadaşım olarak tanıtırken ve yüzünde bir gülümsemeye elini sıkarken sessizce izledim.

Annem tanışmaların sonunda sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana yan yan baktı.

William benim yerimde sessizce bana baktı ve Dan'e döndü.

"Birkaç gün geçirmek için mi geldin?" diye sordu.

"Bir hafta sonu, efendim," diye yanıtladı Dan dostça bir gülümsemeye.

William'ın ağzından çıkan bir sonraki sözden, sessizliğimin onu yanlış sonuçlara götürdüğünü tahmin ettim.

"Noah, Dan'in iki gün evde kalması sorun değil, arkadaşların hoş geldin, biliyorsun," dedi nazikçe.

Ben bir şey söyleyemedim annem de konuştu.

"Evet, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebilir ve son haftalarda neler yaptığınızı yakalayabilirsiniz," dedi.

Başımı sallamaya başladım, Dan ağzını açtığı anda biten her şey karşısında sersemlemiştim.

"Çok isterim Bay Leister, davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi tekrar William'ın elini sıkarak.

Bu yanıltı... Aptallık yapıyordum, Dan benim evimde kalamazdı, ben de kalamazdım. *yapmayı istedi* evimde ve ben gidemedim

beni tekrar öpmek, mümkün değil...

Farkına varmak istediğimde annem ve William çoktan içeri girmişlerdi ve kendimi yine Dan'le baş başa buldum.

Bana dokunmadan ya da beni öpmeden önce, o anda ne düşündüğümü söyledim.

"Dan kalamazsın. Kaşlarını

çattı ve yaklaştı.

-Hala kızgın olduğunu biliyorum ve beni affetmen uzun zaman alacak biliyorum ama izin ver bugünlerde seninle olayım Noah...

her ne ise, birlikte halledeceğiz, lütfen... sen benimsin, ben de seninim... unuttun mu?

Bu cümle kalbime bir bıçak gibi saplandı.

"En iyi arkadaşım ile ilişkiye girdiğin an senin olmayı bıraktım," dedim, onu tekrar görmenin ve önümüzdeki birkaç gün içinde ondan kalıcı olarak ayrılmak zorunda kalmanın acısının beni daha da perişan bırakacağını biliyordum. Ben zaten öyleydim - yani kalabilirsin, çünkü çoğunlukla William'ı ya da annemi incitmeyeceğim, ayrıca bana ne yaptığını öğrenmelerini istemiyorum ama sonrasında bu konuda tekrar bir şey bilmek istiyorum.

Annem, Dan'i tekrar aramızda görmekten heyecan duydu, bunun nedeni kesinlikle son birkaç haftadır çok moralim bozuktur. Annem tüm bu değişikliklerin benim hoşuma gitmediğini biliyordu ve erkek arkadaşımı başka bir ülkede bırakmanın onu asla affetmeyeceğim şeylerden biri olduğunu da biliyordu, benim gördüklerimi görmeme rağmen, belki de öyleydi. Dan'in gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onun orada olması tuhaftı, sanki tamamen farklı iki hayat ve aynı zamanda çok farklı iki Noah varmış gibiydi. İyi ve oldukça normal bir hayatı olan Kanada'dan Noah vardı, arkadaşlarıyla, bir erkek arkadaşıyla ve

benzinini ve cep telefonu faturasını ödemek için bir restoranda çalıştı ve sonra artık zengin bir evde yaşayan küskün ve neredeyse her zaman tatsız ve melankolik olan yeni Noah geldi, katılmaya gitti. ücretli kolej, yirmi bir yaşındaki üvey erkek kardeşiyle ilişki kurdu ve en sevdikleri eğlence toplum yasalarını çiğnemek ve başlarını belaya sokmak olan insanlarla hobnobu yaptı. Ve iki Noah aynı anda bir arada olamazlardı, neredeyse imkansızdı, çünkü eski hayatımdan ayrıldığımda, mutlu Noah, hayatı normal olan ve erkek arkadaşı onu her şeyden çok seven Noah, artık yok olmuştu.

Annem ona evi gezdirdikten ve Dan'ın misafir odasında kalabileceğini söyledikten sonra, "Burada uyuyabilirsin," dedim Dan'e. Ne yazık ki o oda benim odamla Nicholas'ın odasının olduğu koridorun sonundaydı. Bir önceki gece gerçekten sinirli bir şekilde taksiyle ayrıldığımdan beri ikincisi hakkında hiçbir şey duymamıştım. Hala kızgındım ve eski erkek arkadaşımın son birkaç kez birlikte olduğum adamın aynı koridorda uyumasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Ünlü biri gibi yaşıyorsun, Noah," dedi Dan, inanılmaz derecede geniş okyanus manzaralı odaya bakarak. "Buna nasıl alışıyorsun?"

Omuz silktim. Gerçek şu ki, o paradan etkilenebilecek bir insan değildi. Belki de bu yüzden yeni evimin herhangi bir arkadaşımın evinden veya benim evimden aşağı yukarı yirmi kat daha büyük olmasını yeterince umursamadım.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedim bir an sonra. Odaya girmemiştim bile, iki gün sonra sevmekten vazgeçip görmek zorunda kalacağım çocuğu izlerken kendimi toparlamaya çalışarak kapıda durmuştum.

Dan bana döndü ve sırada ne olacağını biliyordum. İstediginde çok ikna edici olabilirdi ve yaptığı şey için onu affettirmek için her yolu deneyeceğinden emindi, ama onun kanına kanmayacaktı.

ağlar; beni çok incitmişti ve onu evimden atamadığım ve bir güzel tokatlayamadığım için kendimden nefret ettim ama olay şu ki onu gördüğümünden beri nefes almak benim için daha az zordu. bilmediğim bir yerde hatta kendimi tanımamaktan biraz sakinleşmişim.

"Seni incittiğimi biliyorum, Noah," dedi, benim olduğum yere yaklaşıp.

Hala olduğum yerde kaldım - Ama seni seviyorum, seni hep sevdim ve sensiz hayatım gerçek bir felaket... seni gördüğümünden beri her şey yeniden anlam kazandı, bana gideceğini söylediğinde ben Başa çıkmak için kafamda bir plan oluşturmaya çalıştım ama işe yaramadı, Noah, Beth benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece bana seni hatırlattığı için ona yaslandım, her zaman birlikteydin, hatta birbirine benziyorsun nasılsın, biliyorum tam bir piçtim ama bizimkinin böyle bitmesine dayanamıyorum..." Gözlerimden akmaya çalışan yaşları kontrol etmeye çalışarak aşağı baktım... ağlamaya başlamayacaktı... Ağlamıyordum... Ağlamıyordum "Ve şimdi bize bak... bana bakamıyorsun bile."

Elleri yüzümü kavradı ve kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi.

"Lütfen beni affettiğini söyle," diye fısıldadı, dudakları neredeyse benimkilere yapışmıştı.

Ne dediğimi bile bilmiyorum ama dudakları beni tekrar öptü, ısrarla, duyguyla... ve ben de yapmasına izin verdim., *Tekrar...*Kontrol edemiyordum, sadece ihtiyacım olan bir şeydi; ama ağzıyla beni okşadığında bunun doğru olmadığını biliyordum, midemde garip bir his vardı, kendimi suçlu hissettim, çünkü çok önemli birini aldatıyordum... kendimi.

Birkaç saniye sonra ondan uzaklaştım.

"Bana yer vermene ihtiyacım var," diye ifade etmeyi başardım. Ve doğrudu, düşünmesi gerekiyordu, onu gözünün önünde bulundurmayı bırakması gerekiyordu.

"Tamam," dedi, yüzümdeki elini indirip bir adım geri çekilerek, "Yarın görüşürüz," diye ekledi.

Başımı salladım ve kapıyı kapattığında tekrar derin bir nefes alabildim.

Sabaha kadar yatıp uyumak niyetiyle odama doğru yürümeye başladım, düşünmem ve duygularımı bir düzene ve perspektife koymam gerekiyordu ama bedenim benim olmayan bir kapıda durdu ve önce durdu. Nicholas'ın kapısını çalıyordu.

Cevap verdi mi bilmiyorum ama bir ses duydum ve kapıyı açtım.

Odanın köşesindeki masasında bilgisayarının başında oturuyordu ve beni görür görmez laptop ekranını kapattı. Sandalyesi bana doğru döndü ve zihnim sanki bir sanat eseriymiş gibi anatomisinin her bir parçasını algıladı. Gömleksizdi ve gri eşofman giymişti. Bir ziyaretçi beklemediği açıktı, özellikle benim değil, sanırım o eve geldiğimden beri kapısını ilk kez çalmıştım ama bir parçam beni teselli aramaya yöneltmişti. üvey erkek kardeşim ve ben hala neden onun gibi birinin varlığıyla kendime işkence etmeye karar verdiğimi anlamaya çalışıyorduk.

Mavi gözleri, masasından kapıya kadar olan mesafeden benimkilere kilitlendi. Sanırım yüzümde bir şey gördü çünkü hemen kaşlarını çatı.

"Neyin var senin?" dedi, sanki ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi ayağa kalkıp temkinli bir şekilde yanıma yaklaştı. Anında ve neredeyse her zaman olduğu gibi, yalnız kaldığımızda, havada karşı konulamaz bir çekim yükseldi.

Bir parçam, Dan'in bu yanıtı bedenimden çıkaramayacağını görmekten memnundu ve aynı zamanda hem mutlu hem de gerçekten kafamın karışmasına engel olamadım.

Hiçbir şey söylemeden, yalnızca karanlık şeyler vaat eden o mavi gözlere sabitlenmiş gözlerimle ve hiç düşünmeden bir adım attım.

Elimi Nick'in ensesine koydum ve onu çaresizce öptüm.

İlk başta hareketsiz durdu, sanırım şaşırdı ama vücudunun tepkisi hemen oldu. Elleri beni belimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti ve çok geçmeden ağzı ve dili kontrolü ele aldı. Midemde binlerce kelebek hissettim, hatta o an hissettiklerimin yoğunluğundan midem bulandı. Vücudumdaki elleri bana oraya neden geldiğimi unutturdu ve çok geçmeden dudaklarının altında nefesim kesiliyor, nefesimi düzene sokmak ve tüm vücudumu ele geçiren titremeyi kontrol etmek için geri çekilmek zorunda kalıyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedi kulağıma aynı anda dişleri kulağımı kavradı ve iç çekmeme neden olacak şekilde çekti. Boynumu ve çenemi öpmeye başladığında ellerim sırtına yapıştı... ve tüm acı, kayıp ya da özlem duyguları kafamdan kayboldu.

Ama beni uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye ısrar etti sonra gözlerime bakarak.

Neden sorma gereği duydun? Neden beni öpüp en iyi becerilerinden biri olduğu açıkça belli olan şeyin keyfini çıkarmamı sağlamadı? Nicholas ne zamandan beri birinin onunla takılmak istediğini umursar oldu?

Sonra Dan aklıma geri geldi... ve hem Beth'i hem de onu seven biri tarafından aldatılmış olma hissi bana acı çektirmek için geri geldi ve ayrıca ikisini de sonsuza dek kaybettiğimi bilmenin acısı, çünkü ben değildim. onu affedebilecekti, bunu hak etmiyordu ama en kötüsü korkuydu... ondan uzak duracak kadar güçlü olamama korkusu.

Alnımı Nick'in çıplak omzuna yasladım ve kolları otomatik olarak beni kucakladı. Çok tuhaftı çünkü hiç benzer bir anı paylaşmamıştık. Bana sarılmasına ve yüzümü onun kine yaslamasına izin verdim.

göğüs. Harika kokuyordu, muhtemelen televizyonda mankenlerin kullandığı bir kolonya markası gibi ama hepsinden önemlisi, göğsünün ne kadar sıcak olduğunu ve sıcaklığın içimi nasıl ele geçirdiğini fark etmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu, çünkü ben donmuş hissettim...

Beni bunaltan duygular ve kalbimde hissettiğim acıyla donup kaldım.

-Kollarımda olmanı sevmiyorum demiyorum çiller, ama sana ne olduğunu bana söylemezsen, sanırım kendi sonuçlarımı çıkaracağım ve sonunda yanlış kişiye vuracağım. .

Yine de her şey beni gülümsetmeyi başardı.

Ondan uzaklaşmaya başladım ama beni kucağına alarak çalışma masasına çekti.

Yine çok tuhaf, tuhaf ve o kadar hoştu ki yine midemde bir ağrı hissettim.

-Lütfen bana diğer arabama bir şey yaptığın için burada olmadığını ve vicdan azabının seni içini kemirdiğini söyle; çünkü dünyadaki tüm öpücükler için bile değil...

Şaka yaptığını biliyordum ve beni nasıl güldürmeye çalıştığını görmek beni eğlendiriyordu. Sert ve keskin Nicholas Leister'in bu yönünü bilmiyordum ve oldukça hoşuma gitti.

Ben de ona neden odasına girdiğimi açıklamaya karar verdim, çünkü inanması zor olsa da, onunla takılmak ya da onun gibi bir şey planlarım arasında yoktu.

"Dan burada," dedim onu izleyerek. Gözlerinin ne dediğini anlaması bir saniye sürdü. Vücudu gergindi.

"Seni aldatan piç burada mı?" dedi bana inanamayarak bakarak "Nerede, Los Angeles'ta mı?"

Off...

Durumun ne kadar acıklı ve gülünç olduğunu bilerek, "Burada, evde," dedim.

Sanki ona bunun bir tür şaka olduğunu söylememi beklermiş gibi bir an bana baktı.

Kendimi açıklamak için acele ettim.

"Ben buraya taşınmadan önce ikimiz arasında bir uçak bileti aldık ama doğal olarak bana yaptıklarından ve ondan ayrıldıktan sonra gelmeyeceğini düşündüm ama şimdi Nicholas burada ve dünyam alt üst oldu." baş aşağı..." dedim ve ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladım.

Neden üvey kardeşime asla bilemeyeceğimi söylüyordum ama birine içimi dökmem gerekiyordu ve Nick başka bir şey düşünmemi sağlamada çok iyiydi.

Bana garip garip bakarak masasından bir sigara aldı ve ağzına koydu. Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Neden bana söylüyorsun?" dedi sonra aniden puroyu tütürerek. Şimdi gözlerinde o meşhur soğukluk vardı... beni çoğu zaman gözlemlediği, bizi birbirimize hakaret etmeye ve nefret etmeye iten o soğukluk. Nicholas'ın çok farklı iki yönü vardı ve birinin ne zaman diğerinin ortaya çıkacağını asla bilemezdi.

Kalbimde bir sızı hissettim.

Onun için hissettiklerimi, henüz anlamadığım şeyleri bir kenara bırakmaya çalıştım ve ona gerçekten ihtiyacım olan şeyi söyledim.

"Dan seni görür görmez kim olduğunu anlayacak," dedim ona, kendimi insanlardan korumak için her zaman yanımda taşıdığım kalkanı önüme koyarak, Dan geldiğinden beri kaybolmuş gibi görünen o kalkanı.

"Ona gönderdiğim fotoğraftan seni tanıyacak...
öpüştüğümüzde..." Sonunda bitirdim.

O öpücüğün başımı bu kadar çok ağrıatacağını kim düşünebilirdi? Nick'i öpmenin zihnimin ve bedenimin bir kısmının sadece tekrarlamak isteyeceğini bilseydim, baştan kaçınırdım.

Nicholas'ın gözleri benimkilere kilitlendi. Sigarayı masasının üzerindeki kül tablasına koydu ve bana küçümseyen gözlerle baktı.

"Nuh ne yapıyorsun?" Derin nefes

al.

"Sadece gitmesini ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmamasını istiyorum," dedim ona bunun doğru olduğunu, istediğimin bu olduğunu, bana verdiği acı ne olursa olsun, aldatan birini istemiyordum. benim yanımda

Nicholas'ın yüzü biraz rahatlamış gibiydi.

—Ama kendimi bunu başarabilecek durumda görmüyorum—gergin bir şekilde elimi alnıma kaldırdım—Beni açıkça onu affettirmeye geldi... İstiyorum...

"Ve ben burada devreye giriyorum?" diye sordu sonra.

Nereye gittiğimi anladığımı görünce başımı salladım.

"Yalnızca birkaç günlüğüne," dedim titrek bir sesle, "Devam ettiğimi, ilgilenmediğimi görürse... belki beni rahat bırakır."

Sigarayı ağzına götürerek başını salladı. Sigara içen insanlardan hiç hoşlanmasam da en seksisi ondaydı.

"Öyleyse onun önüne geçmeliyiz," diye tamamladı Nicholas.

Ondan istediğim şey yüzünden utandım... ve ikimizin öpüşürken bir fotoğrafını çekmeyi teklif ederek bu alanda bana zaten yardım etmiş olsa da, şimdi biraz tuhaftı, çünkü aslında birlikte olmuştuk. son birkaç gün içinde birkaç kez.

"Birlikte olduğumuzu düşünmesine izin ver," dedim, sandalyesinden kalkıp bana doğru yürürken geriliyordum.

"Neden suratını kırıp daha önce bitirmiyoruz?" dedi bir eliyle çenemi tutarak. Gözlerini yoğun bir şekilde benimkilere dikti, bana öfkeyle ve anlamlandıramadığım bir şeyler saklayarak baktı.

"Annem öğrenemez," dedim sonunda alçak bir mırıldanmayla.

Beni tutan eli tarafından kapana kısılmış hissettim ve aynı zamanda temasıyla gergindim. Parmaklarından biri alt dudağımı hafif okşayarak gezdirdi.

"Bana çok büyük bir borcun var," dedi kızgın bir ses tonuyla, dudaklarını aniden dudaklarıma koymadan önce. Beni sıcak değil sert öptü ve onu Dan'le karşılaştırmadan edemedim. Eski erkek arkadaşım şefkatli ve sevgi dolu ama kalbi bir hıyarken, Nicholas soğuk ve otoriterdi. Ne düşündüğünü hiç anlamadım mesela o an elleri bana değmedi bile sadece dudakları. Sonra arkasını döndü.

"Umarım bir aptal değilsindir ve o pisliğin seni tekrar ele geçirmesine izin verme."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü, masanın üzerindeki bir gömleği, arabanın anahtarlarını aldı ve Nick'le olan son temasımdan kurtulup kurtulamayacağımı anlamaya çalışarak beni orada bırakarak uzaklaştı.

NICK

Sinirlendim, daha çok... Nasıl olduğumu bilmiyordum çünkü hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Noah'ın bana ne yapıp ne yapmayacağını söylemesine nasıl izin verdiğimi bile anlamadım; Onunla istediğim gibi onunla olabilsem bile, çünkü onu görünce vücudumdaki her hücre aydınlandı, bu saçma maskaralıkta ona yardım etmeyi kabul etmem için yeterli sebep değildi ki kurtulabilsin. erkek arkadaşının

Lise saçmalıklarından çoktan kurtulmuştum ve dürüst olmak gerekirse her şey çok daha hızlı ve etkili bir şekilde çözülebilirdi: o pisliğin bacaklarını kırmak ve onu evimden atmak gibi mesela; Noah istediğini elde edecekti ve ben de çok mutlu olacaktım.

Arabama bindim, kapıyı çarptım ve Noah'ı evde o pislikle yalnız bırakacağımı düşünmeden durdum. Onu gördükten sonra aralarında bir şey olabileceğine inanmadım ve onları bir arada hayal etmenin nasıl hissettiğimi görmek beni gaza sertçe bastı ve dikkatli olmazsam kendi işkence hapishanem olacak yerden uzaklaşmama neden oldu.

Tanıştığımızdan beri her şey değişmişti. Birbirimize karşı hissettiğimiz o kırgınlık, beni çok karmaşık bir duruma sokan karşı konulamaz bir arzuya dönüşmüştü. Ne istediğimi bilmiyordum ama Noah ile herhangi bir ilişkiye başlamanın benim gibi biri için uygun olmadığından emindim. Bunu zaten doğrulamıştım; Noah kız arkadaş gibiydi, bu yüzden ben onunla çıkarken iki hatunla birlikte olduğum için bana kızmış ve beni orada öylece bırakarak çekip gitmişti. Bu beni rahatsız etmişti ve yanlış bir şey yaptığının farkında bile değildim. Kadınlarla ilişkim hiçbir zaman tek eşli olmamıştı, çeşitliliği severdim ve var gücümle bağlılıktan kaçardım. Hiçbir kadın benim ona vermeye istekli olduğumdan daha fazla ilgiyi hak etmiyordu ve bir kızın benim üzerimde herhangi bir kontrol sahibi olmasına asla izin vermem.

kararlar. İstedigimi ve istedigim kişiyle yaptım. Noah Morgan beni diğeri tüm kızlardan daha çok cezbetti, onu o kadar çok istedigimi itiraf etmeliydim ki ondan uzak durmak canımı yakıyordu; Zihnimde onun etrafında o kadar çok fantezi yaratılmıştı ki, onunla birlikteyken düşünce zincirimi kaybettim ve hareketlerimi bedenimin yönlendirmesine izin verdim. Noah ile her şey farklıydı ve tam da bu nedenle dikkatli olmam gerekiyordu.

Anna'nın evine geldiğimde arabayı park ettim. O gece sahilde bir parti vardı; Çok fazla olmayacaktık ama dikkatimi dağıtmaya ve Noah'yı düşünmeyi bırakmaya yetecek kadar olacaktık. Cep telefonumu aldım ve numarayı çevirdim.

"Ben yokum," dedim hattın diğeri ucundan Anna'nın sesi gelince. Saat zaten gece on birdi ve yaklaşık iki dakika sonra Anna evinden çıktı ve pek çok şey vaat eden bir gülümsemeyle arabama geldi. Yukarı çıktı ve ben bir şey söyleyemeden dudaklarını benimkilere yapıştırmıştı. Her zaman karakteristik bir tada sahip ruj sürdüm ve bundan hiç hoşlanmadım... şimdiye kadar. Ondan uzaklaştım ve arabayı vites taktım. Ruh halimi fark etmemiş gibiydi, daha çok çok iyi bir ruh halinde görünüyordu ve ben sahile doğru yürürken ileriye baktı.

"Dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu," dedi bana bir an sonra ve bakışlarını yüzüme sabitlediğini fark ettim. Yola doğru bakmaya devam ettim, "Çok meşguldüm," diye biraz sert cevap verdim. Noah'ın eski sevgilisiyle aynı koridorda yattığını aklımdan çıkaramıyordum.

Anna, "Bugün iyi vakit geçireceğiz," dedi ve yanına baktığımda çantasını açtığını ve orada yığılmış küçük şeffaf paketleri bana gösterdiğini gördüm. Yüzlerce renkli hap, ruj, makyaj malzemesi ve teyzelerin çantalarında taşıdıkları diğeri şeylere karıştı.

Dosdoğru karşıya bakarak başımı salladım ve kendimi bok gibi hissetmekten vazgeçebilmek için uyuşturucu almaya değip değmeyeceğini merak ettim. Muhtemelen hayır, ama bunu on sekiz yaşından beri o kadar çok yapmıştı ki bu bir alışkanlık olmuştu. Öbür dünyadan hiç bir şey almadım, daha çok neredeyse her zaman

Bölgedeki en tanınmış iticilerden biri olan Anna'nın aksine, bir veya iki esrar içmeyi tercih ettim. Benim dünyamda büyümüş insanlar için bu çok normaldi. Gençken ve hesaplanamaz miktarda paranız varken... uyuşturucular, kadınlar ve partiler günün sırasıydı.

Sahile vardığımızda doğruca Lion'un olacağını bildiğim yere gittim. Jenna'nın hiçbir yerde olmaması beni şaşırttı ama Lion'u neredeyse etrafındaki diğerleri kadar sarhoş görünce epey büyük bir kavga etmiş olmaları gerektiğini düşündüm. Oraya vardığımda sırtına bir tokat attım ve bir bardak bira aldım.

"Başın belada mı dostum?" diye sordum bardağı ağzıma götürüp içindikilerin neredeyse tamamını hemen yutarak.

Lion ne içiyorsa onu bitirirken bana ters ters baktı.

"Kadınlardan nefret ediyorum," dedi bir an sonra. Çevresindeki birkaç kişi buna kızardı: -Onların her istediğini yapıyorsun ve asla tatmin olmuyorlar... ve en ufak bir hata yapıyorsun ve cehennem, seni cehenneme gönderiyorlar.

Gözlerimi devirmeden edemedim. Lion ve Jenna tartışarak, keserek, geri giderek ve sonra yeniden başlayarak yaşadılar. Bu konuşmayı daha önce duymuştum, bu yüzden fazla dikkat etmemiştim.

Bir civcivin üzerine atlaması hakkında bir şeyler ve o onu uzaklaştıramadan Jenna yüzüne sert bir tokat atıp fırtına gibi fırlamıştı.

Gözlerim Anna'yı aradı. Birkaç kişiyle konuşuyordu, muhtemelen gecenin tadını çıkarsınlar diye mallarını satın alacak olanlarla. Beyaz kumların üzerinde yanan iki şenlik ateşine baktım ve ateşin yanına oturmak için yürüdüm.

Oldukça depresyondaydım... kız kardeşimden ayrılarak Las Vegas'tan ayrıldığımdan beri kendimi biraz boş hissettim... hatta daha önce.

Bir şeyler eksikti, tüm bunların artık bir anlamı yokmuş gibi hissettim... partiler, insanlar... ve tüm bunları düşünürken aklıma Noah'ın yüzü geldi. Yaptığı şeylerin yarısını anlamamıştı ve geldiğinden beri bir şeyler değişmişti. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum.

Biri arkamdan bana sarıldı, boynumu öptü ve çok iyi bildiğim bir kolonyanın taze kokusunu getirdi.

Anna yanıma oturarak, "Seni özledim Nick," dedi.

Yanaklarının pembe olduğunu ve dudaklarının parlak ve çekici görüldüğünü fark ettim. Ona yaklaştım, bir elimi çıplak dizine koydum ve hoşuna gideceğini bildiğim şekilde tenini okşadım.

-Beni özlememelisin Anna -dedim ona koyu renkli gözlerine bakarak-Biz bir hiçiz.

Gözlerinin kısıldığını gördüm ama buna izin vermedi.

İkimiz de ilişkimizin nasıl olduğunu biliyorduk. Anna'nın benden özel muamele gördüğü doğrudu ama ilk andan itibaren bizim asla şu an olduğumuzdan daha fazlası olmayacağımızı biliyordu. Asla bir kadına ait olmayacaktım, bir daha beni incitmelerine asla izin vermeyecektim.

Dudakları benimkilere ulaştı ve onu gerçek arzudan çok alışkanlıktan öptüm. Bu beni rahatsız etti. Anna çok çekici ve çok güzel bir kızdı, aramızda her zaman herkesten daha fazla bir kimya vardı, ama o sefer hiçbir şey olmadı... ve bu beni sinirlendirdi.

Boşta kalan elimle boynunu tuttum ve öpücüğü derinleştirmesi için onu zorladım. Anna zeki bir kızdı, nelerden hoşlandığımı ve nasıl davranmasını istediğimi biliyordu. Elleri beni kendisine çekti, gömleğimden tuttu ve ateşin sıcaklığını ve bedenlerimizi hissederek birbirimize yapıştık... ama aradığım şey bu değildi.

Bir an sonra çekildim. Daha fazlasını isteyerek yanan gözlerle beni izledi.

"Arabaya gidelim mi?" diye sordu, elleri hala gömleğimden ayrılmadan. Onları ondan aldım ve ateşe dönmeden önce ittim.

"Bana haplarından birini ver," dedim yanan alevlerden gözlerimi ayırmadan.

Yanıma geçti ve bir saniye sonra avucumun içinde küçük bir hap vardı.

"Bu seni daha iyi bir ruh haline sokacak."

Başımı salladım ve ağzıma aldım ve zorluk çekmeden yuttum.

O gece sorunlarımın kaybolmasına izin verdim.

Sabah saat üçte eve geldim. Tüm vücudum ağrıyordu ve kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum. Noah'ın odasının önünden geçip aşağıdan süzülen ışığı gördüğümde, bedenimde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. Işık yanıyorsa, Nuh'un uyanık olduğu ve mutlaka yanında olacağı anlamına geliyordu. Hiç düşünmeden kapıyı açtım, artık çatımın altında uyuyan pislikten kurtulmaya hazırdım.

Noah'ın gevşemiş, uyuyan vücudunu gördüğümde durdum.

İnce beyaz bir çarşafın altına kıvrılmış, çeşitli tonlardaki saçları yanındaki yastığın üzerinde, gözleri kapalı ve sakindi. Komodinin üzerindeki ışık yanıyordu, loş ışığıyla o odadaki her şeyi aydınlatıyordu... ve Dan'den hiçbir iz yoktu.

Noah'tan binlerce sahne hayal ettiğim için bedenimde hâlâ dolaşan öfke dalgalarını sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

eski erkek arkadaşıyla aynı yatakta yatmak, uyumak dışında her şeyi yapmak.

Ama Noah karanlıktan korkuyordu, onu bu evde uyuduğu ilk gece keşfetmişti ve onu hatırladığımda içimde bir sıcaklık hissettim.

Uyumasını izledim, sakın görünüyordu ve nefesi düzenli ve sakindi. Uyuyan bir kızı izlemek için hiç durmadım ve büyüleyiciydi. Bir teoriyi test etmek isteyerek biraz daha yaklaştım.

Otomatik olarak ve ona daha yakın olduğum için kalbim anlamsız ve mantıksız bir şekilde atmaya başladı. Garip ve alışılmadık bir his tüm vücudumu kapladı ve aniden kendimi daha iyi hissettim...rahatsız ama daha iyi. Elim o yumuşak, dolgun, kiraz rengi dudakları okşama dürtüsüyle kaşındı. Tüm anatomim o bedenle temas halinde olmak istedi ve o zaman hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladım.

Anna'yla ya da başka bir kızla sevişmiş olmam fark etmezdi... o yatakta yatan kız için o anda hissettiklerim kadar yoğun hiçbir şey olmayacaktı.

NUH

O sabah her zamankinden daha erken uyandım. Yatağa girmemin nedeni çelişkili düşüncelerin kasırgasından mı yoksa o günün çok karmaşık geçeceğini bildiğimden mi bilmiyorum ama kalkıp gökyüzünün bulutlu olduğunu gördüğümde iyi bir şey olmadığını biliyordum. Nicholas'tan bir iyilik istemekten ve eski sevgilimin benim evimde kalmasına izin vermekten çıkacaktı. Görünüşe göre en sevdiğim yaz gardırobum olan mayo ve plaj elbisesini giyerken, kendi kendime akşam 7'ye kadar beklemem gerektiğini, sonra yeni işime başlayacağımı ve kolayca ortadan kaybolup kaçabileceğimi söyledim.

Ayrıca uykuya dalmadan çok önce bunun üzerine meditasyon yapabilmıştım ve benim için her şey demek olan kişiye karşı geriye kalan tek duygu öfke ve kırgınlıktı. Kızmıştım, onu görmek bile istemiyordum, üstelik beni öpmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. O an önümde olmadığı ve bende uyandırdığı anılar canlanmadığı için mi bilmiyorum ama o sabah yüzüne bile bakmak istemedim.

İyi bir fincan kahve içmek isteyerek mutfığa indim ve tamamen boş olduğunu gördüm. Saat oldukça erken olduğu için ben de çok şaşırmadım ve fırsat buldukça o büyük mutfakta sessizce ve tek başıma kahvaltı yaptım. Bitirdiğimde, yeni arabamla çok az kullandığım için bir gezintiye çıkmaya ve yeni iş yerimi de ziyaret etme fırsatı bulmaya karar verdim. Oraya sorunsuz bir şekilde nasıl gideceğimi bildiğimden emin olmak istedim, bu yüzden sabahın ilk saatlerinde kendimi Los Angeles sokaklarını doldurmaya adadım. İnsanlar o şehirdeki trafiğin çileden çıkardığı konusunda haklıydı. Bar'a varmam beklediğimden uzun sürdü ama en azından kaybolmadım. Bölgeyi birkaç kez dolaştıktan sonra sahile gitmeye karar verdim. Öğlen yaklaşırken sokaklar çoktan dolmaya başlamıştı ve kendimi eve gitmemek için bahaneler ararken buldum. Arabayı Santa Monica sahilinin yanına park ettim ve manzaraya ve limana hayran kaldım.

Buranın iyi bilindiğini biliyordum ve nedenini anladım. Restoranlar, mağazalar ve çocuklarla ya da arkadaşlarla böyle bir gün geçirmek için mükemmel bir eğlence parkıyla liman çok büyüktü. Sahilde sörf yapan birkaç adam olduğunu gördüm ve bir süre sonra güneşlenmek için kumların üzerine oturdum. Sahiller o kadar büyüktü ki denize ulaşmanız uzun zaman alıyordu. Sahilden geçen bir bisiklet yolu vardı ve insanlar kendi ipod'larından müzik dinlerken köpeklerini gezdiriyor veya koşuyorlardı. Yaşadığım yerden çok farklıydı. TNT'de bir filmde veya TV dizisinde olmak gibiydi.

Bir süre sonra, daha fazla oyalayamayacağımı anladığımda, tam gitmek için ayağa kalktığım sırada, tanıdık bir sima, yüzünde bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı.

O gece beni yarışlara götüren çocuk, "Nick'in küçük kız kardeşi burada ne yapıyorsun?" dedi: Mario.

"Merhaba Mario," dedim ona, güneş tam bize vurduğu için elimi siperlik şeklinde koyarak.

Mario yakışıklı, Latin ve çok seksi bir çocuktur. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren onu oldukça sevdim ve bana iyi hisler verdi.

"Leister ailesinden bıktınız mı?" dedi eğlenerek gülümseyerek.

Bembeyaz dişleri ve onu görür görmez yayılan bir gülümsemesi vardı. Spor kıyafetler giymişti ve terliydi; koştuğu belliydi.

"Hayal bile edemezsin," dedim, Dan ve Nicholas'la yaşanan tüm dramayı hatırlayarak.

"Kardeşine laf atmakta çok iyiyim, buluşup birlikte yapabiliriz, ne dersin?" dedi ve ben de ona gülmekten kendimi alamadım. Benden hoşlandığını biliyordum ve ayrıca o gece bana karşı çok iyiydi ve komikti...

—İstersen gezinti yolunun yanındaki 48 numaralı bara uğrayabilirsin, ben bugün orada çalışmaya başlıyorum ve ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoksa, tanıdık bir yüze başvurmaktan zarar gelmez. yapmamı istemek

Mario güldü.

—Gününüzü kolaylaştırmak için yanında olacağım, ne dersiniz?

"Mükemmel, akşam görüşürüz," diye yanıtladım.

Zaten oldukça geç olmuştu, evden çıkıp beni evde bekleyenlerle yüzleşmem gerekiyordu.

Koşmaya devam etmeden önce Mario yanıma geldi ve kısacık bir okşamayla yanağıma dokundu. Şaşırdım ama çok da önemsemedim. O şehirde başka bir arkadaşın olması güzel olurdu. Kısa bir süre sonra arabaya bindim ve eve sürdüm. Yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum. Şaşırtıcı olan, Dan'i görmek değil, Nicholas'ı tekrar görmek üzere olmamdı. Her seferinde birbirimize daha da yaklaştık ve her karşılaşmamız o kadar yoğunlu ki canımı bile acıtiyordu.

Az konuştuk, üstelik birbirimizi tanıdığımızı bile söyleyemedik ama aynı odada olduğumuzda var olan cinsel çekim o kadar yoğunlu ki, onu görmezden gelip normal davranmam zordu. Erkek arkadaşım gibi davranmasını söylediğimde ondan ne istediğimi biliyordum ve bu nedenle eve gitmek için gergin bir şekilde tırnaklarımı yemeye ve parmaklarımı direksiyona vurmaya devam ettim.

Arabayı park ettiğimde Nick'in 4x4'ünün park edilmediğini gördüm.

Biraz rahatladım ve duygularım yerini Dan'i tekrar görmek zorunda kaldığım için tiksintiye bıraktı.

Eve girdiğimde doğruca merdivenlere yöneldim ama yukarı çıkarken Dan beni alt kattan aradı. Bir an öylece durdum, sonra tekrar ona döndüm. o acı verici duygu

onu görünce sandığın içinde yeniden belirdi ama bu sefer ona bir küskünlük ve merdivenlerin ortasında patlamasına izin veremeyeceğini bildiği bir öfke eşlik ediyordu.

"Neredeydin? Seni bekliyordum" dedi merdivenlerde yanıma gelerek.

Saçları darmadağınıktı ve kahverengi gözleri yoğun bir incelemeyle bana bakıyordu.

"Yürüyüşe  ıktım, düşüncelerimi temizlemem gerekiyordu" dedim ve ona sırtımı dönüp odama gelene kadar merdivenlerden yukarı  ıktım.

Beni takip ettiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu, bu yüzden odama girip onunla yüzleşmek için döndüğümde onu orada görmek şaşırtıcı değildi.

"Gitmeni istiyorum," dedim kendime ne söylediğim hakkında fazla düşünmeye zaman tanımadan.

Yüzü düştü ve bana doğru bir adım attı. Hemen geri çekildim. Güvenli bir mesafede durması için ona ihtiyacım vardı. Bana bir daha dokunursa kendimi kaybedecektim; Onu boynuzladıkdan sonra onu öpmeme izin veren dünkü kız gitmişti, zayıftı ve beni asla affetmeyecekti ama bu iş bitmişti.

"Noah, sana binlerce kez  zg n olduğumu söyledim," dedi bana tiksinti ve şaşkınlıkla bakarak.

"Peki tam olarak ne hissediyorsun?" dedim farkında bile olmadan sesimi yükselterek, "en iyi arkadaşımla ilişkiye girdiğin için mi yoksa ayrıldıktan    gün sonra beni aldattığın için mi?"

Ona doğru bir adım attım. Karşımda olması her geçen saniye beni daha da sinirlendiriyordu.

"Yoksa beni defalarca aldattın mı?" dedim elimle göğsünü ona vererek. Onu odamdan kovmak, itmek, onun bana yaptığı gibi incitmek istiyordum. "Yoksa ben o kadar salak mıydım ki biri senin fotoğrafını çekiyordu da sen farketmedin mi?" diye bağırdım, iterek. o.

Onu tekrar itmeye çalıştığımda eli benimkini yakaladı. Bakışları artık buz gibiydi ve sinirliydi. *O? Kızgındı?* Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu, aklımı kaçırmış olmasaydım neredeyse gülecektim.

"Peki ya sen?" diye bağırdı, öne doğru bir adım atarak boyuyla beni korkuttu. Aniden çıkışına şaşırarak bir adım geri çekildim, "Kardeşinle birlikte olmuşsun," diye neredeyse bağırarak serbest bıraktı.

Annemin ya da William'ın duymuş olmasından korkarak hemen gözlerim kapıya kaydı.

"Kimse yok Noah, gittiler," dedi bana doğru bir adım atıp omuzlarımdan sıkıca tutarak, "Beni de kandırdın!"

Beni şiddetle tuttuğunu, canımı yaktığını görmekten korkarak bırakmaya çalıştım.

Kendimi ondan ayırmak için nafile bir çabayla onu ellerimle göğsünden ittiğimden çekinmeden, "O pislik bugün onunla birlikte olduğunu bana çok açık bir şekilde gösterdi," dedi.

"Bırak beni!" diye bağırdım, az önce bana söylediklerini düşünmeden duramıyordum.

Sonra beni omuzlarımdan sarstı.

"Sen benimsin, anlıyor musun?" diye bağırdı artık beni korkutmaya başlayarak.

Kağıtlarını kaybetmişti ve nedenini tam olarak biliyordu. Dan, iğrenç derecede yüzeysel ve sahiplenici bir adamdı. hiç umursamadım ki ben

Sadece onun için istiyordum, üstelik bunu iyi bir şey olarak görüyordum... şimdiye kadar. Ayrıca neden bu kadar sinirlendiğini de biliyordu. Söylediği doğruysa ve Nicholas'la konuşuyorsa, ne tür bir insanla rekabet ettiğini görmek bile onu kızdırmış olmalı. Nicholas, onu görür görmez dikkatinizi çeken bir adamdı ve yanındaki Dan ayakkabısının tabanına bile ulaşmamıştı.

"Ben kimseye ait değilim, bırak gideyim!" diye bağırdım, artık kimsenin beni duyamayacağını bildiğim için çığlıklar atarak içimi boşalttım.

"Artık paralı bir pislik için beni terk etmen için seni çok uzun zamandır bekliyordum," diye bağırdı, beni daha çok sarsarak. Dişlerim takırdadı ve parmaklarının tenime değdiği yerlerim ağrıyordu. "Yoksa bu yüzden mi?" dedi, durup kara, bu dünyaya ait olmayan gözlerini korkuyla benimkilere dikerek. "Çünkü bu yüzden mi?" paranın mı?" ?!

Çünkü zengin mi?!

Duyduklarıma inanamadım. Ağzından çıkan her kelime kalbime saplandı ve her bakışı canımı yaktı.

"Sonunda Beth haklı çıkacak..." dedi bana nefretle bakarak "Sen de tıpkı annen gibi bir fahişeden başka bir şey değilsin!"

Bunu söylediğini duyunca bir an duraksadım. Ama toparlandım ve kıpırdanmaya başladım.

"Bırak beni!" diye bağırdım, eğer onu bırakmazsam her an gözlerimden yaşların akacağını biliyordum.

Sonra biri odama girdi ve bir saniye sonra ellerinin ve tenimdeki parmaklarının gücünden kurtuldum. Gözlerim odamda olup bitenleri takip ederken yatağa oturuncaya kadar geri yürüdüm.

Nicholas ortaya çıkmış ve Dan'i boynundan yakalamıştı. Onu o kadar sert sıkıyordu ki Dan kıpkırmızı olmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı. Odanın duvarına yaslanmışım ve Nicholas o kadar aklını kaçırmıştı ki ona durması için bağırmaya başladığımda beni dinlemedi bile.

Boynundaki damarlar o kadar sert zonkluyordu ki, boynunda göze çarparak ona korkutucu bir görünüm veriyorlardı.

Oraya gittim ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. Durmasaydı, onu öldürecekti.

"Dur!" diye bağırdım, ellerini direnmeyi bırakmış olan Dan'in boynundan kurtarmaya çalışırken.

Nicholas beni dinlemiyordu, yaptığı şeye dalmıştı.

Hiç böyle bir şey görmemiştim... evet, bir kez ve bu çok uzun zaman önceydi. Midemin nasıl bulandığını ve dehşetin tüm bedenimi nasıl ele geçirdiğini hissettim.

Bir şey yapmazsam sonunda onu öldüreceğimi biliyordum. Ardından kollarımı boynuna dolayıp sırtına atladım. Bu onu transından çıkarmış gibiydi ve geri adım atarak nefesi kesilerek yere düşen Dan'i serbest bıraktı.

Tüm vücudumun yukarıdan aşağıya nasıl titrediğini hissettiğimde iç çektim. Nicholas'ın elleri beni tuttu ve sırtından çekti. Bana döndü ve beni tanımamış gibi yüzüme baktı.

Gözlerini benden ayırmadan cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"Kalk ve ablamın odasındaki pisliği evimden çıkar," dedi gözünü bile kırpmadan.

Dan ayağa kalkmaya başlamıştı ve şimdi Nicholas'a hem nefretle hem de korkuyla bakıyordu.

Nick onun arkasına baktığını görünce döndü ve Dan'e baktı.

"Seni öldürmeden önce bu evden defol."

Bunu deyip arkasına bakmadan odamdan çıktı.

O olaydan sonra odamda ceketli ve kravatlı bir adam belirdi. Kim olduğunu bilmiyordum ama onu ara sıra William'ın ofisinde ya da kapıdaki nöbetçi kulübesinde gördüğüm için tanıdık geliyordu. Geldiğinde, Dan'e odasına kadar eşlik etti ve eşyalarını toplamasını söyledi. Yarım saat sonra bir taksiye binip hava alanına gitmişti. Dan bir daha benimle konuşmadı, yüzüme bile bakmadı ve bana kızdığından mı yoksa odamda beliren korumadan korktuğundan mı, bilmiyorum. ikisi de yüzünden O gittiğinde midemde bir boşluk ama aynı zamanda bir rahatlama hissettim. Tekrar rahat nefes alabilmek gibiydi ve veda etmek zorunda kalmadan ayrıldığı için minnettardım. Odamda yaptıkları ve söyledikleri, onun hakkında her zaman inandığım ama aşık olduğum için aklımın bir köşesinde sakladığım şeyi doğruladı; Yine de ikinci kez düşündüğümüz gibi bitirirsek aramızdaki şeyin aşk olamayacağını düşündüm. Dan beni hiçbir zaman istememişti, o sadece arkadaşların önünde gösteriş yapmak için bir tür ganimet olmuştu ve ben gider gitmez doğruca yeni bir fethi gitti, bu sefer bir arkadaşım.

Gerçek şu ki, Beth'in böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum, oysa en iyi arkadaş görüntüsünün ardında her zaman bir kin ya da kıskançlık saklıydı. Her zaman benim sahip olduğum şeyi istemişti; annemle olan ilişkiyi kıskanmıştı, voleybol takımının kaptanı olmak istiyordu, erkek arkadaşımı istiyordu ve üstelik Los Angeles'a bir milyonerin evine taşınacağımı öğrendiğinde Sanırım tüm öfkesi bir anda olabilecek en kötü şekilde patladı ve erkek arkadaşımın birlikteliğinin diğer her şeyin önemini yitirdiğini düşünmüş olmalı.

Dan gider gitmez Nicholas ayrıldı. Benimle konuşmadı, nereye gittiğini söylemedi ve sanırım buna hakkı yoktu.

ona bunu sor Sanırım müdahale ettiği için ona teşekkür etmeliydim ama görgü kurallarında çok ileri gitmişti. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim ve neredeyse birbirimizi gördüğümüz andan beri kavga ediyorduk. Yarışlarda bile kontrolü bu kadar kaybetmemiştim ve bu beni düşündürdü. Onun bu tarafını sevmiyordum, dahası beni korkuttu, şiddeti sevmiyordum ve ondan çok fazla şey geldiğini görmüştüm.

Herkes gittikten sonra odama gittim ve evde yalnızdım.

Annemin nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onu aradım ve Dan'in gitmesi gerektiğini söyledim.

Hesaba katmadığı şey, adamın William'ı aramış olmasıydı. Ona tek söylediği, Nick'le bir olay olduğu ve Dan'in ayrılmaya karar verdiğiydi. Ben üstümü çıkarıp suyu açarken annem telefonda bana binlerce soru sordu, rahatlatıcı bir banyo yapabildim.

-Ben iyiyim anne-ona sekizinci kez söyledim-Şimdi işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor, bu akşam geldiğimde görüşürüz.

Annem benimle vedalaştı ve uzun bir banyodan sonra işe gitmek için arabaya bindim.

Hermetik kapılar beni yola çıkarmak için açıldığında takım elbiseli adam arabama yaklaştı. Hemen camı indirdim.

"Afedersiniz bayan, ama daha önce kendimi tanıtamadım," dedi kibarca, "Ben Steve ve bu evin ve Leister ailesinin güvenliğinden ben sorumluyum," dedi bana ciddi bir şekilde bakarak. . "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, ben oradayım." burada dışarıda veya içeride, girişin yanındaki ofisimde.

Biraz şaşkınca başımı salladım.

Bayan Leister benden, evden ayrılmaya karar verirsiniz ve olanlardan sonra nereye isterseniz size eşlik etmek için nereye gideceğinizi sormamı istedi.

Bu gerekli değildi.

"İyi olacağım, ama teşekkürler," dedim varlığından biraz çekinerek.
"Ben işe gidiyorum, akşam gelirim."

Steve bana biraz rahatsız bir şekilde baktı.

"Seninle gelmemi istemiyor musun?" diye

sordu bana. Tanrım hayır.

"Merak etme gideceğim yer çok uzak değil ama bir sorun olursa seni ararım." dedim sakın kalmaya çalışarak.

"Telefonunu bana bırakırsan, numaramı günlüğüne kaydedebilirim" dedi ben çoktan ayrılmayı planlarken.

Numarasının bende olmadığını ve kullanmayı düşünmediğini anladığını görünce biraz kızardım. İstifa ettim ona telefonumu verdim.

Kaydetti ve birkaç saniye sonra benden dikkatli olmamı istedi.
Başımı salladım ve gitmeme izin verdiği için ona teşekkür ettim.

Bar 48'e vardığımda arabayı girişe park edip içeri girdim. Oldukça güzel bir yerdi, duvarlarda rock şarkıcılarının resimleri vardı ve köşede birkaç grubun çalacağını tahmin ettiğim bir platform vardı. Her yere dağılmış siyah koltuklu masalar ve arkasında alkollü içeceklerin olduğu büyük bir bar vardı. İçeri girer girmez tombul bir kadın ne istediğimi sordu. Ona adımlı söyledim ve o zaman yeni garson olduğumu anladı.

"Hepimizin üstünü değiştirelim, birazdan sana bir gömlek vereceğim," dedi, arka kapıyı gösterdi ve orada küçük bir soyunma odası vardı.

— Geldiğinizde oturma açmanız gerekecek ve ayrılırken, sanırım 21 yaşında değilsiniz, bu nedenle yemek servisinden ve siparişleri toplamaktan sorumlu olacaksınız.

Biri sizden alkollü içki isterse, bana veya iş arkadaşlarınızdan birine söyleyin.

Yapmam gereken her şeyi açıklarken başımı salladım ki bu temelde eski işimde yaptıklarımın aynısıydı. Beni gece altıdan dokuzaya kadar olan vardiyamda benimle birlikte çalışacak diğer üç garson kızla tanıştırdı. Çok uzun değildi, bu yüzden eve çok geç kalmayacaktı. İş iyiydi ve birkaç saatliğine dikkatimi dağıtacak bir şeyler yaptığım için minnettardım. Hemen işe gittim, sipariş aldım ve müşterilere hizmet verdim. Dört saat uçup gitti ve vardiyamın bitmesine sadece on dakika kaldığında, Mario kapıda belirdi.

Geleceğini tamamen unutmuş olsam da ona gülümsedim.

Ortasında 48 numara olan siyah bir gömlek ve beline bağlanan beyaz bir önlükten oluşan üniformama bakarak "Seni iyi görüyorum" dedi.

"Teşekkür ederim, sana bir şey ısmarlayabilir miyim?" dedim onu bara oturmaya davet ederek.

"JB'ye ne dersin?" diye sordu ve ben de suratımı buruşturdum.

"Alkollü içki servisi yapamam ama partnerime sorarım" dedim ama hemen bileğini tuttu.

—Merak etme, senin ne kadar genç olduğunu unutmuşum, bana bir Coca Cola versen nasıl olur?—diye sordu dostça gülümseyerek.

Ona geri verirken başımı salladım ve ona verdiğimde eğleniyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

"Neden gülüyorsun?" dedim kızardığımı hissederek.

Kafasını salladı.

"İhtiyacın olmadığını gayet iyi bildiğimiz halde neden garsonluk yaptığını merak ediyordum."

"Eşyalarımın parasını ödemelerini sevmiyorum, kendim yapmayı seviyorum" diye cevapladım birinin bana ihtiyacı olur diye arkasına bakarken. Görünüşe göre biraz sohbet edebilirdim.

"Aynı şey benim de başıma geliyor," dedi ve onun da garson olarak çalıştığını hatırladım, sadece tanıştığımız William'ın partisi gibi birinci sınıf etkinliklerde.

Mario'yu sevdim, iyi biriydi ve iyi bir çocuğa benziyordu.

"Ne zaman bitiriyorsun?" diye sordu bir an sonra. Saate

baktım.

"Pekala... şimdi," dedim kolasını alıp bardağı yıkarken.

—Sizi bir film izlemeye davet etsem ne düşünürsünüz?— dedi sonra, beni biraz şaşırtarak.

Gerçek şu ki, o gün olanlardan sonra tek istediğim eve gidip yatmaktı. Mario'yu izle.

Yakışıklıydı, hoştu... Bana sorun çıkarmayacak, eski erkek arkadaşım ya da üvey kardeşim olmayan biriyle çıkmak güzel olurdu...

—Tamam ama bugün yapamam—ona söyledim ve gözlerini kısıp bana gülümsediğini gördüm— Sadece uzun bir gün oldu ama çalışmadığım bir hafta sonu gidebiliriz...

"Tamam ama sözüne güveniyorum.

Ondan beni beklemesini istedim, en azından birlikte çıkabilmemiz için kıyafetlerimi değiştirmem bir saniye sürdü.

Giriş yapıp üzerimi değiştirdikten sonra kapıya yönelirken, bardan çıkarken gözlerime takılan ilk şey Nicholas'ın arabasıydı ve ardından kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, besbelli beni bekliyordu.

Arkadaşıımı görünce gözleri kısıldı. Mario'ya

döndüm.

"Bence burada vedalaşsak daha iyi olur," dedim ve kısık gözlerle Nicholas'a bakmaya devam etti.

"Evet, en iyisi bu olacak" dedi ve sonra bana dönerek beni şaşırtarak yanağımdan öptü.

Kızardım ve gidişini izledim. Sonra, bir dakika sonra köşeyi dönüp gözden kaybolan Mario'yu çenesini kenetleyerek takip eden Nick'e döndüm.

Ona yaklaştım ve otomatik olarak kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Merhaba," dedim onun önüne geldiğimde. Onu görmek bana olanları hatırlattı. Her şey sanki birden başıma gelmiş gibi üstüme çöktü ve hissettiğim acı ve korkuyla bedenimin sarsıldığını hissettim.

Yüzü rahatladı ve gözleri benimkilerle buluştu.

-İyi misin?

Bu soru beklenmiyordu. Bu ilerleme kaydettiğimiz anlamına geliyordu, çünkü Nicholas'ın beni umursayacağını asla düşünemezdim.

"Evet, ama senin sayende hayır," dedim, bunun beni başka bir kavgaya sürükleyeceğini bildiğim halde savunmaya geçmekten de kendimi alamayarak, o mavi gözler dikkatimi fazlasıyla dağıttı.

Gözleri inanamayarak bana baktı.

"Kızgın mısın?" diye sordu inanamayarak.

"Tabii ki, neredeyse onu öldürüyordun!" dedim, ciğerlerinden havanın nasıl kaçtığını ve hiçbir şey yapamayacağını gördüğümde duyduğum korkuyu hissederek... tıpkı o zaman olduğu gibi...— Sana neler oluyor bilmiyorum ama her şey şiddetle çözülmez, arkadaşların bunu komik ya da harika bulacaktır, ama bu senin ne kadar olgunlaşmamış olduğunu gösterir.

Gözleri soğudu.

-Sana şu anda konuşmayı kesmeni tavsiye ediyorum - dedi bana yaklaşarak ve inanılmaz vücuduyla beni korkutarak - Olgunlaşmamışlıktan bahsetmeye en az uygun olan sensin; Dün eski sevgilinden kurtulmak için erkek arkadaşın gibi davranmamı istediğini hatırlatabilir miyim? Seni inciten ve sana fahişe olduğunu söyleyen kişi mi? Senin sorunun ne?

Haklıydı... Ona sormuştum ve Dan ile olan ilişkiyi başından beri kesememişti. Beni öpmesi şöyle dursun, onun evde kalmasına asla izin vermemeliydim... bu her şeyi karmaşıklaştırmıştı ve Nicholas'tan işlerime karışmasını istemem daha da fazlaydı.

Suçluluk ve pişmanlıkla midemin bulandığını hissettim. Zayıftım, aptaldım ve üstelik işler karmaşıklaştığında bana yardım etmeye çalışan tek kişiye bağırdım.

Gözlerimin dolduğunu hissederek bir adım geri gittim. Henüz bir kez bile ağlamamıştı ve onun önünde başlamayacaktı.

"Özür dilerim..." dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Yüzü gevşedi ve sanki aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalışır gibi bakışları bana baktı. Sonra elini uzattı ve kolumdan tutarak beni kendisine çekti. Aniden kollarının arasında kaldım ve başım göğsüne yaslandı. Elleri belime gitti ve parmaklarından biri gömleğimle pantolonum arasındaki çıplak teni okşadı.

Üzüntü ve pişmanlık yerini arzuya bıraktı. Parmakları sırtımı okşadı ve tüylerimi diken diken eden bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Kalbim güm güm atıyordu, tek hissettiğim onun derisinin benimkine değmesi ve kendine özgü pahalı kolonya ve Nicholas kokusuydu.

Sonra bir an için beni itti ve sağ eli boynumdan tutup başımı onunkine doğru yönlendirdi.

"Karşı konulamazsın," dedi ve sonra dudaklarımı tuttu. Sözleri, bir saniye sonra tüm vücudumu saran bir mide krampına neden oldu. Dili ağzıma girdi ve vücudunun her yaptığı gibi, hareketleri ve her okşayışı beni neredeyse oyunun dışında bıraktı. Nicholas beni öptüğünde, onun tarafından öpülmesine izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Ellerim saçlarını sarmak için yukarı çıktı. Elleri her yerimi okşadı. Nefeslerimiz hızlandı ve herkesin bizi izleyebileceği halka açık bir otoparkta olduğumuzu bilmek umurumda bile değildi.

Ama sonra bir telefon çalmaya başladı. Nick'in vücudu dondu ve bir saniye sonra beni nazikçe ama kararlı bir şekilde itti. Telefonu eline alıp aramayı cevaplarken gözleri ondan ayrıldı.

Nefesimi yavaşlatmaya ve vücudumun titremesini durdurmaya çalışarak ondan kurtulmaya çalışıyordum.

"Birazdan orada olacağım," dedi ve aynı zamanda bakışlarını benimkinden kaçırdı. Daha önceki Nicholas'ın geldiği gibi ortadan kaybolduğunu biliyordum. Geri adım attım.

Telefonu kapattığında cebine koydu ve bana baktı.

"Gitmem gerek, buradayım," dedi sakince. Vücudundan her türlü duygu belirtisi kaybolmuştu.

Sadece başımı salladım.

"Evde görüşürüz," diye ekledi mesafeli bir ses tonuyla.

Ona ne halt olduğunu anlamadım ama öfkenin tüm sistemimi ele geçirdiğini hissettim.

"Görüşürüz, Nicholas," dedim, arkamı dönüp arabama doğru ilerledim.

Gittiğini görmek için dönmedim bile; Bunu zaten o kadar çok kez yapmıştım ki neden zahmet edeyim... gerçi bu sefer beni beklediğimden daha fazla etkiledi.

Mümkün olduğunu düşünürdüm.

NICK

Ona çok kızmıştı; Sabah uyandığımda onu mutfakta göremeyince zaten moralim bozuktu. Teknik olarak birbirimizle zar zor konuştuğumuz için, onunla kahvaltı etmeye ya da kahvaltısını yaparken onu izlemeye alışmıştım. Dağınık görünüşü ve uykudan yarı kapalı gözleri açıklanamaz bir şekilde beni iyi bir ruh haline soktu ve o orada olmadığında hayal gücüm çılgına döndü. Eski sevgilisiyle birlikte olacağını hayal ettim ve sonra kızgınlık benim bile açıklayamadığım devasa bir öfkeye dönüştü; Neyse ki, birkaç dakika sonra ben kahvemi içerken, on sekiz yaşlarında, benden biraz daha kısa sarı saçlı, kahverengi gözlerinde rahatsız edici bir ifadeyle bir çocuk belirdi. tanınmaktan buz gibi bir nefret parıltısına dönüştü.

Çok fazla kelime alışverişinde bulunmadık, temelde Noah'ın yoluna devam ettiğini ve artık benimle olduğunu açıkça belirttim. Bir yanım ona söylemekten zevk alırken diğer yanım bunun yalan olmasına sinirlendi.

Dan, pek sabırlı bir adam olmadığını hemen fark etti ve sanırım çoğu insan gibi görünüşümden çekindi, çünkü hiçbir şey söylemedi; göze batan bir yarışmadan sonra mutfaktan çıkıp yukarı çıktı. Noah'ın yanında olmadığını bilmek moralimi biraz düzeltti ama sigara almak için dışarı çıktıktan sonra beklemediğim şey odasından gelen çığlıklar ve o piçin onu sallayıp aşağıladığını görmemdi. Bana karşı koyamamıştı ve onun yerine öfkesini ondan çıkarmıştı. O bir korkaktı. Mantıksız bir öfke beni ele geçirdi ve her şeyi kırmızı gördüm. Tek bildiğim, bir saniye kapıda gözlerimin gördüklerini algıladığım ve bir sonraki saniye Noah'ın beni Dan'den uzaklaştırmak için boğazıma bastırdığını biliyorum. O salak bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu ama sakinleşmem gerekiyordu. Onun önümde olması beni daha da sinirlendirmekten başka işe yaramadı ve ben de konuyu Steve'e bırakmaya karar verdim.

Dan'in gittiğinden emin olduğumda Noah ile karşılaşmak istemedim. Ona karşı beslediğim hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve öylece çekip gittim. Sörf tahtamı alıp sahile gittim. Deniz beni her zaman sakinleştirmişti, spor hayatımın bir parçasıydı, dalgaların tadını çıkarmak için her zaman zamanım vardı ve gençken birkaç önemli yarışmada ulusal olarak bile yarışmıştım. Sörf benim tutkumdu, kaçış yolumdu ve o gün dünyadaki her şeyden çok buna ihtiyacım vardı.

Noah ile ne yapacağımı bilmiyordum. Onu evde tutmak kanlı bir işkenceydi. Onu delice istiyordum ve onu her önümde gördüğümde hayal gücüm bulutların arasından uçup gidiyordu. Bir de dezavantajı vardı, babam öğrenirse beni öldürürdü. Yakında yirmi iki, Noah ise ancak on yedi olacaktı ve bu, kadınlarla yaptığım şeylerin herhangi bir liseli kıza uygun olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Saatler sonra giyinirken ve başımı kurularken, Noah'ın nasıl olduğunu öğrenmek için Steve'i aramaya karar verdim.

Hattın diğer ucundan Steve, "İşe gitti, efendim," dedi.

Ne oluyor be?

"Bir yere gitmesi gerekiyorsa ona eşlik etmeni söylemiştim," diye patladım sinirle, sesimin gereğinden fazla sert çıkması umrumda değildi. Dan'in ona neler yapabileceğini bilmiyordum ve yanılmıyorsam uçağı ertesi sabaha kadar kalkmadı.

"Bunu yapmayı teklif ettim efendim, ama annesi olduğu bahanesi işe yaramasa bile, ona eşlik etmeme izin vermek konusunda oldukça isteksizdi, ona sadece telefon numaramı verebildim, böylece beni arayabilecekti. Herhangi bir olay oldu."

İçimden küfürler savurdum. Bu kız neden bu kadar zordu?

"Çalıştığı barın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum bir an sonra.

"Hayır efendim, ama babanızı arayıp öğrenebilirim."

Havanın çoktan karardığını fark ettim.

"Ben kendim yaparım Steve, evde görüşürüz." Telefonu kapatıp babamı aradım.

San Francisco'da Rafaella'yla birlikteydim, babam orada bir şirket açmak istiyordu ve bu yüzden artık neredeyse her haftayı orada burada geçiriyordu. Yeni karısı çoğu zaman onunlaydı ve Noah ile benim aynı evde çok fazla boş vaktimiz oluyordu. Nerede çalıştığını öğrenip yeri tanıdıktan sonra önce eve gidip duş alıp giyindim. Kot pantolonumu iliklerken telefonum çaldı.

"Hey Nick, beni ne zaman almaya geleceksin?" Lanet olsun arayan Anna'ydı. Bugün onunla ve çocuklarla Lion'un evinde poker oynamak için buluşacağımı tamamen unutmuştum.

"Onda hazır ol," dedim sert bir ses tonuyla. Anna'ya iyi davranacak havamda değildim, aslında Noah'ı tekrar görmeyi o kadar çok istiyordum ki artık onunla konuşmaya tenezzül bile etmedim. Telefonu kapattım, bir tişört giydim, arabanın anahtarlarını aldım ve onu aramaya gittim. Garsonluk bir yana, neden çalışmak zorunda olduğunu da anlamıyordu.

Bar 48, birkaç grubun oynadığı ve arkadaşlarımla benim sık sık gittiğimiz bir kulüptü. Çekimler ve içki ortalıkta duruyordu, ödemede sorun yaşadığımdan değil ama Lion dahil birçok arkadaşım vardı ve ayrıca otoparkta ve hatta içeride çıkan kavgalarla tanınırdım. Müşteriler çok karışıktı ve Noah'ın şu anda orada çalışıyor olmasından hiç hoşlanmadım.

Annesinin söylediğine göre işten saat onda çıkmış, ben de oraya vardığımda arabayı park edip kapıya yaslanıp onu beklemeye başladım. Temel olarak, ona ne diyeceğimi ya da orada bulunmamı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, bu yüzden dışarı çıkmasını bekleyerek sigara içmeye devam ettim. O yaptığında, sigarayı düşürdüm ve fark ettim

Mario'yla birlikte ayrıldığını gördüğümde tüm vücudum nasıl gerildi. Orada garsonluk yapmasından hoşlanmamamın bir başka nedeni de buydu, Mario gibi aptallar her zaman tetikteydi.

Gider gitmez gözleri bana kilitlendi ve benim varlığıma tepki olarak tüm vücudunun nasıl gerildiğini görmekten gergin olduğunu biliyordum. Beni görmeden önce gülümsüyordu ve Mario ile rahat bir şekilde konuşuyordu ve beni görür görmez gülümsemesi yüzünden kayboldu. Bana o gülümsemelerden birini vermesini dileyerek, ona nasıl davrandığını kıskanıyordum.

Kafamdan neler geçiyordu?

Ona nasıl veda ettiğini gördüm ve vücudum onu yanağından nasıl öptüğünü görmek için gerilmişti. Köşede kaybolana kadar onu gözlerimle takip etmekten kendimi alamadım. Sonra bakışlarımı Noah'a çevirdim.

Saçları dağınık bir topuz yapılmıştı, kahvaltı için aşağı indiğinde giydiği gibi yorgun görünüyordu ama inanılmaz derecede güzeldi. Onun önündeyken kalbim hızla çarpıyordu ve vücudunun yaydığı çiçeksi kokuyu, neyle kıyaslayacağımı bilemediğim karakteristik bir şeyle birlikte hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedim, gözlerinde gerginlik ve korku olduğunu fark ederek, "İyi misin?" Bu iki kelime bütün öğleden sonra aklımdan çıkmıyordu. Eski sevgilisiyle olanlardan sonra onu yalnız bırakmak saçmalıktı ama o da bu durumlarda ne yapacağını bilmiyordu. Teselli etmeye alıştığım tek kız beş yaşındaydı ve dondurma topunu yere her düşürdüğünde ya da benim ayrıldığımı gördüğünde ağlardı.

Sonra Noah'ın gözleri benim yolumda parladı.

"Evet, ama senin sayende hayır," dedi bana, kızgın bir hareketle yüzünden gevşekçe düşen birkaç tutamı geri atarak. Birbirimize hakaret ederken bunu birkaç kez yapmıştı ve yaptığının farkında bile değil gibiydi.

Ona inanamayan gözlerle baktım.

"Kızgın mısın?"

Noah o kadar kafa karıştırıcıydı ki başımı ağrıttı. Delirmiş miydim yoksa onu piç eski erkek arkadaşının elinden kurtaran ben değil miydim?

Bal rengi gözlerine yansıyan korkuyla bana baktı.

"Tabii ki öyleyim, onu neredeyse öldürüyordun!" dedi ve onu savunduğumu bilmenin basit gerçeği o gün beni her şeyden daha çok kızdırdı. ne kadar olgunlaşmamış olduğunu gösteriyor," diye ekledi, tiradının yoğunluğundan yanakları pembeleşirken.

Ne olgun değildim? O kadın, sonunda kalan sabrımı da tüketecekti. Farkında olmadan ona doğru bir adım attım.

—Size şu anda konuşmayı kesmenizi tavsiye ediyorum; Olgunlaşmamışlık hakkında konuşmaya en az uygun kişi sensin -Birine yumruk atma dürtümü yatıştırmak için ona söyledim- Sana dün benden eski sevgilinden kurtulmak için erkek arkadaşın gibi davranmamı istediğini hatırlatıyor muyum? ? Seni inciten ve sana fahişe olduğunu söyleyen kişi mi? Senin sorunun ne?

Son sorum ağzımdan istediğimden daha büyük bir güçle çıktı ve onun geri çekildiğini ve gözlerinin nasıl da sulandığını görünce bu kadar aptal olduğum için kendime tokat atmak istedim. Noah'ı hiç ıslak gözlerle görmemiştim. Aramızda geçen onca şey arasında onun bir damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim ve o gözlerin ıslanmasına benim sebep olduğumu görmek var gücümle kendimi küçük görmeme neden olmuştu.

"Özür dilerim..." dedi fısıltıyla, gözlerini benden kaçırarak.

Sonra midemde bir düğüm hissettim. Noah'ın bana bağırmasını ya da eski sevgilisini aldatmak için beni kullanmasını kaldırabileceğimi fark ettim ama onun ağlamasına dayanamadım.

Ne yaptığımı bilmeden kollarımı iki yana açıp onu kendime doğru çektim.

Daha iyi hissetmesini sağlamak için kör bir girişimle onları etrafına sardım.

Sanırım ilk kez birine böyle sarılıyordum... ve bu çok tuhaf hissettirmişti. Sonra bu duygu yerini başka bir duyguya bıraktı, daha yoğun, daha karanlık bir duygu. Noah'ın vücudunu benimkinin üzerinde hissetmek en gizli arzularımı uyandırdı ve ellerinin sırtımı nasıl çevrelediğini görmek, ellerini bedenimde hissetmek... Farkında olmadan parmaklarım sırtının alt kısmını, açıkta kalan çıplak tenini okşadı. pamuk kadar yumuşak...

"Sen çok dayanılmazsın."

Vakit kaybetmeden ve yoğun bir cinsel arzuya kapılmadan sırtına yaslandım, elimi boynuna koydum ve var gücümle öptüm. O ana kadar, dilinin ürkek bir şekilde benimkini okşadığını hissedene kadar, o sabahtan beri istediğim şeyin bu olduğunu anlamamıştım ve buna sahip olmadığım gerçeği beni bir çıkmaza sokmuştu. Kötü bir ruh hali, çünkü Noah'la öpüşmek o kadar mükemmeldi ki bir tür uyuşturucuya dönüşmüştü... Vücudunu benimkine bastırdım, anatomimin her yerini, her kasımı, her uzuvumu, vücudumun her vuruşunu hissetmesini istiyordum. deli Yürek. Onu o kadar çok istiyordum ki tüm vücudum ağrıyordu...

Ve sonra bir telefon çaldı. Bunun benim olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı ve tüm bu duygu girdabının ortasında böylesine normal bir şey duymak o kadar beklenmedikti ki, kendimi temizleyip gerçeğe odaklanmak için Noah'ı uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Gözleri bana kayıp ve onu tekrar öpmek istememe neden olan koyu bir parıltıyla baktı, ama telefona çoktan cevap vermişti.

Hattın diğ er ucundan Anna'nın sesi bana "Nick, yirmi dakikadır seni bekliyorum. Neredesin?" dedi. Bu sesi duymak bir bardak soğuk su gibiydi. O ses güv endeydi, o ses benim hayatımdı, o ses hiçbir bağ, kontrolsüz duygu, bağımlılık, kontrol edemediğim hiçbir şey demek değildi.

Kafamı Noah'tan ayırdım ve net bir şekilde düşünürken derin bir nefes aldım. O ne halt ediyordu? Noah'la bu şekilde ilişki kurarak tüm kurallarımı çiğniyordum. O duyguları içimde istemiyordum, kimseyi onu sevdiğim gibi sevmek istemiyordum. Beni her şeyden çok sevmesi gereken tek kadına, ihtiyacım olduğunda beni terk etmeyi umursamayan kadına duyduğum koşulsuz sevgi gibi...

"Birazdan orada olacağım," dedim Anna'ya ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

Noah'a baktım ve gözlerinin eskisi kadar parlak olmadığını gördüm. Daha iyi.

"Gitmem gerek, buradayım," dedim sesimi sakın çıkarmaya çalışarak.

Başıyla onayladı ve bir an uzağ a baktı.

"Evde görüşürüz," dedim, benim çatım altında yaşamamasını, beni onun gibi baştan çıkarmamasını, ona karşı hissettiklerimi hissetmemiş olmayı dileyerek.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve bana alışkın olduğum bir şekilde baktı.

"Görüşürüz Nicholas," dedi bana sırtını dönerek.

Arabasına binip uzaklaştıktan çok sonrasına kadar gözlerimi ondan ayıramadım.

NUH

Nicholas'la son konuşmasının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Bütün bir hafta çalıştım ve ilk hafta eski sevgilim Dan'den hiç mesaj almamış olmam takdire şayandı. Barın otoparkında olanlardan sonra, Nick neredeyse aşağılayıcı bir şekilde benden kaçmıştı. Kalktığımda çoktan gitmişti ve saat on sularında işten döndüğünde annem onun kısa bir süre önce ayrıldığını bildirdi. Sanki birdenbire beni bir daha görmek istemiyor gibiydi ve en kötüsü, o yabancılaşmayı hiç hayal etmediğim şekilde yaşıyordum. Vücudum onu tekrar öpmemi, tekrar kollarına sarılmamı istedi ve aynı zamanda neyi yanlış yapmış olabileceğimi ya da bu kadar heyecan verici anları paylaştıktan sonra bana karşı neden bu kadar soğuk olduğunu düşünmek beni deli ediyordu.

Eve gideceğini biliyordum çünkü annem onu neredeyse her gün görüyordu, sadece ben yokken giderdi ya da Tanrı bilir ne yaptıktan onca saat sonra geri gelirdi. Bu yüzden o öğleden sonra, patronum bana Bar üç gün boyunca kapalı olduğu için o Cumartesi çalışmak zorunda olmadığımı söylediğinde, onunla kesin olarak görüşmeye karar verdim. Eve gelip gelmeyeceğini tam olarak bilmiyordu ve onu tekrar görmek isteyip istemediğinden tam olarak emin değildi. Bir yanım, ben oradayken bile ortadan kaybolmasına ya da beni başka bir kızın yerine koymasına hâlâ kırılmış ve kızgındı.

Zihnimde oluşan herhangi bir duygusal çatışmadan kaçmaya çalışarak mutfağa gittim, çünkü o gün salonda birlikte yemek yerken annem biraz film izleyecekti. . Kanada'dayken bunu neredeyse her gece yapardık ve taşındığımızdan beri birlikte neredeyse hiç vakit geçirmezdik. Annem iş gezilerinde veya alışverişte William'a eşlik edecek, hatta Leister Enterprises'ın her ay ev sahipliği yaptığı birçok etkinlik ve partinin düzenlenmesine yardım edecekti. Bu yüzden

o gece birlikte olacaktık. William geç saatlere kadar ofiste kalacaktı ve çalışmam gerekmediği gerçeğinden yararlanarak programlarımızı koordine etmiştik.

Akşam sekizi geçiyordu ve ben fırında patatesli fırında et yapmaya karar verdiğimde annem dokuz buçuktan önce gelmeyecekti. Yemek yapmayı severdim, profesyonel bir şef değildim ama oldukça iyi idare ettim. n kapının kapandığını hissettiğimde, teleshop'ta her zaman satmaya çalıştıkları patateslere benzer bir bıçakla patatesleri kesiyordum. Nicholas'ın gelişi beklentisiyle hemen gerildim. O mu bilmiyordum ama mutfağa yaklaşan birinin ağır ayak seslerini duyduğumda kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

Kapıdan bıçağımı kaldırdığım mutfak tezgahına kadar olan kısa mesafede gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de donup kaldık. Bakışları önce şaşkınlık, sonra kasıtlı bir kayıtsızlıktı. Gözlerim nasıl giyindiğini, düzgün bakımlı olduğunu, siyah bir takım elbise giydiğini, düğmeleri açık beyaz gömleğini ve özenle dağınık saçlarını nasıl çerevelediğini ve dizlerimi titreten o gözlerini çerevelediğini görmek için büyülendiğinden, bu tavırdan rahatsız olacak fazla zamanım olmadı. Nereden geldiğini bilmiyordum ama bir plaj partisinden olmadığı açıktı.

"alışıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu bir saniye sonra, ikimiz de, en azından ben, yedi uzun günün ardından birbirimizi yeniden görmenin etkisinden kurtulmuşken. Mutfaka girdi, yemek yaptığım masanın etrafını sararak mesafeli ve rahat bir havayla buzdolabına gitti.

"Bana izin verdiler," diye kekeledim, ona karşı hissettiğim inanılmaz çekimden hâlâ sersemlemiştim. Parmak uçlarım saçını daha da karıştırma ve düzgünce ütülenmiş gömleğini daha da dağıtma dürtüsüyle kaşındı.

"Senin adına sevindim," dedi kibarca.

Yani Şimdi gerçek kardeşler gibi mi davranacaktık?

"Neredeydin?" diye sordum bir an sonra bıçağı gereğinden biraz daha güçlü bir Şekilde dŐrken. Patates hızlı bir Şekilde dilimlendi ve yanlışlıkla tahtada bir iz bırakarak tahtaya metal bir tıklama yaptım.

"Bu taraftan," diye yanıtladı, arkamdan benimle konuşarak. Dnemezdim çünkü dnmeseydi ne kadar kızgın olduğumu anlardı. Nicholas'ın son birkaç gün içinde geliŐtirdiđi korkunç saplantının farkına varmasını istemiyordu. Arka tezgâha yaslanmış, bana baktığını ve benim arkamı dnemediğimi izlediğini bilmek sinirimi bozdu. Yoğun ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Sırtın yanmış," dedi.

Bakışlarını tenimde hissettim ve daha da gerginleŐtim.

"Havuzda uyuyakaldım," diye açıkladım, biraz daha patates keserek ve devime konsantre olarak.

Sonra onu arkamda hissettim, nefesini ensemden hissettim, ta ki parmağı bir kürek kemiğimden diğerine yanmış derimin üzerinde gezinene kadar. Derimde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve başka bir patatesi kesmenin yarısında bıçakla donup kaldım.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi ve sonra sıcak dudaklarını omuzlarımdan tam ortasında, ensemin hemen altında hissettim.

O kadar Şaşırdım ve üzüldüm ki bıçağı parmağıma düşürdüm.

Şiddetli bir acı sol elimin parmağını omzuma vurduğunda yerimden sıçradım.

"Kahretsin," dedi Nicholas, benden uzaklaşarak. Tekrar nefes alabildim, ancak sknet sadece gözlerim keŐiđe sabitlenene kadar sürdü.

Orta parmağımnda derin ve korkunç bir kesik ve patateslerin ve mutfak tezgahının üzerine akan kanları gördüğümde, "Aman anne," diye haykırdım.

Kulaklarım çınlıyordu.

Kan, çok fazla kan vardı... ve temizlemesi gerekiyordu. Halının üzerindeki o koca lekeyi kimse göremezdi, bu olamazdı. Ovmak, ovmak ve ovmak zorundaydı, o kadar da zor değildi... ama neden her yerde beyaz noktalar görüyordu? Ellerim neden titriyordu? Kan benim değildi, sadece temizlemem gerekiyordu... Ovaladım, ovuşturdum, tekrar tekrar, tekrar tekrar...

leke çıkmadı.

Nick beni hayallerimden uyandırarak, "Noah, sakın ol, seni hastaneye götüreceğim," dedi. Elinde şiddetli bir ağrı vardı ve hala gözlerini kandan alamıyordu. Sonra biri beni incitmemeye çalışarak dikkatlice yarama bir bez sardı.

Beyaz kumaş otomatik olarak koyu kırmızıya boyandı... ve kendimi kötü hissetmeye başladım.

"Cr...sanırım kendimi iyi hissetmiyorum," dedim diğer elimle tezgahı tutarak.

Kana bakmayı kes Noah, dedi Nick ve belime dolanan bir el hissettim.

-Ben gidiyorum...

Herşey karardı.

Saniyeler, dakikalar, hatta saatler sonra gözlerimi tekrar açtığımda kendimi Nicholas'ın arabasında otururken buldum. Gözlerim otomatik olarak elime kaydı.

kanlı, Şimdi farklı renkte başka bir beze sarılmış, ancak kan lekeleri hala görülebiliyordu.

"Bana acil servise gitme vaktinin geldiğini söyle," dedim midemin daha fazla burkulmasını önlemek için gözlerimi kapatarak.

Kan görmek kadar nefret ettiği bir Şey yoktu. Beni hasta etti, kriptonitimdi, AŐıl topuğumdu, ne olursa olsun kan görsem bayılırdım.

"Geliyoruz." dedi ve bir an gözlerini yüzümde hissettim.

"Harika," diye yanıtladım, tükürüğümü yutarak ve kendimi parmağımdaki yoğun acıdan soyutlamaya çalışarak.

Araba bir dakika sonra durdu ve gözlerimi tekrar açmaya karar verdim. Mazoşist miydim bilmiyorum ama gözlerim kanayan elimden bir türlü alamıyordu.

Nicholas benim için kapıyı açmak için acele etti.

"Bu kadar dayanılmaz derecede hastalıklı olmayı bırakıp gözlerini yaradan ayırmak ister misin?" diye haykırdı hüsrana uğramış ama elleri dikkatle beni belimden tuttu ve aşağı inmeme yardım etti.

Acil servise koŐtuk ve elimi göğsüme bastırıp bir daha bayılmamaya çalışarak tezgaha yaslandım.

"Bir doktora ihtiyacımız var," dedi Nick masadaki resepsiyon görevlisine, "Şimdi," diye sabırsızca ekledi.

"Bu formu doldurmanız ve sıra size gelene kadar o odada beklemeniz gerekecek."

O?

İçinde yaşadığı krizin farkında olmayan o korkunç kadına dehşetle baktım.

"Beni yanlış anladın," dedi Nicholas, masanın üzerinden ona doğru eğilerek, "Bir doktor gelsin."*ile ilgili.*

Gerginleşiyordu ve bu bize yakışmıyordu. Nicholas'ın sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu zaten çok iyi biliyordum.

"Tamam bekliyorum"deyip tişörtünden tuttum ve çekiştirdim.

Hemşire kaşlarını çokça kaldırarak bize baktı. Nick'in patlamasının eğlenceli olmadığı açıktı.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" dedi kaba bir şekilde.

"Bu kâğıdı doldurmanız ne kadar sürerse, efendim, sesinizi alçaltırsanız çok sevinirim."

Nicholas ona dik dik baktı, kâğıdı aldı ve beni yerimize oturttu.

"Nasılsın?" dedi endişeyle bana bakarak.

"Acıtıyor ama yarayı bir daha görmediğim sürece dayanabilirim."

Başını salladı ve benim yardımımıla formu doldurdu. Teslim ettikten birkaç dakika sonra beni aradılar ve perdelerle ayrılmış sedyelerin olduğu bir odaya girebildim. Nick bana eşlik etti.

"Sen kimsin?" diye sordu doktor, Nicholas'tan pek büyük olmayan ve yüzü bir sinema oyuncusuna çok benzeyen bir çocuk.

Grey's Anatomy'den sorunsuz bir şekilde çıkıp gidebilirdi.

Nicholas bir an beni inceledi.

"Kardeşin," dedi ve bu iki kelime göğsüme iki bıçak yarası gibi saplandı.

"Üvey kardeşim," dedim ona dik dik bakarak.

Doktor eldivenlerini giyip yarama sardığı bezi kenara iterken gülümsedi.

Yarayı dikkatlice inceleyerek, "Şimdi anlıyorum... hiç de birbirinize benzemiyorsunuz," dedi.

Tüm gücümle bakmaktan kaçındım.

"Nasıl yaptın?" diye sordu tekerlekli sandalyeye oturup yanıma yaklaşıp. Işığı yaktı ve elimi altına koydu.

"Patates kesiyordum ve biri dikkatimi dağıttı," dedim Nicholas'a bakmadan. emmek

"Pek iyi görünmüyor, sana dikiş atmam gerekecek," dedi bir saniye sonra.

Yara beni sıyrırken yüzümü buruşturdum.

"Acı için ona bir şey veremez misin?" diye sordu Nicholas, soruyu ağzımdan çalarak.

-Birazdan dikişleri atman için sana anestezi iğnesi yapacağım ve sonra sana biraz ağrı kesici vereceğim, iyi olacaksın - dedi bana gülümseyerek - Bu parmağın başkalarına eşlik etmeye devam edecek, don Endişelenme.

Niyetinin bu olduğunu görünce gülümsedim.

Sonra yaramı temizlemeye başladı ve anesteziyi açık yaranın çok yakınına enjekte ederken çenemi sertçe sıkmak zorunda kaldım.

Gözlerim, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış ve gözlerini doktorun bana yaptığı şeye sabitlemiş olan Nick'le buluştu.

Beyaz gömleğinin benim kanımla lekelenmiş olduğunu ve bir ara siyah ceketini çıkarmış olması gerektiğini fark ettim.

Transkriptime baktıktan sonra "Hangi mesleği okuyorsun... Noah?" dedi. "Bu arada güzel isim," diye ekledi bana gülümseyerek.

Nick'in gözleri yaramdan o anda neredeyse sırtı ona dönük olan Doktor'un yüzüne kaydı.

Doktor benimle dalga mı geçiyordu?

"Mmmm... Lise son sınıftayım ve teşekkürler," diye cevapladım, kıpkırmızı olmuştum.

Doktorun gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Reşit olduğuna yemin edebilirim," dedi ve bunu bir iltifat olarak alıp almayacağımı bilemedim.

Elim uyuşmuştu, bu yüzden bana vermeye başladığı dikişleri zar zor hissettim.

"Sevgilin var mı?" diye sordu sonra bana. Bunu dikkatimi dağıtmak için mi yapıyordu bilmiyordum ama bir yabancı tarafından bu tür soruların sorulmasından hoşlanmıyordum.

"Hayır," dedim biraz ters bir şekilde, gözlerimi şimdi bana bakmakta olan Nick'e çevirdim.

"Ne kadar güzelsin, bekar olmana şaşırdım," dedi o George Clooney gülümsemesiyle gülümseyerek.

"Uzun bir yol mu?" Nicholas sinirli bir ses tonuyla onun sözünü kesti. Bunu öyle bir şekilde söyledi ki hem doktor hem de ben yerimizden sıçradık ve

bir tekneye arptık Doktorun ipi çekerken yaptığı beklenmedik çekiş karşısında irkildim.

-Hayır, işim bitti, dedi ipi keserek ve kapanan yaramı biraz Betadine ile kapatarak, senin için saracağım ve hareket ettirmemeye ya da çok fazla kullanmamaya çalışacağım. Bir hafta sonra geri geleceksin ve ben dikişleri aldıracağım.

"Tamam" dedim sedyeden inerken. Nicholas yanıma geldi ve elini belime koydu. Bana yardım etmek için mi, yoksa alanı işaretlemek için mi bilmiyorum ama bende onu tokatlamak istedim. Şimdi de kıskanıyor muydu?

"Bir dahaki sefere dikkatli ol, kesik neredeyse kemiğe ulaşacak, senin yerinde olsam başka tür bir mutfak bıçağı kullanırdım, örneğın elini kesmeyen bir bıçak," dedi doktor, içinde hap olan bir paket vererek. ve yine bana gülümseyerek.—Eliniz çok ağrıyorsa her sekiz saatte bir veya üç saatte bir alın.

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim.

Nicholas arabaya varana kadar elini belimden tutarak beni dışarı itti. Benim için kapıyı açtı ve ben derin düşüncelere daldım.

Dışarısı zifiri karanlıktı ve yıldızlar, karanlık gökyüzündeki birkaç buluttan sarkan küçük ateşböcekleri gibi görünüyordu. Ay azalan eyrekteydi ve parlak bir şekilde parlıyordu. Mükemmel bir yaz gecesi.

Nicholas kapıyı kapatıp arabayı çalıştırdığında ona döndüm. Daha fazla dayanamadı, konuşması gerekiyordu.

"Geçen hafta neden benden kaçtın?" diye sordum açıkça.

Yüzü gerildi ve gözlerini yoldan ayırmadı. Karşıdan gelen arabaların farları düzenli aralıklarla yüzüne vuruyor, ona ciddi ve soğuk bir görünüm veriyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedi basitçe.

iç çektim

"Tabii seni bir haftadır görmedim ve aynı evde yaşıyoruz" dedim dışarıya bakarak. Neden umursuyordum? Dan'den bıktım, bundan iyi bir şey çıkmayacağı açıksa neden başka bir ilişkiye gireyim?

Gerektiğinden biraz daha ani vites değiştirerek, "Sana herhangi bir parça vermeme gerek yok, meşguldüm," dedi.

Çenemi sıktım, damarlarımdaki kanın kaynamaya başladığını hissettim. "Umarım uzun süre meşgul kalırsın." Yüzünü bana

doğru çevirdi.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Tam olarak nasıl tepki vermemesi gerektiği gibi tepki verdiğini bildiğim için ona baktım. İstedikini yapması benim için önemli olmak zorunda değildi. Evet, birkaç kez sevişmiştik, evet ondan çok etkilenmişim ve evet onu özlemiştim ama bu, Nicholas'ın temsil ettiği tüm kötü şeyleri ortadan kaldırmadı.

"Hiçbir şey," dedim pencereden dışarı bakarak. Neden bana ulaşmasına izin verdim?

"Benden uzak durmalısın, Noah," dedi birkaç saniye sonra.

Pencereden uzağa bakmadım.

Son zamanlarda aramızda olanlar...

"Bir daha olmayacak," dedim şimdi ona bakarak. Çenesi kasıldı ama karşı çıkmadı.

—Senin gibi biriyle olamam—bunu düşürdüğünde eve yeni geldik. Elektrikli kapı açıldı ve o arabayı park ettiğinde, bana yardım etmesine izin vermeden kapıyı hızla açtım.

Son sözleri beni şu ana kadar söylediği her şeyden çok daha fazla incitmişti.

"Sanırım ilk kez anlaşıyoruz," dedim kapıyı çarparak ve eve girmeden önce.

Son zamanlarda olduğu gibi o gün de tam bir felaket olmuştu.

O konuşmadan sonra Nicholas'la ilişkim başlangıçtaki gibi oldu. Birbirimize söylediklerimiz yüzünden ikimiz de hüsrana uğradığımız, kırıldığımız veya sinirlendiğimiz için miydi bilmiyorum ama o andan itibaren donuk bakışlar, alaycı yorumlar ve sınırdaki tepkiler günün sırasıydı. Onun kızlarla eve geldiğini görmekten nefret ediyordum ve ayrıca şanslı varken bunu bana sürtmeye nasıl aldırış etmediğini görmekten de nefret ediyordum. Ama değişmeyen şey birbirimize duyduğumuz çekimdi. Birden fazla kez omuzlarını öpmenin, boynunu yalamanın ya da inanılmaz saçlarını tekrar okşamanın nasıl bir şey olacağını düşünürken kendimi ona bakarken buldum ve aynı zamanda ne zaman bana baksa gözlerinin vücudumda nasıl gezindiğinin de farkındaydım. ya da bazen bana önemli bir şey söyleyecekmiş gibi göründüğünü. O zamanlar sahip olduklarımızı kaybettiğimiz için üzülürdüm, çünkü Nicholas Leister'ı öpmek ve onun sana sarılmasına izin vermek kolay kolay unutulacak bir şey değildi.

NUH

İşten sonra eve geldiğimde direk odama çıktım.

Jenna beni bir Meksika lokantasında akşam yemeğine davet etmek için aramıştı ve gitmek için saat ona kadar bekleyemedim. Hızlı bir duş alıp şort ve Dodgers forması giydim.

bana uzun zaman önce verdiklerini. Artık Los Angeles'ta olduğum için onu giymek için daha iyi bir yer göremiyordum. Yüksek kuyruk yaptım ve makyaj bile yapmadım. Liseye başlamak için ne kadar az kaldığını ya da dayanılmaz derecede lüks bir okulda tanımadığı insanlarla çevrili olmanın ne kadar tuhaf olacağını düşünmek istemiyordu ve Nicholas'ı düşünmek istemiyordu. herhangi biri. O gece eğlenecektim.

Hazırlanmayı bitirdiğimde kapım çalındı.

"İçeri gel," diye bağırdım Converse'imi giyerken, günümün nasıl geçtiğini annemin öğreneceğini varsayarak.

Kapıda beliren Nick olduğu için yanılmışım. Hala elimde bir terlikle ona baktım. Kot pantolon, siyah tişört ve spor ayakkabı giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi dağınıktı ve mavi gözleri bana soğukça bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum kabaca, bu bakışla iyi bir şey getiremeyeceğini bildiğim halde.

"Bu gece ne zamandan beri benimle çıkıyorsun?" diye sordu bana mesafeli bir ses tonuyla.

Kaşlarımı neredeyse saç çıkacak kadar kaldırdım.

"Bildiğim Jenna ile çıkıyorum, seninle değil."
Nicholas içini çekti ve kıyafetimi aldı.

"Eh, ben de Jenna'yla çıkıyorum... Lion'la ve Anna'yla," dedi soyadını vurgulayarak.

Kahretsin, Jenna...neden bana söylemedi?

-Bak Nicholas, seninle tartışacak havada değilim, sadece dışarı çıkıp eğlenmek istiyorum, bugün iyi bir gün olmadı ve bunu takdir ediyorum.*bir değişiklik için* bana biraz kibar davrandığını - ona olmaktan bıktığını söyledim

bütün gün onunla tartışıyor ya da öpüşüyor ve sonra buna kızıyor. Yorucuydu ve geçinmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ona ne sunduğumu düşünerek dikkatle bana baktı.

"Ateşkes mi teklif ediyorsun küçük kardeşim?" diye sordu bana garip bir ses tonuyla. İçimden bir iç çektim ama dudaklarından küçük kız kardeş kelimesini gördüğümde kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Aynen öyle," dedim ayakkabımı giymeyi bitirirken.

"Pekala, o zaman aynı arabayla gidiyoruz," dedi ve ben itiraz edmeden konuşmaya devam etti, "Jenna bana seni alamayacağını söyledi ve bu kadar çok araba alması aptalca. eğer aynı yere gideceksek arabalar."

vay bok

"Başka çare yoksa" dedim ve çantamı alıp kapıdan çıktım.

"Bir teşekkür etsen daha iyi olurdu," dedi yanımdan geçip aşağı inerken.

Sırtını, güçlü kaslarını gösteren gömleğin ve kollarının üst kısmını sarma şeklini inceledim... neden bu kadar çekici olmak zorundaydı?

Salona varır varmaz hiç param olmadığını fark ettim. Ne yapacağımı gerçekten bilmeden durdum. Ay sonunda yaptıklarından beri bana henüz ödeme yapmamışlardı ve taşındığımdan beri neredeyse hiçbir şeyim kalmayana kadar birikimlerimi kullanıyordum. Annemden hiç nakit istemek zorunda hissetmedim.

Nick, 4x4'ü garaj yolunda beklerken verandanın basamaklarından aşağı iniyordu ki, kadının onu takip etmediğini fark etti.

"Ne yapıyorsun?" dedi kaşlarını çatarak bana bakarak.

Ne yapacağımı bilemedim ve birkaç saniyelik tereddütten sonra küçük bir yalan uydurmaya karar verdim.

"Sanırım cüzdanımı kaybettim," dedim çantamı arar gibi yaparak. O küçük numarayı yapmaktan nefret ediyordum ve yoğun olduğumu bilmeseydim evde kalırdım ama bu o anda istediğim son şeydi.

"Bu yüzden mi zamanımı harcıyorsun?" diye cevap verdi ve ona baktım.

Durumu tam olarak anlamadığından korkarak, "Param yok," dedim.

Gözlerini devirdi.

"Beni zaten yüz bin dolardan fazla kaybettin, sana bir hamburger için para vermenin pek bir önemi yok, hadi, arabaya bin" dedi sürücü koltuğuna atlayıp arabayı çalıştırırken.

Bir suçluluk sancısı hissettim ama tek yapmam gereken bu duygunun gitmesine ne kadar az dayanabileceğimi hatırlamaktı.

Zaten yolcu koltuğuna otururken, restorana ulaşmak için yirmi dakikalık bir yolumuz olduğunu fark ettim.

O değişiklikleri manipüle ederken ve radyoyu açarken sessizce izledim. Hastaneden döndüğümüzden beri onunla yalnız kalmamıştım ve bu çok tuhaf hissettirmişti.

İstasyon, şimdiye kadarki en kötü rap şarkılarını çalan bir istasyondur ama tüm şarkı sözlerini biliyor gibiydi, bu yüzden bu sefer şikayet etmemeye karar verdim. Pencereden arkamızda bıraktığımız devasa evlere baktım ve

Otoyola çıkmak yerine kuzeye, bizimkinin yanındaki siteye doğru dönmesine şaşırdım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum merakla.

Bakışlarını bana çevirmeden, "Anna'yı almam gerekiyor," dedi.

Midemde hoş olmayan bir his hissettim ama elimden geldiğince görmezden geldim.

Bir şekilde arabanın içinde meydana gelen değişikliği fark etti. Gerginlik ve rahatsızlık aşıkardı ve aramızda geçen her şey bir kez daha düşüncelerime girdi.

"Son zamanlarda birbirimize nasıl davrandığımızla ilgili..." dedi sonra mesafeli ama sakın bir ses tonuyla. Gerildiğimi hissettim. Bunun hakkında konuşmak istemedi.

"Kardeşler gibi daha iyi anlaşmaya çalışmamızı ve aramızda olanları unutmamızı öneriyorum."

Kaşlarımı kaldırarak döndüm.

"Bir kereden fazla el yordamıyla bana kız kardeşin gibi davranmaya mı çalışıyorsun?" dedim inanamayarak.

Yüzünün gerginleşmesini, çenesinin kasılmasını ve derisinin altındaki damarların belirginleşmesini izledim.

"Pekala, arkadaş olarak, kahretsin," dedi bana kızgın bir ses tonuyla, "sen imkansızsın, sadece daha iyi geçinmeye çalışıyorum."

—*bana kız kardeş gibi davranmak* Her geçen dakika daha da sinirlendiğimi hissederek tekrarladım.

Bana ters ters baktı bende aynısını yaptım. Birkaç dakika için gözlerimiz buluştu, kızgın ve biraz duyguyla yanıyordu.

Kelimelere dökülemeyecek kadar tehlikeli.

-Arkadaş olduğumuzu söylemiştim- bana havladı ve bunu bana cümlelerin içeriğini dikkate alarak söyleyiş tarzı beni gülümsetti. Gözünün yeniden yolda olmasına sevindim.

"Tamam," dedim birkaç dakika sonra. Nicholas'ın arkadaşı gibi davranmanın günün yirmi dört saati saçımızı yolmaktan daha iyi olduğunu düşündüm, ama onu her gördüğümde onu istemeyeceğime kendime güvenemedim.*uzak akrabalar birbirine katlanmak zorunda*Bu terimle daha çok yetindim, çünkü arkadaşlar çok büyük bir kelimeydi, birinin tekrar arkadaşım olması için uzun bir yol kat etmem gerekecekti; Henüz Jenna'ya bile güvenemedim ve onunla tanıştığımdan beri harikaydı.

Nicholas hafifçe gülümsedi, yorumlaması neredeyse imkansız bir şeydi ama işte oradaydı.

—Akrabaları da sevmiyorum, peki ya:*uzak akrabalar birbirlerine katlanmak ve zaman zaman sevişmek zorunda kalıyor*Benimle açıkça alay ettiğini söyledi.

Ona tokat attım ve gülümsemesi genişledi. Tuhaftı ama oraya varmamız birkaç dakika sürdü, onun yanında kendimi tamamen rahat hissettim, hatta garip ve çarpık bir şekilde komikti.

Nicholas arabayı oldukça büyük bir evin önünde durdurdu, bizimki kadar büyük değil ama benim gibi herkesin ağzı açık kalacak kadar büyük. Nick cep telefonunu aldı ve hızla bir numara çevirdi.

"Kapıdayım, dışarı çık," dedi oldukça soğuk bir sesle, son birkaç dakikanın onunla tanıştığı günden beri olduğundan çok daha rahat olduğunu düşünerek.

"Sen tam bir beyefendisin, biliyor musun?" dedim evin kapısına bakarken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamayarak.

"Saçmalık," diye yanıtladı, telefonu yerine koydu ve kapının açık olduğunu görünce arabayı çalıştırdı. "Bir teyze, kendisine refakat eden biri olmadan evinden kesinlikle çıkabilir."

Nicholas'ın kız arkadaşının yüzüne bakarken gözlerimi devirdim. Çok uzun boylu değildi, ben yarım baş daha uzun olurdum ve onu son gördüğümde o kadar kendini beğenmiş bir yüzü vardı ki şimdiden düşman listeme girdi. Eski sevgilimle ilgili son yorumunu hala hatırlıyorum ve kanım kaynadı.

Arabada kimin olduğunu anlayınca gözlerinin nasıl büyüdüğünü görmek komikti. Dudaklarını büzerek ve açık açık bana bakarak yüzü değişti ve çirkinleşti.

Belli ki bir şey söylemek niyetiyle penceremin önünde durdu. Dinleyebilmek için indirmeyi düşünmemiş olmam üzücü. Yanımda Nicholas içini çekti ve düğmelerinden birine dokunmuş olmalı çünkü pencerem iradem dışında kapanmaya başladı.

"Bu nedir?" dedi Anna bize inanamayarak bakarak.

"Bir araba," diye cevapladım ona gülerek.

Arkamda kalçamda bir çimdik hissettim. Ne zamandan beri beni çimdikliyor? Ve bunun üzerine acı verici? Ona tokat atmak niyetiyle döndüm ama ciddi yüzüne rağmen yorumumun onu eğlendirdiğini açıkça gördüm, gözleri ölçülü bir kahkahayla parladı.

"Arabaya bin, Anna," diye emrediyorum, camımı tekrar kapatıyorum.

Beni öldürmek istercesine tekrar bana baktı ve sonra tırmanmak için arka kapıyı açtı. Arkadan takip etmeye alışık olmadığı açıktı ve onu dikiz aynasında somurtkan bir çocuk gibi görmek komikti.

Nick arabayı vitesine taktı ve sonunda otoyola çıktık. Çok acıkmıştı bu yüzden bir an önce oraya gitmek istiyordu. Ayrıca, şaka bir yana, gerçekten o ikisiyle o arabada olmak istemiyordum.

Motorun ve yolun gürültüsü dışında sessizlik çöktü ve bu sefer radyonun düğmesine basan ben oldum, sonra kollarımı kavuşturup arkaya yaslanıp pencereden dışarı baktım. Anna'nın ilk kez söyleyecek esprili ya da aptalca bir şeyi yok gibiydi ve Nicholas, yattığı pislikle aynı arabada olmanın ne kadar garip olduğunun farkında olmadan düşüncelere dalmış görünüyordu. Nasıl bir ilişkileri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benimle birkaç kez sevişmiş olsaydı bu çok ciddi olamazdı.

Haftada birkaç kızla bir sorun bulmadan takılan bir adam tarafından el yordamıyla kullanılmasına izin verdiğimi görünce kendimi kullanılmış ve kirli hissettim. Önceki gecelerde olduğu gibi aynı öfkeye kapıldım ve arabada birlikte geçirdiğimiz son dakikaları silmek istedim. Benim arkadaşlığımı ya da ona bir arkadaş, akraba ya da yabancı gibi davranmamı hak etmiyordu... ona davranmamı hak etmiyordu, nokta.

Şehrin varoşlarında, barlarla dolu ve bir sürü insanla dolu bir yolda bulunan restorana vardığımızda minnettardım. Kapıda Jenna ve Lion'u gördüm ve Nicholas arabayı durdurur durmaz onlara doğru koşmaya başladım.

Jenna bana sarıldı ve Lion o soğuk suratla ama Nick'inkinden çok daha dostça gülümsedi. Onun yanında ve beni şaşırtan bir şekilde Mario vardı. Barda birçok kez beni ziyarete gelmişti ve konuşmuştuk ve beni şaşırtarak ondan oldukça hoşlandım, o da çok yakışıklıydı; Nick kadar uzun ve onun kadar ateşliydi, ancak üvey kardeşime nereye giderse gitsin eşlik eden o çekici ama çileden çıkaran gizemli havayla çevrili değildi. Bana beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ama buradaki en iyi garson o," diye bağırarak beni güldürdü. Bana sırtıttı, gerçi Nick ve Anna arkamda belirince gülümsemesi biraz gevşedi.

İkisinin de birbirine bakmasını izledim ve havadaki düşmanlığın açıkça farkındaydım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Nicholas kaba bir şekilde. Kaşlarımı çatarak ona baktım, neden hep pislik gibi davranmak zorundaydı?

"Daha yeni tanıştık ve ona öğle yemeğine bizimle kalmasını söyledim," diye açıkladı Jenna, ikisi arasındaki gerilimden açıkça habersiz olarak bana göz kırparak.

Üvey kardeşim orada kavga çıkarmadan müdahale etmeye karar verdim. Geçmişini bilmek beni hiç şaşırtmaz.

"Harika," dedim kendimi sırtıma zorlayarak. Etrafımızda restorana girmek için kuyruğa giren epeyce insan vardı. Neyse ki hiç zarif değildi, bu yüzden benim kıyafetim topuklu ayakkabılar ve tamamen sürtük bir elbise giyen Anna'nın aksine en uygunuydu. mumluklar" dedim sakince iki çifte bakarak. Mario'nun gözleri parladı ve kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti.

"Harika," dedi, çekincelerin yazıldığı kasaya doğru yönelirken. Nicholas'a sırtımı dönmeden önce, yüzünün öfkeden daha kötü bir şeyle nasıl kırıldığını görebiliyordum ve bu gecenin pek iyi bitmeyeceğinden korkuyordum.

Birkaç dakika sonra kalabalıktan uzak bir yerde yuvarlak bir masaya oturduk. Nicholas Leister veya Jenna Tavish'in adının o yerde bir ağırlığı olduğunu varsaydım.

Mario ve Jenna'nın arasına oturdum, o da Anna ve Lion'ın yanına oturdu ve bu da Nicholas'ı tam önümde bıraktı. Birkaç saniye sonra herkes içkilerini ısmarladı ve garip bir sessizlik oldu.

Nicholas ciddi bir yüzle Mario'ya bakarken gergindi ve adamı tam anlamıyla cehenneme göndermeden elinde tutmaya çalışıyordu. Tanrıya şükür Jenna bir sohbet konusuyla araya girdi.

Bana doğru gülümserken, "Anna'yı tanıyor musun?" dedi. Bahsi geçen kişi bir şeye çok kızmışa benziyordu, çünkü bakışları bir şekilde neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi önce Nick'ten sonra Mario'ya kaydı: "Noah St. Marie'ye gidiyor, onu Cassie ile tanıştırmalısın. Sınıfta birlikte olmamız daha olası," dedi neşeyle. Enstitüye gideceğini söylediğinden beri, bu konu hakkında konuşmayı bırakamamıştı.

"Cassie kim?" diye sordum konuşmayı bitirmemeye çalışarak, çünkü Anna bu konuda hiç hevesli görünmüyordu.

Cep telefonundan başını kaldırdı ve kahverengi gözlerinde yeni bir ışıltıyla bana baktı. Bir ürperti hissettim. O aptal bebeğin kafasının altında neler dönüyordu?

Nick'e bakarak, "O benim küçük kardeşim," dedi. Bakışlarına karşılık verdi ve masanın üzerinden eğilip elini tuttu ve tuttu.

Bir kıskançlık sancısı hissettim.

"Küçük mü?" diye sordum inanamayarak, "kaç yaşındasın?" Bana

attığı bakış üstünlük taşıyordu.

"Yirmi," dedi, şimdi bana bakan Nick'e bakarak, "Eğitimimi bitirmeme sadece bir yılım kaldı," dedi üstünlük taslayan bir havayla.

"Bunu asla düşünemezdim," dedim düşünmeden, bu sadece onun bana küskün bir bakış atmasına değil, Nick'in de sıkıntıyla başını sallamasına neden oldu.

Yanımda Jenna sinirli bir şekilde kıkırdadı.

-Bana bir şey söyle Noah, bu kadar iyi araba kullanmayı nereden öğrendin? -Mario konuyu tamamen değiştirerek sordu. Nicholas önce ona, sonra bana baktı. Konuyu açmanın Nick'in arabasını kaybetmesine kendisinin neden olduğunu hatırladığında moralinin bozulmasına neden olacağını biliyordu.

"Hiçbir yerde, yarışı kazanmam tesadüf değil," dedim omuz silkip bir paket galeta unu açarken gergin bir havayla bir tanesini ağzıma götürdüm. Konuyla ilgili çok fazla soru sormalarını istemedim, öyle şeyler var ki, derinlerde saklamak ve açığa çıkarmamak daha iyi.

Jenna yanıma "Ne diyorsun, harikaydı!" dedi. "Ronnie'yi senin kadar farkla yeneli uzun zaman oldu, Nick bile..." demeye başladı ama sonra düştü. Karşımdaki kişinin yüzünü gördüm.

"Onu tamamen şans eseri yendiğine gerçekten inanmamızı istiyor musun?"

Anna bana sahte bir nezaketle sordu.

Nick iki kolunu masaya dayayarak eğildi ve mavi gözlerini yüzüme dikti.

"Böyle koşmayı nasıl öğrendin?"

Soru o kadar doğrudandı ki, saf ve basit gerçek dışında hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Rahatsız oldum, geçmişimden bazı şeyleri konuşmak istemedim... Yalan söylemeyi seçtim.

"Amcam bir Nascar yarışçısıydı, bana bildiğim her şeyi öğretti," dedim ona sabit bir şekilde bakarak.

Yüzünde şaşkınlık ve şüphe belirtileri gördüm ama tam o sırada garson bize sipariş ettiğimiz yemekleri getirdi. Meksika yemeklerini, özellikle de tacoları her zaman sevmiştim ve bu dikkat dağınıklığından yararlanarak Mario ile bir sohbet başlattım, o da çok geçmeden benimle alıştığımız gibi sohbet etmeye başladı. Oldukça iyi bir çocuktı ve komikti. Farkına varmadan, söylediği bir şeye ve diğerlerinin farklı bir şeyden bahsettiği için anlamadıklarına gülüyordum.

Sakinleşip elimde kalan azıcık sodayı içmek için eğildiğimde, kız arkadaşı Jenna ve Lion ile geçen sohbetten bihaber olan ve bir şeye gerçekten üzölmüş gibi görünen Nick'le göz göze geldim.

Ona ne olduğunu anlamadım ama ona sormak için de durmayacaktım. Son kez sahip olduğumuz ateşkes

Konuşulduğunda bir iplik kadar kırılgan görünüyordu ve onu üzecek bir şey söyler ya da yaparsa ipin çok kolay kopacağını biliyordu.

Jenna genel olarak herkese, "Evindeki son parti harikaydı, Nick, daha da büyük bir parti vermeli, herkesi yazı veda etmeye davet etmeliyiz," dedi.

Hepsi aynı fikirdeydi ve o partide Nick ile benim aramda geçenleri hatırladıkça boynum ve yanaklarım ürperdi. İlk kez gerçekten birlikte olmuştuk.

Jenna gülerek, "Kırmızı oldun, Noah," dedi.

Özellikle bakışlarım bir an için benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi görünen Nick'le buluştuğunda ölmek istedim.

"Baharatlı," dedim sodamdaki buzlu suyu içerken yüzümü saklayarak.

Birkaç dakika sonra faturayı istedik. Nick'in bana borç para vermesi gerektiğini unutmuştum, bu yüzden Mario'nun beni davet etmeyi teklif etmesi çok garipti.

O bir şey diyemeden Nicholas araya girdi.

"Seninkini ödeyeceğim," dedi, herhangi bir itiraza yer bırakmadan ona bakarak.

Mario'nun itiraz edeceğini gördüm ve müdahale etmeye karar verdim. Anna da rahatsız görünüyordu, özellikle de Nick onu davet etmekten bahsetmediği için.

"Cüzdanımı kaybettim," diye açıkladım Mario'ya, soğukkanlı görünmeye çalışarak.

—Eh, daha fazla sebeple; Nicholas, Noah'ın parasını ben ödeyeceğim," dedi ısrarla, gözleriyle ona meydan okuyarak.

Çenesini sıktı ve yüzünde karanlık bir parıltı belirdi.

"Bunu karşılayabileceğinden emin misin?" dedi şeytanca, "Basit bir yemek için verdiğin bahşışın bitmesini istemem."

Söylediği şey karşısında şokla gözlerimi büyüttüm. Tuhaf bir sessizlik oldu ve yanımdaki Mario saldırıya uğrayan bir köpek gibi gerildi. Bir çatışma olacağını biliyordum ve bundan kaçınmak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mario bir şey yapmadan önce masanın altından elini tutmak için koştum. Şaşırdığını gördüm ama bir saniye sonra beni iyice sıktı.

"İstedini öde," dedi sonra, ayağa kalkıp beni de bu sırada kendine çekerek. Masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bıraktı ve bana döndü. Ellerimiz hala bağlıydı ve herkesin bunu fark ettiğini biliyordum.

"Sana dondurma alacağım, geliyor musun?" diye sordu sakın bir sesle. Öfkeye kapılmamasını sevdim; Mario, Nick'in seviyesinde olabilme gücünden yoksun olmasa da şiddet yanlısı bir çocuk değildi. Ona içten bir şekilde gülümsedim.

"Tabii" dedim diğerlerine dönerek. Jenna afallamış görünüyordu ama kenetlenmiş ellerimizi görünce bana bilmiş bir şekilde gülümsedi.

Nick'in yüzüne bile bakmadan vedalaştık ve restorandan ayrıldık.

NICK

O salakla çarpışan yumruğumun görüntüsü aklıma gelip duruyordu. Tüm lanet akşam yemeğini onu duvara çarpmak ve kum torbası olarak kullanmak isteyerek geçirmiştim. Geçmişte en çok sorun yaşadıkları adamlardan birini fark ettiği için lanet olsun Noah. O kızla yaşadığım olaydan sonra Mario'dan uzak durmaya çalışmıştım ama her karşılaştığımızda birbirimizin suratını parçalamak gibi bu önlenemez arzular uyanıyordu. Ve şimdi Noah onun yanındaydı. Bunu neden bu kadar düşündüğünü bilmiyorum ama yemek boyunca gözlerini ondan alamamıştı. Glş, benimle değil de onunla konuşma kolaylığı, boynunun alt kısmını, dövmesinin olduğu yeri ve hareketi bütün gece beni deli eden bilinçsizce okşaması. ..

Onunla ayrılışını izledikten sonra, kalkıp Anna'yı evine götürmüştüm ve şimdi şehirdeki birahanelerden birine gidiyordum. Anna'da bile kalmamıştım, dayanılmaz olmuştu ve son haftalarda onunla çok fazla zaman geçirdiğimi fark ettim. Onun hakkında ciddi olduğumu düşünmesini istemiyorsam, takılacak başka bir kız bulmam gerekecekti. Aklımda bu düşüncelerle son yıllarda çokça vakit geçirdiğim mekana girdim. şehrin alt kesimlerindeydi ve buraya gelen insanlar hiç de saygın değildi. Girişteki gardiyanlar beni zaten tanıyordu, bu yüzden içeri girmek için kuyruğumu yutmak zorunda kalmadım. İçeri girer girmez müzik gürledi ve yanıp sönen ışıklar, terli vücutlarıyla ve Tanrı bilir ne tür bir uyururucuyla dans etmek için birbirine yapışan insanlara kasvetli ve tuhaf bir dokunuş verdi.

Bara gittim ve etrafımdaki insanları izleyerek bir JB istedim. Babamdan, parasından, Leister adının getirdiği her şeyden uzakta Lion'la o mahallede yaşadığım yıldan beri bunca insanın arasında kendime bir yer açmıştım; BEN

Beni kendi aralarında kabul ettiler ve saygı duydular ve hayatta nefret ettiğim her şeyden benim için mükemmel bir kaçış oldu..*Şimdi*Zorla giydim. Babam benim yasal velayetimi sona erdirdiği anda evimi terk etmiştim. Annem kaybolduğu andan itibaren aramızdaki ilişki o kadar zayıflamıştı ki, ortadan kaybolup kendi başıma hayatımı kurmamı kimsenin umursamayacağına inanmaya başlamıştım. Tüm eşyalarımı topladığımı ve artık onun çatısı altında yaşamadığımı anlaması tam bir hafta sürdü. Bir hafta sonra yerimi bulur bulmaz Steve'i beni bulması için gönderdi. Takım elbiseli uzun boylu bir adamın o zamanlar benim evim haline gelen evde beni aramaya gelmesi ironikti, ama daha da ironik olan, üç dakikadan az sürmediğini fark etmesiydi. beni geri getirmek istedi, bütün bir orduyla gelmesi gerekecekti.

Ertesi gün tüm kredi kartlarım iptal edildi ve çek hesabımdaki para askıya alındı. Geçimimi kazanmak için Lion'un babasının atölyesinde çalışmak zorunda kaldım ve kendimi hiç o andan daha özgür ve tatmin olmuş hissetmemiştim.

Ancak bu mahallelerde yaşam zor olabilir. Gelir gelmez ilk dayağımı yediler ve o zaman milyoner oğlu olmanın ve o mahallede yaşamının onlardan biri olmazsam iyi olmayacağını anladım. Her gün kendimi eğitmeye başladım, karşılık verecek kadar bilinçliyken kimse bana elini uzatmayacaktı. Lion bana kendimi savunmayı, nasıl vuracağımı bilmeyi ve ayrıca bir darbeyi kabul etmeyi öğretti. İlk ciddi dövüşüm, eğitimden iki ay sonra geldi ve Ronnie gibi bir adamı kanlar içinde yerde yataarken bırakmak bana oradaki herkesin saygısını kazandı. Yarış ve bahis çok sonra geldi ve Ronnie ile benim aramdaki ateşkes, insanlar tarafını seçtikçe daha da belirgin hale geldi. Lion ve ben bizimkilerle birlikteydik ve sonra uyuşturucu arkadaşları ve suçlularıyla Ronnie vardı.

Buna rağmen, bir yıl sonra ilk defa babamın yardımına ihtiyaç duyduğumda her şey değişti. Annem benimle iletişime geçti ve parçası olmak istediğim bir kız kardeşim olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim.

benim hayatım. Babam, eve gelip üniversiteye gitmem ve onunla en az üç yıl daha yaşamam karşılığında davada bana yardım etmeyi ve ziyaret hakkımı almayı teklif etti. Kabul etmek zorundaydım, Leister malikanesine döndüm ve sonunda babamın bana biraz ilgi gösterdiğini gördüm. İlişkımız düzeldi ama hayatım hemen hemen aynı kaldı. Onunla yaşadım ama zamanımın çoğunu Lion'la geçirdim, bizi sarhoş etti, kafayı buldu ve başımızı belaya soktu...

Babamın evinde yattığım ve üniversiteye gittiğim sürece o benim hayatıma karışmadı, ben de onun hayatına karışmadım... ve şimdiye kadar bu böyleydi, tek farkı onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmamasıydı. dışarı çıkarken içerideydi. evinin kapısından.

Dövüşmek ve yarışmak gün geçtikçe benim bir parçam haline geldi ve Ronnie'nin çetesi ile Lion'un çetesi gittikçe daha fazla çatışmaya başladı. O günlerde ikimizin de şimdi olduğumuz şey olmadığı gerçeğine rağmen, Ronnie'nin gözlerinde gizli olan kırgınlığı her zaman görmüştüm. İkimiz de aynı yerde yaşadığımız ve takıldığımız insanlar hemen hemen aynı olduğu için aramızdaki ateşkes olmalıydı, ancak dostça bir rekabet olarak başlayan ilişki, sonuncusu kadar tehlikeli ve gizli bir şekilde ölümle burun buruna gelen iki çeteye dönüştü. onu gördüğü zaman. Son birkaç yarışta yüzüne çarpan yumruğum, ne zaman gerçekleşeceğinden tam olarak emin olmadığım açık bir meydan okumaydı. Noah'ın onu yenmesi, başına gelebilecek en büyük aşağılanmaydı ve yakında anlaşmazlığı çözmek için onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Sorun, Ronnie'nin uzun süredir sokak kavgalarını ve dostluk maçlarını geride bırakmasıydı. Geçen sefer bize ateş etmesi, geçen yıl onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu bana göstermişti ve Ronnie'nin Noah'la olası karşılaşmasını yakın zamanda aklımdan çıkaramamıştım...

Yaptığı şeyi yaptığı için Noah'a lanet olsun... ve dünyamı alt üst ettiği için ona lanet olsun. Onu kafamdan atmalı, benimkine geri dönmeli, bildiğim gibi eğlenmeli, bildiğim gibi hayattan zevk almalıydım...

Dar bir üst ve siyah deri pantolon giymiş bir sarışın barda yanıma yaklaştı.

"Merhaba Nick," dedi bana ve ona daha yakından bakıp köprücük kemiğinin üzerindeki ejderha dövmesini gördüğümde, onunla daha önce seviştiğimizi hatırladım. Adı S...Sophie...Sunny...Susan ya da onun gibi bir şeyle başlıyordu.

Başımı sallayarak selam verdim. İçimden konuşmak gelmiyordu, havamda değildim ama içimden başka şeyler yapmak geliyordu. Bana küstahça yaklaştığını görünce dudaklarının benimkilerle buluşması çok uzun sürmedi.

Ellerimi beline koyup kendime doğru çektim, nefesi votka ve tatlı bir şeyler kokuyordu, sarı saçları ve okşanmayı bekleyen kıvrımlı bir vücudu vardı. Son birkaç günün birikmiş gerginliğini üzerimden atabilmem için tam da buna ihtiyacım vardı. Elini tuttum ve onu kulübün karanlık bir kısmına, kullanılmayan birçok kabinden birine sürükledim.

Ama disko ışıklarının Susan'ın sarı saçlarında farklı renkler yaratmasını izlerken aklıma Noah geldi.

İçimden bir küfür savurdum ve Susan'ı gereğinden biraz daha fazla bir güçle duvara doğru ittim ama buna karşılık gelen zevkle iç çekişim devam etmem için beni cesaretlendirdi. Vücudunun tüm doğru yerlerinden benimkine bastırıldığını hissettim, ama çok ısrarla hareket eden dudakları istediğim dudaklar değildi... Geri çekildim ve boynunu öptüm... duman ve alkol kokuyordu. Saçını geriye ittim ve ejderha dövmesini gördüm... öpmek istediğim dövme bu değildi, ona bakmanın bile beni arzudan delirttiği boyun değildi... İki elimi de üzerine koydum. Yüzünde tek bir çil bile göremedim, o mavi gözler ne bal rengindeydi, ne de binlerce kirpikle çevrelenmişti...

geri döndüm

"Sorun ne?" diye sordu Susan, ellerini pantolonumdan aşağı indirip beni şehvetle okşayarak. Bir elimle bileklerini tuttum ve vücudumdan uzaklaştırdım.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." dedim ve ona arkamı döndüm. İtirazlarını dinlemek için bile kalmadım, oradan çıkmam gerekiyordu.

Binayı terk ettiğimde ara sokaklardan birine döndüm ve bana gerçekten mahvolduğumu söyleyip duran o düşünceyi görmezden gelmeye çalışarak yürüdüm. O kadar sinirliydim ve kendimi bir şeylere o kadar kaptırmıştım ki, sokağın sonunda kimin olduğunu fark etmemiştim, ta ki bazı tanıdık sesler yukarı bakmamı ve otomatik olarak gerilmemi sağlayana kadar.

Ronnie ve üç uyuşturucu satıcısı arkadaşı bir arabaya, daha doğrusu bir Ferrari'ye yaslanmışlardı...*Benferrari* Yumruklarımı iki yanımda sıkışmış ve kontrol etmemin çok zor olacağından emin olduğum bir öfkeyle durdum.

Ronnie kaportadan inip bana doğru yürürken, "Ama bak burada kim var!" diye bağırdı. "Babasının zengin çocuğu," dedi gülerek. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Kim olduklarını biliyordu, ikisi Afro-Amerikalıydı, ağır dövmeleri vardı ve kaşlarına kadar dikilmişti; diğeri Latin'di ve Ronnie'nin sağ kolu Cruz'du.

Ronnie kocaman bir gülümsemeyle, "Arabayı geri almam için bana yalvarmaya mı geldin?" dedi. Onu kırmayı çok isterdim.

"Hile yaparak kazandığın araba mı?" dedim sakince, "Belki bir araba ile doğru düzgün yarışmak gerçekten yarışmayı öğrenmene yardımcı olur... On yedi yaşındaki bir çocuğa karşı tekrar kaybetmek istemezsin, değil mi? "

Yorumumun onu etkilemiş olduğunu, yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu ve teninin arasından boynundaki damarların ortaya çıktığını görmek beni çok mutlu etti.

"Pişman olacaksın," dedi yapmacık bir sakinlikle. "Tut onu," diye bağırdı sonra.

Bunun olacağını biliyordum, onları gördüğüm an anlamıştım ve tam da bu nedenle hazırlıklıydım. İki deve bana yaklaşır yaklaşmaz yumruğum havada uçtu ve o pisliklerden birinin burnunu kırışını izlerken gülümsedim. Biri beni arkadan tuttu ve dirseğimi yukarı kaldırdım ve yine sert bir şeye, bu sefer birinin ağzına vurdum. Cruz yardım etmek için yanıma geldi, ama yüzün sol tarafındaki bir numaralı serseriye bir darbe daha indirmem için bana bir şans vermeden önce değıl. Sonra acı çekme sırası bana geldi. Biri sağ gözüme vurdu, o kadar sert bir şekilde yana doğru sendeledim, ama arkamı dönüp beni kollarımdan tutmaya çalışanı tekmelemeden önce değıl. Direndim ama bire karşı üç benim için bile çok fazlaydı, özellikle de Lion kadar iyi yumruk atan Cruz'la dövüşürken. Bire bir olsaydı işini bitirirdim ama diğerk ikisi beni iki kolumdan tutarken yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Ben çığılık atıp onu çıplak ellerimle öldürme dürtümü bastırırken Cruz defalarca kaburgalarıma vurmaya başladı. Ronnie bir adım daha yaklaştı ve bu şekilde kazmayacağına dair net bir söz vererek gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Küçük kardeşine birinin onu aradığını söyle," dedi ve Noah'ın masum yüzü zihnimde canlandı. Ronnie saçımdan tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ucuz bira ve esrar kokuyordu.

Onu görür görmez yarışlar için ücret alacağımı söyle, ama çok farklı bir şekilde..." dedi ve her yerde kırmızı noktalar belirdi. Şiddetle sarsıldım. O orospu çocuğunu öldürecektim.

"Bacaklarının arasına gireceğim, Nick," dedi, başımı ileri doğru hareket ettirmeme ve burnumu beynine sokmama izin vermeden beni sıkıca tutarak, "Ve bunu yaptığımda o kadar kirli olacak ki sen bile yaklaşmak istemeyecek."

"Seni öldüreceğim," dedim ona. İki kelime, bir söz.

Güldü ve yumruğu mideme indi. Tuttuğum bütün hava kaçtı ve ağzımdaki kanı öksürmek için başımı eğmek zorunda kaldım.

"Buraya geri gelme, yoksa seni öldürecek olan ben olurum ve öldürürüm," dedi, beni bırakarak ve bana sırtını dönerek. Bir yumruk daha üzerime, bu sefer ağzıma indi ve kendi kanıma boğulmamak için tekrar tükürmek zorunda kaldım.

Piç orospu çocukları.

Arabama sendeledim ve zar zor eve varabildim. Herkes uyuyordu, saat gece biri geçmişti ama odama çıktığımda Noah'ın kapısının altında hiç ışık görünmediğini gördüm. Henüz gelmemiş olması mümkün değildi... Kapıyı çalmadan açtım ve açılmamış yatağı oradaydı.

Odama girerken içimden bir küfür savurdum ve acıdan ölmemeye çalışarak kıyafetlerimi çıkardım. O piçler beni yere sermişti, birisi bana böyle dayak atmaya uzun zaman olmuştu, tamı tamına dört yıl. O sokağa tek başıma girerek aptallık etmişim, o piçi becermişim.

Duşa girdim ve suyun vücudumdaki kanı ve teri temizlemesine izin verdim. Çoğunlukla kaburgalarım ve karnıma vurmuşlardı, bu yüzden darbeleri bir tişörtle saklayabilecektim. Morarmış göz ve yarık dudak başka bir şeydi ama babam beni böyle görmeye alışmıştı. Yüzüme sık sık yumruk yememe izin vermiyordum ama kavgalar ve iddialar olduğunda, bazı yumruklar beni yerd.

Ronnie'nin Noah'ya yaptığı tehdidi aklımdan çıkaramıyordum.

Yarışlarda kaybederek herkesin önünde aşağılanmasından sonra onu çıplak elleriyle boğmak istediğinden hiç şüphem yoktu ama o orospu çocuğunun ona dokunması bile beni o kadar delirtiyordu ki aynaya yumruk atmamak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. önümde.

Hemen kurulayıp eşofmanımı giydim. Yaralardan biri biraz kanıyor diye gömleği geçtim. Ağzımı suyla çalkaladım ve hiçbir dişin kırılmadığını, sadece dudağımın çatladığını, kanamanın durduğunu ve sol gözüm gibi zaman zaman kırmızı ve mora döndüğünü doğruladım; .

Cep telefonumu alıp odadan çıktım, Noah'ın hangi cehennemde olduğunu öğrenmeye ve bunu yaparken yarama buz tutmaya niyetlendim.

Beş dakika sonra gözümde donmuş bir şey paketi ve kulağımda cep telefonuyla mutfaktan çıkarken ön kapı küçük bir anahtar sesiyle açıldı ve kötü ruh halimin nedeni ortaya çıktı.

Telefonu titriyordu ve ona aramayı bitirmesini söyler söylemez titremeyi bıraktı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözleri şaşkınlıktan dehşete kaydı.

"Neredeydin?" dedim ona bakarak.

NUH

Eve girmeyi umduğum son şey, tamamen kırılmış bir Nick'ti. Cep telefonumdan aramasını görmenin şaşkınlığı bir saniyeden daha kısa sürede dehşete dönüştü.

"Neredeydin?" diye sordu her zamanki gibi korkuyla. Bu soru beni bir an şaşırttı ama beni en çok şaşırtan görünüşü oldu. Sol gözü tamamen morardı, dudağı yarılmıştı ama en kötüsü bu değildi; çıplak gövdesi bana o bronz tenin ve karın kaslarının altında oluşmaya başlayan morlukları görmemi sağladı. Bir an o yaraları görmek beni olduğum yerde bıraktı; felçli Kalbimin saatte bin mil hızla attığını hissettim ve üzerime panik çöktü ve başımı döndürdü. Yaralardan ya da kandan hoşlanmadım ve kulaklarım çınlamaya başladı, bu yüzden bir an kapıya tutunmak zorunda kaldım.

"Sana ne oldu?" diye sordum boğuk bir sesle.

Nicholas kızgındı, bunu çenesini sıkışından ve bana bakışından anlayabiliyordum: sanki yaraları bir şekilde benim hatammış gibi.

"Sana bir soru sordum" dedi kaba bir şekilde donmuş çantayı giriş masasına fırlattı.

Kapıyı sessizce kapatırken başımı salladım. Annem ve Will çoktan yatakta olacaktı ve bana ne kadar yüksek sesle hitap ettiğini umursamayan Nick'in aksine onları uyandırmak istemedim.

Ona yaklaşıp, "Mario ile birlikteydim," dedim. O yaralardan kaçmak için duyduğum korkunç arzuya rağmen, onun durumunu görmezden gelemezdim. —Lion ve Jenna kısa bir süre sonra bize katıldı.

dondurma yemek, ayrıca bu ne kadar önemli? Kendini gördün mü? - Karnımdaki morluklardan birine bilinçsizce dokunmak için kolumu uzatarak dedim.

Eli beni uzaklaştırmak için benimkine gitti, ama ondan beklediğim gibi tokatlamak yerine sımsıkı tuttu, o kadar sert tuttu ki canımı yaktı. Ona baktım, bakışlarında öfke ve korku gördüm.

"Mutfağa gel, seninle konuşmam gerekiyor," dedi ardından beni kendine çekerek ve peşinden sürükleyerek. İstemsizce çıplak sırtını fark ettim. Tanrım, yürürken tüm kaslarım ortaya çıktı ve vücudunun pürüzsüz tenini okşamak istedim. Sanki bir tarafında başka bir morluk oluşmaya başlıyordu ve birden ona bunu yapan kişiye karşı öyle bir nefret hissettim ki, gözlerimin baktığı her yerde görüşüm bulanıklaştı.

Nick elimi bırakmadan adadaki taburelerden birine oturduğunda sadece seramik ocağın üzerindeki küçük lambayı yaktı, böylece ışık loştu. Onu bu halde görmek beni öldürüyordu, yaptığı her harekette gözlerinin nasıl acıyla kısıldığını görebiliyordum ve zihnim onu daha iyi hissettirmenin yollarını hayal edip duruyordu.

"Bugün etrafta dolaşırken tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordu endişeyle yüzünü buruşturarak. "Seni takip eden biri mi, yoksa buna benzer bir şey mi?"

Beklediğim bu değildi. Ona cevap vermek için kendimi yüzüne bakmaya zorladım.

"Hayır, tabii ki hayır, neden?" dedim inanamayarak.

Elimi bıraktı ve sinirli bir şekilde bakışlarını yüzümden kaçırdı. Onunla tekrar temasa geçmek istedim ama hareketsiz kalmayı seçtim.

"Ronnie yarışları unutmadı" dedi ve sonra tüm bunların ne hakkında olduğunu anlamaya başladım. "İntikam istiyor ve istemiyor."

Seni bir daha görürlerse sana zarar vermekten çekinirler," diye ekledi mavi gözlerini benimkilere dikerek.

Bu beni bir an sersemletti.

"Sana bu dayağı atan o muydu?" diye sordum o kaltağa içimden küfrederek.

"O ve üç arkadaşı," diye itiraf etti bana. Gözlerimi korkuyla açtım.

"Tanrım, Nick!" dedim göğsümde garip bir baskı hissederek.
Ellerim bilinçsizce yüzüne gidip yaralarını inceledi - Dört adam mı?

Dokunuşum altında gergin olduğunu hissettim ama sonra gevşedi. Parmaklarım yaralarına zar zor dokundu ama yanaklarından aşağı kaymalarına izin verdim, parmak uçlarımin altında ona aynı anda hem korkutucu hem de seksi bir görünüm veren pürüzlü, tıraşsız cildi hissettim.

"Beni umursuyor musun çiller?" dedi alaycı bir tonda ama yarasına dokunduğunu ve suratını buruşturduğunu görünce onu duymazdan geldim. Ellerini kaldırdı ve benimkini tuttu, "İyiyim," diye ekledi ve gözlerinin istemsizce yüzümde gezindiğini gördüm.

"Onları ihbar etmelisin," dedim ve bakışından rahatsız olduğumda geri çekildim.

Ondan uzaklaşıp buzdolabına gittim. Oradaki ilk donmuş paketi aldım ve ona geri döndüm. Paketi gözüne götürdüğümde yüzünü buruşturdu.

"Bu adamlar şikayet edilmiyor, ama önemli olan bu değil," dedi paketi alıp iki gözüyle bana bakabilmek için yüzünden çekerek. "Noah, bundan sonra ortalık biraz sakinleşene kadar. "Yalnız bir yere gitmeni istemiyorum, beni duydun mu?" Bir ağabey ses tonuyla beni uyardı.

Ona inanmaz gözlerle bakarak uzaklaştım.

—O insanlar tehlikeli ve öfkelerini senden ve benden çıkardılar ama dövülmek ve kendimi savunmak umurumda değil, seni yalnız ve savunmasız bulurlarsa canlı canlı yerler.

"Nicholas, bana bir şey yapmayacaklar, o pisliğin gururunu incittiğim için başları belaya girmeyecek." Bana attığı tehditkar bakışı görmezden gelerek cevap verdim.

-Çözümленene kadar gözlerimi senden ayırmayacağım, sen istediğin gibi davranabilirsin, sonra beni bıraktı.

Hiç anlaşılamayacak mıydık?

"Dayanılmazsın, biliyor musun?" diye ters ters cevap verdim.

"Bana daha kötü şeyler söylendi," dedi, saniyeler sonra omuz silkip yüzünü buruşturarak.

Birkaç derin nefes aldım.

-Yaralara sıcak su, göze ve dudağa soğuk bir şey koyun -O zaman ona acıyarak söyledim-Yarın korkunç olacaksın ama bir aspirin al ve yatakta kalırsan iki üç içinde geçer. günler.

Dudakları bir gülümsemeye kıvrılırken kaşlarını çattı.

"Dayak konusunda uzman mısın yoksa ne?" diye sordu eğlenerek. Omuz silktim.

"Pek çok belgesel gördüm," diye yanıtladım ve arkamı dönüp ondan uzaklaşmadan önce. Artık o yaraların yakınında olmak istemiyordu ve gömleksiz bir Nick'in yanında olmak da istemiyordu; çok fazlaydı.

O gece doğruca yattım... ve kabuslar gördüm.

Ertesi sabah kötü bir ruh hali içinde uyandım. Neredeyse hiç uyumamıştım ve tek istediğim odamda uzanmaktı. Tek bir sebep şilteden aşağı kaymamı ve banyoya gitmemi sağladı. Yüksek sesle itiraf etse de etmese de, Nick'in ne durumda olduğunu öğrenmek istiyordu. Ne zaman, nasıl ve neden aniden onun için endişelendiğimi bilmiyorum, hatta umursadığım için, ama görünüşe göre son birkaç günden beri ikimiz arasında hoş bir ateşkes yaratmıştık.

Parmağımı kesmeden önce mutfakta bana yaptığı dokunuştan beri benimle bir daha hiçbir şey denememişti ve bir yanım buna çok kızmıştı. Sadece onun kollarında olduğum anlarda hayatım güzel olmuştu. Diğer her şeyi unutmamı sağladı, ama geldiğimden beri olduğu gibi, birbirimizi öpüp ölesiye nefret etmemenin ve iyi geçinmenin daha iyi olduğunu düşündüm.

Dün geceyi hatırlarken hızlı bir duş aldım. Akşam yemeğinde Mario'ya böyle hitap ettiği için Nick'e çok kızmıştı ama onu evin garaj yolunda bir karmaşa içinde gördüğü anda bu öfke yok oldu.

Mario önceki gece benim için çok centilmendi ve çok komikti. O gece bana çıkma teklif etmişti ve ben de evet dedim. Çekiciydi ve onun yanında kendimi rahat ve sakin hissettim.

Ayrıca eski sevgilimi ve Nicholas'a olan o saçma saplantıyı da unutmak istiyordum.

Giyinmem uzun sürmedi ve kahvaltı yapmak için mutfağa çıplak ayakla indim. Etrafta Nick'ten hiçbir iz yoktu ama Will ve annem masada yan yana oturmuş hararetle bir şeyler hakkında konuşuyorlardı.

"Günaydın," dedim ve doğruca buzdolabına gidip bana bir bardak meyve suyu doldurdum. Aşçı Sophie harika kokan bir şey pişiriyordu. Güveçte erimiş çikolata olduğunu görmek için ona yaklaştım.

"Nefis, ne pişiriyorsun?" diye sordum. Sophie

gölümseyerek bana baktı.

"Bay Leister'ın doğum günü pastası," dedi neşeyle. Otomatik olarak Will'e döndüm.

"Vay canına, tebrikler, doğum günün olduğunu bilmiyordum," dedim özür dilercesine gülümseyerek. "Bana döndü ve güldü.

"Bugün benim doğum günüm değil, Nick'in," dedi eğlenerek. Annem oturduğu yerden bana gülümsedi.

Vay canına, Nicholas'ın doğum günü... Neden bilmiyorum ama bilmemek beni rahatsız etti.

-Dışarı çıktı, tebrik et, dedi annem eklemekten önce- Dün onu soymak isteyen bir serseri ile kavga etti, yüzünü görünce korkma.

Üvey kardeşimin yalan söylemedeki maharetine başımı salladım. Yanındaki Will kaşlarını çatı, bu yüzden bu bariz yalana inanacak kadar saf olmadığını anladım. Annem gibi kimse kimseye güvenmeyi sevmez.

Masadan bir çörek alıp bahçeye çıktım. Onu güneş gözlüklerini takmış, gölgede bir şezlongda yatarken gördüm. Tişört ve mayo giyiyordu ve uyuyor gibiydi. Sanırım o da benim gibi fazla dinlenememişti.

Tamamen itici hissederek, yanına gelene kadar ona gizlice yaklaştım.

"Doğum günün kutlu olsun!" Tüm gücümle bağırdım, tamamen şaşırması bir halde koltuğundan nasıl fırladığını görünce kahkaha attım.

"Siktir!" diye bağırdı, gözlüğünü çıkardı ve yeşil, mor ve mavi gözünü ortaya çıkardı.

O kadar komikti ki yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım.

Bana bir an öfke ve öfke arasında baktı ama gülmeyi kesmediğimi görünce yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

"Eğlendin mi?" dedi tehditkar bir tonda, güneş gözlüğünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Gülümsemem kayboldu ve gözlerimi ondan ayırmadan geri geri yürümeye başladım.

"Üzgünüm" dedim iki elimi birden kaldırarak ve yine gülmeden edemedim. Attığı atlamayı her hatırladığında, kahkahalar yeniden çıkmakla tehdit ediyordu.

"Bunu hissedeceğin açık," dedi ve sonra üzerime atıldı. Koştum ama faydası olmadı. Bir saniye sonra arkamdaydı ve beni omzuna aldı. Göz kırptı ama benim çığlıklarım yüzünden sesi kısılmıştı.

Hayır, Nick, lütfen! diye bağırdım tüm gücümle titreyerek. Beni görmezden geldi ve sonra benimle havuza atladı. Hem de kıyafetle.

Sıcak bir yaz gününde ılık suyun altına daldığımızda ondan uzaklaştım. Yüzeye çıkar çıkmaz yüzüne su fırlattım ve o halde bana bakarak nasıl kahkahalar attığını gördüm. Beyaz elbise tenime yapışmıştı ve elbisenin altında siyah iç çamaşırım olduğu için minnettardım, aksi takdirde gerçekten utanç verici olurdu.

Justin Bieber hareketleriyle saçlarını savurdu ve benim durduğum yere doğru yürüdü. Bir saniye sonra beni havuzun köşesine geri götürdü.

"22. doğum günümde neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olduğum için şimdiden benden özür diliyor olabilirsin," dedi ve bana o kadar yaklaştı ki vücutlarımız iki santimetreden daha azdı.

Onu itmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Hayal bile etme," dedim ona, o oyunla eğlenirken. Damarlarımda adrenalini, midemde binlerce kelebek hissettim. Özlediği şey buydu, o dokunuş, midesindeki o baş döndürücü his.

Hesapçı bir bakışla yüzünü yana eğdi, sonra sıırıslıklam elbisenin üzerinde ellerini belimde hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle, beni o kadar yakınına çekti ki göğsüm onunkine bastırdı.

"Üzgün olduğunu söyle," dedi boğuk bir sesle. Yüzündeki neşe gitmiş, yerini şimdi arzu almıştı. Bir zevk ve korku dalgasını aynı anda hissettim, bizi görebilirlerdi.

Başımı salladım ve elleri bacaklarımdan aşağı kaydı. Parmakları elbisenin ıslak kumaşını ayırıp yavaşça bacaklarımdan yukarı çıkarken beni dikkatle izledi. Onları benim için açtı ve beni kalçalarına sarmam için zorladı.

Beni havuzun duvarına doğru iterek, "Sen söyleyene kadar durmayacağım," dedi. Su omuzlarının altından boynuma kadar geliyordu ve beni neredeyse onun insafına bırakıyordu. Bacaklarım onun kalçalarını çevrelerken kafalarımız hemen hemen aynı yükseklikteydi. Bir parçam, ona duymak istediğini söyler söylemez geri adım atacağını biliyordu, ya da öyle dedi, ama benden bunu istiyor muydu?

"Bizi görecekler," dedim alçak bir mırıltıyla. Yanaklarımın yandığını hissettim ve su altındayken bile tüm vücudumun ısındığını hissettim.

"Ben hallederim," dedi, göğsüme yapışıp yuvarlanan elbiseyi çekerken. Bakışları yüzümden uzaklaştı ve su tarafından şekli bozulmuş vücuduma sabitlendi.

Bu bakış ve sırtımı okşayan parmakları beni ürpertti. Uyarıldığını kalçamda hissettim ve sadece dudaklarımızın tekrar birleştiğini düşünebildim.

"Durmamı ister misin?" dedi sonra ağzını benimkine yaklaştırdı ama dokunmadan.

Gözleri o kadar yakındı ki, yapıldıkları mavinin tüm tonlarını görebiliyordum. Güneş ışığı ve suyun berraklığı altında beni tamamen büyülediler... bana nasıl baktılar, sanki beni yutmak istiyorlardı.

Başımı salladım ve beni öpmesi için ona yaklaştım. Ellerim çoktan boynuna gitmişti, tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ve onu kendime doğru çektim, o da direndi ve ters yöne çekti.

"Bana üzgün olduğunu söyle, istediğini alacaksın," dedi sonra.

Kollarında arzuyla yanıp tutuşarak, "Bana verebileceğin bir şeyi istediğimi sana düşündüren nedir?" diye cevap verdim.

—Çünkü titriyorsun ve dudaklarıma bakmayı bırakamıyorsun, *bu yüzden*- Bana ciddi bir şekilde cevap verdi ama elleri beni kendisine daha da bastırdı.

"Sana istediğini vermeyeceğim," dedim

ona. Boğazının derinliklerinde bir hırıltı

hissettim.

"Çıldırıyorsun," dedi ve dudaklarını benimkilerin üzerine koydu.

O maçı kazanmanın coşkusu hızla başka bir şeye dönüştü. O anda binlerce duygu hissettim ve hiçbirisi yüksek sesle söyleyemedim. Dili ağzımın içine girdi ve beni şiddetle öptü.

Sırılsıklam olmuştuk ve bedenlerimiz midye gibi birbirine yapışmıştı. Onu kendime doğru çekerken saçlarından çekiştirdim. Çaresizce alt dudağımı ısırды ve o kadar seksiydi ki her an ölecekmişim gibi hissettim.

Beni havuzun duvarına yasladı, dudakları dudaklarımda harikalar yaratırken elleri vücudumda geziniyordu. Bir uçurumdan aşağı iniyormuş gibi hissettim, eli daha önce hiç dokunmadığım bir yere uzandığında midemdeki kelebekler daha da arttı.

Sonra sürgülü kapının açıldığını duyuyoruz. Beni o kadar hızlı ve o kadar ani bir şekilde itti ki, havuzun dibinde boğulmamak için hemen kenarına tutunmak zorunda kaldım.

"Çocuklar, gidiyoruz!" diye bağırdı annem evden. Nicholas, bakışlarında herhangi bir rahatsızlık olmaksızın onu selamlamak için elini kaldırdı. Kafamı dışarı çıkarmadan önce birkaç saniye derin bir nefes almak zorunda kaldım.

kaldırımın üzerinden "Ona söyledin mi, Nick?" diye sordu annem beni şaşırtarak.

"Henüz değil," diye bağırdı neşeli bir gülümsemeyle. Annem önce bana sonra ona baktı.

"Eh, bu öğleden sonra zaten konuştuk, iyi eğlenceler!" dedi bir selamlama şeklinde. Nick eve girer girmez ona döndüm.

"Söyle ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

Beni tekrar kendine doğru çekti. Onunla olmaktan daha çok olmak istediğim başka bir yer olmadığı için bunu yapmasına izin verdim.

"Doğum günümde Bahamalar'a gitmem için bana dört bilet verdiler, Lion ve Jenna'yı davet ettim ve senin de gelmeni istiyorum," dedi beni dikkatle izleyerek.

Arkadaş olma kararına ne olmuştu? Bu tamamen beklenmedik bir şeydi, özellikle konuştuklarımızdan sonra; Nick ile bir geziye çıkmak...

"Nicholas, ne yapıyoruz?" diye sordum, kafam karışmıştı. Bu doğru değildi, birlikte olamazdık, eğer sinsice öpüşmeye bu şekilde denilebilirse. Hayatımda başka bir adam istemiyordum, hala birlikte olduğum son kişi için ağlıyordum ve Nicholas, kalbimin bir kez daha kırılması için mükemmel bir prototipti.

"Korkma tamam mı?" dedi, suya batmayayım diye belimden tutarak, "Ben yokken burada kalmanı istemiyorum, dün söylediklerim ciddiydi. , seni incitmek istiyorlar" diye ekledi beni sımsıkı tutarak.

"Nicholas..." Ondan uzaklaşarak şikayet etmeye başladım. İzin vermedi.

"Benimle gel, iyi vakit geçireceğiz," dedi beni dudaklarımdan öperek. Bu sevecen jest tüylerimi diken diken etti.

"Peki ya biz?" dedim, anne ve babalarımız öğrenirse ne kadar çılgınca olacağını düşünmeden edemedim. "Bunu seninle yapamam," dedim ona sabit bir şekilde bakarak. -Çok saçma, anlaşıyoruz bile, sadece fiziksel çekiciliğimize kapılıp gidiyoruz...

"Bildiğim tek şey, seni gördüğümde sana dokunmaktan ve her yerini öpmekten başka bir şey düşünemediğimdir," diye itiraf etti, yanıma yaklaşp kulağımın altından öperek.

"Şu anda kimseyle olamam," dedim onu biraz iterek. Bana şaşırmakla sinirlenmek arasında baktı.

"Biriyle birlikte olmaktan kim söz etti?" diye yanıtladı o zaman. "Her şeyi analiz etmeyi bırak ve bunun bize sunabileceklerinin tadını çıkar," dedi gözlerinde öfkeyle ama sakın bir sesle.

Kendisiyle çelişiyordu, bunu görebiliyordu, ama düşününce, çapkın Nick'ti, sadece bunu, benim fiziğimi istiyordu, daha fazlasını değil. Ve onu aynı nedenle seviyorsam neden bundan yararlanmayayım?

"Tamam ama belli şartlar koyman gerekiyor" dedim ellerimi omuzlarına koyarak. Bana ciddi bir şekilde baktı, "Bağlarım ya da kötü bağlarım yok, bir ilişkiden yeni çıktım ve isteyeceğim en son şey Dan'le başıma gelenleri yeniden yaşamak," dedim ve çenesinin nasıl gerildiğini fark ettim.

"Açık bir ilişki mi?" diye sordu sonra bana. Bir saniye sonra başımı salladım, "Bunu bana soran ilk kadın sensin, ama tamam, katılıyorum, o zaman sadece seks?" dedi ve gözlerindeki soğukluğu fark ettim.

Bu son yorum beni sinirlendirdi.

—jembesil!— söz konusu denemek onu uzaklaştır -
nasıl Ne Yalnız seks?

Benim kim olduğumu düşünüyorsun? 27 yaşında değilim ama 17 yaşındayım, seninle böyle yatmayacağım!

Kaşlarını çattı, bir an için tamamen şaşırmıştı.

"Öyleyse ne istiyorsun?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

Nasıl bu kadar kare olabilir? Ve Nick gibi biriyle hem de bu tür bir belaya girmeyi ne düşünüyordum? Gerçek şu ki, bana binlerce dönüş yaptı, buna kıyasla ben bir çocuktum ve onunla oyun oynayamıyordum. Hepsi tam bir delilikti.

"Bak, boşver," dedim ondan uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeçerek, "Bu yeni ilişkimizi seviyorum, iyi anlaşılabileceğimizi düşünüyorum ve neden onu karmaşıktıracağız?"

Sanki söylediklerinden hiçbir şey anlamamış gibi bana bakıyordu. Gerçek şu ki, ben de ne istediğimi tam olarak anlamadım ama taahhütsüz seks bana göre değildi.

"Arkadaş olalım" dedim ve beni bıraktı.

"Emin misin, sadece arkadaş mı?" diye sordu bir saniye sonra. Sinirli ve yorgun görünüyordu.

Başımı salladım ve suya baktım.

"Tamam," dedi sonra, "ama benimle doğum günümü kutlamaya geliyorsun, eğer benim arkadaşımsan artık öyle davranmaya başlayabilirsin," diye ekledi, havuzun diğer tarafına yüzerek ve sırtına yaslanarak. elleri kalkıp dışarı çıkmak için.

Biraz üzıldüm ve havlusunu alıp gidene kadar sudan çıkmadım.

Az önce ne olmuştu?

Günün geri kalanını odamda uzun zaman önce başladığım kısa öykülerden birini okuyarak ve yazarak geçirdim. Okumak kadar yazmayı da çok seviyordum ve hayallerimden biri gelecekte büyük bir yazar olmaktı. Bazen dünyaca ünlü bir yazar olmayı ve tüm dünyada binlerce kopya satmayı, kitaplarımı tanıtmak için seyahat etmem gerektiğini ve insanların sonsuza kadar hatırlayacağı hikayeler yaratmayı hayal ettim.

Çok yüksek bir hedefti, biliyordum ama denemekten asla vazgeçmezdim. Annem bana on altı yaşında hamile kaldığı için hayatında hiçbir şey ifade etmemişti. O zamanlar babam sadece on dokuz yaşındaydı ve herhangi bir akademik geleceği yoktu, sadece Nascar'da yarışma olasılığı vardı. Annem her zaman beni çocukken büyütmenin ne kadar zor olduğunu hatırlatırdı ve bu nedenle bu yaşında istediği her şeyi bana vermek isterdi. İyi bir okul olan üniversite her zaman hayali olmuştu ve şimdi sonunda onu elde ediyordu. Bu nedenle çocukluğundan beri hep en iyi notları almaya çalışmış, voleybol takımında yarışmış, okuyup yazmıştı. Bir yanım her zaman onu gururlandırmak isterdi.

Odamın geniş penceresinden aklım başımda dolaşırken biri kapımı çaldı ve bir saniye sonra içeri girdim. Annem, üzerinde St Marie arması olan bir çantayla geldi ve içindeki şeyin günün geri kalanını mahvedeceğini biliyordum.

- Üniformanız geldi, bir deneyin ve sonra aşağı inin de Sophie sizin için tüm düzenlemeleri yapsın - çantayı yatağın üzerine bırakarak bana söyledi - Bu arada, birazdan pastayı tebrik için çıkaracağız. Nick, mumları üflemeye ya da senin ve benim doğum günlerimizde yaptığımız herhangi bir şeye alışkın değiller, ama birinin bu korkunç alışkanlığı değiştirmesinin zamanı geldi," dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

"Anne, Nick'in pek eğleneceğini sanmıyorum," dedim onu masada oturmuş bir dilek tutarken hayal etmeye çalışarak.

"Saçma," dedi ve kapıyı kapatıp çıktı.

Kalktım ve çantadan formayı çıkardım. Hayal ettiği kadar korkunçtu. Etek yeşildi ve İskoçtu, insanın aklını çecek türdendi.

belinin bir tarafında bir tür klipsli ve arkası pilili. O kadar uzundu ki dizlerimin altına kadar geliyordu. Gömlek beyazdı ve oldukça boldu ve sonra gri, kırmızı ve yeşil süveterle uyumlu yeşil ve kırmızı bir kravat olması beni dehşete düşürdü. Çoraplar da yeşildi ve dizlere kadar geliyordu. Aynaya baktığımda tarihin en tatsız suratını yapmaktan kendimi alamadım. Düzeltilebilecek tek şey olan eteğimi ve gömleğimi giydim ve benim yerime düzeltmesi için Sophie'ye gitmek üzere odadan çıktım.

Tam sahanlığa ulaştığımda, telefonu kulağına dayamış Nick belirdi. Beni görür görmez gözleri kocaman açıldı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Ellerimi belime koyarak ona baktım.

"Kusura bakma, kapatmam gerekiyor, bulaşmam gereken biri var" dedi gülerek ve telefonu pantolonunun cebine koydu.

"Çok mu komik olduğunu düşünüyorsun?" dedim yanaklarımın utançtan yandığını bilerek.

Yüzünde hala bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Bence bu bana verebileceğin en iyi doğum günü hediyesi, çilli kız," dedi, bana boyundan bakarak ve benim halime gülerek.

"Evet, peki ya seni birden bire yumruklarsam?" diye yanıtladım onu yolumdan iterek ve annemle aşçının beni bekledikleri oturma odasına doğru ilerledim.

Rahatsızlığım için beni takip etti.

Kulağıma, "Bu akşam benimle yemeğe gelersen, sana az önce çektiğim fotoğrafları ifşa etmeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldadı. Kızgınlıkla döndüm. Şakalara devam ediyordu.

Mario'nun o gece beni yemeğe davet ettiğini öğrenince rahatsız olacağını bilerek, "Bu geceyi çoktan ayarladım, bu yüzden hayır, teşekkürler," dedim.

Odanın ortasına, üzerinde durulacak bir tür tabure bulunana ve ölçümlemlerimi alabilecekleri yere varana kadar sessiz kaldı.

Arkamı döndüğümde Nick'in kanepede uzandığını, düşünceli ve soğuk bir yüzle bana baktığını gördüm.

Annem, Sophie'ye iğneleri takmasında yardım ederken, "Ellerini kaldır Noah," dedi. Hareket etmeyen Nicholas'ın varlığını görmezden gelmeye çalıştım.

vücudumun veya yüzümün görünümü ama benim için en zor olanıydı.

Ayrıca havuzda birbirimize verdiğimiz öpücüğü ve konuştuklarımızı da aklımdan çıkaramıyordum. Onun yakınlığına mı yoksa okşamalarına mı karşı koyabileceğimden tam olarak emin değildim ama bir şey açıktı, beni istediği gibi kullanmasına izin vermeyecektim. Aynı nedenle bu gece Mario ile çıkıyordum. Yazın geri kalanında eğlenmek, farklı adamların arkadaşlığının tadını çıkarmak, kimseye bağlı kalmamak ve her şeyden önce Dan'in pisliğini unutmak istiyordum.

"Ah!" diye bağırdım, biri kalçama iğneyle vurur vurmaz.

Aptal Nick kanepeden sırttı.

"Kıpırdamadan dur, olur mu?" dedi annem. Neredeyse oradaydı, eteğim dizlerimin üzerine kadar kısaltılmıştı ve erkek fatma değil, kız olduğumu gösterecek şekilde gömleğim içeri sokulmuştu.

Beş dakika sonra onu çıkarmaya ve tamir etmeye başlaması için Sophie'ye vermeye hazırdım.

Nick ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı beni takip etmeye hazır olur olmaz, annem ikimizin de kolundan tuttu ve bizi mutfağa sürükledi.

"Bugün senin doğum günün Nicholas, Noah, benim ve dünyanın geri kalanının yaptığı gibi sen de mumları üfleyeceksin," dedi annem yüzünde keyifli bir gülümsemeyle.

Nick'e döndüm ve onun inanamayan yüzüne gülümsedim. Yanımda çok yaşlı görünüyordu, o biralarla...

"Gerek yok..." diye şikayet etmeye başladı.

"Elbette," dedi annem vurgulayarak.

William dizüstü bilgisayar ve gözlükleriyle mutfaktaydı, muhtemelen çalışıyordu. Mutfaka girer girmez bize gülümsedi.

"Çok komiksin Noah," dedi iğnelerle dolu üniformama bakarak.

Hareket ederken kendimi dürtmemeye dikkat etmem gerekiyordu.

"Ne kadar komik," dedim alayla.

Annem Nicholas'ı zorla bir sandalyeye oturttu ve Sophie'nin yaptığı çikolatalı pastayı çıkardı. Nicholas o kadar yersiz görünüyordu ki, dakikalar önce yaptığı gibi onun pahasına kendimi eğlendirmeden edemedim.

Pastanın üzerinde mum şeklinde bir yirmi iki vardı ve kısa süre sonra annem onu yaktı.

Bir saniye sonra şarkı söylemeye başladı ve Will'i de katılması için dürttü.

O kadar komikti ki, Nick'in bana, özellikle de gök mavisi gözleriyle bana dik dik bakmasının tadını çıkararak küçük şarkıya katıldım.

"Dileği unutma," dedim mumları üflemeden önce.

Üflemeden önce bana baktı ve o zaman bile gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

Her şeye sahip olan biri ne isterdi?

NICK

Onu neden bir hafta sonunu benimle Bahamalar'da geçirmesi için davet ettiğimi hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Biletleri ve ücretli seyahati görür görmez yüzü aklıma geldi. En iyi arkadaşlarım Lion'du ve Jenna ve Noah onunla arkadaş olmuştu, bu yüzden... şartlar göz önüne alındığında yapılacak en mantıklı ya da en mazoşist şey gibi görünüyordu.

Rahatladığı ve ilişkimiz daha katlanılabilir olduğu için onu düşünmeden edemedim. Tehdit edildiğine göre onu yalnız bırakmayı düşünmek bile beni deli ediyordu. Onun Dan'in ellerinde olduğunu düşünmek bile beni kötü hissettiriyordu, onu incittiği için ona şaplak atmak istiyordum ama asıl sebep bu değildi, dokuz aydır ondan zevk aldığım, ona dokunduğum, onu öptüğüm ve Allah'ın izniyle. hayır, onu soymak...

Noah'ın kendisini benim dışımda herkese teslim ettiği görüntüler gece gündüz aklımdan çıkmıyordu; Kendimi hiçbir zaman kıskanç bir adam olarak görmemiştim, çünkü hiçbir kızı benimmiş gibi sahiplenmemiştim ve bu beni öldürüyordu. O çocuksu gülüşü... beni ona en çok çeken şey, doğal olarak seksi olmasıydı. Nasıl giyindiği, makyaj yapması ya da dağınık olması fark etmez, ne zaman gözüme çarpsa, aklım ona zevkle ah çektirmenin bin bir türlü yolunu hayal ederdi. Havuzda olanların teknik olarak olmaması gerekirdi, kendime bir daha yaklaşmamaya söz vermiştim ama bu benim için çok zordu. Dün gece, Ronnie'ye neden olduğu her şey ve Mario'yla kaçtığı için onu öldürmek istemişim ama yaralarımın dehşetle baktığını gördüğüm anda ve sıcak parmaklarını çıplak tenime değdirdiğinde... Tam orada, mutfak tezgahının üzerinde yutmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ve en kötüsü de kendine olan güvenini kazanmasıydı. Artık savunma yapmıyordu ve ben uyurken beni bağırarak uyandırmak umurunda değildi... Ben daha fazla dayanamazken yerinden kıpırdamamıştı bile ve ellerim kendisini suyun altında onu okşamaya adanmıştı. bacakları çok uzun ve kıvrımları çok seksiydi...

Ve o gece kızları yatağa götürmek veya fırsat buldukça onlara dokunmak konusunda pek geride olmayan bir pislik olan Mario ile çıktı...*Kahretsin, o benim gibiymiş* Noah'a dokunmasına izin veremezdi, ona değil.

Doğum günümde onunla kaçması canımı sıkıyordu, onu kendim için istiyordum, ona bu şehrin güzel yanlarını göstermek istiyordum, birdenbire bana bakışının değişmesini istiyordum, bunu düşünmeyi kaldıramıyordum. ona sahip olmayı hak etmiyordu.

Sonra kapıyı çaldılar. Giyinmeyi yeni bitiriyordum, bu yüzden içeri gelmeleri için bağırma zahmetine girdim. Bu gece giyeceğim gömleği iliklerken aynadan bal rengi gözler bana baktı.

Akşam yemeğinden döndünüz mü? Ona dönme dürtümü bastırmaya ve onu bütün gece orada benimle kalmaya zorlamaya çalışırken alaycı bir şekilde sordum.

"Bugün doğum günü partin var mı?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek. İlgisiz görünmeye çalışarak ona döndüm.

"Burada kalıp film izlememi mi bekliyordun küçük kardeşim?" dedim ona kötü bir şekilde, kaşlarını çatıldığını görmekten zevk alarak. Bunu yaptığında gözleri daha koyu görünüyordu.

"Bana söyleyebilirdin, Jenna ve Lion benim gideceğimi düşündüler, aşağıda seni bekliyorlar" dedi kollarını giydiği siyah elbisenin üzerinde kavuşturarak. Çok dardı ve poponun yaklaşık beş parmak altındaydı. keçe

Mario'nun o elbisenin altına elini sokabileceği düşüncesiyle nasıl kötü bir ruh hali yükselmeye başladı.

"Bunun için vaktim yok, gelmek istersen gel, listedesin" dedim her kelimeyi ağzımdan çıkararak. Ona dokunamasam da en azından beni bu kadar heyecanlandıran o parfümü koklayabilirdim.

"Bana filmdeki kötü adam benmişim gibi bakıyorsun, birkaç saat öncesine kadar senin doğum günün olduğunu bilmiyordum, Mario beni daha erken davet etti, ona katlanamıyorum" dedi kızgın ve suçlu.

"Peki bilmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordum sinirle, Mario'nun tüm bunları bilerek düzenlediğini biliyordum.

Gözleri bir an için kısıldı, şaşırmakla kızmak arasında bir yerdeydi, sonra suçluluk duydu. Çok sevimliydi, bilmediği bir partiye gitmediği için kendini suçlu hissediyordu.

Dayanamayıp elimi beline uzattım ve onu kendime doğru çektim. Gözleri şüpheyle ama aynı zamanda beklentiyle benimkileri aradı.

"Hadi çiller, doğum gününe gelin," diye sordum, saçını omzundan çekip oraya hafif bir öpücük kondurarak. Tüylerinin diken diken oluşunu izlerken teninin üzerinde gülümsedim. En azından ondan etkilendiğinden ve onun bedeni üzerinde bir etkisi olabileceğinden emin olabilirdi.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu kırık bir sesle, dudaklarım boynuna doğru kıvrılırken.

gelmemi mi istedin O partide ona dokunamayacağım açıktı, ikisi arasında neler olup bittiğini kimse bilemezdi ve onun orada olması ve onu şimdi olduğu gibi öpmemek... benim için zor.

"Tabii ki istiyorum" diye yanıtladım bir an sonra. Neye bulaştığımı bilmiyordum ama nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemektense orada olması daha iyiydi.

Yüzünü çevirdi ve yumuşak dudaklarını benimkilere yaklaştırarak tadını çıkaramayacak kadar hızlı bir öpücük verdi.

"Akşam yemeğinden sonra giderim," dedi ve kapıdan çıkmak için döndü.

-NE?-Gereğinden yüksek sesle dedim ve gitmesin diye onu çektim.- Yemekten sonra ne demek? Şimdi gel- dedim onu silkelemek isteyerek.

O ne halt ediyordu?

"Nicholas, onu ekmeyeceğim, biraz sonra gideceğim, ayrıca onunla çıkmak istiyorum, ondan hoşlanıyorum" dedi.

Bu hatun benim işimi bitirecekti. Bu yüzden, faydaları olan o arkadaş grubuyla devam ettik. Benim gibi biriyle böyle bir ilişkinin nasıl olduğunu öğrenecekti.

Onu serbest bıraktım ve sahte bir sakinlikle ona baktım.

"Pekala, vaktim olursa sonra görüşürüz" dedim ve dolaptan anahtarlarımı alıp merdivenlerden aşağı inmek için onu çevreledim.

Ona ihtiyacım yoktu, istediğim kişiyle olabilirdim, üstelik bu durumu iyi değerlendirmeliydim, ne zaman istersem ona sahip olacaktım ve aynı zamanda diğer kadınlardan da vazgeçmek zorunda kalmayacaktım. ile eğlenmeyi severdim.

O gece umut vericiydi, orası kesin.

Parti, mahalle arkadaşlarımdan biri olan Mike'ın evinde verilmişti. İyi bir adamdı, üniversiteden bir arkadaştı ve bu tür partiler verebilmemiz için neredeyse her zaman göl kenarındaki evini bize vermeyi teklif ederdi. Jenna ve Anna balonlardan her şeyi içeren dekorasyonla ilgilenmişti.

her türlü dekoratif saçmalığa kırmızı ve siyah helyum. Neyse ki, önemli olandan sorumlu kişi, diğer çocuklarla birlikte eve alkol, yiyecek ve giderek daha fazla alkol sağlayan Lion'du. Kapıdan içeri girer girmez herkes bir ağızdan beni doğum günün kutlu olsun diyerek karşıladı. Herkesi selamladım ve beş dakikadan az bir sürede hepsi dans ediyor, holiganlaşıyor, göle atlıyor ve dört ayak üzerinde sarhoş oluyorlardı.

Bu partilerin iyi yanı, emrimde her zaman kadınların olmasıydı; bu yüzden en iyi arkadaşım olarak alkolü seçtim ve doğum günüm için tuttukları iki dansçıdan keyif aldım. Bir yanımla Noah'ın ne zaman geleceğini merak etmeye devam ettim, ama bu küçük bir parçaydı çünkü günün emri dikkat dağıtmaktı.

Adını bir saniyeden kısa sürede unuttuğum dansçılardan biri yanımdan ayrılmadı; diğeri, oldukça genç bir kızıl, küçük gösterisini bitirdikten hemen sonra ortadan kaybolmuştu. Gerçek şu ki, DNA'sında Y kromozomu olan hiç kimse beni tuvalete götürmeye çalışan kadından yüz çevirmezdi ama bir numaralı kurallarımın biri balerinlerle, fahişelerle ya da ona yaklaşan herhangi bir şeyle yatmamaktı. Öyle görünüyordu, bu yüzden çok kaba görünmemeye çalışarak onu ittim ve evin arka tarafına doğru yöneldim. Oradan Toluca Gölü'nü ve dolunayın sudaki yansımalarını görebiliyordunuz. Birçok arkadaşım suya atlayıp kızları yanlarında sürükleyerek eğleniyorlardı. O sırada Lion yanıma geldi, kollarını tahta korkuluklara dayadı ve araştıran gözlerle bana baktı. Onu ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyordum, çok daha iri ve oldukça korkutucuydu, ama şükürler olsun ki ikimiz de aynı boydaydık, bu yüzden yüzüme neredeyse yumruk atmadan önce gözlerinin içine bakabildim. Onu neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum, sanırım o partide sevgilisiyle ya da flörtüyle seviştiğim için beni sürüklediler, ama komik olan şu ki reflekslerim sayesinde bunu yaptım. yüzüme tam olarak vurmadan önce uzaklaştı ve yumruğu başımın arkasındaki duvara çarptı.

Durum o kadar komikti ki acı içinde kendime lanetler yağdırırken gülmekten kendimi alamadım. Görünüşe göre eğlendim ve o zamandan beri

en iyi arkadaş olmuştuk.

"Gezi için teşekkürler dostum, Jenna ile hiçbir yere gidemedim ve sonunda istediğimiz gibi yalnız olabileceğiz," dedi parlak bir gülümsemeyle. Biramdan bir yudum alırken başımı salladım. Yolculuk... ne zaman düşünsem bana Noah'ı hatırlatıyordu.

"vey kardeşin falan olduğunu biliyorum ama..." Lion ilgiyle bana bakarak ve görünüşe göre düşüncelerimi okuyarak devam etti. "Onu neden davet ettin?"

Ona cevap vermeden önce cevabımı düşündüm. Ben bile tam olarak emin değildim ama ondan iki gün boyunca ayrı kalma fikrinin beni gerginleştirdiğini biliyordum.

"Ronnie yarışlar konusunda hâlâ kızginken onun burada kalmasını istemiyorum, onu tehdit etti ve ona bir şey olmasına izin veremem" dedim ona, yönüne baksa bile ayrıntısını göz ardı ederek. , Onu kendi ellerimle öldürürdüm.

Sonra Aslan sırtını gle döndü ve bana ciddi ciddi baktı.

"Tam olarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama ona nasıl baktığını gördüm, Nick," dedi bana soğuk bir ses tonuyla. ...masum, kelime bu ve sen ve ben Böyle kızlarla uğraşmak sana göre değil, sonunda onu korkutacaksın, diye ekledi, bana sabit gözlerle bakarak.

Onu adeta cehenneme gönderme dürtümü yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyecek kim olduğunu sanıyordu? Ama düşününce... Kısmen haklıydı, Noah farklıydı, bunu gözlerinde, kendi halinde, etrafında nelere sebep olduğunun farkında olmamasında gördüm... Çok saftı ve masum ve ben çok kolay yozlaştırabilirim...

"Ne dediğini biliyorum ama aramızda hiçbir şey olmayacak," dedim ona, bir yanımın "yalan!" diye bağırdığının farkında olarak. büyük harflerle- Biz sadece arkadaşız, başka yolu olamaz, birlikte yaşıyoruz, aynı ebeveynleri paylaşıyoruz, birbirimizden sürekli nefret etsek dayanılmaz olurdu, bu yüzden birbirimize ulaşmaya karar verdik. birlikte.

Lion, hikayenin bu kısmını kabul etmiş görünüyordu; Bana gülümsedi ve omzuma dostça bir yumruk attı.

"Nereye gittiğini bileceksin," dedi tek hareketle gömleğini çıkarıp herkesin dalış yaptığı yere koşarak.

Gerçek şu ki onunla gitmeyi düşünmezdim ama yine de evin girişinin olduğu yere bakmadan edemedim ve Noah'ın o saçma randevudan dönmesini bekledim.

Sonra onun Jenna'nın elini tuttuğunu gördüm. İkisi de kollarını kavuşturmuşlardı ve beni fark ettiğinde Noah'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu şekilde gülümsediğinde parlıyordu, onu kendime çekmek ve sol yanağında oluşan gamzeyi öpmek istedim.

"Tekrar tebrikler!" dedi neşeyle yanıma yaklaşır yaklaşmaz.

Jenna bize merakla baktı, sonra aslanın onu yıkanmaya çağırdığı göle baktı.

"Geliyor musun?" diye sordu bir diğerine bakarak. Noah kıyafetlerine baktı ve başını salladı.

"Mayo giymiyorum," dedi omuz silkerek.

"İsyan etme, iç çamaşırını giy, aynı şey," dedi Jenna, kolundan tutup onu çekerek.

Onu iç çamaşırlarıyla hayal etmek bile beni geriyordu, özellikle de bunu partimdeki tüm sarhoş pisliklerin önünde yaptığında.

Noah gerildi, aniden rahatsız oldu.

"Olmaz," dedim onu kendime doğru çekerek. Noah bana doğru uçararak yanıma geldi.

"Ben oyuncak değilim, tamam mı?" dedi sinirle, benden uzaklaştı ama küçük bir gülümsemeye Jenna'ya baktı. "Sen git, sonra görüşürüz," diye ekledi ve Jenna elbisesini başının üzerine çekerek gitti. aslanın yanına koştu.

Gülümsememe engel olamamaya başımı salladım. Jenna deliydi ama Noah'ı herkesin önünde çıplak soymak istediği için ona kızamayacak kadar ondan hoşlanıyordum.

Ona döndüm ve dışarıdaki loş ışıkta zar zor görülebilen sevimli çillerine baktım.

"Randevunuzda iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordum alay etmekten kendimi alamamaya.

Bana açıklanamayan bir nedenle gülümsedi.

"Çok iyi ama önemli değil, sana bir hediye getirdim" dedi ve gözlerindeki duyguyu görebiliyordum. Tanrım, o dudağı ısırarak istiyordum.

Korkuluklara yaslandım, onu dikkatle izledim ve yüzümü bir gülümsemenin kaplamasına engel olamadım.

"Gerçekten mi?" diye sordum, kesinlikle Noah'a özgü olmayan o sevecen tavrıyla neleri saklayabileceğini tahmin etmeye çalışarak sordum - bana ne getirebileceğinden korkuyorum.

Sonra yüzünün nasıl değiştiğini gördüm... gerilmiş miydi? Merakım bir anda arttı.

-Aptalca, ama olanlardan ve dün gece olanlardan sonra...-

Dedi ve ben kesinlikle hiçbir şey anlamadım. Ona boş gözlerle baktım, bana getirdiklerini vermesini bekledim. -İşte, küçük bir dükkândan aldım, tesadüf ama bu benim senden af dileme şeklim...

Benden özür dilemek için mi?

Bana verdiği küçük paketi aldım ve krem renkli kağıdı yırttım... Minyatür bir Ferrari'ydi, tıpkı benimki gibi siyah renkliydi ve bir an içime bir öfke battı... Gülmeye mi çalışıyordu? bana?

"Yazıta bak," dedi çocuk arabasının altını işaret ederek.

Çok küçük italik harflerle şunlar yazıyordu:

Araba için gerçekten üzgünüm, bir gün yeni bir tane alacaksın, tebrikler Noah.

Bu cümle o kadar küstah ve gülünçtü ki kendimi tutamayıp kahkaha attım. Yanımda gülmeye başladı.

"Sırf bunun için seni göle atacağım" dedim onu yukarı çekip kaldırırken.

Deli gibi bağırmaya başladı.

"Hayır Nick!" diye bağırdım ama güldüğünü duyabiliyordum "Gerçekten özür dilerim!"

"Üzgün müsün?" dedim, Mario'yla gittiğinden beri yapmak istediği gibi onu yavaşça indirip vücuduma yapıştırdım.

Etrafıma baktım ve kimsenin olmadığını gördüm. Diğerleri ya gölde ya da evdeydi ve biz ortadaydık. Onu bir ağaca sürükledim ve vücudumla köşeye sıkıştırdım.

-O kapıdan girdiğin andan itibaren seni öpmek istemeseydim, yaptığın şey başına çok fazla bela açabilirdi.

Gerildi, doğrudan gözlerimin içine baktı ve sonra Lion'ın onun hakkında bana söylediklerini hatırladım, Noah diğerleri gibi değildi.

Elimi yanağına koydum ve o çok sevdiğim çillerini okşadım. Teni kaymaktaşı kadar pürüzsüzdü ve eğilip onu öpmeden edemedim ve yumuşaklığını dudaklarımda hissettim. Önce yanağını, sonra gülümsediğinde oluşan gamzesinin yerini öptüm ve sonra boğazının çukurunu öptüm, yüzümü içine gömdüm, tatlı teninin tadını çıkardım. Güçlkle duyulabilecek bir iç çekti ve ben daha fazla dayanamadım. Dudaklarımız buluştu ve her zamanki gibi binlerce farklı his bedenimi ele geçirdi: sinirler, sıcaklık ve derin, karanlık bir arzu. Vücudunu olabildiğince benimkine yapıştırdım, onu ağaca yasladım ve kollarımda nasıl eridiğini hissettim.

Dili benimkini aradı ve karşılaştıklarında neredeyse zevkten ölüyordum. Elleri boynumun arkasını çekti, beni ona yaklaştırdı ve onu kontrolsüz bir şekilde okşamaya başlayan ellerime hakim olamadım.

Parmaklarım uyluklarını külotunun altına doğru başlattığında nefesi kesildi. Tanrım, ona dokunmak, zevkle iç çekmesini sağlamak, adımını tekrar tekrar söylemesini istiyordum.

"Nick..." dedi nefes nefese.

"Durmamı söyle, yapayım" dedim onun gözlerine, cehennemden gelmiş gibi görünen, bana işkence etmek ve beni deli etmek için gelen gözlerine bakarak.

Bana hiçbir şey söylemedi, ben de baskınımı devam ettim. Parmaklarım kumaşı ayırdı ve nefesini omzuma yasladı. titriyordum ve

Diğer elimle onu memnun ederken onu kolumla tuttum.

Bir dakika sonra kimsenin onu duymasını önlemek için ağzını ağızımla kapatmak zorunda kaldım.

O çok mükemmeldi... ve ona bir aptal gibi aşık olduğumdan emindim.

NUH

Beni tutmasına izin vermeliydim, titriyordum, zevkten titriyordum. Az önce olanlara inanamadım, geldiğini görmemiştim bile ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki... Birden ona hediye veriyor ve gülüyordum ve birden beni bir ağaca tutturdu ve okşamalarının her biri beni ürpertiyor Onu durdurmak istemiştim, Tanrım, onu durdurmalıyđım ama ellerinin bana dokunduğunu hissetmek... İnanılmazdı.

"Güzelsin," dedi kulağıma, dilinin ucundaki çığlığın ikimizi de ortaya çıkarmaması için dudaklarını benimkilere bastırdıktan sonra.

Dan'ın bana bunu yapmaya çalıştığı her anı hâlâ hatırlayabiliyordum. Reddetmem o kadar ani olmuştu ki, bana dokunamamıştı bile; ve şimdi çok az tanıdığı birine izin vermişti... Aklını kaçıırıyordu.

"Bence... geri dönmeliyiz," dedim elbisemi düzelterek.

Neden bir anda kendimi bu kadar kötü hissettim?*Seni pek umursamayan birinin kendine dokunmasına izin verdiğin için*, vicdanımın sesi bana söyledi ve doğruydu. Erkek arkadaşım bile olmayan biriyle böyle bir şey yapmak istemedim, bana iffetli falan diyebilirsin ama kendimi iyi hissetmiyordum, daha çok tam bir sürtük gibi hissediyordum.

"Noah, ne oldu..." Nick bana anlatmaya başladı ama sözünü kestim.

-Bir daha olmayacak- dedim ona, ondan başka bir yere bakarak- Kendimize kapıldık, ben de kapıldım ve üzgünüm... Anna ya da kiminle istersen onunla geri dönebilirsin, gitme. Burada benimle kalman gerekiyor. - Ne kadar kötü hissettiğimi görmemeye çalışarak ona söyledim.

Bana sarılmasını istiyordum, içten içe yanımda kalmasını istiyordum, aşık olmamızı ya da en azından birbirimizi daha iyi tanımamızı isterdim... Nick benim için tam bir muammaydı ve ben o; Bir parçamın beni sevdiğini söylemesini ya da beni gerçekten yalnız kalabileceğimiz ve bir partinin ortasında ağaca yaslanmayacağımız bir yere götürmesini istediğine inanmasına izin veremezdim.

"Anna'yla gitmemi ister misin?" diye sordu aniden öfkelenerek benden uzaklaşarak. Belki az önce olanlara devam etmek istemediğim için kızmıştı... Belki de bunu onunla yapmak istediğimi düşündü... Onunla bir ormanın ortasında yatmayı düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Evet, onunla git," dedim ayak parmaklarıma bakmamaya çalışarak. "Benimle kalmak zorunda değilsin, sana zaten söyledim, bu bir hataydı, çok ileri gitmesine izin veriyoruz ve bu yanlış."

Nicholas benden uzaklaştı ve yakındaki bir taşa tekme attı. Alçak sesle küfrettiğini duydum ve sonra kızgın yüzü ve donmuş cam kadar soğuk gözleriyle bana döndü.

"Çok iyi" dedi. Sonra kolunun arkasına uzandı ve tek hareketle tişörtü kafasından çıkardı. Ne yaptığını anlamadan bana sırtını döndü ve kot pantolonunu çıkarıp göle doğru koştu. Orada herkes tezahürat yaptı ve adını haykırdı.

Nezaketim ve kendime olan saygım onunla birlikte o soğuk suyun altında battı.

Sonraki bir buçuk saat boyunca ondan olabildiğince kaçıyordum. Onu görmek bile istemiyordum, bunu düşünmek bile beni geriyordu, ama sabah altı geldiğinde ve misafirlerin çoğu kapıdan çıkıp giderken, geriye Anna, Lion dahil sadece sekiz kişi kalmıştı. , Jenna, evin sahibi Luke, Nick'in bir arkadaşı olan Sophie, Nicholas ve ben. Hepsi büyük beyaz kanepeleri olan büyük oturma odasında toplanmışlardı ve

onlar için bir parti sonu geleneği gibi görünen bir şekilde hepimiz bir daire içinde oturuyorduk. Tekne kadar sarışın olan ve oldukça salak görünen Jenna ve Sophie'nin yanına oturdum.

Nicholas sağımdaydı, Luke ortadaydı, bu yüzden önümde olmadığı için minnettardım, böylece bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalmamıştım.

NUH

Beni tutmasına izin vermeliydim, titriyordum, zevkten titriyordum. Az önce olanlara inanamadım, geldiğini görmemiştim bile ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki... Birden ona hediye veriyor ve gülüyordum ve birden beni bir ağaca tutturdu ve okşamalarının her biri beni ürpertiyor Onu durdurmak istemiştim, Tanrım, onu durdurmalıyđım ama ellerinin bana dokunduğunu hissetmek... İnanılmazdı.

"Güzelsin," dedi kulağıma, dilinin ucundaki çığlığın ikimizi de ortaya çıkarmaması için dudaklarını benimkilere bastırdıktan sonra.

Dan'ın bana bunu yapmaya çalıştığı her anı hâlâ hatırlayabiliyordum. Reddetmem o kadar ani olmuştu ki, bana dokunamamıştı bile; ve şimdi çok az tanıdığı birine izin vermişti... Aklını kaçıırıyordu.

"Bence... geri dönmeliyiz," dedim elbisemi düzelterek.

Neden bir anda kendimi bu kadar kötü hissettim?*Seni pek umursamayan birinin kendine dokunmasına izin verdiğın için*, vicdanımın sesi bana söyledi ve doğruydu. Erkek arkadaşım bile olmayan biriyle böyle bir şey yapmak istemedim, bana iffetli falan diyebilirsin ama kendimi iyi hissetmiyordum, daha çok tam bir sürtük gibi hissediyordum.

"Noah, ne oldu..." Nick bana anlatmaya başladı ama sözünü kestim.

-Bir daha olmayacak- dedim ona, ondan başka bir yere bakarak- Kendimize kapıldık, ben de kapıldım ve üzgünüm... Anna ya da kiminle istersen onunla geri dönebilirsin, gitme. Burada benimle kalman gerekiyor. - Ne kadar kötü hissettiğimi görmemeye çalışarak ona söyledim.

Bana sarılmasını istiyordum, içten içe yanımda kalmasını istiyordum, aşık olmamızı ya da en azından birbirimizi daha iyi tanımamızı isterdim... Nick benim için tam bir muammaydı ve ben o; Bir parçamın beni sevdiğini söylemesini ya da beni gerçekten yalnız kalabileceğimiz ve bir partinin ortasında ağaca yaslanmayacağımız bir yere götürmesini istediğine inanmasına izin veremezdim.

"Anna'yla gitmemi ister misin?" diye sordu aniden öfkelenerek benden uzaklaşarak. Belki az önce olanlara devam etmek istemediğim için kızmıştı... Belki de bunu onunla yapmak istediğimi düşündü... Onunla bir ormanın ortasında yatmayı düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Evet, onunla git," dedim ayak parmaklarıma bakmamaya çalışarak. "Benimle kalmak zorunda değilsin, sana zaten söyledim, bu bir hataydı, çok ileri gitmesine izin veriyoruz ve bu yanlış."

Nicholas benden uzaklaştı ve yakındaki bir taşa tekme attı. Alçak sesle küfrettiğini duydum ve sonra kızgın yüzü ve donmuş cam kadar soğuk gözleriyle bana döndü.

"Çok iyi" dedi. Sonra kolunun arkasına uzandı ve tek hareketle tişörtü kafasından çıkardı. Ne yaptığını anlamadan bana sırtını döndü ve kot pantolonunu çıkarıp göle doğru koştu. Orada herkes tezahürat yaptı ve adını haykırdı.

Nezaketim ve kendime olan saygım onunla birlikte o soğuk suyun altında battı.

Sonraki bir buçuk saat boyunca ondan olabildiğince kaçıyordum. Onu görmek bile istemiyordum, bunu düşünmek bile beni geriyordu, ama sabah altı geldiğinde ve misafirlerin çoğu kapıdan çıkıp giderken, geriye Anna, Lion dahil sadece sekiz kişi kalmıştı. , Jenna, evin sahibi Luke, Nick'in bir arkadaşı olan Sophie, Nicholas ve ben. Hepsi büyük beyaz kanepeleri olan büyük oturma odasında toplanmışlardı ve

onlar için bir parti sonu geleneği gibi görünen bir şekilde hepimiz bir daire içinde oturuyorduk. Tekne kadar sarışın olan ve oldukça salak görünen Jenna ve Sophie'nin yanına oturdum.

Nicholas sağımdaydı, Luke ortadaydı, bu yüzden önümde olmadığı için minnettardım, böylece bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalmamıştım.

Ağacın yanında olanlardan beri bana bir kez bile bakmamıştı. Benimle kalmak zorunda olmadığı için ya kızmış ya da rahatlamış görünüyordu. İstemedi gözlerimiz buluştuğunda göğsümde bir acı hissettim ve o başka tarafa baktı; bir yanımda rahatlamış olsa da. Olanlar hakkında konuşmak zorunda kalmasındansa beni görmezden gelmesini tercih ederim.

Sophie yanımdan, "Neden çocukken oynadığımız şu oyunu oynamıyoruz?" dedi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Jenna kıkırdarak yanıtladı. "Biraz Sophie büyüün."

"Hayır, hadi, hadi oynayalım," dedi Luke muzip bir bakışla. Anında sinirlendim. O oyundan nefret ediyordum, bir kez meydan okumayı seçtim ve bir bardak yemeklik yağ yutmak zorunda kaldım. İğrenç.

"Masadaki şişeyi al," diye sordu Luke arkadaşına.

Bir dakika sonra hepimiz boş bir bira şişesinin etrafını sarmıştık. İlk atan Luke oldu. Şişe Anna'ya doğrultuldu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu yaramaz bir gülümsemeyle. Yanında Nick kıpırdandı.

"Mmmm...Doğru," dedi Nick'e dönerek. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım ve saçma olmasaydı kulaklarımı kapatmak isterdim.

"Son cinsel macerayı anlat," dedi Luke gülerek.

Aman Tanrım, gerçekten mi?

Anna yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi. Nick'le nasıl yattığını anlatmaya başlarken bakışlarının benimkilere kilitlenmesi beni rahatsız etti.

“Nick'in arabasının arkasında; ellerini benden uzak tutamadı ve ben bunu yatakta yapmayı tercih ederim, ama çekim bu kadar büyük olduğunda... Eh, her yer uygundur,” dedi ve Nick'e bakarak güldü. gözlerini benden ayırma.

Bakışlarımı diğerk tarafa çevirdim. Bunu duymak neden bu kadar acıttı? Neden ellerini vücudunda hayal etmek bile bende kalkıp saçını çekmek istememe neden oluyordu?

Öne uzandım ve şişeyi çevirdim. Hikayesini anlatmayı bitirmiş olması umurumda değildi, detayları bilmek istemiordum.

Kahretsin, şimdi şişek Nick'e

doğrultulmuştu. Gözlerimiz buluştu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye biraz fazla ani bir şekilde sordum.

"Tabii ki bir meydan okuma," diye yanıtladı, gök rengi gözleriyle beni yakarak.

Onu gerçekten sinirlendirecek bir şey düşündüm... bir bardak pis kokulu yağ içmek gibi, ama beni rahatsız edecek şekilde, Sophie devam etti ve ona ne yapması gerektiğini söyledi.

"Gömleğini çıkar," dedi ve sonra onu nasıl süzdüğünü anladım. Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Bu gerçekten bir meydan okuma değil," diye cevapladım ona dik dik bakarak.

Nick bu duruma eğlenerek gülümsedi.

"Daha hızlı olmayı öğren küçük kardeşim" dedi ve hemen gömleğini çıkardı. O odadaki dört kızın ağızları açık bırakıldıklarından ve tamamen şaşırdıklarından emindim.

Kalp krizinden ölecekti.

Jenna şişeyi döndürmek için uzanarak, "Bizi neşelendirdiğin için teşekkürler, Nick, şimdi sıra bende," dedi.

Kahretsin, beni işaret ediyordu. Benden ne yapmamı isteyebileceklerini düşündükçe gerginleşiyordum.

Jenna şeytan gibi sırttı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedi gözlerinde eğlenceli bir

parıltıyla. Ben her zaman ilkini seçmeyi tercih ettim.

"Doğru," diye yanıtladım omuz silkerek.

Jenna eğlenerek, "Bize hayatında yaptığın en kötü şeyi anlat," dedi. Hiç sıra dışı bir şey yapmamış iyi bir kız olduğunu düşündü... Keşke bilseydi.

Hepsi eğlenerek birbirlerine baktılar ve ben de gözlerini açma ihtiya ı hissettim ama yedi yaşımdan beri beni içten içe yiyen şeyi onlara anlatmak istiyor muydum? Hayır, gerçek hayır.

— Dokuz yaşındayken kasabamdaki bir dükkandan bir paket şeker çaldım, fark edilince kaçmaya çalıştım ve bu sırada iki raf dolusu şeyi yere devirdim. Beni bir ay cezalandırdılar ve o zamandan beri bir daha hiçbir şey  almadım.— dedim.

o günü sevgiyle hatırlamak... en eğlencelisi kovalamacaydı.

Hepsi güldüler ve benim iyi bir kız olduğumu, küçük bir kasabada doğmuş, sıkıcı ve sorunsuz bir hayatı olan iyi bir kız olduğumu düşündüklerini kabul ettim.

Ne kadar yanılıyorlardı.

Şimdi, Nick'in adını bilmediğim ama gecenin büyük bölümünde beni izleyen diğer arkadaşı için şişe çevirme zamanı gelmişti.

Şişe döndü ve yavaşça döndü ve üzüntüme göre tekrar üzerime geldi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu bana garip bir

gülümsemeyle. Gerçeği zaten seçmiş olduğu için, sadece diğerini

seçebilirdi.

"Meydan okuma," dedim, midemde bir düğüm oluştuğunu hissederek.

"Elbiseni çıkar" dedi ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Hayır... Etrafımı saran onca ışık varken ve herkesin tenimi hiçbir engel olmadan görebildiği bir yerde bunu yapamazdım.

Nicholas'ın yerinde nasıl gerildiğini fark ettim ve bundan kurtulmak için bir şeyler söylemesini çok isterdim.

"Değişebilir miyim?" diye sordum kırık bir sesle. Anna

bu durumdan keyif almışa benziyordu.

—Vücudunuzla bu kadar karmaşık mısınız? Bu sadece bir oyun" dedi herkese bakıp bana gülerek.

Nick yanından, "Değişebilirsin," diye homurdandı ve gözlerimiz buluştu. Bir şeye üzülmüştüm ama beni striptiz yapmaktan kurtarıp kurtarmadığı umurumda değildi.

Diğerleri itiraz etti ama sonunda Nick'in yüzü o kadar sertti ki onu dinlemek zorunda kaldılar.

Anna, "Öyleyse ve sen de uymadığın için sana biraz daha riskli bir şey yapmanı söylerler," dedi ve yemin ederim ki bana acı çektirmekten ne kadar zevk aldığını gördüm. Ayağa kalkıp şişeyle kafasına vurmak istedim.

"O dolaba girip Sam'le takılmalısın," dedi muzaffer bir edayla gülümseyerek.

Ne oluyor be? Karanlıkta bir dolaba girmeyecektim... kahretsin, o gün daha da kötüye gidiyor gibiydi.

"Kabul ediyorum!" dedi Sam.

Nick'in ona nasıl dik dik baktığını ve yüzünün nasıl tehlikeli bir hal aldığını görmek hoşuma gitti. Bu ilginç olabilir.

"Gideceğim, ama burada, dolaba girmeyeceğim," dedim mevcut herkese meydan okuyarak.

"Neden?" dedi Anna isteksizce.

"Karanlıktan korkuyor," diye çıkıştı Nicholas. Gözlerimi o şekilde, hiç çekinmeden serbest bıraktığına inanamayarak ona kaldırdım.

Hepsi bana güldü.

"Aman Tanrım, siz dört müsünüz?" dedi Sophie yanımdan.

Kızardığımı biliyordum, bu konu benim için kutsaldı, sadece beni gerçekten tanıyan birkaç kişi bu korkunun farkındaydı ve Nicholas'a bundan bahsettiğimi bile hatırlamıyordum.

"Nerede olduğu umurumda değil, ama seni şu anda öpmek istiyorum," dedi Sam, bana yaklaşıp ve açıkça gülerek. O çocuk saç kesmedi.

Bir öpücüğü çok fazla önemseydiğimden değil, sadece şuydu: bir öpücük.

Etrafimdakilere bakmadan ayağa kalktım.

Sam sarışın, kahverengi gözlü ve oldukça tatlıydı. Bizim okula gitti.

Bana yaklaştı ve elini belime koydu. Diğerleri yerlerinden bizi yuhaladılar. Kızardım, orası kesin ama bu saçmalığı bir an önce bitirmek en iyisi.

Dudaklarına iffetli bir öpücük vermek niyetiyle ağzımı onunkine yaklaştırdım, ama bilge adam dudaklarım ayrılınca ve dili ağzımı işgal edene kadar sertçe itti. Benden herhangi bir cevap alamadı ve bir saniye sonra onu ittim.

"Yeter" dedim arkamı dönüp yerime otururken. Kızgındı ve tam olarak nedenini bilmiyordu.

"Melekler gibi öpüşüyorsun Noah," dedi Sam gülerek ve yerine dönerek.

Yanındaki Nick ayağa kalktı. Bir şeyi tartışıyor gibiydi, kaşları çatıldı ve iki yumruğu da yanlarında sıkı.

"Geç oldu, gitmeliyiz," dedi sadece bana bakarak, "Bu oyun çok aptalca."

Ve o kadar çok şey var ki, gözlerimi onun çıplak gövdesinden aşağı kaydırmaktan kendimi alamadan düşündüm. Parmaklarımı o pürüzsüz ve kahverengi tende gezdirmek istedim...

Ayağa kalktım, ardından zaten bu kadar uzun bir partiden yorgun düşmüş olan diğerleri geldi. Nick'in gömleğini tekrar giymesini izledim ve Sophie'nin yanımda esefle iç çektiğini duydum.

Luke ve Sophie ile vedalaştık ve arabalara yöneldik. Tanrıya şükür Anna üstü açık arabasıyla gelmişti ve biz de evine kadar ona yetişmek zorunda kalmadık. Lion ve Jenna'yla vedalaştıktan sonra Nick'in arabasına bindim. Onlar yarın sabah erkenden yolculuk için hazırlanmak üzere beni telefonla arayacaklarına söz verdiler. Gözlerimi devirerek ona gülümsedim ve bu yolculuğun gittikçe daha fazla görüldüğünü düşündüm. uygunsuz.

Nick, Anna'ya veda ettikten sonra arabaya doğru yürüdü ve bir saniyeden daha kısa sürede çalıştırdı. Olanlar hakkında onunla konuşmak istemedim, bu yüzden uzanıp radyoyu açtım. Araba düzelip yola çıkar çıkmaz uzandı ve kendi arabasını söndürdü.

"Beni Sam'le kıskandırmaktan zevk aldın mı?" diye sordu huzursuz bir sakinlikle.

O? Kıskanıyor muydu?

"Seni kıskandıracak bir şey yapmadım, aptalca bir oyundu, benden ne yapmamı istedin?" diye cevap verdim aniden sinirlenerek.

"Hayır de," diye yanıtladı kısaca.

— Ben zaten diğerine hayır demiştim, ayrıca senin için ne fark eder? Etrafta dolaşıp kız arkadaşınla ya da burnumun dibinde el yordamıyla yokladığın diğer binlerce kızla yaptığın ya da yapmadığın şeyler hakkında açıklama yapmanı istemiyorum," dedim sesimi yükselterek.

"Ben bunların hiçbirini yapmadım." dedi ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdım.

"Elbette isterim!" diye cevap verdim, hayal kırıklığıyla. *Arabanın arkasında yap*Ne kadar romantik" dedim alayla.

"Bu uzun zaman önceydi," diye yanıtladı o zaman ve elleri direksiyonu sımsıkı tutmuş olsa da sakın kalmaya çalıştığını biliyordum.

"Ne zaman olduğu umurumda değil, sen ve ben bir hiçiz, bu yüzden umursanmamalısın" dedim kollarımı kavuşturarak ve zaman zaman aydınlanan gecenin karanlığına doğru bakarak.

"Bunu söylediğini duymaktan bıktım," diye bağırdı direksiyona sertçe vurarak. Şaşırarak ona döndüm - *Bizbir şey*Kahretsin ve artık kabul etme zamanın geldi - dedi bana dönerek.

Sinirlendiğinde şanlıydı ama beni korkuttu. Beni istediği şey için istiyordu ve ben de onu bunun için istiyordum, o sadece Dan'i unutmama yardım etti. Gerçi o gece olanlar planladığımın ötesine geçmişti.

"Sana herhangi bir açıklama borçlu olmak istemiyorum Nicholas," dedim ona, kötü ruh halimi bastırmaya çalışarak, "sen ne istiyorsan onu yap, ben de aynısını yapacağım."

Yola bakarak başını nasıl salladığını gördüm ama başka bir şey söylemedi. Sürmeye devam etti ve eve vardığımızda arabadan inmeme bile beklemedi. Arkasına bakmadan eve girdi ve ben ağlamak zorunda kaldığım muazzam arzuyu yutmak zorunda kaldım.

O gece çok fazla şey olmuştu... ve son zamanlarda nereye gidersem gideyim, göğsümde beni rahatsız eden o gerginliği nasıl ortadan kaldıracağımı bilmiyordum. çantamı alıp yola koyuldum

eve doğru, aramızdaki kavgaların gerçek bir çiftinkinden bile beter olduğunu bilerek...

Ertesi sabah Jenna beni alışverişe gitmek için öğleden sonra saat üçte aldı. Ona göre Bahamalar'a gitmek gardırobumuzu tamamen yenilemek için mükemmel bir bahaneydi. Nicholas'ın beni davet etmesine daha fazla sevinemeyen annem; Bana kredi kartını teklif etti ve neredeyse benim için bir şey almam için yalvardı. Annemi, üvey oğluyla "iyi" anlaştığımız için bu kadar mutlu görmek garipti, özellikle de onun bakış açısından, beni yanına alma pandomimi her şeyden önce bir kardeşlik eylemiydi. Son birkaç haftadır ne yaptığımızı öğrenirlerse onun ve Will'in yüzlerindeki ifadeyi hayal bile edemiyordum.

Aklımda bu düşüncelerle ve hâlâ onunla Bahamalar'a gidip gitmeme konusunda şüphelerim varken, Jenna'nın bin bir yeni ve özel kıyafetle tüm soyunma odası bölümünden geçmesini bekliyordum. O çok ince ve zayıftı. Kiskandım ve zeytin teni denediği kıyafetlerle harika görünüyordu. Henüz bir şey seçmemiştim ve bir şey almak konusunda pek hevesli değildim, zaten evde çok fazla kullanılmamış kıyafetim vardı.

Sonra ve Jenna soyunma odasına geri dönerken cep telefonum çaldı. Arka cebimden çıkardım.

"Merhaba" dedim cevap alamadan. Bir an ekrana baktım: gizli numara—Alo?—Daha yüksek sesle tekrarladım. Beni arayan kişinin nefesini duyabiliyordum ve neden tüm vücudumu bir ürperti kapladığını bilmeden.

Jenna soyunma odasından çıkarken telefonu kapattım.

Telefonu kapattığımı görünce telefonumu pantolonumun arka cebine koyduğumu görünce "Kimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum gizli numaraydı" dedim ve çantamı alıp çıkışa yöneldim.

-Ne kötü bir his, bir gün beni gizli numaradan aradılar ve bana takıntılı bir pislik olduğu ortaya çıktı -bana dikkatimi vermemi söyledi-Beni defalarca aradı, değiştirmek zorunda kaldım. çizgi ve her şey... Lion histerikti" diye ekledi kıkırdayarak.

Ne kadar aptalca... Kim beni taciz etmek ister ki? Sonra Ronnie'nin Nick'ten tehdidini ve ona hak ettiği önemi vermemiş olduğumu hatırladım. Yine de basit bir telefon görüşmesi yüzünden çıldırmayacaktım. Bu düşünceleri zihnimin bir köşesine ittim ve Jenna'yı dükkânın kapısına kadar geçirdim.

On dakika sonra ikimiz de bir Starbucks'ın dışındaki masalardan birinde oturuyorduk. O çilekli frapuccinosundan yudumlarken ben yaban mersinli keki ufaladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi aniden sustuktan sonra.

Kafamı kekimden kaldırdım ve ağzıma bir parça atarken başımı salladım.

"Tabii," dedim bu lezzeti çiğneyerek.

"Nick'e karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu, beni boğarak.

Kahretsin... Bunu beklemiyordum ve... bu kadar bariz miydi? Yutkunmaya ve öksürmeyi kesmeye çalıştım ve bu soruyu cevaplamanın ne halt olduğunu düşünürken portakal suyumla kendime yardım ettim.

"Neden soruyorsun?" dedim cevap vermekten

kaçınarak. Beni yakından izledi.

—Dün onun doğum gününde... Bilmiyorum... Gördüğümü sandım *bir şey* dedi gergin bir şekilde saçını savurarak, "Nick'i hiç birinin ortaya çıktığını görünce bu kadar mutlu görmemiştim ve seni görür görmez pat diye patladı!" Tamamen farklı bir adama benziyordu... Benim hayal gücüm mü bilmiyorum ama daha sonra seni şişeyle oynarken izlerken, hem Anna'nın söylediklerine hem de Sam'le olan öpücüğüne nasıl tepki verdiğini gördüm.

Puff... Evet, dikkatliydi... Bir gece önce etrafımızda olup bitenleri anında anlayabilecek insanlar olduğunu düşünmeden bir şekilde kendimizi bırakmıştık önceki gece. Kesinlikle olmasına rağmen... İkisi arasında neler oluyordu?

"Jenna, o benim üvey kardeşim," diye yanıtladım, teğet geçmeye çalışarak.

Hemen gözlerini devirdi.

"O senin kardeşin falan değil, o yüzden bana saçmalama," dedi aniden ciddi bir şekilde, "Nick'i tanıyorum ve o değişiyor... Bilmiyorum... *obir şey*; Belki de artık arkadaş olmaya çalıştığın doğrudur...

Yoksa gerçekten ona karşı hislerin mi var? - ısrarla, sanki beni röntgenle görmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

Nick'e karşı hisleri var mıydı? Bir şeyler hissediyordu, en azından kendime itiraf etmem gerekiyordu ama tam olarak neydi bu...? Hiçbir fikrim yoktu, sadece kendimi tamamen deli ettiğimi biliyordum.

-Ailelerimiz yüzünden arkadaş olmaya çalıştık -Bunun Çin'e yalan olduğunu bilerek cevap verdim-Ve ondan hoşlanmıyorum, en azından şimdi onu daha fazla tanıdıkça...

Jenna cevabımı düşünür gibi göründü ve sonra pipeti tekrar ağzına götürerek başını salladı.

"Tamam, ama bana sevişirsen harika olmaz deme," dedi muzip bir gülümsemeye, "Ama bu enstest sayılmaz mı?"

DOĞRU?

Kekten geriye kalanları yutmamak için tekrar öksürmek zorunda kaldım...

NICK

Bugün Bahamalar'a gidiyorduk. Çantalar çoktan girişteydi ve Noah'ın annesi bizi hava alanına götürecekti. Bu yolculuk için garip bir şekilde endişeliydim, sanki bir şekilde Noah ile aramda olup bitenleri çözmeyi bitirebilecekmişim gibi. Benimle zar zor konuşuyordu, sanki Luke'un evindeki ağaçların arasında olanlardan beri yüzüme bakmaya utanıyor gibiydi... bu kadar yakın, bu kadar dikkatsiz davrandığım için yüz yüze duvara toslamak istememe neden olan biriyle. Ama sorunun bu olduğundan da tam olarak emin değildi... Noah masum görünüyordu... canı istediğinde; Bir erkek arkadaşım vardı ve o yumuşacık elleriyle öpüştüğümüzde ya da beni okşadığında sanki çok tecrübesi varmış gibi geliyordu... Bunu düşünmek beni çok kötü bir duruma soktu ve hemen o görüntüleri kafamdan attım. zihnimde, beynimde oluşmaya başladılar.

Jenna, odasından hâlâ inmemiş olan Noah'ı aramaya giderken, Lion ve ben girişte valizleri yüklüyorduk. Göründükleri anda görünüşlerini fark ettim. Kot pantolon ve dar beyaz bir tişört ve converse giyiyordum. Genç görünümüne gülümsemeden edemedim ama yüzünü görünce gülümsemem dondu. Bir şey için endişelendim, korkmaktan çok derdim.

Bir saniye bile kaybetmeden yanına yaklaştım.

"Neyin var senin?" diye sordum yüzüne bakarak. O güneşli günün parlaklığı altında çiller daha çok göze çarpıyordu. Telefonunu çantasına geri koyarken bana baktı ve bana zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Hiçbir şey, ben iyiyim," dedi etrafımı sararak ve bagaja doğru yönelerek.

Bu mesafeli davranmayı bırakması için onu sarsma dürtümü bastırdım ve iki kocaman valizi bagaja koymayı bitirdim. Orada ne taşıdıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle bir hafta sonu için gerekli şeyler değildi.

Rafaela'nın arabamı eve götürmesi fikrinden hoşlanmadım ama arabamı havaalanı otoparkına bırakmak istemiyorsam başka seçeneğim yoktu. Yolcu koltuğuna oturdu ve her zaman olduğu gibi etraftayken herkesle ve saçma sapan şeyler hakkında konuşmaya başladı. O kadın fiziksel olarak Noah'a benziyor olabilir ama beyin olarak... bununla hiçbir ilgileri yok.

Bir saat sonra havaalanına vardık. Rafaella ile vedalaşmamız uzun sürmedi ve çok geçmeden hareket kapısının önünde oturmuş çağrılmayı bekliyorduk. Babam bize birinci sınıf biletler almıştı, böylece yakında binecektik.

Jenna ve Lion, bu gezinin planlandığı gibi gitmediğini düşünmeme yol açan bir tür tartışmaya girdiler. Noah benimle zar zor konuşsa ve bu ikisi evli gibi tartışsa...

Onu fark ettim... kitap okuyordu, gerçek şu ki neredeyse her zaman evdeydik ve hiçbir şey yapmadan okuyordu; Thomas Hardy'nin nesinden hoşlanabileceğini merak ettim, ama geçiştirdim, benim edebi zevklerimin onunkiyle hiçbir ilgisi yoktu, açıktı; sonra o kızda beni bambaşka davranmaya iten ne diye merak ederek yüzüne baktım... Bal rengi gözleri masumiyetle dolu ve aynı zamanda herkesi harekete geçirecek yılmaz bir karakter miydi? deli??

Onu aynı anda kız gibi ve seksi gösteren çiller miydi? Yoksa dalgalı saçları ve farklı tonları mıydı? Hiçbir fikrim yoktu, ama gözlerini kitabından kaldırıp benimkilere kilitlediği anda, tüm vücudumda hissettiğim ürperti, eğer dikkatli olmazsam sonumun Aslan gibi inanılmaz derecede aptal olacağımı fark etmemi sağladı. Jenna.

Böylece bizi içeri çağırılar. Jenna ve Noah birlikte oturdular ve ben de takdir ettiğim Lion'la koltukları paylaştım. Noah ile bu kadar uzun süre birlikte olmak ve ona dokunamamak, Kaliforniya'dan Karayip adalarına olan yolculuğu en rahatsız edici hale getirecekti. ipod kulaklıklarımı taktım ve yolculuk boyunca dinlenmeye çalıştım.

Bahamalar'daki Atlantis oteli en iyi otellerden biriydi, daha önce iki kez gitmiştim ve muhteşemdi. Otelin çoğu bir akvaryum gibi görünecek şekilde yapılmıştı, böylece koridorlardan yemek odasına veya kumarhaneye doğru yürürken köpek balıklarını, tuhaf balıkları ve her türden hayvanı görebiliyordunuz. Noah uçup gitmişti ve bununla bir ilgim olduğunu bilmek beni çok mutlu etti. Üç oda ayırtmıştık. Kızlar birlikte yatacağı ve Lion'la benim birer odamız olacaktı. Bunu bu şekilde yapmıştık çünkü güneş ufukta kaybolur kaybolmaz Jenna ve Lion iki ayakla ayrılmayacaklardı... bu da beni Noah'la birlikte olma zamanı için yalnız bıraktı.

Öğleden sonra saat beş gibi otele vardık ve kızlar doğrudan sahile gitmek için ısrar ettiler. Noah'ı bikinili görmek için can atıyordum, bu yüzden yarım saat sonra ılık öğleden sonra güneşindeydik. Benim için sahile gitmek saatlerce sörf yapmak demekti; Kendimi bir havluya atıp güneşlenmekten hoşlanmıyordum ama o gün umurumda değildi, mükemmel manzaraların tadını çıkarabilecek miydim?

Bu yüzden sahildeki şezlonglara varır varmaz Noah üzerindeki elbiseyi çıkarır çıkarmaz hayal kırıklığına uğradım. Çok kışkırtıcı beyaz bir bikini giyen Jenna'nın aksine siyah bir mayo giymişti. Onun için korkutucuydu ama ben biraz daha tenini, yumuşak ve ince karnını, belinin kıvrımını görmek istiyordum...

Jenna ve Lion doğruca suya girdiler; o bir ata biniyor ve onu başını suya atmakla tehdit ediyor. Güneş kremi sürmekle meşgul olan Noah'a döndüm.

"Geçen yüzyıla mı döndük yoksa bikinini evde mi unuttun?" diye sordum ona gülerek.

Hemen gerildi ama bir saniye sonra güzel gözleriyle bana dik dik baktı.

"Beğenmiyorsan bakma bana" diyerek bana sırtını döndü ve işine devam etti.

Cevabına kaşlarımı çattım. Onunla dalga geçiyor gibiydi.

"Kızma, birlikte suya gireceğiz" dedim, kolumu uzatıp sırtının altını okşayarak, kaskatı kesildi ve bana bakmak için döndü.

"Sana söyledim, Nick, sadece arkadaşlar," diye netleştirdi keskin bir yüzle.

Kahretsin... onunla her istediğimi yapamamak ne kadar sinir bozucuydu. Bana Nicholas Leister diyerek fikrini değiştirmesini sağlayacaktım.

Doğal görünmeye çalışarak, "Sadece arkadaşlar," diye tekrarladım. Bu sözler ağızımda yandı, "Geliyor musun?" dedim elimi uzatıp ayağa kalktım. Gözlerinin çıplak gövdemde gezinişini izledim ve gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

"Tamam" diye cevap verdi ve birlikte arkadaşlarımızla buluşmaya gittik.

Öğleden sonra olaysız geçti. Ellerimi Noah'tan çekersem rahatlayacağını ve benimle ve başkalarıyla eğlenebileceğini fark ettim. Öğleden sonrayı sahilde margarita içerek ve berrak suların tadını çıkararak geçirdik. Jenna ve Lion'un Tanrı bilir ne yapmak için ortadan kayboldukları aralardan birinde şezlongda uyuyakalmıştım ve bir saat sonra gözlerimi açıp Noah'ya döndüğümde onun gitmiş olduğunu gördüm. Kıyıda veya denizde aramaya başlayana kadar tüm vücudumu panik sardı. Hiçbir yerde değildi. Sonra gülüşünü duydum. Bir grubun olduğu yerde sola döndüm

üniversiteli çocukların oranı plaj voleybolu oynadı. Siyah mayosu ve dar pantolonuyla Noah oradaydı. Onlarla oynuyordu ve çoğu zıplayıp ustaca topa vururken ona baktı. Çoğu ondan çok daha uzundu, en azından bir baş daha uzundu ve çok iyi durumdaydı. İçlerinden biri ona sarılıp bir sayı attıktan sonra onu havaya fırlatırken öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim.

Ne oluyor be?

Tepinerek onlara doğru gittim. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama öfkesinden gözleri kör olmuştu. Sonra beni gördü ve bana düşüncelerimi ve bedenimi durduran bir gülümseme verdi. Mutluydum... Çok mutluydum.

"Nick, gel oyna!" diye bağırdı ve topu yeni arkadaşlarından birine verdi ve bana katılmak için koştu. Yanakları kırmızıydı ve gözleri duyguyla parlıyordu, "Yaptığım çekimi gördün mü?" diye sordu gururla.

İçimde hâlâ içimi kemiren öfkeyle ne yapacağımı bilemeyerek başımı salladım.

"Voleybol oynadığını bilmiyordum," diye yanıtladım ve sesimin ne kadar keskin çıktığını ben bile fark ettim.

Bu ayrıntıyı görmezden geliyor gibiydi.

"On yaşımdan beri oynuyorum, sana söyledim, Toronto'daki takımımın kaptanıydım," diye açıkladı.

Yavaş yavaş kendimi kontrol edebildim ve gülümsemeye karşılık verdim.

"Bu harika ve senin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum, ama şimdi gitmeliyiz," dedim ona, çünkü bütün o adamların ona bakıyormuş gibi bize bakmalarından hoşlanmıyordum.

"Hadi Noah!" diye seslendi ona, bir dakikadan az bir süre önce ona sarılan kişi. Bakışlarım o kadar buz gibiydi ki onun yerinde nasıl sessiz kaldığını gördüm.

"Üzgünüm, zamanım geçti, onlara veda edeceğim," dedi ve beni orada öylece onu izlerken bırakarak arkasını döndü. Herkes onunla konuşmaya başladığında gerildim ve hatta biri onu gitmek zorunda olduğu için yuhaladı. Noah'la başımı belaya sokacağını bilmesem yüzünü kuma çarpardım.

Birkaç dakika sonra yanıma döndü.

"Harikaydı, en az üç aydır oynamıyorum... eve gelmek gibiydi, cidden," diye heyecanla anlatmaya başladı. İşte o zaman anladım ki annesine, arkadaşlarına, enstitüsüne, erkek arkadaşına taşınmak için her şeyini bırakmış... —Çocuklar bugün bizi bir otel diskoteğine davet ettiler, bana çok güzel olduğunu söylediler. , Gitmeliyiz," dedi bana dönüp mutlu bir şekilde bana bakarak.

Ona açıkça hayır demek isterdim, o adamların ondan özellikle tek bir şey istediklerini ve bütün geceyi onları süzmelerini izleyerek geçiremeyeceğimi, gözlerindeki mutluluğu gördüğümü söylemek isterdim. Onunla tanıştığımdan beri onu hiç görmemiştim... Hayır diyemezdim.

"Pekala, ama önce akşam yemeğı yiyip duş almalıyız," dedim ona.
— Jenna ve Lion zaten oradalar, onlarla konuştum.

"Çok iyi," diye yanıtladı gülümseyerek.
Hepsi bu ama iyiydi.

Onlarla asansörün önünde karşılaştığımızda, Noah'ı tekrar odaya sürükleme ve onu değışmeye zorlama dürtüme karşı koymak zorunda kaldım. O kıyafetleri giymesini kim önermişti?

Sebep hemen yanındaydı. Noah, boynundan bağlanmış ve sırtı tamamen açıkta olan beyaz bir elbisenin içine tıkılmıştı.

Açıkta kalan tüm bu cilt sağlığım için iyi olamazdı... Kendimi onu sevmemek ve benimle odaya çekmemek için yutkunmak zorunda kaldım. Ayrıca zaten uzun ve ince olan bacakları, akuamarin rengi yüksek topuklu ayakkabılarla daha da güzel görünüyordu.

Kahretsin, bunun sonu hiç iyi olmayacaktı.

NUH

Kendimi neden o elbiseyi giymeye ikna ettiğimi bile bilmiyordum. Özellikle sırtımın tamamının görüldüğünü hesaba katarsak, çok uygunsuzdu. Özel bir sutyen falan takmak zorunda kalmıştım ve hala kendimi tamamen çıplak hissediyordum.

Ama Jenna iki kaşının arasına girince dayanılmaz bir hal aldı ve içimdeki çok gizli bir parça, Nick'in bu elbiseye tepkisini görmek istedi. Bütün gün gerçekten arkadaşımış gibi davranmıştı, ellerini benden çekmişti ve görüldüğü kadar tuhaf ve çelişkili... Ondan hoşlanmadım.

O yüzden asansörlerin önünde buluştuğumuzda onun tiksintili bakışını pek anlayamadım. Tüm vücuduma kaşlarını çatmıştı ve bir an görünüşümden hoşlanmadığını düşündüm.

—Gideceğini düşünmüyorsun...mmmm—konuşmaya devam edip etmeme konusunda tereddüt ederek—
Üşümüyor musun? diye sordu bir an sonra.

Tavrı beni rahatsız etti; kız arkadaşı bundan çok daha çirkin kıyafetler giymişti ve onun şikayet ettiğini hiç duymamıştı.

"İyiyim," diye kısaca cevapladım ve kapılar açılır açılmaz asansöre bindim. Yanımda Jenna siyah mini şort ve çok kışkırtıcı pembe bir bluz giymişti. Benden çok daha fazla açığa çıkmıştı ve Lion'un ona kaşlarını çatıldığını görmedim.

Çocuklar bizi takip etti ve hepimiz asansöre bindik. Lokantanın olduğu kata iner inmez mekanın dekorasyonuna ve büyüklüğüne bir kez daha hayran kaldım.

Nick bizi havuz kenarındaki restorana götürdü.

Çok zarıftı, dolayısıyla kıyafetlerimiz ve ben, arkadaşlarım ve Nicholas ile bunun tadını çıkarabilmeyi çok seviyorduk. Annenin bir milyonerle evlenmesinin erdemlerinden biri de buydu, lüks el eleydi.

Bizi bahçelere ve havuza giden küçük patikanın yanında çok rahat bir masaya oturtular. Oradan manzaralar muhteşemdi ve kısa süre sonra akşam yemeği yiyor, keyifli bir sohbet ve enfes yemeklerin tadını çıkarıyorduk.

Cep telefonum Lady Gaga'nın yeni şarkısıyla çaldı ve beni üçüncü kez gizli bir numaradan aradıkları ve hattın diğer ucundan dinledikleri için kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Alo," diye yanıtladım ve otomatik olarak telefonun diğer ucundan tanıdık bir ses beni yanıtladı. Plaj voleybolu oynadığım adamlardan biriydi, yanılmıyorsa adı Jess'ti. Bana diskonun adını açıkladı ve yemeğimizi bitirir bitirmez oraya gitmemi istedi.

Çocuklara bunu söyler söylemez, Jenna heyecanla ayağa fırladı ve Nick bana bir kez daha pis baktı. Onun nesi vardı?

Cep telefonumu aldım ve ona bir mesaj gönderdim. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama durmazsam gecemi daha da acılaştıracaktı.

Senin sorunun ne? Odadan çıktığımdan beri bana dik dik bakmayı kesmedin.

Cep telefonu çalar çalmaz gözlerinin şaşkınlıkla açılması ve mesajı okuması beni eğlendirdi. Cep telefonum tekrar çaldığında gözleri benimkileri aradı.

Çok seksisin ve herkes sana bakıyor, sanırım bu gece birden fazla yumruk atacağım.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Kıskançtım? Gerçekten mi?

Bu tavır hakkında ne d    neceğimi bilemedim... Erkekleri,   zellikle de erkekleri kontrol etmeyi ve onlara zorbalık etmeyi sevmedim.

Ka  larımı   atıp ona cevap verdim.

Buna alı ,        istediğim gibi giyinirim. Bana ne giyip ne giymemem gerektiğini s  yleyemezsin.

Cevap vermeden hemen   nce   enesi kasıldı.

Ne d    neceğimi bu kadar az umursamıyorsan, umarım bu gece istediğim kadar kızla fl  rt ettiğimde beni kıskanmazsın.

Kendini beğenmiş olacak!

  fkemin artmasıyla yanaklarımın nasıl renklendiğini fark ettim.

"Merhaba millet!" Lion bize yerinden s  yledi. G  zlerimize yansıyan   fkeyle ikimiz de aynı anda ona d  nd  k... Sorun ne?

"Hi  bir   ey," dedi Nicholas kristal kadehinden bir yudum alırken ve bana bakmadan.

"Gitmeliyiz, on be   dakika i  inde Jess'le buluşmam gerekiyor ve onu başından atmak istemem," diye yanıtladım, bunun Nick'in kanını kaynatacağını biliyordum. Bir yanım, bu sefer tam olarak istediğim gibi olmasa da, bunun onu h  l   bir   ekilde etkilediğini g  sterdiği i  in minnettardı.

Restorandan   ıkıp kul  plerin ve barların olduğu b  lgeye giderken bakı  larını ondan ka  ırmaya   alı tı. Sarı  n, mavi g  zl   bir   ocuk bizi g  r  r g  rmez yanımıza yaklaştı: *Jess*

"Vay... Noah, harika g  r  n  yorsun" diyerek beni g  l  msetti.

Anlıyorsun? Aradığım tavır buydu.

Onları diğerkleriyle tanıştırdım ve Nick'in uzanıp elini sertçe sıkması birkaç saniyeyi aştığında nefesimi tuttum.

Kapıda iki koruma ve içeri girmeyi bekleyen birçok insanla bizi etkileyici bir yere doğru götürürken "Disko tam orada ve harika bir atmosfer var" dedi. Yukarı ve aşağı baktı, başını salladı ve bizi içeri aldı. . İçerideki atmosfer şarj edildi. Yer, müziğin ritmine göre dans eden ve hareket eden insanlarla doluydu.

Işıklar oldukça sertti ama genel olarak iyi bir gece geçirmek için mükemmel bir yerdi.

Dans pistinden uzakta ama kulübün en iyi yerinde bulunan bir alanı işaret ederek, "Şurada bir stantımız var," dedi.

"Beni takip et." dedi kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışarak. Düşmemeye dikkat etmeye çalıştım. Annemin bana aldığı ayakkabılar bir ölüm tuzağıydı ve ayaklarım şimdiden ağrımaya başlamıştı. Standa varır varmaz, orada bulunan ve kumsaldaki öğleden sonramdan zaten tanıdığım dört adam adımı alkışladılar ve bizi öfkeyle karşıladılar. Duruma eğlenerek güldüm. Orada bulunanların çoğuna kız arkadaşları eşlik ediyordu ama bizi gruplarına coşkuyla karşıladılar ve bu onları eskisinden daha çok sevmeme neden oldu. Jess'in yanıma oturduğu ve Nick'in de diğer tarafta olduğu gözümden kaçmadı. Bu çok rahatsız ediciydi.

-Söyle bana Noah, ne zamandan beri voleybol oynuyorsun Senin gibi oynayan bir kız hiç görmedim; Ama takımımın neredeyse tamamını yenmeyi başardın!—Jess heyecanla söyledi ve içinde biraz sıvı olan bir bardağı bana uzattı. Ağzıma götürmeden önce bir an kaşlarımı çattım.

Onunla tanıştığım ilk gece Nick'le olanlardan beri, bana içmem için verdikleri şeye güvenmemiştim.

Kulağıma bir ses, "Onlarda hiçbir şey yok, sana ikram ettiğinde onu izliyordum" dedi. Bir ürperti hissettim ama ona vermek için döndüğümde

teşekkürler, uzun boylu ve son derece güzel bir kız ona yaklaştı ve yanına oturdu.

Nicholas bana sırtını döndü ve onunla konuşmaya başladı. Öfkenin beni tükettiğini hissettim.

Jenna erkek arkadaşını yere sürüklerken, "Dans etmek ister misin, Jess?" diye sordum.

"Tabii," diye cevapladı heyecanla. Eline yapışıp beni herkesin müzikle çılginca dans ettiği yere götürmesine izin verdiğimde Nicholas'ı fark etmedim bile.

Dans etmeyi her zaman sevmiştim ve bunda fena değildim. Toronto'daki kulüplerden ayrıldığımızda, çocuklar benimle dans edebilmek için arkamda sıraya girdiler ve yüksek sesle müzik eşliğinde ev işleri yapmaya geldiğinde, anneme bunun için ve onun genç ruhuna teşekkür etmem gerekiyordu. Kalçamı sallamaktan ya da erkeklere takılıp onlarla birlikte hareket etmekten utanmıyordum... ama o anda dans etmek istediğim kişi Jess değildi, tamamen farklı biriydi; ve onu kolundan sarkan diğer kızla gördüğümde kalbim sıkıştı.

Dans ederken çok seksiydi. Bunu yaptığını hiç görmemiştim ama o ganimet sarışını tutma şekli bende daha önce hiç yaşamadığım bir kıskançlık ve kıskançlık uyandırdı. Elleri doğrudan poposuna gittiğinde, oradan çıkıp odama koşmamak için arkamı dönüp derin bir nefes almak zorunda kaldım. Tabiri caizse arkadaş olduğumuzu biliyordum ama onun başka bir kıza dokunmasını izlemekten ne kadar nefret ettiğimi kaldıramıyordum. Jess beni belimden tuttu ve sırtımı göğsüne doğru çekti, bu beni Nick'in bakışlarını üzerimize kilitlemiş halde bıraktı.

Jess'i uzaklaştırmak istedim çünkü o an kendimi pek rahat hissetmiyordum ama Nicholas yüzündeki her mimikle bana meydan okuyordu. Nick'in yanağını sarışının yanağına yaslarken, başını hafifçe çevirip kulağına bir şeyler söylerken nefesimi tutarak izledim...

Her nasılsa, içten içe ölüyor olsam da, bu hareketime karşılık verme isteği uyandırdı ve Jess'in kolunu sıkıca bana sarıp beni sert göğsüne bastırana kadar elini hareket ettirmesine izin verdim. Kalçamı müziğe doğru hareket ettirdim ve ateşle oynadığımı biliyordum.

Nick mavi gözleriyle beni kavurdu ve dudakları kızın kulağını hafifçe kemirmek için döndü. Dudaklarını teninde gördüm ve tam olarak ne hissettiğini biliyordum.

Benim için yeterliydi.

Kendimi Jess'ten ayırdım ve birazdan gideceğimi kabinde beni beklemesini söyledim. Bana iyi olup olmadığımı sorduktan sonra başını salladı ve ben de pisti çevreleyen parmaklıklara doğru ilerledim. Hala dans ettikleri yer olmasına rağmen yanlarında daha az insan vardı, bu yüzden yaslanıp sakinleşmeye çalışacak yerim yoktu.

O sırada karşımda Nick belirdi. Gözleri benimkileri aradı ve ellerimi kendine yaklaştırdı. Ellerinden biri çıplak sırtıma konduğunda kalbimin çılgınca attığını hissettim.

Kulağıma "Neden beni istemediğim bir şeye zorluyorsun?" diye sordu ve aynı zamanda beni vücudunun yanında hafifçe hareket ettirdi.

Ona cevap verme. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Elbisemi kıskanmış ve günün büyük bir bölümünde kaba davranmıştı. Benim hatam değildi.

Dudaklarını kulağıma değdirerek, "Beni deli ediyorsun, Noah," dedi. Bir ürperti hissettim.

Yukarı ona doğru baktım. Gözleri bir tür şehitlikle parlıyordu ama onlarda saklı arzuyu da görebiliyordum. beni istedin... ve bu onu çıldırttı... Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Çok iyi dans ediyorsun," diye yanıtladım kollarımı uzatıp boynuna dolayarak. Saçlarını parmaklarımın arasında hissettim ve ensesini ağır ve kışkırtıcı bir hareketle okşadım.

Yüzü ciddileşti.

"Bunu yapma," diye emretti bana. Sağıma bakarak, "Beni burada yapamayacağım bir şeyi yapmaya zorlayacaksın," diye aynı hareketi tekrarladım. Döndüm ve Jenna ile Lion'ın dans ederken bizi izlediklerini gördüm. Bir yanımları Jenna'ya itiraf etmek istiyordu ama diğer yanımları tamamen deli olduğumu haykırıyordu. Bu ilişkide kimse iyi görünmez.

"Jess'e geri dönmeliyim," dedim hayal kırıklığıyla.

"Olmaz," diye yanıtladı beni kendisine daha da yaklaştırmak için. Benimle edindiği sahiplenici tavrına tekrar gülümsedim. Beğenip beğenmediğimi bilmiyordum ama o anda umurumda değil gibiydi. Dudakları kulağıma döndü ve hafifçe ısırıldı. Elleri sırtımı okşadı ve kendimi tutamayıp gözlerimi kapatıp zevkle iç çektim.

"Durmalısın," dedim fısıltıyla ve sonra alçak sesle küfrettiğini duydum ve sonra aniden dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Tamamen beklenmedik bir öpücüktü, her şeyden çok bizi izledikleri ve kendimizi ele verdiğimiz için, ama her şeyden önce tutkulu, ani ve son derece heyecan verici bir öpücük olduğu için.

O öpücüğü derinleştirirken omuzlarını sıkıca tuttum ve elleri beni uyarılmış vücuduna bastırdı.

"Nick..." Nefesimi tuttum, "Nick, dur," dedim elleri her yerime dokunmaya başladığında. Böyle devam edersem onca insanın ortasında çıplak kalırdım.

Sonra iki elini de omuzlarıma koydu ve aramızda bir mesafe bırakarak beni hızla uzaklaştırdı. gözleri buluştu

benimkiyle

"Odama gidelim," diye sordu, beni afallamış halde bırakarak, "Seni burada, benimle aynı şeyi yapmak isteyen bu kadar çok insanla çevrili halde görmeye dayanamıyorum... lütfen, Noah, benimle gel, ben yalnız kalmamızı istiyor."

Gerçekten endişeli görünüyordu... ya bu ya da tamamen deliriyordu. Şehit yüzünü gördüğüme üzüldüm ve o öpücükten sonra gerçek şu ki etrafımda bu kadar çok insan olmak istemiyordum... ve ayrıca ayakkabılarım beni öldürüyordu.

"Tamam hadi gidelim" dedim elimi tutmasına izin vererek. Bana rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve beni Jenna ile Lion'un ağzı açık bize bakmakta olduğu yere çekti.

Yaklaştığımız anda Jenna beni kaldırdı ve koyu renk gözleriyle bana baktı.

Gülmesine rağmen "Yalancı!" diye bağırdı bana, "Sen delirdin mi?" diye sordu ikimize de. Lion'un sözleri tükenmiş gibiydi, üstelik kaşlarını çatmış Nick'e bakıyordu.

Nick, Jenna ve Lion'un bakışlarını görmezden gelerek, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Jenna yalvarırcasına bana bakarak, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. Dilim tutulana kadar beni sorgulayacağından emindim ama o anda umurumda değildi.

"Ayaklarım çok ağrıyor, bu ayakkabılar tam bir eziyet" dedim ve bu doğrudu. Yanımda olan Nick bana endişeli bir bakış attı ve ardından beni çıkışa doğru çekti.

Müziğin sesiyle Jenna'ya, "Diğerlerine benim yerime veda et!" diye bağırdım. Başıyla onayladı, hala bana şaşkınca bakıyordu.

Dışarı çıktığımızda müziğin gürültüsü ses geçirmez duvarlar tarafından bastırıldı. Saat epey geç olmuştu ama insanlar hala içeri girmek için kuyruktaydı.

"Ayakların acıyor mu?" Nick yanıma sordu.

Oradaki bir bankta bir an otururken kabul ettim.

Nicholas önümde diz çöktü ve kararlılıkla düğmelerini çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim gülerek.

—Buna nasıl katlandığını bilmiyorum ama sana bakmak bile acı veriyor Ayakkabılarımdan birini çıkarıp diğer ayağa geçerek söyledi.

"Teşekkürler, bu beni rahatlattı" dedim ve sadece topuklulardan bahsetmiyordum.

On dakika sonra odasına giriyorduk. Hala ışıklar kapalıyken ama açık pencerelerden içeri giren ışıkla beni duvara yasladı, ayakkabılarımı yere düşürdü ve beni tekrar öptü, ancak bu sefer daha derin ve daha büyük bir arzuyla.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama ne zaman beni kollarına alsa, vücutlarımızın birleşmesi ve ellerimin onu her yeri okşamasından başka bir şey düşünemiyordu. O anda yaptığı şey tam olarak buydu. Parmakları beni duvara yasladı ve hareketsiz kalmamı sağladı. Ellerim saçlarını okşamaya başladı, onu kendime çekti ve parmaklarım kulağının hassas bölgelerine veya ensesine değdiğinde tüylerinin nasıl diken diken olduğunu görmekten keyif aldım.

Derin, seksi bir şekilde homurdandı ve ellerimi tutup başımın üstüne koymak için çekildi.

"Hareketsiz kal," diye yalvardı, boynumu öptü, nabzımın çılgınca attığı yeri ısırdı ve vücudumun hassas bölgelerini emdi.

köprücük kemiği, kulağı ve boynumun içi boş kısmı.

Diğer eliyle bacağı ve kalçanı okşamaya başladığında ve giderken kısa elbiseyi kaldırdığında zevkle iç çektim.

Sonra orada çok fazla ışık olduğunu ve izin verirsem beni çıplak görebileceğini anladım.

Huzursuzca kıpırdandım.

"Lütfen dur," dedim ama beni duymazdan geldi. "Dur," diye daha sert bir şekilde tekrarladım ve ellerimi bıraktı. Sağ elim, tam kalçalarımın hizasında duran onun eline gitti.

"Neden?" diye sordu, onu durdurmamam için yalvararak bana baktı.

Aman Tanrım... o arzu dolu gözler... hayatımda gördüğüm en çekici şeydi. Kollarımı ona dolayıp beni yatağa götürmesi ve kendisinin yapması için durmaması için yalvarmak istedim ama yapamadım...

Henüz değil.

"Hazır değilim," dedim ona bunun kısmen doğru olduğunu bilerek.

Nefeslerimiz sakinleşip normale dönene kadar alnını benimkine bastırdı.

"Tamam," dedi bir dakika sonra, "ama gitme."

Kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışarak ona baktım.

-Bana birbirimizi yeterince tanımadığımızı ve haklı olduğunu söylemeden önce; Seninle tanışmak istiyorum Noah, hiçbir şeyi gerçekten hiç bu kadar çok istememiştim ve bu gece benimle kalmanı istiyorum.

Bakın ne kadar dürüstmüş... Aynı anda bin tane kızla hiç pişmanlık duymadan ilişki kuran sert adam Nicholas bana dokundu.

derin, gerçek

"Tamam konuşalım" diye cevap
verdim. Ben de onu daha yakından
tanımak istiyordum.

Nick'in odasının banyosundaydım. Beyaz elbisemi çıkarmış, i
amaşırlarımla aynada kendime bakıyordum. Nicholas, onunla rahat
konuşayım diye bana gmleklerinden birini ödünç vermişti ama gözlerim
karnımdaki yaraya sabitlenmiş, ona endişeyle ve kaşlarını çatarak
bakıyordu.

Yara izim benim için her zaman sorun olmuştu. Bu nedenle ne bikini
giydim ne de gbeğimi kimseye gösterdim. Birinin izlediğini hayal etmek
tüylerimi diken diken etti.

Bunu unutmaya çalışarak yüzümü soğuk suyla ıslattım ve tişörtümü
kafama geçirdim. Bana neredeyse bir elbise gibi oturdu, bu yüzden fazla
açıkta kalma konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Ayaklarımı da
soğuk suyla yıkadım ve o şeytani topuklardan acı çektikten sonra
kaslarımın nasıl gevşediğini görmek hoşuma gitti.

Banyodan çıkar çıkılmaz odanın terasında oturan Nicholas'ı gördüm. Kot
pantolonlarını ve gömleğini çıkarıp pijama pantolonu ve gri bir tişört
giymişlerdi. Uğruna lnecekti ama onunla buluşmak için dışarı çıkarken
kendimi onun rezil vücudundan uzak tutmak için kendimi zorladım.

Bana döndü ve keyifle gülümsedi.

"Kıyafetlerim sana çok yakışmış."

"İyi ki uzunsun, şu an olmasa çok ayıp olurdu" dedim yanına yaklaşarak
ama telefonu çalmaya başladı. Yanında olduğum için cevap vermeden önce
kim olduğunu görebiliyordum ve ben dinlemeden konuşabilmesi için
benden uzaklaştı, Madison adında biriydi.

İçeri girmeden önce bir süre beni izledi. Kıskançlığın geri döndüğünü hissettim ve konuşmayı dinlemeden edemedim.

"Nasılsın prenses?" dedi tatlı bir sesle. Gerildim.

Nicholas ne zamandan beri birine prenses dedi? Birdenbire o odadan dışarı koşacak gibi oldum - Harika vakit geçiriyorum, evet ve bana birçok doğum günü hediyesi verdiler... Hala seninkini bekliyorum, bana kocaman sarılıp öper misin? ?

Bu kötüden daha kötüye gidiyordu. çıkmak istedim Bunu dinlemek zorunda değildim, önümde başka biriyle nasıl dalga geçtiğini görmek istemedim.

Ama içten içe hiçbir şey yapamıyordum... Herhangi bir açıklama yapmak zorunda kalmamakta ısrar eden bendim, ciddi ve ayrıcalıklı bir şekilde kimseyle birlikte olmak istemeyen bendim. .. çıkmak için hangi bahaneyi kullanacaktım?

-Yaptığımı biliyorsun tatlım, ama şimdi gitmem gerek, seni yarın arayacağım.

Tamam mı? - dedi aşırı sevecen bir sesle. Tamamen farklı bir Nicholas'ı dinlemek gibiydi: "Ben de seni seviyorum prenses, hoşçakal" ve sonra telefonu kapattı.

Kollarımı kavuşturdum ve okyanusa bakmak için döndüm. Bunun beni rahatsız ettiğini, kötü bir emsal teşkil edeceğini düşünmesini istemedim, yapamadım.

Arkamdan beni çevrelediğinde gerildim.

"Üzgünüm ama cevap vermem gerekiyordu," dedi, boynumun dövmemin olduğu kısmını öperek.

"Konuşacağımızı söylemiştik." dedim arkamı dönüp. Beni bıraktı ve sonra terastaki sandalyelerden birine nasıl oturduğunu gördüm.

"Tamam konuşalım" dedi sakince. Az önce olanlardan pişmanlık duymuyordu. benim gibi hissettim

Öfke yükseliyordu, "Birbirimize on soru sorsak nasıl olur?" Dürüstçe cevap vermelisiniz ve bunlardan birinde veto hakkımız var.

Şaşkın yüzünü incelerken başımı salladım.

"Başlayacak mısın?" diye teklif etti

gülümseyerek. Derin bir nefes alıp ilk

soruyu sordum.

"Madison da kim?" dedim kendimi tutamayarak.

Soruma pek şaşırmış görünmüyordu ama kaşlarını çattı ve elini zaten dağınık olan saçlarından geçirdi.

-Sana bunu söylersem, cevabımı kabul etmelisin ve bu konuda bana bir daha soru sormamalısın - beni uyardı ve ben de ne olduğunu anlamaya çalışarak başımı salladım. Derin bir iç çekti, "O benim küçük kız kardeşim, o beş yaşında ve annemle diğer kocasının kızı."

Tamam... Beklediğim bu değildi.

"Kardeşin var mı?" diye sordum inanamayarak.

"Evet, bir sorunuzu daha boşa harcadınız ve geriye yalnızca sekiz soru kaldı."

Başımı iki yana salladım... annem biliyor muydu? Will biliyor muydu?

"Nasıl haberim olmadı? Bakın kimse bahsetmemiş, beş yaşında bir kız kardeşiniz var!" dedim inanamayarak onun karşısına masaya otururken.

Dirseklerini dizlerine dayadı ve bana doğru eğildi.

"Bilmiyordun çünkü neredeyse kimse bilmiyor ve ben de böyle kalmasını istiyorum," dedi gözlerini bana dikerek.

Derin nefes al. Annesiyle ne ilgisi varsa... onun ayrıldığını ve o daha çocukken boşandıklarını biliyordu ama başka hiçbir şey bilmiyordu.

"Onunla iyi bir ilişkiniz var mı?" diye sordum, beş yaşındaki bir kızın onun etrafında oyun oynayıp sızlandığını hayal etmekten kendimi alamayarak. Ona hiçbir şey çarpmadı.

"Çok güzel, ona bayılıyorum ama onu yeterince görmüyorum" diye yanıtladı ve gözlerindeki hüznü gördüm. Her ne ise, bu konu ona mal oluyordu... ve bana bundan bahsediyordu.

Masadan kalkıp kucağına çıktım. Şaşırdı ama beni itmedi, kollarını bana doladı.

"Üzgünüm," dedim ona, üstelik sadece kız kardeşi için değil, annesiyle başına gelenler için.

"Bazen onu yanımda getirmek istiyorum ama kanunlar onu ayda sadece üç kez görmeme izin veriyor... Ablam ihtiyacı olan ilgiyi göremiyor ve hasta, şeker hastası ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor." , " diye itiraf etti, beni sıkıca göğsüne bastırarak.

Kim söyleyecekti? Birdenbire kendimi tam bir aptal gibi hissettim... Onu yanlış değerlendirmekle kalmamış, onu gördüğümünden beri hayatının mükemmel olduğunu, herhangi bir rahatsızlık veya sorun yaşamadığını varsaymışım. Kendimi aptal gibi hissettim.

"Fotoğrafın var mı?" diye sordum merakla. Nasıl olabileceğini hayal bile edemedim.

Cebinden iPhone'u çıkardı ve fotoğraflarına baktı. Bir saniye sonra çok küçük ve değerli bir sarışın kızla birlikte olduğu bir görüntü.

ekranda belirdi. Gülümsedim.

"Onda senin gözlerin var," dedim ona eğlenerek ve o muzip bakışını ama bunu kendime sakladım.

-Evet, sadece bana benziyor, o zaman anneme çivilenmiş.

Onu görebilmek için yüzümü çevirdim. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum, annesiyle bir şeyler olduğunu biliyordum ama ona bir şey sormaya cesaret edemiyordum. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sorma sırası sende," dedim bir an sonra.

Düşünüyor gibiydi.

-En sevdiğin renk nedir? Bir

kahkaha attım.

- Sorabileceğin her şey içinde, ilk sorunun bu mu? Gülümsedi

ama sabırla onun cevabını bekledi.

iç çektim

"Kırmızı" diye cevapladım ona sabit bir şekilde bakarak. Onayladı.

"En sevdiğin yemek?" diye sordu sonra. Gülümsedim.

-Makarna ve peynir

Sağ eliyle kolumun derisini okşayarak, "Zaten ortak bir noktamız var," dedi. Onunla böyle olmak... harikaydı, harikaydı ve bir yenilikti.

O zaman bana "Thomas Hardy'yi neden seviyorsun?" diye sordu. Bu soru beni şaşırttı, gözlemlediğim anlamına geliyordu.

yaptı ve okudu.

Hardy'yi neden sevdim? puf...

—Sanırım... bütün kitaplarının mutlu sonla bitmemesi hoşuma gidiyor; Daha gerçekçiler, hayatın kendisi gibi... Mutluluk aranan bir şeydir, kolayca elde edilen bir şey değil.

Cevabımı birkaç saniye düşünür gibiydi.

"Mutlu olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu bana kaşlarını çatarak. Bu sorular zaten kişisel sorulardı ve vücudumun nasıl bir hale geldiğini fark ettim.

gergin.

"Eğer olaya bu şekilde bakmayı tercih edersen, sanırım daha az mutsuz olabilirim."

Gözleri benimkileri aradı. Kafamdan neler geçtiğini anlamaya çalışır gibi bana baktılar. Bu bakışı beğenmedim.

"Mutsuz musun?" diye sordu bir parmağıyla yanağımı okşayarak.

"Şu an değil," dedim ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Ben de" diye cevapladı ve ben de ona gülümsedim.

Benim hayal gücüm müydü yoksa hislerimizde görünmez bir çizgiyi mi aşmıştık?

Liseyi bitirdiğinde ne okumak istiyorsun? Tamam,

bu kolay bir soruydu.

"Kanada Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı, yazar olmak istiyorum," dedim ona, o sırada Kanada olayı bana pek iyi bir fikir gibi gelmemesine rağmen.

"Yazar..." dedi düşünceli bir şekilde, "zaten bir şeyler

yazdın mı?" Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

—Birkaç şey ama hiç kimse onları okumadı...

"Yazdıklarının bir kısmını okumama izin verir misin?"

Hemen başımı salladım. Utancımdan ölecektim, ayrıca yazdıklarım dünyayla paylaşmak istediğim bir hikayeden çok bir günlük gibiydi.

"Bir sorunuz kaldı," diye uyardım daha itiraz etmesine fırsat vermeden.

Bana dikkatle baktı, önce şüpheyile ama sonra kararlılıkla. Her kelimesini özenle seçiyor gibiydi.

"Neden karanlıktan korkuyorsun...?"

Kollarında sertleştirdim. Cevap vermek istemedim, daha çok yapamadım. Aklımdan binlerce acı dolu anı geçti.

"Soruyu veto ediyorum," dedim titrek bir sesle.

NICK

Tepkisini dikkatle izledim. Şişe oyunu oynarken bembeyaz olduğunu ve karanlıkta dolaba girmek zorunda kaldığını gördüğümünden beri, ona karanlıktan bu kadar korkmasına neden olacak ne halt olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. . Ve şimdi aynı şey oldu. Vücudu gerilmişti ve sanki bir şeyin hatırası içini sızlatıyormuş gibi solgundu.

Sakin ol, Noah, dedim onu kendime çekerek. Onu kollarımda hissetmek bir rüyaydı ama şimdi onu rahatlattığıma göre, ona o lanet olası soruyu sorarak her şeyi cehenneme çevirmiştım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum" dedi ve koltuklarımın altında nasıl titrediğini fark ettim. Ona ne olmuştu?

"Tamam, sorun değil," dedim sırtını okşayarak. Bugün sıra onu öpmeye geldiğinde kendimi tutamamıştım, son seferin üzerinden çok zaman geçmişti ve ellerim ondan uzak duramamıştı. Noah beni büyülemişti ve denesem bile onu düşünmeden edemeyeceğim yeni bir Nicholas olduğunu keşfediyordum.

"Sanırım gitmeliyim," dedi bir an sonra. Bu tepkiyi aldığım için içimden kendime lanet okudum. Her seferinde benden nasıl uzaklaştığını görmek hoşuma gitmedi.

işler ciddileşti ya da birbirimize her yaklaştığımızda.

"Hayır, kal," diye sordum, yüzümü boynuna gömerek, büyüleyici, tatlı ve son derece seksi muhteşem kokusunu içime çekerek.

"Yorgunum, bugün uzun bir gün oldu," dedi, ayağa kalkıp ayağa kalktı. Onu tutmak için ellerini tuttum.

"Uyumak için burada kal," diye sordum, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz neye inanacağımı bilerek.

Bana kocaman gözlerle baktı. Kahretsin, bu kötünden daha kötüye gidiyordu.
Noah ile her şeyi yapmak zorunda kaldım.

"Sadece uyumak için," diye netleştirdim, sesimdeki
yalvarışın farkındaydım. Bir an düşünür gibi oldu.

"Yatağında uyumayı tercih ederim," dedi ellerimi bırakarak. Bana böyle bir şey söylemek zorunda kaldığı için üzgün görünüyordu ama bir parçam onu anlıyordu.

Rahatsız edici anıları uyandırdıktan sonra benimle kalmak istemeyecekti.

"Tamam ben seni odana götüreyim" dedim ayağa kalkarken.

Kıkırdadı ve kalbim mutlulukla şişti. Sevdiğim Noah buydu.

"Nicholas, benim odam seninkinin yanında, benimle gelmene gerek yok," dedi odaya girip eşyalarını toplarken.

Gömleklerimden birinde çok çekiciydi. Kalçasının hemen altından sarkıyordu ve üzerindeki kumaşı çekip saatlerce ona bakmadan edemedim.

"Umurumda değil, kimsenin seni bu kadar az kıyafetle görmesini istemiyorum," dedim, o anda onu gördüğüm gibi herkesin onu görebileceğini düşünerek kaşlarımı çattım.

Gözlerini devirdi.

"Tanrım," dedi sadece.

Ayakkabıları elinden alıp içeri girmesi için kapıyı açtım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bende bir beyefendi olma isteği uyandırdı.

Koridordan kapısına doğru yürüdük ve kartı çantasından çıkarıp kapıdaki küçük makineden geçirmesini izledim. Küçük bir yeşil ışık belirdi ve bir tık sesiyle kapı açıldı.

Bana döndü. Gergin veya korkmuş görünüyordu. Sorduğu şeyi ona sorarak ne elde ettiğini tam olarak anlamadı ama birdenbire kendini eskisinden çok daha uzak hissetti. Dönüp odaya girmeden önce onu belinden tuttum ve vücuduma yaklaştırdım. Dudaklarımı onunkilere yerleştirdim ve ona daha fazlasını istememe neden olan derin ve heyecan verici bir öpücük verdim. O da beni öptü ama bir an sonra geri çekildi ve ayakkabıları elimden aldı.

"İyi geceler, Nick," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

"İyi geceler Nuh.

Ertesi sabah ne bulacağımdan emin değildim ama asansörün önünde kızlarla karşılaştığımızda Jenna ve Lion'un bizi izliyor olması umurumda değildi. Noah'a yaklaştım ve dudaklarından derin bir öpücük kondurdum. Bunu beklemiyordu ama ben beklediğimde de başını çevirmedi. O gün kot şort, tişört ve spor ayakkabı giymişti. Çocuksu, gündelik kıyafetlerini görünce Noah'ın çıktığı tüm kızlardan tamamen farklı olduğunu düşünmeden edemedim. Basitti evet ama içi bin parçalı bir yapboz kadar karmaşıktı ve ben hala hangi parçaya sığacağımı bilmiyordum.

Jenna kıkırdayarak, "Kendinize bir oda bulun," dedi. Ondan uzaklaştım ve ona geri döndüğü için bir gülümseme sundum, çok şükür.

"Kes sesini Jenna," dedim ona bakmadan, "Çok güzelsin," diye ekledim, Noah'ya dikkatle bakarak.

"Sen de," diye yanıtladı, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hepimiz asansöre bindik ve hemen kahvaltıya gittik. Konuşma dün gece olanlara ve Jenna'nın bizim tamamen deli olduğumuzu düşündüğüne döndü. Noah zar zor tek kelime etti, bu yüzden kendimizi aslanlardan koruma sırası bendeydi.

O gün şehirde yürüyüşe çıkacak, mağazaları gezecek ve dışarıda yemek yiyecektik. Yarın eve gidiyorduk ve bir yanım, kapıdan girer girmez aramızda geçen her şeyin yok olacağından korkuyordu. Kişiliklerimizin ara sıra çatıştığı gerçeğini atlatamadık. Noah'la yaşadığım anıların çoğu tartışmalar ya da en kötü anlardaki çalıntı öpücüklerdi ve bu beni korkuttu çünkü onu kaybetmek istemiyordum ama ikimizin arasında gelişen her ne olursa olsun ilerlemek istiyordum.

Öğleden sonra uçup gitti, güzel bir restoranda yemek yedik ve ona ne isterse onu ikram etmekten keyif aldım ki bu, oradaki her mağazaya gitmeyi bırakmayan Jenna ile karşılaştırıldığında oldukça azdı.

Rengarenk mücevherlerle dolu kolyelere bakan Noah'ın yanında durdum. Bir ıvır zıvırdı ama otelden ayrıldığımızdan beri ilgilendiği ilk şeydi, şehir ve çevresine duyduğu heyecan bir yana tabii ki.

Tezgâhtar kadına "Bunu bana ver lütfen" dedim. Noah sesim üzerine irkildi ve bana bakmak için döndü.

"Benim için almana gerek yok, sadece bakıyordum," dedi kaşlarını çatarak.

"Yapmak istiyorum," diye yanıtladım, aynı zamanda pazarlamacı bana kalp şeklindeki bal renkli kolyeyi uzattı. "Sana gözleriyle vuruyor."

- Boynuna bağlayarak dedim.

Teşekkür ederim," dedi, mücevheri parmaklarıyla okşarken.

"Rica ederim," diye yanıtladım gülümseyerek. Üzerinde olması hoşuma gitti ve benim oraya koymam hoşuma gitti.

Ardından hep birlikte denizin önünde dondurma yedik ve kısa bir süre sonra otele dönmeye karar verdik. Kızlar acıkmıştı ve çok geçmeden akşam yemeğini servis etmeye başlayacaklardı. Jenna bize şehirdeki bir kulübe bileti olduğunu ve bunun o gece için harika bir plan olacağını söyledi.

"Görüşürüz" dedim vedalaşıp odama çıktım. Lion benimle geldi, kesinlikle beni azarlamak istedi.

"Ne yaptığını bilmiyorum ama dikkatli olsan iyi olur," dedi bana şüpheyle bakarak, "Seni izliyorum Nick ve sen o kızdan hoşlanıyorsun."

"Biz sadece eğleniyoruz Aslan, mahvetme beni," dedim gömleğimi çıkarıp ona sırtımı dönerek.

Soğuk bir sesle, "Sadece Noah'ın beklediğin gibi olmadığı konusunda seni uyarıyorum," dedi. Tabii ki, Noah beklediğim gibi değildi, farklıydı, benzersizdi, bu yüzden onu çok sevdim - Belirli bir kız tipine alışkınsın, Nicholas ve bence sonunda ikiniz de gidiyorsunuz. Sonu kötü olacak, senin ve Noah kadar farklı iki insan görmedim.

ona döndüm. Beni sinirlendiriyordu.

"Kendi işine bak Aslan, yoksa seni tanıştırdığımda Jenna ile senin bu işle bir ilginiz olduğunu mu söyleyeceksin?"

Birkaç saniye sessiz kaldı.

Ayrılmadan bir saniye sonra, "Seni sadece uyarıyorum," dedi.

Aklımdan bu düşünceler geçerken odada tek başıma kaldım. Evet, doğrudu, Noah bana hiç benzemiyordu ama ben de örnek bir insan değildim; Daha iyiye doğru değişmek bana zarar vermezdi ve eğer onunla başarabilirsem, o zaman daha da iyi.

Duş alıp siyah bir gömlek ve kot pantolon giydim. Hazır olduğumda asansörlere gittim. Lion, Jenna ve Noah gibi zaten oradaydı. Bu sefer dar siyah bir pantolon ve mavi bir bluz giymişti. Muhteşemdi ama arada sırada gereğinden fazla baktığı için birinin boynunu kırmayı düşünmem gerekmiyordu.

Geldiğimizden beri ilişkimizin tamamen değiştiğini biliyordum. Zar zor tartışmıştık ve bu zaten bir şeydi ama ben

ikisi arasında hiç kaybolmayacak gibi görünen mesafe rahatsız ediciydi; sanki iki adım ileri, beş adım geri atmış gibiydik.

Yemekte çok iyiydik, fırsat buldukça bana gülümsedi, ben de diğer iki arkadaşıma anlatmaya çalıştım.

Otelden ayrıldığımızda hava güzeldi ve güneş çoktan batmıştı. Jenna'nın biletlerinin olduğu kulübe yürüdük ve ancak kapıya varıp onları görene kadar bu gecenin iyi bitmeyeceğini anladım. Tüm plaj voleybolcuları dışarıda bizi bekliyordu. Dün ayrıldığımızda biletlerin Jenna'ya verilmiş olması gerektiğini fark etmemekle aptallık ettiğimi fark ettim.

Noah onları karşılamak için yanıma geldi. Jess ona sarılırken ve önceki gün yaptığı gibi onu yerden kaldırırken kollarını koparmamak için tüm irademi harcadım.

"Dün hoşçakal demeden gittin!" dedi, onu hâlâ tutarken. İleriye doğru bir adım attım ama şükürler olsun ki onu serbest bıraktı. Noah eğleniyor gibiydi ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. O aptaldan hoşlanıyor muydu? Eğer öyleyse, kendimden sorumlu olmayacaktım.

Diğer oyuncular da onu selamladı ve birkaçının onun hakkında nasıl el salladığını ve yorum yaptığını gördüm. Muhteşemdi, o siyah pantolon ve o yüksek topuklu sandaletler onu bir podyum modeli gibi gösteriyordu. Saçları dağınık bir topuz yapılmıştı ve küçük bukleler onun meleksi yüzünü çevreliyordu; ama ona parmak değdirmelerine izin vermeyecekti.

Diskoya girdik ve dün gittiğimizden daha gürültülü olduğunu görebiliyordum. Görünüşe göre öpücük partisi kutlandı. Girişte rengarenk bileklikler veriyorlar, bekarsanız yeşil, aldırış etmezseniz sarı, partneriniz varsa kırmızı takıyorlar. Noah yeşil bir tane alırken kendimi tutmak zorunda kaldım. Neredeyse yırtıyordum. Ama ikimiz de o oyunu oynayabilirdik.

Çok daha küçük bir kabinde oturuyorduk ama bara daha yakındık. Jenna'nın Noah'ı oraya sürükleyip onlara içki koymasını izledim. Noah'ı en son içerken gördüğünde, bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Uyuşturucu verdikleri için onu odasına sürüklediler, o zamandan beri hiçbir Şey imemeyi tercih etti.

Lion, çok güçlü bir Şeyden iki bardakla yanıma geldi. Bardağını benimkine tokuşturup bana gülümsedi.

"22. yaş günün için dostum!" diye bağırdı müziğin gürültüsü arasında. Kızlar bir saniye sonra yanımıza geldi.

"Bugün sarhoş olmalıyım!" diye bağırdı Jenna ve Noah'ın gülerek başını sallamasını izledim. Kaşlarını çattım ama bir Şey demedim.

Gece ilerledikçe daha da gerginleşiyordum. Küçük top bileziklerinin teması, herhangi bir erkeğe yeşil veya sarı bileziği olanlara el atması için dizginleri serbest bırakıyordu. Kabindeki konumumdan, Noah'ın kendisinden beş yaş büyük olabilecek bir adamla nasıl kışkırtıcı bir Şekilde dans ettiğini görebiliyordum. Kalçasını böyle salladığında çok seksiydi ve onun benden başka herkesle dans ettiğini görmek beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Dördüncü içkimi bir yudumda içtim ve tam dans ettiği adam onu bu Şekilde kenara çekip dudaklarına bir öpücük kondururken yanına gittim.

Birdenbire her Şeyi kırmızı gördüm ve bildiğim bir sonraki Şey yerde o pisliğe yumruk atıyordum. Ona ne kadar yumruk attığım umrumda değildi, vücudunu Noah'ınkinin üzerinde görmek beni deli etmişti.

Görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık bir ses, "Nicholas dur!" diye bağırdı. Kollar beni arkadan tuttu ve Lion'un beni odadan dışarı iterken küfrettiğini duydum. Gözüme yumruk yemiştim; son dvşmden dolayı henüz tam olarak iyileşmemiş olanın aynısında.

"Ne yapıyorsun adamım?" Lion, dışarıdayken bana bağırdı.

Etrafıma bakınarak, "Noah nerede?" diye sordum. Her yer insanlarla doluydu ve onu hiçbir yerde göremedim. Sonra ortaya çıktı ve çekik gözleriyle bana baktı.

"Delirdin mi?" diye bana tamamen kendinden geçmiş bir şekilde bağırdı. Yanıma vardığında beni zar zor geri adım atmamı sağlayacak bir itme yaptı.

Sinirlenen o muydu? Aniden öfke beni yeniden ele geçirdi.

"Bütün erkeklerin önümde seni okşaması hoşuna gidiyor mu?" Sorusuna yanıt olarak bağırdım. Ben onun dışındaydım.

Gözleri söylediklerine inanamıyormuş gibi büyüdü.

"Onunla dans ediyordum!" dedi saçlarını geriye atarak. Bunu ne zaman yapsa, birbirimize -Dans ediyoruz!- bağırmaya başlıyorduk.

Onu sarsmak zorunda olduğum arzuyu yatıştırmaya çalışarak ona yaklaştım.

"Dans dediğin bu mu?" dedim ona, her kelimemde öfkemi dışarı atarak. O anda ne söylediğimi kontrol edemeyecek kadar sinirli ve sonuçlarını tartamayacak kadar sarhoştum. "Bir fahişe gibi görünüyordun..."

Tokat o kadar hızlı geldi ki birkaç saniye sonra acımadı bile.

Bir refleks hareketi gibi anında onu omuzlarından tuttum.

"Tekrar yapmaya cesaret et," dedim omuzlarını sıkarak.

Az önce ne yaptığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Yüzündeki korku ifadesi bir adım geri çekilmeme neden oldu.

O ne halt ediyordu?

Bir an derin bir nefes aldı ve gözlerinin dolduğunu gördüm. ileri doğru bir adım attım

—Nuh.

Bana dehşetle bakarak uzaklaştı.

-Seninle olamam Nicholas - bana söyledi ve her bir sözü beni ruhumun derinliklerine kadar incitti - hatırlayabildiğimden beri kaçtığım her şeyi temsil ediyorsun...

Bunu söyleyerek döndü ve otele doğru yürümeye başladı.

"Sen bir aptalsın, Nick," dedi Jenna, kara gözleriyle bana dik dik bakıp Noah'a doğru koşarak.

Omzuma bir el indi ve onu itmekten kendimi alıkoydum.

"Bunu batırdın dostum," dedi Lion üzgün bir ses tonuyla.

Dönüp elini vücudumdan uzaklaştırdım.

-Beni yalnız bırakın.

Bunu dedikten sonra sokağın diğer köşesindeki bara gittim. Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

NUH

İşlerin nasıl bu kadar kontrolden çıktığına hâlâ inanamıyordu. Bir an bir adamla dans ediyordum ve sonra beni dansa davet etmek istediğim adam beni iznim olmadan öpen aptalla yumruk yumruğa kavga ederken geri itiliyordum. Zamanım olsaydı onu uzaklaştırırdım ama Nicholas öfkeyle ortaya çıkmıştı.

Şiddetten her şeyden çok nefret ederdim, çocukken televizyonda çok fazla aile içi şiddet vakası görmüştüm ve gerçekte yanımda şiddet yanlısı bir çocukla birlikte olmak istiyordum. Nicholas bana iş kavga çıkarmaya geldiğinde elinin ağırlığı olmadığını göstermişti ama aptal olduğum için bu detayı aklımdan çıkarmıştım çünkü sonunda eski erkek arkadaşımın başka birine karşı bir şeyler hissediyordum. Dan için hissettiklerinden çok daha güçlü bir şeydi.

Nick'le geçirdiğim son birkaç gün harikaydı, ona açılmayı bile düşünmüştüm ama bu geceden sonra değil.

Nicholas kıskanç ve bölgesel bir kabadayı olduğunu kanıtlıyordu ve bundan hiç hoşlanmadım. Beni omuzlarımdan tuttuğunda yüzündeki öfkeyi görmüş ve hissetmiştim.*korku...* Bana korku veren biriyle birlikte olamazdım, hiçbir şekilde.

Nick'e sövmekten vazgeçmeyen ama aynı zamanda benden onu affetmemi isteyen Jenna ile odama geldiğimde, pijamalarımı giyip yatağa girmek istedim. Gün planladığım gibi bitmemişti ve o an istediğim tek şey bir an önce eve dönüp olaylara farklı bir pencereden bakmaktı.

Bir çiftin kapıma yaklaştığını ve ardından hemen yanındaki kapıya devam ettiğini duyduğumda saat sabahın üçü geçiyordu. Jenna'nın aksine uyuyamamıştım, saatlerce düşündükten sonra en azından onunla konuşmaya karar vermiştim.

Ne olduğu hakkında Nick. Bir parçam ilişkimizin bitmesini istemiyordu ve bu yüzden bir aptal gibi sonunda ortaya çıkmasını bekliyordum.

Gözetleme deliğinden baktığımda ve Nicholas'ın yanına yapışmış bir kadınla yanından geçtiğini gördüğümde yemin ederim neredeyse orada yere yığılıyordum.

Onu kapısına doğru iterken onu ağzından öpmesini izledim. Kalbim yumruk olmuş kulağımı odamın duvarına dayadım, Tanrı'ya bunun sadece bir öpücük olduğunu ve Nick'in onu gitmeye zorlayacağını, ancak hiçbir şeyin gerçeklerden daha fazla olamayacağını sormak. Nefes nefese kalma sesleri kısa sürede kulaklarıma ulaştı ve kendimi duvardan uzaklaştırıp yatağıma geri itmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Bu oluyor olamaz. Bir daha kalbimi kıramadılar, ben o ahmağa ne zaman kalbimi vermiştim? Ne zaman? Yanaklarımdan aşağı düşen iki küçük gözyaşına engel olamadım. Nicholas'ın yan odada başka biriyle seks yaptığına inanamıyordu, oysa neredeyse buna izin verecekti.*Kesinlikle* benimle aynı...

Neden şaşırdım? Nicholas asla değişmeyecekti... ummadığı şey, göğsünde o buruk acıyı hissetmek, sadece ona başka birinin dokunduğunu düşünmekti.*OO*ona dokunuyordum... Gözlerimi sımsıkı kapattım ve ellerimle kulaklarımı kapattım.

Bütün gece uyumadım.

Ertesi sabah o kadar yorgundum ki midem bulandı ve başım çok ağrıdı. Görünüşüme dikkat etme zahmetine bile girmedim. Geldiğinden beri Nick'e güzel görünmeye çalışmıştı, hem de ne için? Sonunda olacağı belli olan şeyin olmasına izin vermişti. Nicholas birçok kadından oluşan bir adamdı ve her zaman öyle kalacaktı. O şiddetliydi ve kadın avcısıydı ve ben olanlara tam bir aptal gibi inanmıştım. O sabah yüzünü bile görmek istemedim, ona ne söyleyeceğimi ya da ona bir şey söyleyip söylemeyeceğimi ya da benimle konuşup konuşmayacağını bilmiyorum ama benim için net olan şey, ben olmadığımды. yine bana tek parmağını koymasına izin vereceğim.

Jenna sessizliğimin farkında olarak giyiniyor ve hava durumu veya hava trafiği hakkında saçma sapan ve saçma sapan yorumlarla dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Elimden geldiğince onu görmezden geldim ve çantamı ve valizimi alıp kendi başıma aşağı inmeye hazırlandım. Tüm yolculuk boyunca Nicholas'tan nasıl kaçacaktım bilmiyorum ama yapardım.

Çantalarımızı odadan dışarı sürükleyip asansöre bindiğimiz anda orada olduğunu gördüm. Saçları, sanki gergin bir şekilde onunla oynuyormuş ya da teyzesi onu yatağına mı götürüyormuş gibi darmadağınaktı. Bunu düşünmek bile gözlerimi yakmaya yetiyordu.

Ellerine bakıyordu ve dirseklerini dizlerine dayamış rahat bir koltukta oturuyordu. Geldiğimizi duyar duymaz yukarı baktı ve yüzüme yapıştırdı.

"Noah..." dedi ve adımı söylemiş olması bende ağlama isteği uyandırdı.

"Benden uzak dur" dedim yüksek ve net bir şekilde. Yanımda Jenna ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemeden bize baktı. Aslan hiçbir yerde bulunamadı.

Yüzündeki mor halkaları görene kadar bana yaklaştı. Buna rağmen muhteşemdi ve hala ona karşı hislerim olduğu için kendimden nefret ediyordum.

"Lütfen Noah, dün gece için özür dilerim, sarhoştum ve kendimi kaybettim," dedi, elimi tutarak hızla çekti. Ne yapacağını bilemez halde bana baktı. Buna bir son vermeliydim, onu bir kadınla odasına girerken gördüğümü bilmiyordu ve kalbimi çoktan başka bir kız, en iyi arkadaşım tarafından kırmıştım. Tarihin tekrerrütmesine izin vermeyecektim.

"Dün gece seni gördüm Nicholas," dedim sakince. Bana bir an boş boş baktı ve sonra yüzü düştü - bir daha yanıma gelmeni istemiyorum; aramızdaki her ne ise sen yan odada benimle yatağa başkasını aldıktan sonra bitti...Bunu daha önce yaşadım ve bu deneyimi tekrarlamayacağım.

İstediğın kişiyle yatabilirsin ama beni rahat bırak. Buna hiç başlamamalıydık, bunun bir hata olduğunu en başından beri biliyordum.

Gözleri benimkileri buldu ve yüzünü buruşturan binlerce duygu gördüm: öfke, pişmanlık, acı ve nihayet pişmanlık, bizimki tamamen bittiğı için pişmanlık.

Sonunda bana "Noah sarhoştı... Ne yaptığını bilmiyordum," dedi.

Onu kayıtsızca izledim.

—Ama şimdi ne yaptığımı biliyorum ve geri dönmemizi istiyorum. üvey kardeş olmak, benim için hepsi bu: annemin yeni kocasının oğlu, başka bir şey değil.

Sonra asansör geldi ve içeri girdim. Jenna da bindi ama Nick bize sırtını döndü ve uzaklaştı. O andan itibaren aramızda ne olacağını bilmiyordum ama o hafta sonunun bitmesini istiyordum. Uzun zamandır ilk kez annemin yanında olmak, bana sarılıp her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordum...

Eve uçuş sonsuz gibiydi, yüzümün ne aktardığını bilmiyorum ama üçü, Nick dahil, neredeyse her zaman beni yalnız bıraktı. Jenna ve Lion'u evlerine bıraktığımızda arabada tuhaf bir sessizlik oldu. Pencereden dışarı baktım, orada olmak istemiyordum, onu kendimden olabildiğince uzak tutmak istiyordum, kendimi hiç olmadığım kadar ihanete uğramış hissettim, birkaç dakikalığına mutluluğa ulaştığıma inandım, dokunarak mutluluğa. parmak uçlarımda, Nick'le bir gelecek gördüğümü düşünmüştüm ama her şey ortaya çıktığı kadar çabuk dağılmıştı. Ağlamak zorunda olduğum muazzam arzudan gözlerim yanıyordu; Odanın karşısındaki kadının inlemeleri hâlâ kafasının içindeydi. Yanağıma bir damla gözyaşının düştüğünü hissettim ve daha onu silemeden parmaklarının tenimde olduğunu hissettim, onun olmayan başka bir şeyi çaldığını. Elini tokatladım, ona çok kızdım, benimle oynamasına izin verdiğim için kızdım.

"Bana dokunma Nicholas!" dedim, gözlerimden daha fazla yaş akmadığına şükrederek.

Bana baktı ve reddedildiğim için yüzünde acı gördüm ama bu bir yalandı, Nicholas bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu, bunu belli etmişti.

Sonra arabayı durdurdu. Dışarı baktım ve henüz gelmediğimizi gördüm.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkın, kızgın ve sersemlemiş bir şekilde. Yüzeydeki tüm hislere sahiptim, tamamen çökmeden önce ikisinin arasına mesafe koymam gerekiyordu.

Sonra bana döndü.

"Beni affetmelisin," dedi sesinde yalvaran bir tonla.

"Hayır!" dedim inanamayarak.

O.

Artık onu dinlemeyecektim, onunla aynı arabada olmak istemiyordum.

Emniyet kemerimi çözdüm ve bizi umursamadan dışarı çıktım.

bir omuz ortasında.

Beni olabildiğince hızlı takip ettiğini duydum. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama eli kısa süre sonra beni yukarı çekti ve yüzü bana dönüktü.

—*Üzgünüm*, Noah - dedi - yapmak istemedim, buna alışkın değilim - dedi ikimizi de göstererek, - anlamıyor musun? Hiç kimse için böyle hissetmemiştim, dün sana dokunulduğunu gördüğümde neredeyse çıldıracaktım ve o salak seni öptüğünde...

-Peki o kadını nasıl becerdiğini duyduğumda ne hissettiğimi sanıyorsun?!
Elinden kurtulmaya çalışarak bağırdım.

Beni sımsıkı tuttu, bırakmadı ve bırakmasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen, benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, kesinlikle hiçbir şey, bana inanmalısın."

Bırakmaya çalışmayı bıraktım, yıkılmak üzere olduğumu biliyordum, gözlerimin nasıl sulandığını, kalbimin nasıl çılgınca attığını, her atışta kanadığını hissettim.

"Benim için bir anlamı vardı, her şeyi ifade ediyor," dedim aşağı bakarak, gözlerine bakamadım. Ona nasıl aşık olabilirdim? Bunun olmasına ne zaman izin vermişti?

Sonra yanımızda bir araba durdu.

"Bu pislik seni rahatsız mı ediyor?" dedi bir erkek sesi. Evet demek üzere, beni eve götürmesini istemek üzere ona baktım.

Nick ona dönerek, "Çık dışarı yoksa yüzünü dağıtırım," dedi.

"Ne dedin?" dedi adam, çıkmak niyetiyle kapıyı açarak.

Nick'in elini tutmak için acele ettim.

"Hayır, Nicholas," dedim yalvarırcasına. Bu tepki vermesine neden oldu. Derin bir nefes aldı, elimi sıkıca tuttu ve bir adım geri çekildi. O temas canımı yaktı, bana dokunmasını istemedim ama bir daha kavga etmesini bir yana, yüzündeki morluklar hâlâ iyileşmemişti.

"İyiyim," dedim bakışlarını bana çeviren adama.

"Öyle görünmüyor," dedi ikimize de bakarak.

"Onu duydun, şimdi defol buradan," dedi Nick, çenesini sımsıkı kenetleyerek.

Adam tekrar bana baktı.

"Onun gibi adamlardan uzak durmalısın," dedi arabasına binip uzaklaşmadan önce.

Elinden kurtulup arabaya yöneldim.

"Beni eve götür Nicholas.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama kendini tuttu ve yolun geri kalanını ikimiz de hüzünlü bir sessizlik içinde geçirdik. Çantalarımızı bırakır bırakmaz anneme ve William'a merhaba dedikten sonra doğruca odama gittim. Nicholas bile kalmadı, eşyalarını yere koydu ve arabasına geri döndü. Muhtemelen gidip sarhoş olur ya da Tanrı bilir nerede başka bir kızla takılırdı. Umurumda değildi, artık değil, hiç umursamadım ya da kendi kendime bunu tekrarlayıp durdum.

NICK

Berbat etmişti, batırmıştı ama iyi. Yaptığıma inanamıyordum, ona sahiptim, o benimdi, Noah sonunda bana açıldı, sonunda birbirimizi bitirmiştik; Ona kız kardeşimi itiraf etmişim, onunla konuşmuştum, birini sevmenin ne demek olduğunu anlamışım, biliyordum, onu sevdiğimi biliyordum, nefes almasına ihtiyacım vardı... ve onu incitmişim. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Noah ağlarken görmek isteyeceği son kişi, incitmek isteyeceği son kişiydi. Her şey ne zaman bu kadar değişti ya da ondan nefret etmekten şu anda onun için hissettiklerimi hissetmeye başladığımı bilmiyorum ama onu kaybetmek istemediğimi biliyordum.

İkisinin arasında oluşan uçurumdan nefret ederek onu eve bıraktıktan sonra Anna'yı görmeye gittim. Ayrıldığımızdan beri bana birkaç kez yazmıştı ve şimdi insanlara verebileceği zararı anladı, kadınlara davranış biçiminin doğru olmadığını anladı; Anneme karşı nefretin beni alıp götürmesine izin vermişim, tüm kadınları aynı çantaya koyuyordum, oysa bu doğru değildi, inanılmaz kadınlar vardı, benim durumumda inanılmaz bir kadın, benimki gibi yapmak zorundaydım.

Arabayı evinin önünde durdurduğumda, nasıl dikkatle yaklaştığını, bakışlarının beni endişeyle izlediğini gördüm.

Beni dudaklarımdan öpmek için eğildi ama ben otomatik olarak arkamı döndüm. Dudaklarım sadece bir kişiyi öperdi ve o kişi Anna değildi.

"Sorun ne Nicholas?" dedi, hareketimden incinerek. Anna'yı incitmek istemedim, birbirimizi yıllardır tanıyorduk ve görüldüğü kadar gerizekalı değildi.

"Birbirimizi görmeye devam edemeyiz, Anna," dedim gözlerinin içine bakarak. Yüzü düştü ve yanaklarından rengin çekildiğini izledim. Sonunda konuşana kadar sessizlik oldu.

"Onun yüzünden mi?" dedi bana ve gözlerinin nasıl nemlendiğini gördüm.
Kahretsin, mahalledeki bütün kızları incitmek mi istedim yoksa ne?

"Ona aşığım." Bunu yüksek sesle söylemek, bir noktada düşündüğü kadar korkunç değildi. Özgürleştiriciydi, tatmin ediciydi, bir ev kadar büyük bir gerçektir.

Kaşlarını çattı ve güçlü bir tokatla gözyaşını sildi.

"Sen kimseyi sevemezsin Nicholas," dedi tavrını üzüntüden öfkeye çevirerek. Binlerce kızla yattın, yattın ve şimdi bana o veledede âşık olduğunu mu söylüyorsun?

Bunun kolay olmayacağını biliyordum ama bana bağırmaya başlamasını beklemiyordum, özellikle de bu şekilde bağırmasını beklemiyordum.

"Seni asla incitmek istemedim, Anna," dedim ama başını iki yana salladı, gözlerinden birkaç damla yaş döküldü.

"Biliyor musun?" dedi bana öfkeyle bakarak, "Umarım istediğini asla elde edemezsin, kimse tarafından seilmeyi hak etmiyorsun Nicholas, Noah akıllıysa senden uzak durur." Seninki gibi bir hayat sürebileceğini, seninki gibi bir geçmişe sahip olabileceğini ve onun gibi bir kızın sana âşık olabileceğini düşünüyor musun?

Yumruklarımı sıktım... Bunu duymak için orada değildim ve bir parçam Anna'nın kesinlikle haklı olduğunu biliyordu; Kendimi kontrol etmeye çalışarak ondan uzaklaştım.

"Hoşça kal Anna," dedim arabanın etrafından dolanıp sürücü kapısını açarken.

Arabayı çalıştırdığımda bana sinirli bir şekilde baktı ve uzaklaştı.

Noah'ın affını kazanmak zorunda kalacağımı biliyordum ama mesele şu ki, bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O gece eve geldiğimde onu görmek istedim ama odasında değildi. Bu beni çok geriyordu, ta ki oturma odasına gidip onu başını annesinin bacaklarına yaslamış uyurken buluncaya kadar. Uyanmış bir film izliyordu ve Noah'ın uzun saçlarını dikkatle okşuyordu. Sakin görünüyordu ve onu gördüğümde göğsümde on yıldır hissetmediğim bir sıkışma hissettim. O teyzeyle yattığım, onu incittiğim için kendimi çok suçlu hissettim ama annesinin onu bu şekilde okşadığını görünce de derin bir üzüntü duydum, çok iyi sakladığım eski anıları uyandırdı; annem de aynı şeyi bana yapmıştı, ben daha sekiz yaşındayken, beni kabuslardan böyle yatıştırırdı, saçlarımı okşayan eli, kendimi güvende, sakın hissetmem için mükemmel bir ilaçtı; Ağlayarak, korkarak uykuya daldığım, annemin geri gelmesini, her zaman yaptığı gibi odamın kapısından içeri girip beni sakinleştirmesini beklediğim tüm o geceleri hala hatırlıyordum. Göğsümde derin bir ağrı hissettim, ancak Noah'la birlikteyken tamamen kaybolan bir ağrı. Onu istedim, daha iyi bir insan olması için, o kötü anıları unutması için yanımda olmasına ihtiyacım vardı, sevildiğini hissetmesine ihtiyacım vardı.

Rafaella bakışlarını televizyondan benimkine kaydırды ve bana şefkatle gülümsedi.

"Tıpkı benim küçüklüğümdeki gibi," diye fısıldadı bana, Noah'yı kastederek.

Onu izlerken başımı salladım ve uyuyana kadar onu okşayan kişinin ben olmayı diledim.

"Sana hiç söylemedim Ella ama burada olmana, ikinizin de burada olmasına sevindim," dedim bunu yapacağımın farkında olmadan.

Sözler ağzımdan yeni çıktı ama tamamen doğruydu. Noah hayatımı değiştirmişti, daha ilginç hale getirmişti, bende bir şey için savaşma isteği uyandırmıştı, gerçekten istediğim bir şey için, o, onu istiyordum.

Bundan sonra değişecektim, daha iyi bir insan olacaktım, ona hak ettiği gibi davranacaktım ve bana ne pahasına olursa olsun onu elde edene kadar durmayacaktım.

Ertesi sabah kahvaltıya indim ve okumamasına veya yemek yememesine rağmen onu her zamanki gibi yanında bir kase mısır gevreği ve bir kitapla otururken gördüm. Mısır gevreğini karıştırdı, akli orası dışında her yerdeydi. Benim girdiğimi duyar duymaz bakışları bir an bana kaydı ve ardından kitabın sayfalarına odaklandı. Rafaella okuma gözlüğünü takmış ve gazetesini masanın üzerinde, orada oturuyordu.

"Günaydın," dedim kendime bir fincan kahve doldurup Noah'nın karşısına otururken. Bana bakmasını istiyordum, varlığına bir tür tepki vermesini istiyordum, öfke ya da başka bir şey, ama beni görmezden gelmesini istemiyordum, bu bana bağırmasından ya da hakaret etmesinden daha kötüydü.

"Noah, yemek ister misin?" dedi annesi normalden biraz daha yüksek bir ses tonuyla. İrkilerek yukarı baktı ama mısır gevreği kasesini iterek ayağa kalktı.

-A değilim.

"şaka değil, onu şimdi yiyebilirsin, dün akşam yemeği yemedin," dedi Ella ona öfkeyle bakarak.

Kahretsin, Noah yemek yemiyordu ve hepsi benim hatamdı.

"Bırak gideyim anne" dedi ve ayağa kalktı ve bana bir daha bakmadan mutfaktan ıktı.

Rafaella bana pis bir bakış attı.

"Ne oldu Nicholas?" dedi beni inceleyerek ve gözlüğünü çıkardı.

Sorusunu duymazdan geldim ve hızla mutfaktan çıktım.

"Hiçbir şey, merak etme," dedim dışarı çıkıp merdivenlerin ortasında Noah'ya yetişerek.

"Hey, sen!" diye seslendim, onu durdurdum ve kendimi onun önüne koydum.

"Git buradan," dedi bana soğuk bir tavırla.

"Şimdi yemiyor musun?" dedim ona. Şimdi bunun için neden endişelendiğimi bilmiyorum ama ona kötü bir şey olmasını istemiyordum ve ona baktığımda yüzü kötüydü, bitkindi ama en azından bana baktı. sinirli.

"Ne yapıp yapmadığım seni ilgilendirmez," dedi beni uzaklaştırmaya çalışarak.

Ona sataşmak ya da sinirlenip onu yemek yemeye zorlamak olan normal hareket tarzımı değiştirmeye çalıştım.

"Bugün çok güzel

görünüyorsun," dedim ona.

Gözleri benimkilere uçtu.

"Çok komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil, sadece doğruyu söylüyorum," dedim, tüm gücümle gülümsememeye çalışarak.

"Gerçek şu ki sen başkasını becerdin, şimdi defol buradan" dedi koşarak yanımdan geçip odasına girerken.

Kahretsin.

NUH

Güzeldi, tam bir pislik olmalı, diye düşündüm arabaya binip dışarı çıkarken. O evde kalmayı planlamıyordum, Nicholas'ın saçmalıklarına katlanmayı planlamıyordum, kızların onu her şeyi affetmesine, onun her istediğini yapıp sonra birkaç şeyle çözmesine alışmışım basit güzel sözler, çünkü benimle her şey onun için açıktı.

O sabah benim için bir mektup gelmişti; İade adresi yoktu ve Jenna'nın Lion ve Mario ile gelmesini beklerken arabadan indiğimde açtım.

Söyledikleri, hayal edebileceğim en son şeydi, okumaya başladığımda kalbim hızla atmaya başladı ve yüzümden kanın çekildiğini biliyordum:

Bu mektubu sana yazıyorum çünkü seni dünyadaki her şeyden daha çok hor görüyorum. Peşinden gideceğim ve fırsat bulduğumda gerçekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu göreceksin. Arkanı kolla Noah, bu bir şaka değil.

A.

Yüzüm bozuldu. Yazılan sözler kafamın içinde yandı, bana hiç böyle bir şey söylenmemişti ve ellerimin titremeye başladığını hissettim; Böyle bir şey okuyacağımı asla düşünmezdim, bu ne anlama geliyordu?

Mektubun iade adresi yoktu, bu yüzden birisi zarfın üzerinde benim adım yazılı olarak posta kutusuna bırakmış olmalı. İLE? A kimdi? Aklıma gelen ilk isim Anna'ydı ama o olamazdı.

O bir fahişeydi ama onun böyle bir şey planladığını göremedim, bu olamazdı. Sonra Ronnie'yi ve Nicholas aracılığıyla bana yaptığı tehdidi düşündüm ama A'nın hiçbir anlamı yoktu.

Tehditten korktum ama notta yazanlara rağmen bunu bir şaka olarak görmeye karar verdim. O şehirde, yaşadığım yerde kimse bana zarar veremezdi.

"Neyin var senin?" dedi tanıdık bir ses bana. Mario'ydu. Bahamalar'a gittiğimden beri bana mesaj atmayı bırakmadığı için onu davet etmiştim. Mario ve ben *birzaman*, başka bir deyişle, öpüşmüştük ve görünüşe göre bu onun için benden daha önemliydi. Planım onunla olan her türlü aşk ilişkimi kesmekti ama Nicholas'la başıma gelenlerden sonra artık bu benim için o kadar net değildi. Mario iyi, arkadaş canlısı ve sevecendi, bana saygı duydu ve bana gerçek bir ilgi gösterdi. Bir yanımda onunla bu ilişkiden hiçbir şey çıkmayacağını söyleyerek kendimi kandırdığımı biliyordu ama diğer yanımda hayatımda bir kez olsun normal biriyle birlikte olmak istiyordu. Beni mutlu edebilecek ve bir insan olarak bana saygı duyabilecek birini bulmayı gerçekten istiyordum ve Mario bunun için mükemmel görünüyordu.

Gülümseyerek ona cevap vermek için döndüm. Pek inandırıcı olmadığını biliyordum, özellikle de mektubun sözleri kafamda çınlayıp durduğundan, ama aceleyle kağıdı kot cebime koydum ve en güzel yüzümü takındım.

"Yok bir şey iyiyim" dedim ona sarılarak. Bowlinge gitmeyi ayarlamıştık. Uzman olduğumdan değil ama eğlenmeye, dikkatimi dağıtmaya ve Nick'i unutmaya çalışacaktım.

Tam o sırada Lion ve Jenna geldi. Gelir gelmez bana kocaman sarıldı, bunun yanlış olduğunu biliyordu ve bu konuda konuşmak istemediğimi de anlamıştı. Lion ise nasıl davranacağı konusunda pek net değil gibiydi.

Ona gülümsedim ve dördümüz binaya girdik. Çok büyüktü ve oynayan ve yemek yiyen birçok insan vardı. Lobutlara çarpan topun sesi düzenli aralıklarla odada yankılanıyordu ve bu kadar çok heyecanlı ve meşgul insan tarafından çevrelenmek için hemen cesaretlendim.

Ayakkabıları beklerken Mario yanıma geldi.

"Gerçekten nasıl oynanacağını bilmiyor musun?" dedi bana gülerek.

—Hey, gülme, yere bir top atmak o kadar da zor olamaz. Eğlenerek gülümsedi.

"Gelmeyi kabul etmene sevindim," dedi sonra bana sabit bir şekilde bakarak. Kahverengi gözleri Nick'inkinden çok farklıydı.

"Nicholas'la aranızda bir şeyler geçtiğini biliyorum..." dedi ve bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Nicholas hakkında konuşmak istemiyordu, hatta onunla daha da az - Ama Noah umurumda değil, sadece bana bir şans vermeni istiyorum, Nick sana yakışmıyor, bunu onun için söylemiyorum. kolaylık, sana doğruyu söylüyorum. Nicholas tek kadın bir adam değil ve sen onun gibi bir adamdan daha iyisini hak ediyorsun.

Bir yanım onun haklı olduğunu ve benim için hiç de iyi olmadığını biliyordu ama diğer yanım onu savunmak, yanıldığını, Nicholas'ın en azından benim için değişebileceğine ikna etmek istiyordu. Ne kadar da hayal görüyordu.

"Şu anda kimseyle birlikte olamam, seni incitmek istemiyorum ama anlamanı istiyorum," dedim benim için doğru insanları sevediğim için kendimden nefret ederek.

Yaklaştı ve bir parmağıyla yanağımı okşadı. Bana dokunduğu yerde sıcaklık hissettim.

"Arkadaşın olmaktan memnunum..."*şimdilik*Bana göz kırparak ayakkabılarını aldı.

Ben de aynısını yaparak ve az önce bana söylediği şeyle ne yapacağımı gerçekten bilemeden onu takip ettim.

Bowling başlangıçta hayal ettiğimden çok daha karmaşık çıktı. İlk başta, topu atmaya cesaret edinceye kadar nasıl oynadıklarını izlemeye başladım. ne demek zorunda değilsin

Yön, tek bir tanesini düşürmediğim sonucuydu. Bana güldüler ve daha önce hiç olmadığı kadar kaşınmaya başladım, elimde değildi, çok rekabetçiydim.

Alışırken fazla motive oldum diyebilirim. Lobutu atacaktım ki çok sert yaptım, kaydım, pistte geriye doğru düştüm ve hepsi bu kadarla kalmadı, lobut parmaklarıma takılıp karnımın üstüne düştü.

Beni neyin incittiğini ve yaşadığım utancı anlatmama bile gerek yok. İblis topuna o kadar sert vurdum ki ağzım tılandı ve ayağa kalktığımda başım döndü. İnsanlar ilk başta güldüler ama ayağa kalkmadığımı görünce iyi olup olmadığını görmek için yanıma geldiler. Ölmeyecektim ama kalçamın yan tarafındaki iç ağrı beni neredeyse ağlatacaktı.

Mario deli gibi "Hadi hastaneye gidelim" dedi.

-Noah, sırtüstü düştüğünde kafanı çarptın, bir doktorun seni görmesi gerek.-Jenna dedi.

"Ben iyiyim!" dedim genel olarak dünyaya kızgındım. Gerçek şu ki canım çok acıyordu ama bir saatten az bir süre sonra barda işe gidecektim ve Bahamalar'a yaptığım küçük mutlu gezi yüzünden zaten bir günü kaçırmıştım, bu yüzden ne olursa olsun gitmem gerekiyordu.

Sinirlerimi bozduklarını görünce hepsi ısrar etmeyi bıraktı.

"Seni götürmemi istemediğinden emin misin?" Mario bana bir dakika içinde sekizinci kez sordu.

ona ters ters baktım

Ellerini teslim olurcasına kaldırarak gülümsedi.

"Tamam, tamam!" dedi gülerek. "Ama şu yaranın üzerine buz koymaya çalış ve başın dönerse falan, lütfen beni ara, seni hastaneye götüreyim.

hastane

Off... Acilen oradan çıkmam gerekiyordu.

"Teşekkürler Mario," dedim yanağına bir öpücük kondurup arabaya binerken.

Yarım saat sonra barın kapısından giriyordum. Çalışmayı sevmediğimden değil ama o gün orası olmak istediğim son yerdi. Ayrıca yalan söylemişti, iyi değildim, vurduğu tarafım çok acıyordu ve başım patlayacakmış gibi zonkluyordu.

"Selam bebeğim," dedi Jenni benimle vardiyamda çalışan garsonlardan biri. Çok fazla ortak noktamız olmasa da çok iyiydi. "Sen zencisin sürtük," dedi durmadan sakız çiğneyerek.

Ne dediğimi görüyor musun?

T-shirt'ten mecburen giydiğimiz tişörtü giydim ve çalışmaya başladım. Bugün perşembeydi, bu yüzden yer doluydu. Saat onda çalışmayı bıraktım ve eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

—Hey, Noah! —Patronum beni aradı, içki servisi yapmaktan pek hoşlanmazdı—

Daha sonra kalabilir misin? Önceki gün kaçırdığınız saatleri bu şekilde kapatmış olursunuz.

Hayır lütfen ona bağırmak istedim ama hiçbir şey yapamadım. Bir an için personel için ayırdığımız küçük odaya kaçtım. Oradaki büyük torbalardan biraz buz aldım ve bir tanesini alnıma sildim. O batma ağrısı gitmiyordu ve kendimi gerçekten kötü hissettim.

Çalışmaya devam ettim ve banyoda kusabilmek için iki kez izin almak zorunda kaldım. Bana indirdiği darbenin aptalca olmadığı açıktı ve ben de hastaneye gitmeli miyim diye düşünmeye başladım.

Ağzımı çalkaladıktan sonra dışarı çıktığımda neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Ronnie oradaydı.

Bazı arkadaşlarla köşedeydim. Başım dönüyormuş gibi hissettim. Hâlâ cebimde olan mektup yanmaya başladı ve içimdeki kaçma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldım. Bizi sırtımızdan vuran yüzünü hâlâ hatırlıyordum.

"Bunları şuraya götür," dedi patronum, üzerinde bir sürü şut bulunan bir tepsiyi bana uzatarak. Bok. Alkol bile servis edemediler ama biz doluyduk ve bu olduğunda kuralları çiğneyip çiğnemediklerini umursamadılar.

Jenni'den yardım istemeyi düşünemiyordum bile, o benden daha fazla kendini kaptırmıştı.

Tepsiyi aldım ve olabildiğince çabuk çekimleri bırakmaya başladım, ama açıkçası bu mümkün değildi.

"İnanamıyorum," dedi sesi, ben ondan ve arkadaşlarından uzaklaşmadan kolumdan tuttu.

"Bırak beni." dedim kendime hakim olmaya çalışarak.

"Hadi, kal," dedi kolumu daha sıkı sıkarak. Bana karşı beslediği nefreti görebiliyordum, beni hor gördüğünü biliyordum, onu küçük düşürmüştüm ve onun gibi biri için bu onun bırakacağı bir şey değildi.

Arkadaşlar yüksek sesle güldüler. Ne yapacağımı bilemedim, o kadar çok insan vardı ki patronum bana bakmazdı bile.

"Ne istiyorsun, Ronnie?" diye tısladım.

"Bin kere siktir git, ne dersin?" dedi ve bütün arkadaşları gülmeye başladı.

Midemde bir düğüm hissettim ve tam o sırada belime dolanan bir kol beni tek hareketle uzaklaştırdı ve sonra bildiğim bir sonraki şey Nicholas, Ronnie'nin onu durmadan dövdüğünü gördü.

İnsanlar çıldırdı, Ronnie kendini savunmaya çalıştı, Nick'in gözüne vurdu ve ikisi de birbirlerine vurmaya ve etraflarındaki her şeye çarpmaya başladılar.

"Biri onları durdursun, birbirlerini öldürecekler!" diye bağırdım etrafa bakarak.

Neyse ki iki gardiyan belirdi, Nicholas ve Ronnie'yi yakaladı ve onları kolay kolay ayırmadı. Onları nasıl çıkardıklarını gördüm.

Titriyordum. Titremeyi durduramadım.

Dışarıdaki korumaları takip ettim. Ronnie zaten arabasındaydı ve yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Muhtemelen polisi arayacaklarından korktuğu içindi.

Nicholas arabasının yanındaydı, bana bakmak için döndü ve sol yanağında çok derin görünen bir kesikten kan damladığını gördüm.

O öğleden sonra kafama aldığım darbeden mi, yoksa uyumamaktan, iki gündür neredeyse hiçbir şey yememekten ya da sadece tekrar kan görmekten ve nasıl olduğunu görmekten ne kadar yorgun olduğumdan mı bilmiyorum. aşık olduğum adam beni defalarca incitmeye devam etti ama birden her şey karardı.

Gördüğüm son şey Nicholas'ın korkmuş yüzüydü.

NICK

Beyin sarsıntısı geçirdi. Etrafımdaki hastane makinelerinden gelen bip sesleri kalbimin tekrar normal atmasına engel oluyordu. Kanın vücudumda nasıl sonsuz bir hızla pompalandığını, tüm vücudumun nasıl gergin olduğunu, Noah'ın tekrar gözlerini açmasını beklediğini hissettim.

Bana dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, uyandığında neden beyin sarsıntısı dışında yoğun sıvı kaybı yaşadığını açıklamak için onunla konuşacaklarını söylemişlerdi. Ona serum yoluyla sıvı vermek zorunda kaldılar ve hepsi benim hatamdı.

Noah iki gündür bir şey yememişti, bowling salonundaki düşüş de bu yüzden olmalıydı, sadece yanındaki aptalların hiçbiri onu hemen hastaneye götürmeleri gerektiğini düşünmemişti.

En azından Lion bana ne olduğunu anlattı, aksi takdirde çok uzun sürdüğünü görünce onu almak için bara bile gitmezdi, onu Ronnie'den korumak için orada olamazdı, gerçi yapmazdı. Tekrar her şeyi batırmak ve onun için tekrar kavga etmek için orada bulunmadım. Doktorlar onun iyi olduğunu, ciddi bir şey olmadığını, ancak düşüşün, saatlerdir zar zor yiyip içmenin ve fazla mesai yaparak gösterdiği çabanın sonunda bilincini kaybetmesine neden olduğunu söylemişlerdi. Yine de hala endişeliydim. Derin bir uykuya dalmıştı ama sakın görünmüyordu, onda uyurken gördüğüm o sakinlik yoktu... bir şeyler yolunda değildi.

"Nerede o?" Odanın dışından bir ses duydum ve koşarak dışarı çıktım.

"Nicholas!" dedi Rafaella, babamla birlikte gelirken, ikisi de endişeli yüzlerle. "Ne oldu?"

-Sakin ol Ella, o iyi, bowling oynarken kafasını çarptı ama doktorlar bana uyanır uyanmaz eve gidebileceğini, sadece yemek yemesi ve dinlenmesi gerektiğini söylediler.

Noah'ın annesi cümlesini tamamlamadan odaya girerek "Neye çarptı...?" dedi. Onu durdurmak ya da Noah'ın uyuduğı konusunda uyarmak isterdim ama müdahale etmemeye karar verdim.

Onların peşinden gittim ve tam o sırada Noah uyanmaya başladı.

"Anne?" dedi garip bir şekilde, sanki bir hastane odasında annesini yanında görmek ona yakışmıyormuş gibi, gözleri huzursuzca odanın içinde gezinip bana odaklandı.

"Noah, nasılsın?" dedi Rafaella, yanına oturup onu endişeyle izleyerek.

Noah'ın kalp atışlarının birdenbire hızlandığını fark eden tek kişi ben miydim?

Yaklaşmaktan kaçındım, ona sarılmak, yaptığım şey için, onu tekrar hayal kırıklığına uğrattığım için ondan tekrar af dilemek arzusuyla ellerim kaşınıyordu...

"İyiyim anne" dedi beni bakışlarından kurtararak.

Sonra onu tedavi eden doktor geldi.

"Görüyorum ki uyanmışsınız hanımefendi" dedi kaşlarını çatarak hepimize bakarak. "Nasıl hissediyorsunuz?" dedi dosyayı kontrol ederek.

"İyiyim," dedi yatakta doğrulurken. Baygın halde getirildiğinde kıyafetleri çıkarılmıştı ve şimdi sadece bir hastane önlüğü ile örtülmüştü.

-Hafif bir sarsıntı geçirmişsin-doktor söyledi, sonra kollarını kavuşturup ona baktı- Beni endişelendiren bu değil, ama seni buraya getirdiklerinde susuz kalmışsın, bayılmanın sebebi şok değil, Vücudunuzdaki glikoz, bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İçimden kendime lanet okudum ama ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözleri bana döndüğünde bakışlarını tuttum.

"Ben sadece... dikkatim dağıldı, hepsi bu, yemek yemeyi unuttum," dedi tekrar doktora bakarak. Hiç ikna olmuş görünmüyordu.

-Sana Noah'ı yemeni söylemiştim, son zamanlarda sana ne oluyor bilmiyorum ama bu senin için normal değil, sanırım bunalımdasın ya da bize söylemek istemediğin bir şey var...

Doktor, anne ve kızı Noah'ın dosyasına not alırken yakından izliyordu.

Noah gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Ona yaklaşıp kollarına almamak, gözlerindeki hüznü silinene kadar öpmemek, herkesi oraya atıp tekrar uyuyana kadar okşamamak, bana güvenebileceğine dair yemin etmemek için kendime hakim olmalıydım. , onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağına dair.

"Bence dinlenmesine izin vermelisin," dedim çok aniden. Hepsi bana şaşkınca baktı.

"Kabul ediyorum," dedi doktor bir an sonra, "evine gidebilirsin Noah, ama bana yemek yiyeceğine, bol sıvı içeceğine ve sana yolladığım hapları alacağına dair söz vermeni istiyorum." Şoka karşı dikkatli olmalısın, yani tekrar başın dönerse veya görüşün bulanıklaşırsa hemen hastaneye geri dön, anladın mı beni?— dedi ciddi bir sesle.

Noah yavaşça başını salladı ve annesi doktorla birlikte dışarı çıktığında ve babam odadan çıktığında gözleri benim dışımda her yere baktı.

"Seni böyle görmek beni deli ediyor, Noah," dedim yatağının ayak ucuna yaklaşıarak.

Birkaç derin nefes aldı.

"Gitsen iyi olur Nicholas, annem beni eve bırakır."

Ve bu basit cümleyle suçluluk duygumda boğuluyormuşum gibi hissettim... Onu bir şekilde geri almalıydım... ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

NUH

Beni böyle ihmal ettiğim için aptal olduğumu biliyordum. İşler kontrolden çıkmıştı ve üzerimde çok fazla şey birikmişti. Nick'e olanlar, mektuba olanlar, mutlu düşüş, Nicholas'ın kanının yanağından aşağı aktığını görmek, her şey bana yetmişti. Şimdi evdeydim, sonunda başım çok ağrıyordu ama odamda, sakin ve etrafta herhangi bir dram olmadığı için minnettardım. Nicholas'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu görmekle de affetmekle de ilgilenmiyordu. Nick hâlâ bir hataydı, çok büyük bir hataydı, dün gece barda kontrol etmeyi bitirmişti. Nicholas'la birlikte olmak bana yalnızca sorunlar ve ıstırap getirmişti, zaten hissettiğimden daha fazla ıstırap getirmişti ve anladım ki gitmesine izin vermem gerekecekti, ben onun için iyi değildim, o da benim için iyi değildi. ve ona sahip olamayacağımı düşünmek canımı çok yaksa da anladım ki yapılacak doğru şeydi, eğer o yerde yeni bir hayat kurmak istiyorsam yapılacak doğru şeydi. , o şehre uyum sağlamak ve hayatım boyunca kırılan kalbimin küçük parçalarını onarmak isteseydim.

Böylece, iki gün sonra tüm kötülerini geride bırakmaya hazır olarak yataktan kalktım. Aynı öğleden sonra alışverişe gitmek için Jenna ile buluşmuştum, okulun başlamasına sadece bir gün kalmıştı ve her ne kadar gergin ve korkmuş olsam da yazı geride bıraktığım için mutluydum, baştan başlamak, her şeyi daha iyi yapmak ve geri dönmek istiyordum. eski haline..

Tanrıya şükür, Jenna sen onunla birlikteyken seni içine çeken biriydi, bu yüzden dikkatimi dağıtabildim ve yarının St Mary's'deki ilk günüm olacağı gerçeğine odaklanmaya çalıştım.

Jenna'ya göre elitist bir okuldu ve içinde her türden insan bulunabilirdi, tabii ki aralarında ortak bir şey vardı ve o da hepsinin çok zengin olmasıydı. Nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyordum ama farkına bile varmadan sabahın yedisiydi ve çalar saat beni lisenin ilk gününe davet etmek için çalıyordu.

Hazırladığım ve diktiğim üniforma masa sandalyemin üzerinde duruyordu ve banyodan çıkıp da sabahın karanlığında hâlâ giyinmeye başladığımda kendimi tamamen yabancı gibi hissetmekten kendimi alamadım. En azından artık dizlerimin beş parmak kadar yukarısında olan eteğimi kısaltmışlardı ve gömlek artık bana çok büyük gelmiyordu, aksine tam yerine oturuyordu. Siyah ayakkabılarımı giydim ve aynada kendime baktım. Tanrım, ne korkunçtu ve bir de üstüne yeşil, yeşil küf olmalıydı. Tek sorun, kravatımı nasıl bağlayacağım hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı. Çantamı aldığımda onu da aldım ve okulun ilk günündeki o sinirle odadan çıktım; sadece onları altı yaşında hissetmen normal, on yedi değil.

Mutfakta annem vardı, çoktan giyinmişti ama yüzü uykuluydu ve parmaklarında bir fincan kahve vardı ve adanın önünde Nicholas oturuyordu. Hastaneden döndüğümünden beri, onu neredeyse hiç görmemiştim, beni kontrol etmek için geldiğinde sadece bir kez, ama uyuyormuş gibi yaptım, bu yüzden üç gündür birbirimizle konuşmadık, gerçi annemin söylediğine göre o geceyi burada bile geçirmemişti. Onunla tekrar yüzleşme cesaretini bulamadan önce kapıda bir an duraklamadan edemedim. Saçları darmadağınaktı ama sevdiğim gibi giyinmişti: Kalçasına kadar inen bir kot pantolon ve bol siyah bir tişört. Ben yan odadayken bir başkasıyla yattığını zihnim hatırlamadan önce içimden bir iç çektim.

Gözleri bana yukarıdan aşağıya baktı ve beni o saçma kıyafetler içinde gördüğü için utandım. Ama beni şaşırtarak, gülmedi ya da herhangi bir yorumda bulunmadı, sadece birkaç dakika bana baktı ve sonra bakışlarını gazeteye çevirdi. anneme döndüm

"Bu saçmalığın nasıl bir hal aldığına dair hiçbir fikrim yok, bana yardım etmene ihtiyacım var." dedim ona, sesimin ne kadar sert çıktığının açıkça farkında olarak.

Annem bana döndü ve her şeyden çok bana gülerek gülümsedi.

"Çok tatlısın, Noah," dedi kıkırdayarak. Ona kötü bir yüz verdim.

"Cin gibi görünüyorum ve gülmüyorum," dedim, hâlâ gazete okuyan ama yüzünde küçük, neredeyse okunamaz bir gülümseme olan Nicholas'ın önündeki adadaki sandalyelerden birine oturarak.

Ayağa kalkıp bize sırtını dönerek, "Sana kahvaltı hazırlayacağım ve Nick'ten kravatın için sana yardım etmesini isteyeceğim," dedi. Bana bakıp kaşlarını kaldırmış beni izleyen Nicholas'a rahatsızca baktım.

Annem müzik açtı, bu yüzden kalp atışlarım sadece kulaklarıma ayrılmıştı. Nicholas'ın yanına gitmek zorunda kalmak istemiyordum ama o şeyi nasıl giyeceğimi bilmiyordum ve bunun nasıl yapılacağını açıklayan bir YouTube videosu arayarak yarım saatimi gerçekten harcamak istemiyordum. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, bakışlarım ondan başka herhangi bir yere sabitlendi.

Sandalyesini bana doğru çevirdi ve ayağa kalkmadan elini belime koydu, yüz yüze geldik, ben onun açık bacaklarının arasında durdum.

Gözlerini birbirine kenetlemeye çalışarak, "Üniforma sana çok yakışmış," dedi.

"Ben gülünç biriyim ve benimle konuşmanı istemiyorum," dedim ona, beyaz gömleğimin yakasını kaldırmak için uzun parmakları tenimi okşadığında gerilmiştim.

Mutfağın diğer tarafında annem üç metre ötede olup bitenlerden habersiz yemek pişirip şarkı söylüyordu.

"Seninle konuşmayı bırakmayacağım, fikrini değiştirmeni sağlayacağım," dedi yüzünü uygun göreceğinden daha fazla yüzüme yaklaştırarak. "Seni kendim için istiyorum Noah ve ben Onu alana kadar durmayacağım."

Ama ne diyordu? Tamamen delirmiş miydi? Bahsettiğimiz kişi Nicholas Leister'dı, o kimseye ait değildi ve kimse ona ait değildi, bu çok saçmaydı.

Parmakları bu sefer kasıtlı ve şehvetli bir şekilde yeniden boynumu okşadı. Titrediğimi hissettim ve gerçekten düşündüğüm ve istediğim şeye konsantre olabilmek için bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ve Nicholas'ın beni ya da başka bir erkeği tekrar incitmesini istemiyordum.

"Bitirdin mi?" dedim ardından. Parmaklarını durdurdu ve bana baktı. Hızlı bir hareketle kravatımın düğümünü yerine oturana kadar çekti ve ciddileşti.

"Evet, ilk gününüzde iyi şanslar" ve sonra ayağa kalktı ve birdenbire yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Dudaklarının tenime değdiği yerde bir ürperti hissettim ve bir yanımda ona bana sarılması, benimle o aptal enstitüye gelmesi ve beni anlamsızca öpmesi için bağırarak istedi. Ama onun kapıdan çıktığını duyana kadar öylece durdum.

"Noah," diye seslendi annem mutfağın karşı tarafından. Anlaşılan düşüncelerime dalmıştım ve onu duymamıştım bile.

Kahvemi ve iade adresi olmayan bir mektubu önüme koyduğu sırada ona döndüm.

Anında gergindim.

"Bu sabah geldi" dedi kahvesini içmeyi bitirirken, "Buralardan birine ait olmalı, damgası ve adresi bile yok... kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? olabilir mi?" diye sordu dikkatle bana bakarak.

Titreyen ellerimle alıp açarken başımı salladım. Annem omuz silkti ve gazeteye geri döndü. Beyaza döndüğümünden oldukça emin olduğum için ilgisizliğini takdir ettim.

Zarftan çıkardığımda el yazısı diğer mektupla aynıydı ve şöyle yazıyordu:

Seni izliyorum, seni elime almak için doğru anı bekliyorum, bunu her şeyden çok istiyorum, seni korkutuyorum ve bunu seviyorum, senin acı çektiğini görmek beni mutlu ediyor; Burada olmamalıydın, hiç olmamalıydın.

*Not: Yeni okulunuz
hayırlı olsun.*

PA

Midemde derin bir düğüm hissederek mektubu masanın üzerine düşürdüm. Kalbim hızla atmaya başladı ve içimi korku kapladı.

O mektuplar beni endişelendirmeye başlamıştı... kim beni böyle tehdit edecek kadar kötü olabilir? Her kimse beni iyi tanıyor olmalıydı çünkü o gün okulun başladığını biliyordu.

Aklıma sadece Ronnie geldi ve o olsaydı başvurabileceğim tek kişi yardım isteyeceğim son kişiydi.

Mektubu kazağımın cebine koydum ve ayağa kalktım.

"Kahvaltını bitirmedin mi?" diye sordu annem kaşlarını çatarak.

"Ben gerginim, sonra bir şeyler yerim." diyerek mutfaktan çıktım ve odama koştum. Komidinime sakladığım diğer mektubu alıp diğerinin yanına koydum. Evet, aslında aynı mektuptu ve neredeyse bir o kadar kısaydı ama bir fark vardı, imza. PA Bu, arkasında birden fazla kişi olduğu ve baş harfleriyle imzaladıkları anlamına mı geliyordu? Tanrım, bana nasıl bu kadar çabuk düşman edinmişti? Mektupları çekmeceye sakladım ve tüm bunları düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Bu benim ilk günümdü ve böyle bir şey için endişelenmek istemiyordum. Daha fazla mektup alırsam biriyle konuşmaya karar verirdim, belki Nicholas bana yardım edebilirdi ama ona gitmek zorunda kalmamayı tercih ederdim.

Odamdan çıktım ve annem kahvaltısını bitirdikten sonra arabasına atlayıp okula gittik.

Beni almak istediğinde ısrar etmişti ve şimdi kabul ettiğime pişman oldum. Dikkatimi dağıtmak ve düşünmek zorunda kalmamak için kendi arabamla gitmeyi tercih ederdim.

Giriş yeşil giyinmiş öğrencilerle doluydu. Dışarıdaki banklarda oturan yüzlerce öğrenci vardı, diğerleri şimdiden etkileyici yerleşkeye giriyordu. Bazılarının son sigaralarını içebilmek veya sıkıcı rutine girmeden önce son birkaç dakikayı uzatmak için dışarıda kaldığını doğrulayabildim. Aynı şeyin eski lisemde de olduğunu hatırladım ve insanlara biraz daha bakınca hepsinin yazdan sonra arkadaşlarına kavuşacakları için mutlu olduklarını gördüm.

Annem "İyi günler tatlım" dedi ve vedalaşmak için döndüğümde heyecanlı olduğunu gördüm.

"Senin derdin ne?" diye sordum gülümseyerek. Bunu saklamaya

çalıştı ama besbelli başarısız oldu.

"Kes sesini, buraya gelebildiğine sevindim, hepsi bu," dedi, bir gözyaşını silerek.

Başımı salladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Sen delisin ama seni seviyorum" dedim arabadan inerken gülmekten kendimi alamayarak.

Annem beni selamladı ve gitti. Kapıya yaklaştığımda, tüm açık hava parkını ve banklarda ve çeşmenin yanında oturan binlerce öğrenciyi geçerken, yanımda biri belirdi ve beni korkuttu.

"Korkunç görünüyorsun bebeğim!" dedi Jenna beni iterek. Onu böyle giyinmiş, ne kadar çekici olduğunu görmek nefesimi kesti.

gülmek. Korkunç niformasına ve iğrenç yeşil rengine rağmen hala çekiciydi. Uzun bacakları açıktaydı ve giydiğı son derece kısa etek ve çoraplarla zarif görünüyordu. Benimki tam olarak uzun değıldi ama onunkinden ve gördüklerime bakan çoğ u kızinkinden daha ağırbaşlıydı.

"Kes sesini" dedim gülümseyerek.

"Gel seni arkadaşlarımla tanıştırayım" diyerek beni beş kişilik bir sıraya doğ ru çekti. Orada iki kız ve üç erkek oturuyordu.

Yakından baktığımda, Jenna ve Nick'in arkadaşı Sam'in, Nick'in doğ um günü partisini düzenleyen Sophie ve Luke ile orada oturduklarını gördüm.

"N'oldu Noah?" dedi Sam yedek kulübesinden bana. Aptal doğ ruluk mu cesaret mi oyununda pşmem gereken kişi Sam'di. Sarışındı ve kahverengi gözleri kibardı ama aynı zamanda küçük çocukların sahip olduğı o yaramaz havayla. Bana ilgiyle baktı, "O üniformanın içinde çok seksisin."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Siyah gömlekle ve pantolonlu adamlar oldukça seksi görünseler de, o iğrenç kıyafetlerin içinde kimse seksi olmazdı. Parti günü Nick'i szen Sophie, beni ilgiyle izledi ve ben de onun aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. Yanında, yüzü bana oldukça tanıdık gelen, solgun gözlü, siyah saçlı bir kız pek de samimi olmayan bir yüzle bana bakıyordu.

"Noah, onlar Sam, onu zaten tanıyorsun," dedi Jenna bana eğ lenerek bakarak, onun alaycı tonunu duymazdan geldim. tanıdık geliyordu. Anna'nın küçük kız kardeşi benden ablasından daha fazla hoşlanmıyor gibiydi. Bana soğ uka bakıyor ve beni tepeden tırnağ a inceliyordu. Diğ er iki ocuğ a odaklanmak için başımı çevirdim; Biri esmerdi, gzlklyd ama hiç de çirkin değıldi, diğ eri ise tipik sarışın, iri gözlü hayduttu.

mavi futbolcu, kesinlikle. "Ve o ikisi, Jackson ve Mark." Jenna bizi tanıştırmayı bitirdi.

"Merhaba" dedim samimi bir gülümsemeyle.

Jackson ilgiyle, "Demek Nicholas Leister'ın yeni üvey kız kardeşi sizsiniz?" diye sordu.

"Evet, benim" dedim iç çekmemeye çalışarak.

Sophie bana evinden, "Seni nasıl kıskandığımı bilmiyorsun," dedi. Ona büyük bir âşık olduğum çok açıktı ve asla onun olmayacağımı açıkça belirtme dürtüsünden nefret ediyordum.

Bir dakika sonra Jenna da tıpkı çocuklar gibi sigarasını bitirirken kapı çaldı.

"İşkence saati," dedi sarışın Mark, sigarasını söndürüp sırt çantasını hünerle omzuna asarken. İçeride görüşürüz Noah" dedi ve bana gülümsedi.

Ben de her şeyden çok okula gülümsedim ve onlar sınıflarına gitmek için ayrılırken, bana hangi sınıfa gitmem gerektiğini bildirmeleri ve ilgili kağıtları bana vermeleri için sekreterin odasına gitmeye hazırlandım.

Derslerin olduğu yerin karşısındaki diğer binaya doğru yürürken her yöne bakmadan edemedim...

Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Göğsümde garip bir his hissederek koştum.

Gün olaysız geçti. Jenna okulda çok popülerdi ve saatler geçtikçe beni birçok insanla tanıştırdı. İspanyolca ve matematik dışında hemen hemen her derste onunla işini bitirmişti ama her derste ya yakışıklı delikanlı Mark ya da Nick'in âşığı Sophie vardı. Cassie ile de neredeyse tanışmıştı.

her ders ve saatler geçtikçe benden derinden nefret ettiğini biliyordum. Sürekli benimle alay etmeye çalışıyordu ya da söylediğim her şeye gözlerini deviriyordu; ve Jenna'nın çok popüler olmasına rağmen, Cassie de popülerdi ve beni şaşırtan bir şekilde bunun nedeni tam olarak kız kardeşinin, milyonerler için o okulda Nick gibi bir efsane olmasıydı. Hepsi bana onu, ne yaptığımı veya onunla yaşamamın nasıl bir şey olduğunu sordular, diğerleri yarış gününde oradaydılar ve ne kadar kötü anlaştığımızı görmüşlerdi ve bu yüzden onun öldüğüne inanıyor gibiydiler. bana kötü bakma ya da yokmuş gibi davranma hakkı. Kahretsin Nicholas Leister, ortalıkta yokken bile hayatımı zorlaştırmak zorundaydı. Herkes aynı zamanda sınıfın ilk günü olan ve yeni öğrencileri karşılamak için Cuma günü yapacakları partiden bahsediyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bundan her bahsedildiğinde herkes bana gizemli ve akıldan çıkmayan bir şekilde bakıyordu.

Sonunda eve gitme vakti gelmişti ve annem beni almak için çıkışta bekliyordu. Bana her şeyi ve herkesi sordu ama gerçekten çok yorgundum bu yüzden eve dönerken çok az şey söyledim. Sadece bir süre dinlenebildim ve o günü barda geçirdiğim için minnettardım. Varır varmaz yatağa gittim ama beni sürekli yatağa sıçratan tanıdık bir sesle uyandım.

"Hadi uyan!" dedi bana ve sonra onun Jenna olduğunu anladım.

"Ne istiyorsun?" dedim hayatımın en uzun uykusundan sonra gözlerimi açarak.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Lion ve Nick bugün üniversitelerinde bir partiye gidiyorlar ve biz de gideceğiz," dedi.

"Günlerden Pazartesi Jenna, yarın ders var," dedim ona, şikayet etmenin faydasız olacağını bilerek.

"Ne olmuş yani?" dedi gözlerini devirerek. "Üniversite partileri en iyisidir, özellikle de Nick'in üniversitesindekiler.

Cidden Noah, okulumuzun katılmak için ne kadar ödeyeceğini biliyor musun?

Otururken başımı salladım.

Ona sabit bir şekilde bakarak, "Nick'le konuşmuyorum," dedim.

—Bir gün birbirinizi affetmek zorunda kalacaksınız, o yüzden gelin duş alın, sizin için kıyafeti ben seçeceğim.

Beni yataktan itti ve sıcak bir duş alırken onu olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım.

—Hadi ama ne yapıyorsun?!—dedi bana kapının diğer yanında.

Havluya sarılı ve saçlarım ıslak bir şekilde dışarı çıktım. Jenna istediği zaman çok ısrarcı olabiliyordu. Şifonyerin önünde saçlarımı kuruturken makyajımı çıkarmak için komodinin çekmecesini açtım ve yine orada sakladığım zarfları gördüm. Lanet mektuplar canımı acıtıyordu, aklımdan çıkaramıyordum, birine söylemek istiyordum ama daha fazla sorun çıkarırım korkusuyla cesaret edemiyordum. Nick'e ne kadar kızgın olsam da onun tekrar kavga etmesini istemiyordum, özellikle de benim yüzümden; ve ona mektuplardan bahsederse tam olarak bunun olacağını biliyordu. Çekmeceyi kararlılıkla kapattım ve kendi kendime bunun sadece kötü bir şaka olduğunu, Ronnie'nin beni mektupla tehdit edecek kadar aptal olmayacağını ve basit bir gerçek yüzünden benden nefret eden binlerce kız olduğunu tekrarlardım. Nick'in yeni üvey kardeşi olmak.

Aynaya baktım ve her ne ise kafamı dağıtmaya karar verdim, kafamı yemeye devam etmek istemiyordum, o sorunu unutturacak her şeyi yapmam gerekiyordu. Makyajımı yapmaya başladım ve Jenna evde hazırlanmam için bana veda etti. Dünyadaki tüm zamanımı aynanın karşısında geçirmeye çalıştım, bunu düşünmek için bir saniye olsun istemedim; zaten makyaj yaptığımda saçımı toplamaya gittim

en az yarım saatimi alan bir fiyonk ve onunla işim bittiğinde annemin bana aldığı ve hâlâ dolabımda etiketli olan hemen hemen tüm elbiseleri denemeye devam ettim. Geniş bir etek ve dar siyah bir üst giymeye karar verdim.

Tam Jenna'yı arayıp beni ne zaman alacağını öğrenmek üzereyken kapımın dışından bir çığlık duydum. Hâlâ yalınayak ve bir elimde topuklarım, neler olduğunu görmek için eğildim.

Çığlıklar annem ve William'ın odasından geliyordu. Daha iyi dinlemek için koridora çıktım... Tartışıyorlardı.

"Benden ne yapmamı istedin?!" diye bağırdı annem kendi kendine. Ne zaman böyle bağırırsa, kızgın olduğu içindi ve William'ın onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Bana söylemeliydin!" diye bağırdı William, ondan bile daha kızgındı. Sen benim karımsın Allah aşkına, böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın!

Annemin ondan saklamış olabileceği pek çok şey vardı ama sadece tek bir şey birini böyle delirtebilirdi.

"Yapamadım..." diye cevap verdi ve ben daha iyi dinlemek için konsantre olurken birisi kalçamı sıktı ve yerimden sıçradım ve topuklarımı yere fırlattım.

Etrafımda döndüm, korktum.

"Ne yapıyorsun?!" Arkamda kaşlarını kaldırıp merakla bana bakan Nicholas'a bağırdım.

"Bunu sana sormalıyım," dedi sonra, pervasızca kıyafetlerime bakarak. Ayrıca bakışlarımın gövdesine ve ona yakışan kravatsız beyaz gömleğine kaymasına engel olamadım.

ayrıca... Tanrım, beyazlar içinde muhteşemdi, koyu renk saçlarıyla arasındaki kontrast inanılmazdı.

"Neden kavga ettiklerini biliyor musun?" diye sordum biraz şaşkınca.

Arkama, yatak odasının kapısı kapanırken çığlının kesildiği yere baktı.

"Hayır," dedi ellerini yüzüme koyarak beni duvara yasladı. Aniden nefes alacak havam kalmamıştı...

Benimle yine mi konuşuyorsun?" dedi sonra, ağzı dikkatimi çekti, dudakları, nefesi yüzümde...

"Uzaklaş Nicholas," dedim duygularımı kontrol etmeye çalışarak.

Onu ellerimle itmek istedim ama ona dokunmayı reddettim, bunu yapmayacaktım, bir daha o bedene tek bir parmağımı bile koymayacaktım.

"Bunu daha ne kadar uzatacaksın?" dedi hüsrarla, elleri iradem dışında hala beni tutuyordu.

Derin nefes al.

—Seni etrafta görmek istemediğimi anlayana kadar.

Gözlerine ulaşmasa da yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Beni öpmek için can atıyorsun."

Midemde bir rahatsızlık hissettim, bu kadar gergin olmaktan nefret ettim ve ikisi arasında çıkanların yok olmasından nefret ettim.

"Seni tekmelemek için can atıyorum."

Gülümsedi ve ben de öfkeyle kollarımı kavuşturdum.

"Bu arada davet için rica ederim," diye ekledi bir saniye sonra.

-Ne hakkında konuşuyorsun?

-Bugünün partisi Sence seni kim davet etti? İçimden

Jenna'ya lanet okudum.

Sonra eli duvardan ayrıldı ve yanağıma koydu. Yüzü değişmişti ve bana farklı bir şekilde, dayanılamayacak kadar yoğun bakıyordu.

"Bana dokunma Nicholas," dedim öfkeyle. Onu yakınımnda istemiyordum, artık değil, mesafeler beni ne kadar incitse de, olanları ne kadar unutmak istesem de, yapamadım ve ona güvenemedim.

Onun incinmiş ve sinirli bakışı retinama saplandı. Onun için hissettiklerimi inkar ederek ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum ama ona yaklaşmaktan, kalbimi tekrar açmaktan korkuyordum ve hatta onun gibi birine daha çok. Yalnız kalmak daha iyi, böylece kimse beni kontrol edemez, bana ne yapacağımı söyleyemez ya da bana acı çektiremez.

Bu gece her şeyi unutacaktım, mektubu, takipçiyi ve Nicholas'ı. O gece sarhoş olmayı ve alkolün hayatımdaki tüm acıları silip süpürmesine izin vermeyi planlıyordum.

NICK

O gece Jenna arabasını alacaktı, bu yüzden Noah'ı almaya özen gösteremedim, ki bu, özellikle ona göz kulak olmak isterdim. Bu zaten moralimi bozmuştu ama o detayın da beni çok fazla etkilemesine izin vermedim. Kolej kardeşlik partileri, özellikle kızlar yalnız gittiğinde oldukça tehlikeli olabiliyordu. Noah'ı ele geçirmek isteyecek adamları düşünmek bile istemiyordum ve sadece bunu aklımda tutarak kursun başladığı eve varana kadar gaza bastım.

Herhangi bir derneğe ait değildim ama birkaç arkadaşım vardı. Bu yüzden hep davetliydi ve o parti tamamen çılgınca olurdu. Ev muhteşemdi, üç katlıydı ve insanlar şimdiden ön bahçede uzanıyor, fiçılardan bira içiyor ve pislikler gibi davranıyorlardı. Normalde o partilerden hoşlanırdım ama o anda benim için önemli olan tek şey Noah'ı bulmak ve onun iyi olduğunu bilmektir.

Peşimden gelip gelmemesine aldırmış etmeden Lion'dan ayrıldım ve birçok kişi beni görünce selam verirken ben de etrafa bakınarak verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım ve içeri girdim. Zaten oldukça geç olmuştu ve birçok insan ne yaptıklarını bilemeyecek kadar sarhoştur. Beni gördüklerinde beni arayan kızları görmezden geldim ve doğruca mutfığa gittim, rengârenk saçlar ve harika bir vücut için beni çıldırtacağından emindim.

Kalabalık salonda bir bira şişesi alıp onu ararken onu gördüm. Jenna'yla birlikteydi, ikisi de kırmızı plastik bardaklarla ve kızarmış yanaklarla. Onu izlemek için duvara yaslandım. Beni olduğum yerden göremiyordu ve bu avantajın tadını çıkarıyordum. Görünüşünü, nasıl zarif hareket ettiğini ve eteğinin onda ne kadar muhteşem göründüğünü fark ettim. Bacaklarını gördüğüm anda yok etmek istediğim ince siyah çoraplarla kaplıydı. O gece saçlarını toplamıştı ve uzaktan ensesindeki dövmeyle görebiliyordum. Sırasında

içti Kimsenin onu görmediğini düşündüğünde gülümsemesinin nasıl kaybolduğunu ve hemen alkol bardağını dudaklarına götürdüğünü fark ettim. Ona ne oldu? Kahretsin, yukarı çıkıp doğrudan ona sormak istedim, bana güvenmesini istedim, böylece onu rahatsız eden her neyse onu rahatlatabilirdim ama tepkisinin ne olacağını biliyordum. Ondan uzaklaşacaktım, beni etrafta istemediğini zaten açıkça belirtmişti ve artık ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senin işin zaten bir saplantı," dedi Aslan'ın sesi yanımda.

"Kendim için istiyorum," diye itiraf ettim, şimdi kendine biraz daha bira doldurmakta olan ondan gözlerimi ayırmadan. Hoparlörlerde müzik çalıyordu ve yine nasıl baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettiğini ilk elden görebildim. Jenna onu takip etti ve ikisi de gülmeye başladılar, belli ki zaten sarhoştular. Kaşlarımı çatmadan edemedim.

Aslan yanımda tısladı ve sonra güldü.

Bana gülerek, "Nicholas Leister'in aşık olabileceği kimin aklına gelirdi?" dedi.

"Seni piç," diye yanıtladım, bardağı ağzıma götürerek ve oradaki her şeyi bitirerek. Belli bir nedenden ötürü, onun için hissettiklerim hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu, onu kazanmak, benden nefret etmeyi bırakmak için yardıma ihtiyacım vardı.

"O kızın bizden sakladığı bir şey var dostum ve içimden öyle bir his var ki sen öğrenene kadar ona yaklaşamayacaksın" dedi ve ben onun haklı olduğunu biliyordum.

Noah'ta insanlara güvenmemesine neden olan bir şey vardı. Bir sır saklıyordu ve ben de neyle karşılaşacağımı bilmek için öğrenmek istedim...

Gece seyrine devam etti ve kendimi uzak tuttum. İçtim ama aşırıya kaçmadan geçen seferkilerin tekrarlanmasını istemedim ve üniversite arkadaşlarımla eğlenirken Noah'a göz kulak oldum.

Bana bir şey için ihtiyacı olursa ya da başına bir şey gelirse diye. Neden bilmiyorum ama ne zaman o bardağı ağzına götürdüğünü görsem daha çok geriliyordum. Müdahale etmeye karar verdiğimde onu küçük bir cam masanın üzerine çıktığını görünceye kadar değildi. Tamamen sarhoştı ve o lanet etek çok kısaydı. Odadaki bütün erkekler ona bağırmaya ve onu süzmeye başladığında, elimdeki şeyi duvara fırlatmadan edemedim ve şovu sergilediği yere yaklaştım. Olduğum yere gelene kadar insanları darbelerle atlatmak için acele ettim. O masa kimsenin üzerinde dans edemeyeceği kadar küçüktü, bir yanlış hareket ve boyunlarını kırabilirlerdi.

Beni görünce yüzü asıldı.

"Ne halt ediyorsun Noah?" Müziğin üzerinden bağırdım ve ona dokunabilmek için yaklaşmaya çalışan bir pisliği uzaklaştırdım.

"Dans et," diye bağırdı, içkiyi ağzına götürdü ve tehlikeli bir şekilde sendeledi. Bu onun için normal değildi, asla böyle davranmazdı.

Artık dayanamadım. Yaklaştım, bacaklarından tuttum ve sırtıma koydum. Odadaki herkes beni yuhaladı ve o çileden çıkaran kadın omuzlarımdan birinde olmasaydı kendimi oracıkta döveceğime yemin etti.

"Bırak beni aptal!" diye bağırmaya başladı ve minik yumruklarıyla bana vurdu.

Onu daha az insanın olduğu bir yere götürene kadar yapmadım. Orada sigara içen birkaç kişi gülerek bana baktı ve onlara attığım soldurucu bakışı görünce sustular.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı ve ben de onu bırakıp önümde bıraktım. Ateşliydi ve saçları terden alnına yapışmıştı.

"Kendine zarar verebilirdin," dedim, onu arabaya bindirip eve götürme dürtümü kontrol etmeye çalışarak.

Ne yapacağını gerçekten bilmeden bana öfkeyle baktı ama bir saniye sonra yumruklarıyla göğsüme vurmaya ve mümkün olan her şekilde bana hakaret etmeye başladı. Yumruklarını göğsümden çektim ve sakinleşmesini bekleyerek önünde tuttum.

—*senden nefret ediyorum*Nicholas... ve beni incitmene izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum..." dedi gözlerini gözlerime dikerek. Konuşanın alkol olduğunu biliyordum ama her bir kelimesi acı bir şekilde göğsüme saplanıyordu. Onu incitmek istemedim, sadece onu korumak istedim ve bunu yapmakta zorlanıyorsam kahretsin.

"Üzgünüm," dedim ellerini bırakıp saçlarını yüzünden çekerken aynı zamanda yüzünü sıkıca tuttum. "Seni incitmek istemiyorum Noah," dedim. gözlerinin bana üzgün, kızgın ve alkol erişimiyle dikkati dağılmış arasında nasıl baktığını gözlemleyerek.

Bir süre bana baktı ve daha fazla dayanamayıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığımda bir adım geri çekilip beni bıraktı ve bal rengi gözleriyle bana dik dik baktı.

"Sana benden uzak dur dedim," dedi derin bir nefes alarak, "bana dokunmanı istemiyorum, beni sana tekrarlamak zorunda bırakma."

Sonra etrafımda dolandı ve eve geri döndü, beni orada tamamen yalnız ve hayatımda hiç olmadığım kadar kayıp bir halde bıraktı.

Birbiri ardına sigara içerek dışarıda kaldım. Noah'ın orada ne yaptığını düşünmek istemiyordum ama onu izleyemezdim çünkü o zaman onu evime geri sürüklemek zorunda kalırdım ve bu beni affedeceği son şey olurdu. Tamamen delirmiştim, gergindim, beni affetmesi için ne yapacağımı bilmiyordum, onu incitmişim ve bu, benim ona hissettiğim gibi onun da benim için bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu, ama mutlu olmaktan çok, ona sahip olduğum için ne kadar aptal olduğumu anladım.

Mart'a Çok büyük bir hata yapmışım, Noah o kızla yattığım geceyi eski erkek arkadaşının en yakın arkadaşıyla aldattığı aldatmanın hatırası olarak gördü. Benimle yeni bir şeye başlama konusunda isteksizdi ve bu tam olarak tekrar incinme korkusuydu ve ben de tam olarak bunu yapmışım, hayatım boyunca tanıdığım en kırılgan ve en güçlü insana zarar vermişim.

Lion beni aramaya geldiğinde yaklaşık bir saattir orada tek başıma düşünüyordum ve kendime küfrediyordum.

"Dostum, içeri gelmelisin, Noah iyi değil," dedi ve tüm vücudumun gerildiğini hissettim. Ayağa kalktım ve ona baktım, "Yarım saatten fazladır kusuyor, tamamen sarhoş" dedi ve sonra her şeyi bembeyaz gördüm. Onu ittim ve onu her yerde aramaya başladım.

İnsanlar dans etmeye ve içmeye devam etti ama benim tek umursadığım Noah'ı bulmaktı.

"Birinci katta Jenna ile birlikte, sağdan ikinci kapı," dedi Lion aceleyle yanıma gelerek.

Merdivenlere koştum ve o odanın kapısını açtım. Jenna, yatakta yatan tamamen baygın bir Noah'ın yanında başka bir kızla birlikteydi.

Jenna bana korkuyla baktı.

"Fazla ileri gittiğini biliyordum ama beni dinlemek istemedi, Nick," dedi ama yanına gelip yanına diz çökene kadar onu görmezden geldim. Yüzü solgun ve terliydi, muhtemelen çok uzun süredir kusma çabasındandı.

"Ne zamandır böyle?" diye sordum ve kimsenin bana cevap vermediğini görünce öfkeyle Jenna'ya döndüm. "Ne kadar süredir?"

"Yarım saatten fazla bir süredir kusuyor ve beş dakika önce bilincini kaybetti... veya belki de uyuyordur, bilmiyorum Nicholas, sen ne biliyorsun?"

Üzgünüm, onu durması için uyardım ama...

"Bırak Jenna," dedim ona ve sonra gözümün ucuyla Lion'ın odaya girdiğini gördüm.

Jenna'nın yanındaki diğer kız bana kararlı bir bakış attı.

-Tıp okuyorum, sakın ol, nabızı sabit, çok ileri gitti, uyuması gerekiyor; yarın on beşten akşamdan kalma olacak ama o iyi.

Noah'ın bilinçsiz yüzünü ellerimin arasına alıp tamamen endişeli bir şekilde onu izlerken, "Nasıl tamam diyebilirsin?" diye neredeyse ona bağırdım.

O kız bana "O, onu eve götür ve gece boyunca ona bak" dedi ve ben de bunu yapmaya karar verdim. O gecenin benimle biteceğini hissederek kalktım, arabamın anahtarlarını çıkarıp Lion'a fırlattım.

"Arabayı garaj yoluna getir, aşağıda görüşürüz."

Aslan başını salladı ve kapıdan çıktı. Jenna orada durmuş Noah'ı izliyordu ve sonra onun sessizce ağladığını fark ettim.

"Üzgünüm Nick... Bunun böyle biteceğini düşünmemiştim," dedi bana suçlulukla.

Noah'ın üzerine eğilip onu kolayca kucağıma alırken soğuk bir sesle, "Artık ne söyleyeceğinle ilgilenmiyorum," diye yanıtladım. Normal nefes almasına rağmen zar zor ses çıkardığını görmek beni korkuttu. Başını omzuma yaslamıştı ve onu tekrar nasıl koruyacağımı bilmediğim için kendimi suçladım. Benim yüzümden böyleydi ama bir anlam ifade etmeyen bir şey vardı ve kollarımda onunla merdivenlerden aşağı inerken ne halt olduğunu merak etmekten kendimi alamadım ve böyle sarhoş olmaya karar verdi.. .

Lion, Jenna'nın eve yalnız gitmesini istemediği için Lion ve Jenna partide kaldı. Garaj yoluna park edip Noah'ya bakmak için döner dönmez çok tatsız bir déjà-vu yaşamaktan kendimi alamadım. Noah'la tanıştığı gece, içkisine kattıkları bir şey yüzünden kafayı bulmuştu. Bu da benim hatamdı ve onu yolda nasıl bıraktığımı hatırladığımda, onu ilk gördüğüm andan itibaren onunla ne kadar piç olduğumu görmeme yardım etti. Bunu hak etmiyordum ama artık yapabileceğim bir şey yoktu, beni büyülemişti.

Arabadan indim ve dikkatlice çıkardım. Hâlâ tamamen bilincim yerinde değildi ve aceleyle eve girip merdivenlerden yukarı çıkmam gerekti. Oldukça geç olmuştu ve Rafaella'nın Noah'ı o üzgün halde görmesi isteyeceği en son şeydi. Hiç düşünmeden direk odama çıktım. O gece aklını başına toplayana kadar gözlerimi ondan ayırmayacaktım ve onu dikkatlice yatağıma yatırırken, ilk geldiğimden beri onu o yastıkların üzerine yatırmak istediğimi düşünmeden edemedim. onu bir elbise içinde gördü ve şimdi onu bu koşullarda geri getirmek zorunda kaldı. Komodinimin üzerindeki küçük ışığı açarken ayakkabılarını dikkatlice çıkardım. O kadar bilinçsizdim ki, bir an için etrafımızı saran koskoca karanlığı fark etmemiştim bile ve bu, göğsümde nefes almama bile izin vermeyen bir sıkışma hissetmeme neden oldu. Ya görüldüğünden daha kötüyse? Ya onu görmesi için hastaneye götürmesi gerekse? Noah reşit olmadığından ve çok fazla alkol aldığını öğrenirlerse başları büyük belaya gireceğinden bu son düşünceyi kafamdan attım.

Onun bu kıyafetler içinde üşümesini ya da rahatsız olmasını istemiyordu. Sakin bir kafayla önce eteğini, sonra çoraplarını çıkarmaya başladım.

Gömleğimden birini almaya gittim ve onu kafasına geçirmeden önce bir şey dikkatimi çekti. Noah'ın midesinin yan tarafını kaplayan uzun bir yara izi vardı... Aklımı tamamen yitirmiş bir halde ona baktım. Bu nasıl yapılmıştı? Normal bir iz değildi, büyüktü ve kesinlikle çok dikiş atmıştı. Bir

Hayatımda gördüğüm en muhteşem vücudu yok eden o işaretin pürüzsüz yüzeyi üzerinde parmaklarımın bir kısmı kaydı. Noah uykumda kıpırdandı ve ben de elimi çektim. Bu yüzden mi hiç bikinili olmak istememişti? Yara izi yüzünden mi? Sonra aklımdan geçen birçok an ve detay sonunda anlam kazandı.

Nasıl oluyor da hep mayo giyiyor ya da ondan soyunması söylenince nasıl da geriliyor; doğruluk mu cesaret mi oynadığımızda elbisesini çıkarması istendiğinde yüzü asılmıştı ve şimdi bu tepkinin nedenini anlıyordu.

İşte o zaman Noah'ın benden binlerce kilometre uzakta olduğunu, onun hakkında bilmediğim birçok şey olduğunu ve onu endişelendiren ya da korkutan her şeyden onu koruma ihtiyacı hissettim.

Tişörtü kafasına çektim ve üzerini battaniyemle örttüm.

Ona ne olmuştu? Noah Morgan gerçekte kimdi?

Aklımda bu düşüncelerle yanına uzandım, onu göğsüme bastırdım ve onu her şeyden ve herkesten korumak istedim, çünkü ona bir şey olmuştu ve sonunda ne olduğunu öğrenecektim.

NUH

Çok sıcaktı. Etrafımda hiçbir şey göremiyordum ve boğuluyormuş gibi hissediyordum. Neden kırk derece gibi hissettiğimi anlamam sadece bir dakikamı aldı. Kollar beni çevreliyor, beni iri, sıcak bir vücuda yaslıyordu. Gözlerim mışıl mışıl uyuyan Nicholas'a düştüğünde tamamen sersemlemiştim.

Oraya nasıl geldi? Ve yatakta ne halt ediyordu?
O?

Gözlerim vücudumda gezinip giyindiğimi kontrol etti ama benim olmayan ve bana bir gecelik kadar büyük gelen bir gömlekle.

Nefesim kesildi.

Biri beni soymuştu.

Panik ezici bir şekilde beni ele geçirdi. Nefesim hızlandı ve elimden geldiğince doğrulup başımı yatağın başlığına yasladım. Sonra hareketimi fark edince Nicholas'ın gözleri bir saniye şaşkınlıkla açıldı ve bir saniye sonra doğrulup bana temkinli bir şekilde baktı.

"İyi misin?" dedi yüzümü dikkatle ve dikkatle inceleyerek.

Banyoda üzerimi değiştiremeyecek kadar sarhoş olmayı dileyerek, "Burada ne halt ediyorum?" diye sordum.

"Dün gece bayıldın ve sana göz kulak olmak için seni buraya getirdim," dedi bana tuhaf bir şekilde bakarak. Saçları darmadağınktı ve dün giydiği kıyafetlerle uyumuştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum sakın kalmaya çalışarak.

Sözlerini tartarak birkaç dakika beni izledi. Kalbim hızlandı.

"Elbiselerini çıkarıp seni yatağına yatırdım," dedi ve sonra kendime hakimiyetim cehenneme döndü.

Kalktım ve odanın diğer ucuna gittim. Ne yaptığına inanamayarak ona baktım.

"Nasıl yaparsın!" diye bağırdım içimden. Nicholas yara izimi görmüş olamazdı, göremezdi, bu, geri dönemeyeceği ve dönmek istemediği bir geçmişin kapılarını açtı.

Ayağa kalktı ve dikkatle onun olduğu yere yaklaştı.

-Neden böyle oluyorsun? bana kırgın ve kızgın olduğunu söyledi; Nefesimi zar zor kontrol edebiliyordum. "Seni bu kadar endişelendiren her ne ise, umurumda olmadığını ve kimseye söylemeyeceğimi bilmelisin... Noah lütfen bana öyle bakmayı kes, endişeleniyorum." senin hakkında."

"Hayır!" diye bağırdım öfkeyle, "anlamadığın ve asla öğrenemeyeceğin bir şey için endişelenemezsin!"

O odadan çıkmam gerekiyordu, yalnız kalmam gerekiyordu, işler beklediğim gibi gitmiyordu, hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

Midemde bir düğüm hissettim ve gerçekten ağlamak istedim.

ona baktım; ne yapacağını bilmiyor gibiydi ama aynı zamanda bir konuda kararlıydı.

"Benden uzak durduğunu sana tekrar etmeyeceğim."

Yüzü değişti, hiddetlendi ve yüzümü ellerinin arasına alarak yaklaştı. Hala nefesimi ve beni içten içe parçalayan sinirlerimi kontrol etmeye çalışıyordum.

-Kesin olarak öğren, hiçbir yere gitmiyorum, senin için burada olacağım ve sana ne olduğunu bana anlatmaya hazır olduğunda, yaptığını göreceksin. beni senden uzak tutarak ciddi bir hata.

Onu ittim ve geri çekildiği için teşekkür ettim.

"Yanılıyorsun, sana ihtiyacım yok," dedim yerden eşyalarımı alırken. Sert bir tokat atarak oradan ayrıldım.

Ağlamak istedim, durmadan ağlamak istedim, o an içimdeki tüm ıstırabın içimden çıkmasına izin verdim. Nicholas yara izimi görmüştü, artık bir şeyler olduğunu biliyordu, ifşa etmek istemediğim, utandığım bir şey, derinlere gömmeye karar verdiğim bir şey.

Titreyen ellerimle üzerimdeki kıyafetleri çıkardım, kaynayan suyun altına girdim, vücudum ısındı, tekrar ısınmaya çalıştım çünkü içim dışım üşüyordu, ama banyodan çıktığımda ve ben yatağımda beyaz bir zarf gördüm, bayıldım. Bir daha olmasın, başka bir mektup olmasın, lütfen hayır,*Bugün*HAYIR.

Titreyen ellerimle zarfı aldım. Bu zaten tacizdi, söylemem gerekiyordu, bunu biriyle konuşmam gerekiyordu. İçindeki kağıdı çıkardım ve içimi bir korku kaplayarak okumaya başladım:

Bana ne yaptığını hatırlıyor musun? Her şeyi, kesinlikle her şeyi öldürdüğün o anı unutamıyorum. senden ve annenden nefret ediyorum Bir milyonerin çatısı altında yaşamak için önemli olduğunu düşünüyor musun?

Siz sadece para için kendilerini satan fahişelerdensiniz, ama bu uzun sürmeyecek: Bundan emin olacağım ve bunu yaptığımda, güzel bir okula üniformayla gideceğim günler çoktan geride kalacak.

APA

Bu daha da kötüye gidiyordu, anlatmak zorundaydım, anneme söylemek zorundaydım ama bir yanımda bunu yapmama engel oluyordu, Will'le o kadar mutluydu ki benim olduğumu öğrenmesini istemiyordum. O şehirde zaten düşman edinmişken, Nicholas'ın başını belaya sokmadan ona Ronnie'den bahsetmek istemedim. Yarışlarda olanlar yasa dışıydı ve eğer polise gidersek yaptığımız her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım; Nicholas 22 yaşındaydı.

yaşında, hapse girebilirdim ve eğer suçlu Ronnie ise ve o tutuklanırsa, Nicholas ve arkadaşlarım hakkında bildiğim her şeyi anlatmakta tereddüt etmeyecektim. Dikkatli olmazsa işler çok kötü sonuçlanabilirdi.

Tek başıma dışarı çıkmaya korkuyordum, kendimi o kadar bunalmış, o kadar derinden üzgün hissediyordum ki, tıpkı önceki gece yaptığım gibi her şeyi yeniden unutmak istiyordum. Bayılana kadar içmek kulağa korkunç geliyordu ve şimdi uyandığıma göre beni öldüren bir akşamdan kalma halim vardı ama buna değmişti, evet, bunu yapmıştım çünkü sorunlarla, içimdeki şeytanlarla o kadar bunalmıştım ki hiçbir şey görünmüyordu. Bir anlam ifade etmek gerekirse, etrafımdaki her şey beni yok etmekle tehdit ediyordu ve ben sadece kolay yolu seçmek istiyordum.

Koltuğa oturup saate baktım. Kırk beş dakikadan kısa bir süre içinde ikinci sınıf günüm için enstitüde olmam gerekiyordu ve o anda dünyada kulağa bu kadar saçma gelen başka bir şey yoktu. Sanki başka biri beni kontrol ediyormuş gibi, üniformayı giydim, giydiğim için kötü hissettim, o kişinin sözleri içime işledi, o hayatı yaşamayı hak etmediğim doğrudu, o bana ait değildi.

Kahvaltı için aşağı indiğimde mutfakta sadece Nicholas ve babası vardı. İkisi de derin bir sohbete dalmışlardı ve ben girer girmez sustular.

"Ya annem?" diye sordum ikisine de bakmadan dolaba yaklaşıp sütü çıkardım.

William gergin bir gülümsemeyle "Hala dinlen, sakıncası yoksa bugün seni okula götüreceğim" dedi. Önceki gece arabamdan komik sesler geliyordu ve Steve'e onu dükkana götürüp götüremeyeceğimi sormuştum. William'a baktım ve garip olduğunu gördüm, dün ikimizin arasında her ne olduysa annemi o kadar kötü durumda bırakmış olmalı ki yataktan kalkmak istemedi. Ona kaşlarımı çattım ve o ikisi arasında ne halt olduğunu öğrenmek için zihnime bir not alırken başımı salladım.

Nicholas bana zar zor baktı ve ben minnettardım. Benim hakkımda ne bildiğini bilmeden yüzüne bakamazdım.

"Nick, yarın çok meşgul olduğum bir davada benimle çalışmanı istiyorum, bu senin staj programın için sana yardımcı olacak ve Jeff'e onun da katılmak isteyeceğini söyle," dedi William, Nicholas'a bakarken. kalkıp onu dikkatle izledi.

"Tecavüz davası üzerinde çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu ve ona baktım, kızlar ya da partiler dışında başka herhangi bir şeyle ilgilenebilmesine şaşırdım. "Nasıl gidiyor?"

William kahvesinden bir yudum daha aldı ve cevap verdi.

"Her şey planladığımız gibi giderse, o piç kurusunu hapse atacağız," dedi kendinden çok emin bir şekilde. William, annemin uzun süredir eksikliğini hissettiği güveni, dinginliği aktaran bir insandı. Son birkaç haftadır onları bir arada görmek, onun tam da ihtiyacı olan şey olduğunu anlamamı sağlamıştı ve onu kahvaltıya bile gelmeyecek kadar üzecek ne yapmış olabileceğimi anlayamıyordum.

"Hazır mısın Noah?" dedi sonra bana bakarak.

"Kravatımı bağlar bağlamaz gidebiliriz," dedim ve gülümsedi.

Ondan ilk kez doğrudan bir şey istemiştım ve bu garipti... farkında olmadan kendime güvenim gelmişti ve gerçek şu ki, onunla arabada tek başıma gitmekten korkmayacak kadar rahat hissediyordum.

Gün çabuk geçti çok şükür; Jenna bu kadar çok içmeme izin verdiği için fazlasıyla özür dilemişti; özür dilememem gereken bir şeydi çünkü bu benim hatamdı ve sadece benimdi ve tanımadığım birçok kız yanıma gelip Nicholas Leister ile yaşamının nasıl bir şey olduğunu sordu. Anlaşılan okulda konuşulan kişi olmuştum ve herkes ya beni eleştirmek ya da arkadaşım olmak istiyordu. Jenna bana bunun popülaritenin bedeli olduğunu, buna alışacağımı ama sadece bir kayanın altına girip fark edilmemek istediğimi söyledi. Özellikle Nick'e aşık ineklerin yanı sıra, onunla vakit geçirdiğim için benden nefret eden küskünler de olduğu için, aralarında Anna'nın kız kardeşi Cassie de hiç beklenmedik bir şey değildi. Neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyordu ama gözlerimiz her buluştuğunda etrafındakilerle fısıldaşmaya başlıyor ve ardından kahkahalara boğuluyordu. Çok çocukçaydı ama böyle bir şey için havamda değildim. Onu ve hayranlarını görmezden geldim ve günü şaşırtıcı bir şekilde hoşlandığım Jenna ve arkadaşlarıyla geçirdim. Görünürde hiçbir sebep yokken sürekli planlar yapıyor ve partiler kuruyorlardı. O gece, örneğin, Jenna'nın evine içki içip takılmak için gitmeyi planlamışlardı ve bunu düşündükten sonra ve evde kalırsam sadece kartları düşüneceğimi bildiklerinden, gitmeyi kabul ettim. bu sefer beni geçmeden dikkatimi dağıtmak için.

Okuldan çıktığımda annemin arabasının beni beklediğini görmedim ama insanlar ayrılırken bir figürün bir ağaca yaslanmış ve gözlerini benden ayırmadığını fark ettim.

Ronnie.

Kalbim hızlı atmaya başladı ve adrenalinin tüm vücuduma hücum ettiğini hissettim. Kartları olan oysa, ki kesinlikle durum buydu, başı büyük beladaydı. Onu izlediğimi görünce bana gülümsedi ve yaklaşmamı işaret etti. Oldukça uzaktı ama kimse beni görmeden canımı yakacak kadar da uzak değildi. Çok fazla öğrenci kalmamıştı ama yaklaşmak için kendini güvende hissedecek kadardı. Annem hangi cehennemdeydi?

Kendi kendime bu konuyu bir an önce halletmem gerektiğini söyledim ve elimden geldiğince dimdik yürüdüm. Onun önündeyken, gözlerim neredeyse kazınmış o siyah saçlara, kollarını ve köprücük kemiğinin bir kısmını çizen binlerce dövmeyle takıldı.

"Ne istiyorsun?" dedim ona açıkça, sesimde gerginliğin görünmediğini umarak.

Soruma güldü.

"O kadar hızlı değil, hayatım," dedi bana ayak ucumdan gözlerime bakarak, "Üzerindeki zengin kız üniformasıyla çok seksisin, onu çıkarmak eğlenceli olur. dedi ağaçtan ayrılarak ve boyundan bana bakarak.

"İğrençsin ve bana söyleyeceğin tek şey buysa..." dedim ona arkamı dönerek ama kolumdan tuttu ve beni kendine yaklaştırdı.

"Beni yaptığın gibi küçük düşürüp bundan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?" dedi ağzını kulağıma yaklaştırarak. Kaçmaya çalıştım ama beni sınıksıkı tuttu, ayrıca ne söyleyeceğini duymak, kartların onda olup olmadığını öğrenmek istedim.

"Tam bir zavallısın, ben senin yerindeyken başka bir şey yapıyordum," dedim ona, tüm kendimi kontrol ederek ve bir ani hareketle bıraktım.

Gözleri bluzuma takıldı.

"Bir kedi yavrusu kadar alıngansın ve ilgimi çekecek kadar çekicisin ama bir daha saçmalamak için ağzını açarsan yemin ederim..."

"Ne? Bana ne yapacaksın?" diye sözünü kestim, arkama baktım ve orada bana parmağını bile kıpırdatamayacağını ona göstermek istedim.

Bana tekrar baktı ama düşünceli ve kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Senin için her şeyi yapacağım, doğal karşıla, ama zamanı gelince," dedi havadan söz edercesine gülümseyerek, "senin için bir şeyim var, kesinlikle beklemeyeceğin bir şey."

Sonra onu gördüm: başka bir mektup. Oydu, tehditleri yapan Ronnie'ydi.

"Kendini ele verdin," dedim titreşen bir sesle.

Başıyla inkar etti.

-Sinir bozucu küçük şakan baştaki kadar sinir bozucu değil.Seni tacizle suçlamamı engelleyen nedir?

Bir kahkaha attı.

—Ben sadece haberciyim, kıymetlim— dedi, sol yanağına kağıdı sürterek — Anlaşılan seni ele geçirmek isteyen tek kişi ben değilim.

Bana ne anlatmak istediğini anlamadan öylece kalakaldım. Kartları olan o değilse, kimdi o?

Tam ona uzanacakken yanımda bir araba durdu.

"Ondan uzak dur!" dedi Nicholas'ın sesi, kapı çarpıldığında ve arkamda belirip beni arkasına çektiğinde.

Ronnie etkilenmiş görünmüyordu, aslında piyangoyu kazandığı söylenen bir pislik gibi sırtıyordu.

Nicholas görmeden mektubu çantama koymak için acele ettim.

"Senin burada ne işin var?" diye tehdit edercesine havladı.

Ronnie birkaç dakika onu izledi.

- Görüyorum ki yanılmamışım, sen de onun külotuna girmek istedin, değil mi Nick? dedi gülerek.

Nicholas öne doğru bir adım attı ama hemen kolundan tutup onu çekti.

"Yapma," diye sordum. İstedığı son şey, Nicholas'ın o piçle yeniden kavga etmesiydi.

Nick bana baktı ve gözlerimin içine kilitlendi. Yüzünde kızgınlık vardı ama aynı zamanda beni inciteceği korkusu da vardı.

"Küçük kız kardeşini dinle, Nick, benimle kavga etmek istemezsin, burada değil," dedi, daha önce dikkatimizi çekmiş olduğumuzdan emin olduğumuz yere bakarak.

"Seni bir daha onunla görmeyeceğimden emin ol, yoksa yemin ederim bir daha asla güneş ışığı göremezsin," dedi öne doğru bir adım atarak.

Ronnie tekrar gülümsedi, bana göz kırptı ve sonra arabasına bindi. Sokakta gözden kaybolur kaybolmaz titremeye başladım. Bu kadar uzun süredir nefessiz kaldığını bilmiyordu.

Nick bana döndü ve iki elini de yanaklarıma koydu.

"Sana bir şey yapmadığını söyle bana," dedi yüzüme bakarak.

Duygularıma hakim olmaya çalışarak başımı salladım. Onun önünde zayıf görünemezdi.

Geri adım attım. Nick'in elleri önüme düştü.

"İyiym," dedim sakın bir sesle, "beni eve götür."

Arabaya bindikten sonra sakinleşmeyi başardım. Nefesim düzene girdi ve sinirlerim sadece gizlemek için bacaklarımın altına koyduğum ellerimin titremesinde kendini belli etti. Mektubu açma arzusu ve korkusundan ölüyordum. Kendi kendime onu okumak istemeyeceğimi, o kağıda yazılanların beni olduğumdan daha fazla üzeceğini söylesem de.

Ben bir süre sessiz kaldıktan sonra Nicholas, "Sana ne söyledi Noah?" diye sordu. Ne cevap vereceğimi bilemeden ona döndüm.

"Beni tehdit etti," dedim ona bu konuda dürüst

davranarak. Elleri direksiyonu sıkıca kavradı.

"Tam olarak nasıl?" diye sordu sonra bana.

Başımı salladım.

"Önemli değil, önemli olan yarışların intikamını almak istemesi" dedim sesimin biraz titrediğini fark ederek.

İleriye bakarak, "Sana parmağını bile sürmeyecek," diye yemin etti.

Benimle ilgilenmesini takdir ettim ama buna gerek yoktu. Kendime nasıl bakacağımı biliyordum.

"Tabii ki kabul etmeyecek," diye kabul ettim... ama doğruyu mu söylüyordu?

Eve geldiğimde direk odama çıktım. Nicholas oturma odasında onu, babasını ve diğer birçok avukatı bu önemli dava üzerinde çalışmak için bekliyordu, bu yüzden sadece eve geldiğimde annemle yüzleşmek zorunda kaldım.

Diğer zamanların aksine, yorgun ve bitkin görünüyordu. Beni görür görmez bana sarıldı ve arkasından William'ın

endişeli bir bakış attı. Tartıştıkları her ne ise düşündüğünden daha ciddiydi.

"Anne iyi misin?" diye sordum sonunda beni bıraktığında ona bakarak.

"Tabii," dedi pek ikna edici olmayan bir sesle, "yukarı çık ve dinlen."

"Will ile aranızda her şey yolunda mı?" "Bana söyleyebilirsin." dedim ondan bir şeyler çıkarmaya çalışarak. Başını salladı ve bana uzun zamandır gördüğüm en sahte gülümsemeyi verdi.

"Her şey harika tatlım, merak etme" dedi bana.

Şüpheyle başımı salladım ama ondan bilgi almak için kalamazdım, Ronnie'nin bana verdiği mektubu okumam gerekiyordu.

Odama çıktım ve yüzeydeki sinirlerle çantamdan çıkardım.

Mektup şöyle başlıyordu:

Cehennem olmadan cennet olmaz, kötülük olmadan iyilik olmaz, karanlık olmadan ışık olmaz demişti biri. Başka biri de bir keresinde aşktan nefrete sadece bir adım olduğunu söylemişti... bu çok doğru, çünkü seni sevdim Noah, seni delice sevdim ve her şeyden çok senden nefret etmem sadece birkaç saatimi aldı. ... Senden nefret ettiğim için Noah Morgan, senden nefret ettim ve peşinden geliyorum. Benim için önemli olan her şeyi elimden aldın ve şimdi sonuçlarını ödeyeceksin.

Karanlık olmadan ışık olmaz Noah ve sen ikincisine aitsin. Sevgiler:

P.A.P.A.

Mektup sustu. Ve anılar geri geldi:

Okul otobüsü beni evin kapısına bırakmıştı. Henüz altı yaşındaydı ve elinde bir resim vardı. Bir ödöl, birincilik ödölü kazanmışım ve bunu aileme anlatmak istedim. Yüzümde bir gülümsemeyle koştum ve sonra onu gördüm.

Annem camla çevrili yerde yatıyordu. Salondaki masayı yine kırmışlardı. Annemin sol yanağından çok kan geliyordu ve dudağı yarılmıştı ve gözü morardı. Ama benim kapıdan girdiğimi görünce ayağa kalktı.

— *Merhaba tatlım" dedi gözyaşları arasında.*

— *Yine yaramazlık mı yaptın anne diye sordum tereddütlü bir adımla yanına yaklaşarak.*

Başını salladı ve sonra kapıda uzun boylu, çok güçlü bir adam belirdi.

— *Git yüzünü yıka, ben hallederim" dedi babam. Annem birkaç dakika beni izledi ve sonra odasının kapısının arkasında gözden kayboldu.*

Çizimim hâlâ elimde ona döndüm.

— *Kıymetli kızım bugün ne yaptı?*

Anılar yüzünden nefesimin hızlandığını hissettim. Yatağın yanına oturdum ve kollarımı dizlerime sardım... Bu olamaz...

Farklı bir gün; Anneme yemek yapmasına yardım ediyordum ama gergindi, o gün işler onun için pek iyi gitmiyor gibiydi. Ekmek yandı ve makarna ona yapıştı. Ne olacağını biliyordu, biliyordu ve korkuyu vücudunda hissediyordu. Ben daha çocuktum ama anladım ki annem gibi yaramazlık yaparsan cezası vardır.

— *Bu da ne böyle? dedi ve sonra ayağa kalkıp güçlü bir hareketle masayı fırlattı. Tabaklar ve bardaklar yere düştü ve ben de koşarak odadan çıktım. Her zaman olduğu gibi ellerimle kulaklarımı kapattım ve bir şarkı mırıldanmaya başladım. Annem bana bunu yapmamı söylemişti ve ben ona karşı gelmeyecektim.*

Ancak çığlıklar ve darbeler hala duyuluyordu.

Gözyaşlarımın yüzümden nasıl düşmeye başladığını hissettim... Hatırlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Babam kötü kokuyordu, o gün kötü bir gün olacaktı. Babam ne zaman bu ekşi kokuyu alsa, işler kötü biterdi. Çığlık, birkaç dakika sonra bir şeyin kırılmasıyla birlikte başladı. Odama koştum ve kendimi oraya kilitledim. Yorganın altına girip ışığı kapattım. Karanlık beni korurdu, karanlık benim müttefikimdi...

Kendime geldim ve kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissettim. Bu tekrar olamaz. Birden kusacak gibi oldum ve yaptığım tam olarak buydu. Banyoya koştum ve gün boyunca yediğim azıcık ne varsa koydum. Sırtımı lavaboya yasladım ve bacaklarımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. Sakinleşmem gerekiyordu, kendimi toparlamam gerekiyordu. Babam hapisteydi, babam hapse... Bana zarar veremezdi, hapsedildi, binlerce kilometre ötede, çok çok uzakta başka bir ülkede, ama o zaman bana kim böyle bir şey yapabilir?

Kimse geçmişimi bilmiyordu, kesinlikle kimse, sadece annem, ıslahevinden ve davayı alıp babamı hapse atan mahkemeden gelen kişi. Neden hala kilitliydi, değil mi? Onu takip ettin mi?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak yüzüme su çarptım. Yıkılmayacaktım, olmayacaktım, olmayacaktım, olmayacaktım...

Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı... sadece bir tane.

Telefonu aldım ve aradım.

"Jenna?" Bir an sonra, "Yardıma ihtiyacım var," dedim.

NICK

Bir şeyler oluyordu. Nuh farklıydı; tuhaf davranıyordu. O öğleden sonra okuldan döndüğümüzden beri aşağı inmemişti; Beni çalıştırdıkları odadan çıkmak, onu görmek istedim çünkü bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Vücudundaki yara izini gördüğünden beri bütün alarmlar çalmaya başlamıştı, başına bir şey gelmişti ve şimdi böyle davranması için bir şeyler oluyordu; Sarhoş olmak, masalara tırmanmak ve dans etmek, bu benim tanıdığım, aşık olduğum Noah değildi.

Benimle zar zor konuşuyordu, onu incitmişti ve ben ondan uzak durmayı hak etmişim ama ona kötü bir şey olmasına izin veremezdim, onu o piçten korumam ve gerekirse onu kovalamam ya da izlemem gerekiyordu. gizlice, yapardım.

O sırada telefonum çaldı. Aldım ve ablamla konuştum. Okulun ilk gününe gelemeyecekti ve bu benim kalbimi kırdı ama Noah'ı korumasız bırakamazdım. Derinlerde bir yerde kendimi suçlu hissettim ama bir şey bana onun için burada olmam gerektiğini söyledi. Kız kardeşime ilk fırsatta onu ziyaret edeceğimi ve ona iyi bir okul günü dilediğimi söyledim. Onu cimri üniforması ve Cars sırt çantasıyla hayal ettim ve midemde derin bir sancı hissettim.

Günler geçti ve Perşembe günü kafamı tamamen karıştıran bir şey oldu. Üniversiteden yorgun argın eve geldiğimde odama çıkarken Noah'ın odasından sesler ve kahkahalar geldiğini duydum.

Bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı açtım ve onu orada üç arkadaşı ve iki amcasıyla buldum. Odadaki duman ve derin ve yoğun koku, bunların esrar içtiklerini mükemmel bir şekilde anlamamızı sağladı. Jenna, şişe oyunu gününde Noah'la birlikte olan bir arkadaşının pisliğiyle oradaydı. Anna'nın kız kardeşi Cassie de oradaydı, sadece okul eteği ve kırmızı dantelli sutyeniyle.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdım o manzarayı görür görmez. Tanrıya şükür Noah tamamen giyinmişti ama parmaklarının arasında onu beyaz dumanla saran beyaz bir sigara vardı.

"Nicholas defol!" diye bağırdı ayağa kalkıp.

Onu sallama ve orada bulunan herkesi tekmeleme arzusuyla kör olmuştum.

Ona ulaşmak için beş adım attım ve eklemi elinden kaptım.

"Ne yapıyorsun bu boku içiyorsun?" dedim ona bakarak.

Bir an bana baktı, sonra umursamazca omuz silkti. Gözleri kırmızıydı ve gözbebekleri büyümüştü. Kafam güzeldi.

"Herkes dışarı!" diye bağırdım diğerlerine.

Kızlar atladı ve iki adam meydan okurcasına bana baktı.

"Sorun ne dostum?" Sadece takılıyoruz," diye haykırdı içlerinden biri ayağa kalkıp bana dönerek.

Sinirimi bozmamaya çalışarak ona baktım.

"Girişe kadar kıcını tekmelememi istemiyorsan kapıya doğru yürümeye başla," dedim yüzümü yüzüne o kadar yaklaştırdım ki iğrenç marihuana nefesinin kokusunu alabildim.

Ellerini önümüze kaldırdı.

"Tamam tamam sakin ol be adam" dedi ve eşyaları toplamaya başladı.

Noah meydan okuyan bir ifadeyle ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu kapıdan çıkan arkadaşlarını umursamadan.

Aptal Jenna da dahil olmak üzere hepsi gözden kaybolana kadar bekledim ve kapıyı çarparak kapattım.

"Ben kimim?!" diye bağırdım ondan uzak durmaya çalışarak. Yaklaşmadım ya da ne yapacağımı bilemedim "Sen de kimsin?!"

"Beni rahat bırak," dedi etrafımdan yürüyerek kapıdan çıkmak için. Hemen onu kollarından tuttum ve bana bakmasını sağladım.

"Sana ne olduğunu bana açıklayabilir misin?" dedim sinirle.

Bana baktı ve gözlerinde benden sakladığı karanlık ve derin bir şey gördüm, yine de bana neşesizce gülümsedi.

"Bu senin dünyanın Nicholas," dedi bana sakince, "Ben sadece senin hayatını yaşıyorum, arkadaşlarınızla eğleniyorum ve sorunlardan uzak hissediyorum." Senin yaptığın bu, benim de yapmam gereken bu," dedi ve benden uzaklaşmak için bir adım geri çekildi.

Duyduğuna inanmadı.

"Kontrolü tamamen kaybetmişsin," dedim sesimi alçaltarak. Gözlerimin gördüklerinden hoşlanmadım, aşık olduğumu sandığım kızın dönüştüğü kişiden hoşlanmadım. Ama yaptığı *vegibio* yaptı... benim yaptığının aynısıydı, onunla tanışmadan önce yaptığının aynısıydı; Onu tüm bu şeylere ben sokmuştum; benim hatamdı. Kendi kendini yok etmesi benim hatamdı. Bir bakıma rolleri değiştirmiştik. Ortaya çıkıp beni içine düştüğüm karanlık delikten çekip çıkarmıştı ama böyle yaparak benim yerimi almıştı.

"Hayatımda ilk kez kontrolün bende olduğunu düşünüyorum ve bu hoşuma gidiyor, bu yüzden beni rahat bırakın," dedi ve beni itip kapıdan çıktı.

Olduğum yerde kaldım. Ne yapabilirdim? Noah bir şeyler saklıyordu ve bana söylemeyecekti; Güvenini uzun zaman önce kaybetmiştim ve kazanmak onun oyununu oynamak demek olacaktı... Onu korumak, içine düştüğü bu durumdan kurtarmak istiyordum ama sadece istiyorsa bunu nasıl yapacaktım? benimle aynı odada olmak...?

O kızı sevmek, kalan sabrımı bitirecek bir şeydi.

O gece babam ve Rafaella bir toplantı için yola çıkacaklar ve geceyi şehir merkezindeki Hilton'da geçireceklerdi. Evde kalıp Noah'yı izler ve başka bir belaya bulaşmamasını sağladım.

Koruması olduğumdan beri gerçekten bilmiyordum ama içinde onu yalnız bırakmamı engelleyen bir şey vardı, ona yaklaşımdan ve ona sarılmadan aynı çatı altında zar zor kalabiliyordum.

Davranış tarzı hakkında ve hatta daha da fazlası, sonunda hayatımı çevreleyen insanlar haline gelmesi için endişelendim. Tazeliği, doğallığı, masumiyeti, içinde yaşadığım dünyanın dışında bilmediğim birçok şey olduğunu fark etmemi sağlamıştı ve Noah'ın benim gibi biri olduğunu görmek beni içten içe öldüren bir şeydi.

Evin kapısının nasıl açıldığını duyduğumda gece on ikiyi çoktan geçmişti. Noah, Jenna'yla çıkmıştı ve Lion'ın kız arkadaşının üstü açık arabasıyla çoktan gittikleri için ona nereye gittiklerini soracak vaktim bile olmamıştı. Kapıya doğru yürüdüm ve içeri girmesini izledim. Yine sarhoştum. Eve girerken beni fark etmemişti bile. Bir elinde ayakkabısı, diğer elinde çantasıyla yalınayaktı.

"Nereden geliyorsun?" diye sordum girişteki sessizliği bozarak.

Beni görünce korktu ama otomatik olarak ayağa kalktı ve pek de dostça olmayan bir yüzle bana baktı.

-Orada ne yapıyorsun? Beni korkuttun." dedi dengesini korumaya çalışarak.

Birkaç dik durma girişimini gördüğümde hayal kırıklığına uğradım, ona yaklaştım ve şikayetlerini umursamadan onu kaldırdım. Onu doğrudan banyoya götürdüm, lavaboya oturttum ve duşu açtım.

"Benimle çok garip bir şekilde yatmaya çalışıyorsun, biliyor musun?" dedi, onu bıraktığım yerde kıpırdamadan durarak. En azından o gün bana bağırıyordu ya da sıyrılmaya çalışmıyordu. Ben montunu çıkarıp yüzünü izlerken boşluğa bakıyordu. Saçları dağılmış ve yüzünün etrafında dağılmıştı. Yanakları kızarmıştı ve dudakları her zamankinden daha dolgun görünüyordu.

Sarhoş bile olsa beni cezbediyordu ve onu en son böyle bulduğumda yaptığım gibi onu yatağa götürmemek için soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Olan şu ki, sinirliydi, sinirliydi ve tavrı hakkında endişeliydi.

Bluzunu çıkarıp giydiği siyah dantelli sutyene bakarken, "Seninle yattığımda bu hiç de garip olmayacak," diye ters ters cevap verdim. Kendimi sakın olmaya zorladım.

—Şu anda görsen umurumda olmaz... yara izimi gördün ve bu seni tiksindirmiyor, beni korkutsa da seni korkutmuyor bile... çok kötü geri getiriyor anılar, bilirsin?... ben onun kıyafetlerini çıkarmaktan vazgeçerken bana dikkati dağılmış halde söyledi. Onu çıplak göremiyordum ve bu beni çileden çıkardı, vücudunun üzerimde bıraktığı etkiden nefret ediyordum ama o konuşurken daha dikkatli dinledim. Sarhoşlar doğruyu söylüyorlardı... neden onların durumundan yararlanmayayım?

Onu soymayı bıraktım ve gözlerine baktım. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona odaklandım.

"Noah, neden korkuyorsun?" diye sordum ve ellerimin altında titrediğini izledim.

Ağır ağır nefes alıyordu ve cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

"Hemen senden," dedi titreyen bir sesle.

Sessizdim ve çok hareketsizdim. Titriyordu ve bunun ellerimin yüzüne temasından anlamıştım. Bana ilgi duyuyordu, bunu biliyordum ve ne kadar inkar etse de kabul etmekten kaçınsa da bana karşı hisleri olduğunu da biliyordum.

Ağzı benimkinden bir inçten daha azdı ve o anda tek düşünebildiğim, birinin onu öpmesi için çılgılık atan o alt dudağı ısırmaktı.

Ama gitmeyecektim. O halde o olmamak.

Onu kaldırdım ve doğrudan düşün soğuk suyunun üzerine yerleştirdim.

Bu da benim için ilham vericiydi. Su onu dondurunca nefesi kesildi ama o kadar sarhoştı ki benimle uğraşmadı bile. Orada, yarı çıplak vücuduna dökülen suyun altında donmuş ve sert bir şekilde yatıyordu.

"Aptal gibi davranmanın cezası bu," dedim aynı zamanda benim de girmeyi düşündüğümü. Gerçek şu ki, hiçbir şey beni incitmez...

Uyandıktan sonra onu bir havluya sardım ve odasına götürdüm. Artık tamamen sessizdi ve davranışından bir şekilde utandığı için durumun böyle olduğunu biliyordum ya da beklediğim buydu.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum, sırtını yatağının yastıklarına yaslayıp gözlerini gözlerime diktiğinde.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu bir saniye sonra, "Senden nefret etmemi neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Onu dikkatle izledim.

"Neden benden nefret etmek istiyorsun?"

Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Beni tekrar incitmelerine izin verirsem neden iyileşemeyeceğim," diye fısıldadı ve göğsümde bir sızı hissettim.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ve bunun kendime verdiğim bir söz olduğunu biliyordum.

Bana baktı ve sırtını bana dönmeden önce göğsüme tahta kıymıkları gibi saplanan kelimeleri söyledi.

"Zaten sahipsin."

NUH

Mektuplar bana gelmeyi bırakmıştı ama sonuncusu hâlâ retinama kazınmıştı. Kelime**baba**unutmak için çok uğraştığım çocukluk anılarıma karşı beynimde ani bir tepki oluşmasına neden olmuştu. On yıldır babamdan haber almamıştım, adının geçtiğini bile duymamıştım. Günler, haftalar, aylar ve yıllar geçtikçe, zihnim beni hayatımın unutmaya çalıştığım kısmındaki anılardan, duygulardan veya durumlardan gelen her türlü acıdan koruyan bir dış kabuk yaratmıştı. Oraya geri dönmek istemedim, öncesi ve sonrası vardı, annemin de o ilk yıllarda öncesi ve sonrası vardı. Ve şimdi her şey yüzümde patlamak üzere geri gelmişti.

O sırada olanları hatırlamak gibi basit bir gerçek, metabolizmamda katlanılması çok zor bir korku tepkisine neden oldu ve tam da bu nedenle partilere, alkole ve diğer her şeye kaçmak için gitmiştim. Şu anda buna dayanacak durumda değildi. Yeterince güçlü değildi, henüz değil; Daha çocuktum, gerekli zaman henüz geçmemişti ve o karanlık aşama zihnimin derin kuyusunda saklı kalmalıydı ve bu yüzden o hafta aptal gibi davranmıştım. Ne yaptığımı biliyordum ve alkolün etkisiyle zihnimin bulanıklaştığı o saatler, kalbimin ve beynimin sakince nefes aldığı tek saatlerdi.

Tanrıya şükür, yeni arkadaşlarım neredeyse her gün sarhoş olmayı tuhaf bulmadılar, bu yüzden istediğimi elde etmek için kafa yormak zorunda kalmadım. Tek engel Nick olmuştu.

O aptal yolculuktan döndüğümüzden beri gerçek bir ağabey gibi davranmayı bırakmamıştı. İçtiğimde beni azarladı, sarhoş olduğumda benimle ilgilendi ve hatta önceki gece sarhoşluğumu üzerimden çıkarıp duşa soktu. Biliyorum, saçmaydı

saçma ve çok kafa karıştırıcı. Benim için endişelenmesini istemiyordum, sadece olaylarla kendim ve kendi yolumla ilgilenmem gerekiyordu.

Sonunda babamdan kurtulduğumuzda annemin nasıl sarhoş olduğunu çok kez görmüştüm. Ona yardım ettiysem, neden çekimser kalayım?

Aklımda bu düşüncelerle ertesi gün okuldan döndüm. Öğretmenlerin derslerine neredeyse hiç dikkat etmemişti, önceki gecedan beri herhangi bir yemek bile yememişti. Midem beslenmeyi reddediyordu ve zihnim uyuşmuştu, çünkü şeytanlarımı uzak tutmanın tek yolu buydu. Jenna o gün beni eve getirmişti; annem yine William'la birlikte uzaktaydı ve iki gün boyunca dönmeyeceklerdi. Nereye gittiklerini bile bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bazen günün bir noktasında gardımı indirdiğimde babamın tehditlerini hatırlar ve neredeyse nefes almama izin vermeden korku beni ele geçirirdi. Ama o uzaktaydı, hapisteydi, beni asla ele geçiremezdi, ama o zaman nasıl olur da Ronnie bana mektupları verirdi?

Çantamı koridordaki kanepeye bırakıp doğruca mutfağa gittim. Aslan ile Nicholas vardı. Odaya adımımı atar atmaz ikisi de bana baktı.

"Merhaba Noah," dedi Lion gergin bir gülümsemeye. Yanındaki Nick birkaç saniye bana baktı.

-Merhaba. Kız arkadaşın az önce gitti," dedim ona, buzdolabına yaklaşıp portakal suyu şişesini alırken. Peynirli sandviç olduğunu tahmin ettiğim şeylerin kalıntıları masanın üzerine bırakılmıştı. Nick'in köpeği Thor kuyruğunu sallayarak göründü.

"Thor, git buradan," diye emretti Nicholas sertçe. ona döndüm.

"Bırak onu Nicholas, beni rahatsız etmiyor," diye yanıtladım sinirle. Çenesini sıkarak bana baktı ve köpeğin olduğu yere doğru yürüdü. Sen

yakasından tuttu ve yorumumu görmezden gelerek çıkardı.

"Ben," dedi kısaca. Aslan

güldü.

"Bıçakla gerginlik kesilebilir" dedi ayağa kalkarak.

Oturup dudaklarıma bir üzüm götürürken ona ters ters baktım, "Seni uyarmalıyım Noah, bugün çaylak günü... dikkatli ol," dedi ve durup onu izledim.

"Ne?" diye sordum dikkatim dağılmış bir şekilde. o ne hakkında konuşuyordu?

Yorumu pek hoş karşılamayan Nick'e baktı.

—Bugün sınıfın ilk haftasının ilk cuma günü... çaylaklar hoşgeldiniz ve siz de öylesiniz, ben sadece sizi uyarıyordum—gülerek dedi—Jenna sana söylediğim için beni öldürecek ama senin için üzülüyorum.

Nicholas, Lion'a "O saçmalığa gitmeyecek, bu yüzden endişelenmenize gerek yok," dedi.

"Kayboldum ama bu gece bir parti var ve tabii ki gidiyorum Nicholas," dedim ona dik dik bakarak.

Bakışlarımı tuttu ama başını salladı.

"Annen bana bu gece evden çıkamayacağını söyledi, kendisi yokken etrafta olmanı istemediğini söylüyor, bu yüzden ben sadece emirleri uyguluyorum," dedi kayıtsızca.

İronik bir kahkaha attım.

"Ve ne zamandan beri seni dinliyorum?" dedim bir üzüm daha yerken, çok lezzetliydiler.

— Madem burada sana göz kulak oluyorum; Hiçbir yere gitmiyorsun, bu yüzden benimle tartışmaya girme - bana kendinden çok memnun olduğunu söyledi. Bu gerçeküstüydü. Ne zamandan beri Nicholas Leister'in bana söylediklerini yapmak zorunda kaldım?

"Biliyorsun Nicholas, istediğimi istediğim zaman yaparım, böylece koruma pozunu unutabilirsin çünkü bir cuma gecesi burada mahsur kaldım.

Gitmek için masadan kalktım. Aslan eğleniyor gibiydi.

"Tenis maçı izlemek gibi bir şey," dedi gülerek ama Nicholas ona şu çeneni kapat yoksa kışını tekmeleyeceğim bakışlarından birini takınca sustu.

Yanlarından geçip direk odama gittim. Ne giyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Jenna akşam yedi gibi beni aradı. Çaylak partisi St Marie'de bir gelenektir ve en ilginç olanı da aslında St Marie'de yapılıyor olmasıydı. Okula gizlice girer ve gelmiş geçmiş en iyi partiyi verirdik. Birinci sınıf öğrencileri yiyecek, içecek ve kesinlikle her şeyi temizledikten sonra sorumluydu, bu yüzden asla yakalanmadılar. Geçen yıla girdikten sonra, beni sadece eğlenceli kısma katılmaya davet ettiler. Jenna'ya göre rahat ama düzgün kıyafetler giymem gerekiyordu, bu yüzden siyah kot pantolon ve atlet seçtim. Ayağıma ince topuklu sandaletlerimi giydim ve saçlarımı açık bıraktım. Oldukça sevimliydi ama hazırlıklar planladığımdan daha kısa sürdü ve beni almalarına daha yarım saat vardı.

Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa indim ve daha merdivenlere varmadan Nick'in odamdan her çıkışında beni takip ettiğini gördüm.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu, parlak gözleriyle bana bakarak.

Çok yakışıklıydı ve enerjim bitene kadar onu öpmek istedim ama aklım tamamen farklı bir şey istiyordu. Ondan nefret etmek, ondan nefret etmek ve hayatını çekilmez hale getirmek istiyordu, yaptığı da tam olarak buydu.

"Bütün gece beni kovalayacağını mı düşünüyorsun?" diye yanıtladım sinirle. Şimdi merdivenlerin dibine gelmişim ama o birkaç adım aşağıdaydı, bu yüzden bakışlarım tam onun hizasındaydı.

"İhtiyacım olmayacak, bu evden çıkmayacaksın" dedi kendinden çok memnun bir şekilde.

"Hayır mı?" Bir basamak daha inerek ve böylece ona çok daha yaklaşarak ona meydan okudum. Kokusu beni birkaç dakika sersemletti ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim "Bu gece gerçekten istediğim şeyi yapacağıma ne bahse girersin?"

Başını iki yana salladı ve beni dikkatle inceledi.

"Dönüştüğün manipülatif sürtük, Noah, arzulanan çok şey bırakıyor," dedi bana hafif bir gülümsemeyle ama gözlerine neşe ulaşmadan.

Bu sözler canımı o kadar yaktı ki onu ittim ve yanından geçtim.

"Beni boşver, Nicholas," dedim zar zor arkama dönerek. Mutfığa girer girmez kendime sandviç yapmaya başladım. O gece içecekse midesinde yemekle yapması daha iyiydi. Ama eller arkadan kollarımı kavradığında bir şey ekmeği kesmeye devam etmemi engelledi. Bir vücut sırtıma çarptı ve beni mutfak tezgahına yasladı. Uzun zaman sonra onu bana karşı hissetmek elimdeki bıçağı düşürmeme neden oldu.

Çıplak omzumda dudaklar hissettim ve istemsizce ürperdim.

"Seni odama kilitlemek istiyorum, Noah, seni hapsedip söyleyecek incitici sözlerin bitene kadar öpmek istiyorum," dedi avucunu karnıma, diğerini sağ dirseğıme koyarak. ona yaklaşmak

— *suel tam*, Nicholas," dedim nefes nefese. Bedenim onun dokunuşunu arzuluyordu ama zihnim sadece tehlike, tehlike diye haykırıyordu!

Dudaklarını önce kulağımda sonra boynumda hissettim. Saçlarımı yüzümden çekti ve parmaklarının tenime yaptığı o basit dokunuş gözlerimi zevkle kapatmama neden oldu.

"Bu aptal oyunu oynamaktan bıktım," dedi karnımı sıkarak ve beni vücuduna yaklaştırarak, "Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun... Neden senin istediğın bir gerçek değilmış gibi davranıyorsun? kollarını kollarıma atmak için?" beni her gördüğünde boyun?

Dudakları ve dili ısrarla boynumun her yerini tepeden tırnağına öpmeye başlayınca, düşünce trenimi kaybettim. Onu istediğım doğruydu ve beni öptüğünde, babamla veya geçmiş hayatımla ilgili tüm düşüncelerin aklımdan kaybolduğunu fark ettim. Nicholas Leister, herhangi bir bardak alkol kadar ya da ondan daha iyi dikkat dağıtıcıydı.

Geri döndüm ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip boğazımın çukuruna doğru çektim. Sonra ellerini belime koydu ve hızlı ve sert bir hareketle beni çevirdi.

Birkaç dakika birbirimize baktık ve o mavi gözlerde yansıyan arzuyu görmek beni korkuttu ve heyecanlandırdı.

"Seni öpmemi ister misin?" diye sordu sonra bana.

Bu ne aptalca soruydu?

"Evde kalırsan öpüşmekten daha fazlasını yaparız, söz veriyorum," dedi dudaklarını benimkilere yaklaştırarak.

Bu söz, tüm vücudunda kelebekler uçuştığını hissettirdi.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlık ve kızgınlık arasında. Hala onu affetmek isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Bu kelime çok çirkin bir kelime, seni baştan çıkarmak derdim," dedi ağzını benimkine yaklaştırarak.

Ben de o avantajdan yararlandım. Aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarının benimkilerle buluşmasına izin verdim. Aynı zamanda baş döndürücü ve harika bir duyguydu. Ne zaman birbirimize dokunsak, binlerce farklı duygu hissediyordum ve bu seferki de farklı değildi. Bir şeyler değişmiş olmasına rağmen. Nicholas, ikimiz arasında yeni bir duygu yaratarak beni umutsuzca öptü. Bu beni korkuttu ama ağzını benimkine bastırıldığını ve dilini ağzıma çok derin bir şekilde soktuğunu görünce, aynı coşkuyla karşılık vermekten kendimi alamadım. Bacağını benimkilerin arasına koyduğunu ve sertçe bastırıldığını hissettim.

"Kalacak mısın?" diye sordu benden uzaklaşarak.

Nefesimizi düzenlemeye çalışırken ikimiz de nefes nefese

kalmıştık. İki elimi de göğsüne koydum.

—Ben o partiye gidiyorum Nicholas—ona söyledim—Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler.

Ve sonra ayrıldım.

Jenna üstü açık kırmızı arabasının direksiyonunda beni bekliyordu ve arabaya koşup evimizin verandasından bana ters ters bakan Nick'i görmeden önce kendimi sakinleştirmek için birkaç nefes almam gerekti.

Jenna otobana çıkarken, "Kızgın görünüyor," dedi.

Omuz silktim, hala onun kollarımda olduğu hissinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Gelmesini istemedim, hepsi bu," dedim koltuktaki küçük aynadaki yansımama bakarken. Dudakları şişmişti ve gözleri çok parlaktı.

"Pekala, bunun onunla bir ilgisi yok, ama artık resmi olarak St Marie kadrosunun bir parçası olan seninle," dedi Jenna, müziği sonuna kadar açıp avaz avaz şarkı söylemeye başlarken.

İsteksizce gülümsedim. En azından bu gece güvenebileceği insanlarla çevrili olacaktı. Eğlenirdim, dikkatimi dağıttırdım ve sonra Nick'le işleri yoluna koymaya çalışırdım.

Okula vardığımızda müziği kapatıp içeri girdik. Parti, havuzun olduğu spor salonunun arka tarafında ve kimsenin müziği duymayacağı bir yerde yapılacaktı. Bizimle aynı anda gelen birkaç öğrenciyle birlikte çitlerin arasından gizlice geçmek eğlenceli ve çok heyecan vericiydi. Karanlık, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş bazı sokak lambalarıyla kesintiye uğradı, böylece tüm avluyu geçip havuz alanına ulaştıığımızda endişelenmeme gerek kalmadı. Çok büyüktü ve çok sayıda stant ve ağırlıkların ve egzersiz makinelerinin olduğu bir eğitim alanı vardı. Lise  ğrencilerinin çoğu oradaydı ve hepsinin elinde plastik bardak vardı. Birçoğu havuzdaydı ve müzik sağır ediciydi ama izole olduğumuz için kimse bizi duyamazdı. Jenna'ya döndüm ve gülümsedim.

"Bu bir parti."

Gece ilerledikçe tuhaf şeyler olmaya başladı ve ben bunlardan hiç hoşlanmadım. geleneklerinden biri olduğu anlaşılmaktadır.

o parti yeni gelenleri bezdirmek içindi ama bunlar önemsiz şakalar değil, çok ağır şakalardı. Örneğin bir kız çocuğu elleri ve ayakları bağlanarak havuza bırakıldı. Zavallı şeyin nasıl yüzmeye ve iplerden kaçmaya çalıştığını görmek zorundaydım, ta ki bir çocuk suya atlayıp boğulmaması için onu dışarı çekene kadar. Onu siyah saçlı ağlarken gördüğümde, o partinin aslında hayal ettiğim gibi olmadığını doğruladım. Bu pratik şakayı çok daha fazlası takip etti. Sivilceli ve orada ne yaptığını bilmiyormuş gibi görünen bir adam, kıyafetlerini çıkarmış, iç çamaşırıyla bırakmış ve ona gülerek küçük düşürülmüş. Başka birine zorla yedirdiler Bilmiyorum hangi iğrenç yemek karışımını, zavallı şey kusmak için tuvalete koşmak zorunda kaldı...

Bu insanların nesi vardı?

Gece o yolda devam ederken, gitmek istediğime karar verdim. Jenna ise tam tersine harika vakit geçiriyordu, Lion onu sevişmek için bir odaya götürdüğünden beri çevresinde olup bitenlerin farkında bile değildi. Sonuç olarak, yalnızdım ve etrafım embesillerle çevriliydi. Cep telefonumu aldım ve hiç tereddüt etmeden Nick'e mesaj attım.

Bugün için üzgünüm, gelip beni alabilir misin?

Cevabı bir dakika içinde bana geldi.

Enstitünün otoparkında seni bekleyeceğim, konuşmamız lazım.

Görünüşe göre çaylaklar partisinin nerede yapıldığını biliyordu ve ben de ayine Nicholas'ın geçmişte buna benzer şakalara katıldığını öğrenirsem onu gerçekten görmezden geleceğimi söyledim. Atmosferi hiç beğenmedim ve bir an önce ayrılmak istedim.

Spor salonuna geldiğimde dört adam ve pislik Cassie ve küçük arkadaşları yolumu kapattı.

Bir an ne istediklerini merak ederek onları izledim.

"Geçmek istiyorum," dedim uzaklaşmadıklarını

görünce. Cassie eğlenerek gülümsedi.

"Sen de bir çaylaksın..." dedi göz kamaştırıcı bir şekilde.

Oh hayır.

İri adamlardan biri, "Herkes gibi kirlenebiliyorsun, Noah, üzgünüm," dedi.

"Bana parmağını bile koymayı aklından bile geçirme," dedim onlara, içimi kaplayan paniğe kapılarak. Bana ilk dokunanı yumruklardım.

Döndüm ve diğer çocukların beni nasıl çevrelediğini, diğer yoldan çıkmamı engellediğini gördüm.

"Kim olduğun için diğerlerinden üstün olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Cassie ve yüzündeki o küçük gülümsemeyi silebilmek için ona bir tokat atmayı çok istediğime yemin etti.

"Sadece kardeşin gibi manipülatif bir fahişe olduğunu biliyorum, bunu biliyorum," dedim ona, yüzünün nasıl korkunç bir ifadeyle kasıldığını görmekten zevk alarak. Vay canına, artık o kadar güzel değildi.

—Bunun için iki katını ödeyeceksin—dedi önceki pozuna dönerek—Birisi bize karanlıktan korktuğunu söyledi, bence korkularını yenmekten zarar gelmez, sen zaten bir yetişkinsin .

Kalbim durdu. ima etmeyecektim...

Benden üç kat büyük iki adam beni arkadan aldıklarında kendi kişisel kabusuma girdiğimi biliyordum.

"Bırak gideyim!" diye deli gibi ılık attım, panik tüm bedenimi ele geçirdi. "Bırak gideyim!" Beni havuzdaki her şeyin saklandığı dolaplardan birine götürdüklerinde tekrarladım.

"Kısa bir süreliğine olacak," dedi adamlardan biri, sanki tüm hayatım buna bağlıymış gibi sürekli sallanıp bırakmaya çalıştığım için tüm gücüyle beni tuttu.

"LÜTFEN HAYIR!" diye bağırdım tüm gücümle. Arkamdakiler gülümsediler ve güldüler.

Sonra beni kilitlediler. Ve

kontrolümü kaybettim.

Annem gitmişti. O gece babam ve ben yalnız kalacaktık. İşlerin iyi bitmeyeceğini biliyordu; Babam kötü kokuyordu, bir keresinde yanlışlıkla döktüğü şişe gibi kokuyordu. Annemin orada olmamasından korkuyordum, çünkü annem orada olmasaydı bana kızardı, beni asla kırmamıştı ama bunu yapmakla tehdit etmişti.

O geldiğinde, akşam yemeği masadaydı, annemin hazırladığı yemeğin aynısıydı ve ben ısıtmak zorunda kaldım... ama çatalını ağzına götürdüğünde bir terslik olduğunu anladım. Yüzü değişt, bakışları kısıldı ve bir an sonra masanın ters döndüğünü ve tüm tabak ve bardakların yere dökülüp ortalığı dağıttığını gördüm. Köşeye gittim ve bir top yaptım; Korktum, şimdi çığlıklar ve darbeler gelecek ve ardından kan...

ama annem orada olmasaydı... o zaman ne olurdu?

— KADIN!—bağırmaya başladı.— Bu da ne böyle?!

Biftekleri ve patatesleri artık buzdolabında olması gereken sosla tatlandırmayı unuttuğumu birdenbire hatırlayarak daha da çok korktum. Unutmuştum... ve şimdi babam kızacaktı.

— *Neredesin sen?!Bağırmaya devam etti ve korku tüm vücudumu ele geçirdi. Bir şeyleri kırmaya ve böyle bağırmaya başlayınca odama saklanmak zorunda kaldım. Odaya koştum ve istemeden kapıyı çarparak kapattım ve yorganın altına girdim.*

Babam her geçen saniye daha da sinirlenerek bağırmaya devam etti. Annemin o gece orada olmadığını, yeni işinde çalışmak için ayrıldığını ve gelene kadar benimle ilgilenmesi gerektiğini hatırlamamış olmalıydı. Kapıyı çarparken odama yaklaşıyordu. Örtülerin altında daha da küçüldüm ve ardından kapının gıcırdadığını duydum.

— *İşte buradasın... Bugün karanlıkta oynamak ister misin?*

NICK

Okula varır varmaz onu görmeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım.

İçgüdü müydü yoksa kafamın içindeki küçük bir ses beni bir şeyler olduğu konusunda uyarıyor muydu bilmiyorum, bildiğim tek şey arabadan atlayıp doğruca çitlere doğru gittiğim. Spor salonunun çevresinde epeyce öğrenci olduğunu görebiliyordum. Çitlerden atladım ve doğruca oraya gittim.

Orada bulunanların çoğu benim geldiğimi görünce kocaman gözlerle bana baktı. Diğerleri birbirlerini dürttüler ve beni işaret ettiler. Sonra Jenna ve Lion'un pistlerin tribünlerinden çıkıp spor salonuna doğru ilerlediklerini gördüm.

— Burada ne yapıyorsun? - onlara doğru gittiğimi görünce arkadaşım sordu.

Onlara selam bile vermeden "Noah'ı gördünüz mü?" dedim. İçimde kötü bir his vardı.

Jenna omuz silkti.

"Yaklaşık on beş dakika önce onu içeride bıraktım.

Ona sırtımı döndüm ve onlar peşimdeyken oraya doğru yöneldim.

İçeri girer girmez herkes bana baktı ve ben sadece odanın sonundan gelen çığlıkların farkındaydım. Kalp kırıyorlardı.

O şekilde bağırdığını duyunca öyle bir paniğe kapıldım ki kontrolümü kaybettim.

"Nerede o?!" diye bağırdım arkasından bir dolap kapısına doğru sesini takip ederken. içerideydim; onu içeri kilitlemişlerdi ve dışarı çıkmak için çaresizce bağıyor ve kapıyı yumrukluyordu.

-BENİ BURADAN ÇIKAR!

Ellerim titriyordu ama sakın kalmaya çalıştım. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Hayatım boyunca olduğundan daha öfkeli oldum.

"Lanet olası anahtar kimde?!"

Etrafimdakiler çılgınlıklarına irkildi ama o dolabın içinden sadece Noah'ın delici sesini duyabiliyordum.

Cassie, tamamen korkmuş bir halde odanın yan tarafından belirdi. Bana anahtarı verdi ve anahtarı elinden aldığımda neredeyse kolunu koparacaktım.

"Sadece..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım anahtarı kilide sokup kapıyı açarken.

Kollarını etrafıma dolamadan önce onu sadece bir saniyeliğine görebildim ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ve dehşet içinde titreyerek başını boynuma gömdü.

Nuh ağlıyordu...*ağlamak*; Onunla tanıştığımdan beri tek bir gözyaşı döktüğünü görmemiştim, ne erkek arkadaşı onu aldattığında, ne Bahamalar'da ayrıldığımızda, ne annesine kızdığında, ne de onu yerde yatarken bıraktığımda. yol... Onun gerçekten ağladığını hiç görmemiştim ve şu an kollarımda olan kişi yürek burkan gözyaşlarına boğuluyordu.

Etrafımızda bir çember oluşmuştu ve herkes sessizce bize bakıyordu.

"Defol!" diye bağırdım Noah'yı kucağıma alırken. O kadar kötü titriyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Hepsi oldukları yerde kaldılar - sana dışarı çıkmanı söyledim!
Daha da yüksek sesle bağırdım.

Sadece Noah, Lion, Jenna ve ben kalana kadar herkes yavaş yavaş ayrılmaya başladı.

"Ben kalıyorum," dedim ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışarak.

Onu kilitlemişlerdi... o piçler onu zifiri karanlık bir odaya kilitlemişlerdi.

"Nick ben..." Jenna, Noah'a endişeyle bakarak anlatmaya başladı.

"Git, ben hallederim." dedim onu kendime çekerek.

Onlar gider gitmez merdivenlerden birine oturdum ve onu kucağıma oturttum. O kadar solgun ve gözyaşları içinde kırılmıştı ki... Bu benim tanıdığım Noah değildi, Noah tamamen kırılmıştı.

"Nick..." hıçkırıklarının arasında bana söylemeye başladı.

"Sakin ol" dedim onu kendime çekerek. Onu böyle görünce ölesiye korkmuştum ve korku dolu çığlıklarını duymak, geriye kalan azıcık sağduyumu alt etmişti. Tüm korkularım gerçek olmuştu ve kendi titrememi zar zor kontrol edebiliyordum. Sadece ona sarılmak ve kollarımda güvende hissetmek istiyordum... Birkaç saniyeliğine Ronnie'nin onu bulduğuna ve onu incittiğine ya da daha kötü bir şeye inanmışım...

Yüzünü boynuma gömdü ve ağlamasını kesmedi.

"Gitmelerini sağla..." dedi bana, sızlanmalar arasında ve hâlâ bir yaprak gibi titriyordu.

"Kim, tatlım?" dedim saçlarını okşayarak.

"Kabuslar," diye yanıtladı, benden uzaklaşıp gözlerini benimkilere dikerek.

"Noah... uyanmışsın," dedim yüzünü ellerimin arasına alıp yanaklarından süzülen yaşları silerken.

"Hayır..." dedi başını sallayarak, "Unutmam gerek... Olanları unutmam gerek... Bana Nick'i unuttur... Beni yap..." Sonra yüzünü yaklaştırdı benimkine ve beni öptü. Gözyaşlarından ıslanmış, hüznü ve dehşet dolu bir öpücük.

Omuzlarından tuttum ve onu uzaklaştırdım.

"Noah, neyin var senin?" dedim ona sarılıp yanağını defalarca okşayarak.

"Nick'in içinde kırılmıştım... ve şimdi yine kırılmıştım.

Ağlaması biter bitmez onu arabama taşıdım. Şimdi sessiz ve melankolikti, düşüncelerine, kesinlikle onu o dolapta ölesiye korkutanlar kadar yoğun ve korkunç olan düşüncelerine dalmıştı.

Kollarımı ondan çekmedim. Tek elimle direksiyonu çevirirken omzunu okşayarak tüm gücümle onu yanıma yasladım. Beni itmedi ama cankurtaranıymışım gibi bana sarıldı. Kendimi o aptal partiye katılan herkesin suratını parçalama isteğinden alıkoyuyordum ama önce Noah'ın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Eve varır varmaz onu direk odama çıkardım. Benimle tartışacak havasında görünmüyordu, ben de ışığı yaktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Bugün beni gerçekten korkuttun," dedim ona yoğun bir şekilde bakarak.

"Üzgünüm," dedi ve gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu gördüm.

"Üzülme Noah..." dedim onu göğsüme bastırarak. "Ama sana ne olduğunu bana anlatmalısın... seni korkutuyor."

O, başını salladı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi gömleğime karşı.

-Tamam, sana bir gömlek getireceğim, bugün benimle yat.

Gömleğini çıkarmasına yardım ettiğimde ve üzerini benimkiyle örttüğümde bile şikayet etmedi. Pantolonunu çıkardı ve onu beklediğim yere doğru yürüdü. Yatağımı onun için açtım ve içeri girdi. Ben de aynısını yaptım ve tıpkı uzun zamandır istediğim gibi onu göğsüme doğru çektim. Duygularımla savaşmış, hatta ona olan hislerimi tek gecelik ilişkilerle değiştirmeye ya da ondan kaçmaya çalışmak için kendimi kandırmıştım, başıma gelenlerin o kadar büyüyeceğinden ve yürümezse çaresiz hissedeceğimden korkuyordum. . .

Ama daha fazla dayanamadı, ona âşıktı, hissettiklerini hissetmekten kendini alamıyordu, akıntıya karşı yüzemiyordu. Ona söylemeye, bir şans vermeye ve on iki uzun yıldan sonra kalbimi açmaya karar verdim.

— *Seni seviyorum*, Noah - onu kendime bastırarak söyledim - seni o kadar çok seviyorum ki şu anda seni o dolaba kilitleyen tüm o aptallara karşı cinayet işlememek için tüm özdenetimimi kullanıyorum.

Yukarı baktı ve gözlerime kilitlendi.

"Teşekkürler, Nick," dedi ve bir saniye sonra gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı hareketle uyandım. Biri beni dikkatlice ve sessizce hareket ettirdi, ama o vücuttan vücut ısısının olmaması

o kadar zarıftı ki derin uykudayken bile bunu fark ederdi. Gözlerimi açtıgımda kalkmaya çalıştığını gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" dedim bileğinden tutarak.

Yerinden sıçradı ve bana bakmak için döndü. Artık çökmüş değil, kararlı görünüyordu.

"Odama," diye yanıtladı kurtulmaya çalışarak.

Ayağa kalktım ve vücudunun üzerinde kendimi konumlandırana kadar onu çektim.

"Neden gidiyorsun?" diye sordum tereddütlü ve sinirli bir şekilde. O duvar, dün gece yıkılan duvar, ikisinin etrafında yeniden yükselmişti.

"Burada olamam, Nick," dedi bana, gözlerindeki şüpheyi görmeme rağmen.

"Beni yine mi itiyorsun?" dedim inanamayarak. Bu olamaz.

"Sadece odama gitmek istiyorum," dedi, kıpırdanarak ama benden kurtulma şansı olmadan.

Sinirle iç çektim ve onu yatağa bastırdım. Elini alıp göğsüme, tam kalbimin olduğu yere koydum.

"Hissediyor musun?" diye sordum, onun nasıl sessiz kaldığını ve kocaman açılmış gözlerle bana baktığını görünce, "Hiç kimsede böyle dövmedim, sadece sen yanındayken yapıyor."

Gözlerini kapattı ve hareketsiz kaldı.

"Seni her gördüğümde seni öpmek için can atıyorum, sana her dokunduğumda bunu bütün gece yapmak istediğimi biliyorum Noah...

sana aşıksın ve sen bana aşıksın... lütfen beni bırakma, sadece ikimizi de incittin.

Gözlerini açtı ve ıslanmış olduklarını ve bana yalvarırcasına baktığını gördüm.

"Sana istediğini veremem, Nicholas," diye fısıldadı, sesi deliciydi.

Kararlılıkla kafasını sıkıca tuttum.

-İstediğim bu,*Sen*, başka bir şey değil - cevap verdim ve sonra onu öptüm. Onu her zaman istediğim gibi öptüm; hissettiğim tüm tutku ve duygularla; Onu her erkeğin bir kadını en az bir kez öpmesi gerektiği gibi öptüm, ikimiz de yatakta titreyene kadar onu öptüm.

Sırf ağzımı boynuna götürmek, onu istediğim gibi, uzun zamandır istediğim gibi tatmak için geri çekildim.

"Beni deli ediyorsun Noah," dedim onu öperek, kulağını çekerek ve dövmesini öperek.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alınlarımızı birleştirdi.

"Önce beni seviyorsan, bütün hikayeyi dinlemelisin," dedi gözlerimin içine bakarak. Kirpiklerinin arasından parıldayan o bal rengi, yanaklarındaki ve küçük burnundaki çilleri çok sevimliydi.

"Bana anlat, her ne ise, birlikte atlatırız Noah, ben seninle ilgilenirim."

Devam edip etmemeye karar vermeye çalışırken bana baktı. Derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı:

"Yedi yaşımdayken babam beni öldürmeye çalıştı.

NUH

Dürüst olma zamanının geldiğini biliyordum ama o anıları gün yüzüne çıkarmaktan korkuyordum; o dolapta yaptığım gibi tekrar yere yığılmayı düşünmek bile beni umutsuzluktan çıldırtıyordu; ama Nicholas az önce bana âşık olduğunu itiraf etmişti ve ben böyle bir şeye karşı koyamadım.

—Babam alkolikti, neredeyse hayatım boyunca öyleydi... Nascar yarışçısıydı, amcam değil, o ve bir kazada bacağını kırınca bırakmak zorunda kaldı. Bu onu değiştirdi, yemek yemeyi bıraktı, gülümsemeyi bıraktı, öfke ve acının onu tüketmesine izin verdi ve sonra değişti.

Annemi ilk dövdiğünde sadece üç yaşındaydım. Hatırlıyorum çünkü olay olduğunda yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Darbelerinden biri yüzünden sandalyeden düştüm ve hastaneye kaldırıldım ama yedi yaşına kadar bana bir daha elini bile sürmedi. Neredeyse her gün annemi dövüyordu, o kadar rutin bir şeydi ki normal görüyordum... Annem onu bırakamazdı çünkü ne yaşayacak bir yerim ne de geçimimi sağlayacak iyi bir maaşım vardı. Babam yarışlardan burs aldı ve bize bu şekilde destek oldu ama size söylediğim gibi sarhoştı. Çok sarhoş olduktan sonra geldiğimde annemle birlikte ödedim. Dayaklardan iki kez ölmek üzereydi ama kimse ona yardım etmedi, kimse ona tavsiye vermek istemedi ve ihbar ederse velayetimi alacaklarından korkuyordu. Bununla yaşamayı öğrendim ve ne zaman annemin dayaklarını ya da çılgınlıklarını duysam odama girip yorganın altına saklanıyordum.

Tüm ışıkları kapatır ve çılgınlıkların durmasını beklerdim. Ama bir kez yetmedi... Annem iki günlüğüne işe gitmek zorunda kaldı ve o bana hiç elini sürmediği için tehlikede olmayacağımı düşünerek beni onunla baş başa bıraktı...

Sanki onu izliyordum... Sarhoş geldi masayı devirdi... Saklandım ama sonunda beni buldu...

Bu sözleri duyduğumda, babamın beni inciteceğini biliyordum. Kim olduğumu, annem değil Noah olduğunu açıklamak istedim ama o kadar sarhoştı ki bilmiyordu. Her yer karanlıktı, zerre kadar ışık görünmüyordu...

"Saklambaç oynamak ister misin?" dedi ve ben yorganın altına saklandım. "Ne zamandan beri saklanıyorsun sürtük?" diye bağırdı bana.

İlk darbe hemen ardından, ikincisi ve üçüncüsü geldi. Nasıl olduğumu bilmeden yere düştüm ve darbeler ve darbeler arasında çığlık atmaya ve ağlamaya başladım. Babam buna alışık değildi ve daha çok üzüldü. Annem neredeydi? Her sinirlendiğinde hissettiği şey bu muydu?

Mideme vurdu ve nefesim kesildi...

"Ve şimdi evin erkeğine nasıl davranacağını bilmediğin için seni neyin beklediğini göreceksin." Babamın kemerini nasıl çıkardığını hissettim. Beni defalarca onunla vurmakla tehdit etmişti ama aslında bunu hiç yapmamıştı. Şimdi neyin acıttığını görebiliyordum. Kaçma girişimlerimden birinde kalktım ve yatak odamın camını kırdı.

Cam her yerdeydi, biliyordum çünkü odadan çıkmaya çalışırken avuçlarımı ve dizlerimi yırtıyordu...

Bu onu daha da rahatsız etti, sanki beni tanımıyor gibiydi, vurduğu kişinin yedi yaşında bir kız olduğunu görmemiş gibiydi.

Sonra beni yatağa attı ve geceliğimi yukarı çekmeye başladı. yüksek sesle ciyakladım.

"Bana tecavüz etmeye gelmedi," dedim titreyen bir sesle. Nicholas yanımda sessizleşmişti ve tüm kasları gergin bir şekilde karşı duvara bakıyordu. Beni sıkıca yanına bastırdı ve bu beni korkuttu. Bir an önce bıraksa iyi olur, eğer benimle olmak istemiyorsa bundan sonra anlardı, onu ve bizi düşünmeyi bıraktı...

"Yapmadı, ama zar zor." Kurtulmayı başardım ve pencereden atladım... Karnımdaki yara cam parçasından.

Çivilendim..." dedim, gözlerimden yaşların geldiğini bildiğim halde bu sefer sustular. "Çılgınlıklarım komşuları uyardı ve polis zamanında geldi... İki aydır polisin vesayeti altındaydım. olanlardan sonra annemin bana bakabileceğini düşünmedikleri için devlet. Komik olan şu ki, o iki ayda daha fazla dayak yedim.

babamla her gün... Sonunda anneme dönebildim ve babam hapse girdi, onu en son aleyhine tanıklık etmem gerektiğinde gördüm...*gibi* bana öyle derin bir nefretle baktı ki... Onu bir daha görmedim.

Bir cevap beklerken sessiz kaldım. bu gelmedi

"Bir şey söyle," diye fısıldadım onun hala sessiz

olduğunu görür görmez. Sonra aşağı baktı ve bir şey

saklamaya çalıştığını gördüm.

"İşte bu yüzden karanlıktan korkuyorsun," dedi, sorarak değil, onaylayarak.

—Karanlık o anıları canlandırıyor ve ben paniğe kapılıyorum... Zamanında gelmeseydin muhtemelen daha ciddi bir kriz geçirecektim... Koruyucu ailedeyken bir kere başıma gelmişti zaten... Değildi' Hiç hoş değil dedim gülümsemeye çalışarak. Yapmadı, birkaç dakika bana baktı ve sonra parmaklarından birini yanağımda gezdirdi.

"Şu anda hissettiğim öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyorum," dedi bana kontrollü bir sesle, "Ellerim ve vücudum o kadar çok titriyor ki patlayacağımı sanıyorum."

Tuttuğum tüm havayı serbest bıraktım. Duyduklarına inanamadı. Dan'e her şeyi anlatmak üzere olduğu zamanı hâlâ hatırlıyordu. O kadar şaşırmıştı ki, beni ancak babamın anneme vurduğu yere kadar bırakmıştı.

"Öz babamı hapse gönderdim... bu benim hakkımda ne düşündüğünü yeniden düşünmeni sağlıyor mu?"

Bana inanamayarak baktı.

"Noah, doğru olanı yaptın, savaştın, hayatta kaldın... tek istediğim seni vücudumun altına alıp hayatım pahasına korumak... şu anda hissettiğim şey bu... ve yemin ederim ki... O dolaba koyan şerefsizleri öldüreceğim, kendi ellerimle öldüreceğim...

"Nicholas... Ben şımarık bir malım," dedim titrek bir sesle. Başımı

tuttu ve ciddi bir şekilde bana baktı.

"Bir daha böyle söyleme, beni duydun mu?" dedi şimdi öfkesini bana yönelterek.

Yanaklarımdaki ve ağızımdaki nemi hissettiğim için gözyaşlarımdan yüzüme aktığını biliyordum.

"Nick... Çocuk sahibi olamayabilirim," dedim ona, en büyük sırrımı ve beni çok inciten sırrımı itiraf ederek. O kader gecesinin en kötü sonucu - Aldığım darbeler yüzünden... doktorlar hamile kalamayacağımı düşünüyor...*Asla* dedim sessizce hıçkırarak.

Yanına bana sarıldı.

"Hayatım boyunca tanıdığım en cesur ve en inanılmaz kadınsın," dedi beni sıkıca sıkarak ve başımın tepesine öpücükler kondurarak. "Çocuk sahibi olabileceksin, ben bil... ve değilsen bir çocuk evlat edineceksin çünkü senden daha iyi anne olabilecek kimse yok... beni duyuyor musun? gözlerim.

"Sen benimsin Noah," dedi sonra beni hayretler içinde bırakarak, "Seni canımdan çok seviyorum, sen benimsin ve zamanı geldiğinde seni dünyanın en değerli çocukları yapacağım, çünkü sen" güzelsin ve sonunda tüm bu saçmalıkların üstesinden geleceğini bildiğim için." .. Üstesinden gelebilmen için senin yanında olacağım.

Korku ve rahatlamayı aynı anda hissederek, "Ne dediğinin farkında değilsin," dedim.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum," diye yanıtladı, dudaklarımı öperek, "Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, benim olmanı ve sadece benim olmanı istiyorum." *sıkı*Canım istediğinde seni öpmek istiyorum, seni kırmak isteyenlerden korumak istiyorum, hayatında bana ihtiyacın olsun istiyorum...

Sözleri karşısında hayretle ona baktım.

— *seni seviyorum nick*Söyleyeceğimin farkında bile olmadan söyledim. Ama bu saf gerçektir - Bana bir ay önce bu sözleri sana söyleyeceğimi söyleselerdi, onların deli olduklarını onaylardım ama gerçek bu... Senden kaçmaya ve bildiklerimi saklamaya çalıştım. Senin için hissediyorum... ama seni seviyorum.. seni delice seviyorum ve bana söylediğin tüm o şeyleri yapmanı istiyorum, beni korumanı ve sevmeni istiyorum çünkü sana ihtiyacım var, sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var nefes almak için hava.

Sonra dudakları sözlerimizi mühürledi. Çünkü o andan itibaren bizi dünyalar için ayıramazlardı.

Ona mektuplardan bahsetmemeye karar verdim. En azından henüz değil. Zaten bir gecede içine sindirecek çok şeyi olmuştu ve babamın beni ülkenin dört bir yanından tehdit ettiğini söylemesi onun sinirlerine iyi gelmeyecekti. Ertesi sabah hapsedilmemin nedenini aramaya gitmesine bile engel olamamıştım. Beni dinlemedi bile, dudaklarımdan öptü ve beni orada yalnız bırakarak kapıdan çıktı. Bu beni kızdırdı; Nicholas'ın sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu iyi bir şekilde hatırlattı.

Onu bekliyordum ama sonunda Thor'la şehirleşmenin sokaklarında yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Eve gelip beni orada görmeme konusunda endişelenebileceği aklıma bile gelmemişti.

"Neredeydin?" Thor'un attığı topa geri dönmesini beklerken arkamdan bağırıldığını duydum.

Arkamı döndüğümde endişeli ve oldukça sinirli bir şekilde bana doğru geldiğini gördüm.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım," dedim, kollarımı belime koyarak, bana ulaşmasını bekledim. Durmadı ama beni sıkıca tuttu ve sokağın ortasına derin ve yoğun bir öpücük kondurdu. Şaşırdım ama geri verdim.

Benden ayrılırken buz gibi bir sesle, "Sana evde kalmanı söylemiştim," diye tersledi.

"Ben de sana kimseyle kavga etmeni istemediğimi söyledim," diye yanıtladım, her geçen saniye sinirleniyordum. Thor geri dönmüştü ve ağzında topa zıplayıp kuyruğunu etrafımızda sallıyordu ve topu ona atmamızı bekliyordu.

"Dövüşmek, iki kişinin yumruk alıp yumruk atmasını içerir... Öte yandan, ben onları yalnızca vurdum, bu yüzden kavga sayılmaz," dedi, topu köpeğin ağzından alıp uzağa fırlatırken. Rahatlamış görünüyordu ve şimdi beni bulduğu için daha mutluydu. Gözlerim elini takip ederek parmak boğumlarındaki morlukları ve bir kesikten sızan kanı inceledi.

"Elin kanıyor Nicholas Leister ve sanırım sana kavgalardan hoşlanmadığımı söylerken çok açık konuştum," dedim, Thor'u tasmaına bağlamak için dönerek ve eve gitmeye hazırlanarak. Geçmişimi düşününce anlıyorum ama öyle değilmiş gibi görünüyor.

Thor, iki sahibini yanında bulundurarak devrim yarattığı için, onu beni eve kadar takip ettirmek benim için zordu. Köpek diğer yöne çekiyordu ve Nick tasmamı yakalayıp sertçe çekene kadar köpek itaat etti. Harika, köpek bile benimle ilgilenmedi.

Sonra bir elini omuzlarıma koydu ve beni göğsüne yaklaştırdı.

"Üzgünüm," dedi, bana sımsıkı sarılarak ve başımın üstüne bir öpücük kondurarak. Bir an kaskatı kesildim ama kollarını etrafımda hissetmek o kadar rahatlatıcıydı ki sonunda pes edip ona sarıldım.

"Bir daha yapma," diye tekrarladım öfkeyle.

—Yaralandığında seni savunmayacağıma söz veremem ama bunun yerine gereksiz kavgalardan kaçınacağıma söz veriyorum—

Yukarı baktım ve mavi gözlerindeki öfkeli anahtar.

"Kızgınken çok güzel olduğunu söylediler mi sana?" dedi sonra parlak bir gülümsemeyle. Midemde kelebeklerin uçtuğunu hissettim ama umursamadım.

"Ve sana bu sözün zaten yaygın olduğunu söylemediler mi?" Karşı atak yaptım, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp dudaklarını boynuma yaklaştırmasına izin verdim. Dövmemin olduğu yeri öptü ve gülümsemesini tenimde hissettim.

"Seninle tartışmayı seviyorum ama bu çok daha iyi," dedi dilini kulağımın hassas yüzeyine sürterek.

Bu duygunun tadını çıkarmak için sessiz kaldım. Sonra Thor'un elimi yaladığını hissettim. Sahiplerine benzeyen köpekler hakkında söyledikleri çok doğrudu. Kıkırdadım ve uzaklaştım. Kulaklarını okşadım ve bir şey hatırladım.

"Neden beni bu köpeğin bir katil olduğuna inandırdın?" diye sordum, elimin yanındaki köpeği okşayışıyla dikkatimi dağıtarak. Parmaklarımızın birbirine değmesi nefes almamı zorlaştırıyordu.

Bana yaramaz bir gülümseme sundu.

"O zaman bile, seni çok az tanıyorken bile, seni kızdırmak eğlenceliydi," dedi kendinden çok memnun bir şekilde.

Koluna vurdum ve evin yolunu tuttum. Hâlâ birlikte olduğumuza inanamıyordum... bu... tuhaftı. Garip ve çok, çok hoş. O ilişkiden kötü bir şekilde çıkmaktan korkuyordum ama sahip olmak

Nicholas sadece benim için, gözleri olan herhangi bir kızın doğum günü için dileyceği şeydi. Ayrıca harika davranıyordu ve beni öpmesi, sarılması ve bana dokunması beni deli ediyordu. Aşıktım, kimin aklına gelirdi ki? Ve fark edebileceğim son adamın üstünde. Sanırım aynı çatı altında birlikte yaşıyor olmak bizi yavaş yavaş yakınlaştırdı ve sonunda bulunduğumuz yere getirdi.

Girdikten sonra Thor'u serbest bıraktım ve doğrudan mutfağa gittim. Beni arkamdan tuttu ve buzdolabına doğru itti.

"Kızma," dedi gözlerimin içine bakarak. Onunki farklı bir şekilde parlıyordu; Onu o an hiç böyle görmemiştim... mutluydu ama endişeliydi, bu da yüzünden okunuyordu.

"Elini iyileştireyim," diye sordum elinden sıyrılıp ilk yardım çantasını ararken.

"Ben iyiyim Noah, gerek yok.

Yine de aldım. Ben eklemlerini temizlerken ve dezenfekte ederken sürekli beni izledi. O yumrukları yiyenlerin sonunun nasıl olduğunu hayal etmek bile istemiyordu ama işlerine yaramıştı.

"Seni öpmek istiyorum," dedi, sanki söylediği çok önemli bir şeymiş gibi.

Ellerinden yukarı bakarak ona gülümsedim.

"O zaman yap," dedim ona eğlenerek.

Hala ciddiye, beni dikkatle izliyordu.

-Anlamıyorsun, her yerini öpmek istiyorum... Sana dokunmak istiyorum, tenini hissetmek istiyorum, benim olmanı istiyorum Noah... kelimenin her anlamıyla.

Sözleri beni olduğum yerde bıraktı. Kalbim hızla atmaya başladı.

Binlerce farklı his hissettim ama o adımı atmaya hazır mıydım bilmiyordum... sadece birkaç saat önce bu tür bir ilişkiye başlamıştık ama buna rağmen aylar önce güveler gibi ışığa çekiliyorduk.

Yüzümü tuttu ve bana baktı.

"Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim... ve bu beni korkutuyor, çünkü delireceğimi düşünüyorum."

Yüzünü tuttum ve kendime doğru çektim. Kaybolmuştu, bunu gözlerinde görebiliyordum. Nicholas hayatında bir kadınla birkaç saatten fazla zaman geçirmemişti. Bağlılığın ne olduğunu bile bilmiyordum ama bana aşkını itiraf ettiğinden beri bu bana bambaşka geliyordu. Ben de onu sevdim, kalbimde hissettim ve vücudumun onun okşamalarına, yakınlığına, basit temasına nasıl tepki verdiğini... Aşıktım ve söylediği gibi korkutucuydu çünkü bunun da hiçbir şeyi yoktu. Dan ile birlikteyken nasıl hissettiğimle ilgili. Bu çok daha fazla, çok daha iyi ve çok daha yoğun.

Kalçalarımın tuttu ve beni kendine doğru çekti. Beni o kadar sıktı ki canımı yaktı ama umursamadım çünkü sonra dudakları benimkileri buldu ve onları çılgınlar gibi öptüler. Onu her yerde hissettim ve kolları güçlüydü ve sanki kırılmak üzere olan bir kavanozmuşum gibi beni dikkatlice, nazikçe tuttu.

"Seni odama götüreyim," diye fısıldadı ben nefes alamam için geri çekilirken. Bu yedi kelime çok fazla anlam içeriyordu ama umurumda değildi, o anda onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım vardı, başıma gelenlerden kurtulmama yardım etmesine ihtiyacım vardı ve bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Kabul ettiğini anlamak için ona vererek onu çektim. Yüzünde beliren gülümseme nefesimi kesti ama kısa süre sonra yerini yoğun bir arzuya bıraktı.

bu beni ürpertti. Tekrar ağzımı ele geçirdi ama bu sefer beni merdivenlere doğru itiyordu. Ellerimi vücudundan çekemedim ve odasına nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Aniden sırtımı yatağına yaslamıştım ve boynumu öpüyor ve gömleğimin altından sırtımı okşuyordu.

Giysiyi çabucak çıkardı ve eğilip göbeğimi ve karnımın alt kısmını öpmeye başladığını gördüğümde ürperdim.

Onu böyle görmek, okşamalarını hissetmek beni çıldırtıyordu... Elleri sırtımı okşadı ve sonra parmaklarını, sonra da ağzını yara izimde hissettim. İstemsizce titredim ve bir adım geri gittim.

"Hayır," dedi ayağa kalkıp gözlerime bakarak. Elini onun üstüne koydu ve bana baktı - Bundan utanma Noah... Demek ki herkesten daha cesursun, güçlüsün... - Söyleyecek söz bulamadan başımı salladım. İkimiz de güçlükle nefes alıyorduk ve kalbimin göğsümde attığını hissettim.

Sonra beni itti ve yüzüstü yatağa düştüm. Tek hareketle tişörtünü çıkarıp üzerimde durmasını izledim.

"Mükemmelsin," dedi, çenemden aşağı inip her yere ateşli öpücükler bırakırken.

Ellerim yavaşça sırtına çıktı, sıcak teninin altındaki kasları hissedebiliyordum ve her yerine dokunmak istiyordum. Eli sol bacağımı okşamaya başladı, yavaşça tenimde yukarı doğru hareket ederek tüylerimi diken diken etti. Nefesim hızlanmaya başladı, sadece sinirlerimden değil, aynı zamanda o adamın üzerimde olması ve onun yaptığı gibi bana dokunması beni delirttiği için. Ağzı benimkine döndü, dudakları bir, iki, üç kez benimkilere değdi, sonra beni yaladı ve sanki hayatım boyunca bunu yapması istenmiş gibi ağzımın tadına baktı.

Parmakları vücudumun merkezine yaklaştığında, küçük bir ayrıntıyı itiraf etmem gerektiğini biliyordum. Bunu hiç kimseyle yapmamıştım, olsa bile

Dan ile istiyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, ikinci aşamayı bile geçmemiştik ama ona söylemem gerektiğini hissettim. Zaten çok tecrübesi vardı ve birdenbire korktum.

"Nick..." dedim ve benimkilerle gözlerine baktı "Devam etmeden önce..."

—Bırakın eski sevgilinin salağıyla, daha önce yapmadığını söyle. Sözümü kesti ve ben kendimi tutamayıp güldüm.

"Aslında..." dedim şakamdan keyif alarak. Tüm vücudu gerildi, "Şaka yapıyorum Nicholas," dedim birkaç saniye sonra, "Ben bakireyim..." dedim kızarak.

Bana gülümsedi ve dudağımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Seni dans ederken gördükten sonra kimin aklına gelirdi ki..." dedi bana gülerek. Omzuna yumruk attım ama konunun hararetini almak için şaka yaptığını biliyordum. Sonra ciddileşti.

"Henüz hazır değilsen bırakabiliriz" dedi içtenlikle ama bana bu imkanı vermesinin ne kadar zor olduğunu gördüm.

"Ben," dedim onun yerine, "istiyorum... ama önce bana bir söz ver."

Bana dikkatlice baktı.

-Ne istersen.

Gülümsemeden edemedim.

"Bana unutulmaz olacağına söz ver."

Gözlerinde sonsuz bir sevgi ve şefkat yansıdı.

"Buna hiç şüphe yok" ve sonra beni öptü.

NICK

Noah ile yatmak hayatımın en harika deneyimi olmuştı. Hala bunun olduğuna bile inanamıyordum, hala hepsinin bir rüya olduğuna inanıyordum. Onu dar bir elbiseyle ilk gördüğümünden ve ne kadar güzel olduğunu anladığımdan beri bunu düşünüyordum ama izin ver onunla sevişeyim...? o hala cennetteydi. Onu vücudumun altında hissetmek ve onu istediğim zaman okşayabilmek bana kadınlarla olan onca yıllık ilişkilerimden daha fazla zevk vermişti ve şimdi o benimdi, sonsuza kadar benimdi, neden kaçmasına izin vermeyeyim.

Yaşadıklarım ve öğrendiğim onca şeyle bu noktaya nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum ama en başından beri bizi ayıran o duvarı sonunda yıkmayı başarmıştım.

Noah korkunç bir çocukluk geçirmişti, o kadar travmatikti ki, on yıl sonra bile bu onun günlük yaşamında hâlâ sonuçlar doğuruyor ve rahatsızlık veriyordu ve ben gidip piç babasını bulup ona yaptıklarından dolayı onu öldürme dürtümü zapt edemiyordum. . Ayrıca annesine çok kızmıştı. Ne tür bir salak yedi yaşındaki kızını bir tacizciyle baş başa bırakır? Noah'ın bilmesini istemiyordu ama babası kadar Rafaella'yı da suçladı ve ona açıklamak için anı beklemedi. Buna rağmen, bana anlattığı onca şeyden sonra, hâlâ benden bir şeyler sakladığı hissine kapıldım. Ne olabileceğini gerçekten bilmiyordum ama gözlerinde hala bir endişe vardı ve ne olduğunu öğrenmek istedim.

Şu an onu kollarımda uyuyordum. Aklım yaptığımız şeye geri döndü ve kaldığımız yerden devam edebilmek için neredeyse onu uyandırıyordum. Küçük bir ışık yanıyordu ve ışığın yansımasıyla ne kadar güzel olduğuna hayran kaldım. İnanılmaz derecede güzeldi, o kadar güzeldi ki nefesinizi kesiyordu. Ve vücudu hakkında ne demeli... ona dokunabilmek ve ona zevk verebilmek, hayatım boyunca yaptığım en karlı şeylerden ikisi olmuştı. *Vegibi*keyif almıştı.

Sonra cep telefonumun titremeye başladığını duydum. Noah'ın uyanmasını istemedim, bu yüzden onu komodinden çıkardım ve sessizce titreşmesine izin verdim. Her kimse bekleyebilirdi...

Ona sıkıca sarıldım ve onu yanıma yasladım ve biraz uykulu gözlerini açtı.

"Merhaba," dedi tam bir gün önce üzerimde kullanmaya başladığı o hoş ses tonuyla.

"Ne kadar inanılmaz güzel olduğunu sana daha önce söylemiş miydim?" dedim ona, kendimi onun üstüne yerleştirdim ve çoktan ayağa kalkmış olmasının keyfini çıkardım. En az bir saattir onu öpmek istiyordu.

Nasıl yapacağını bildiği gibi beni öptü ve omuzlarıma bastırarak bana sarıldı.

"İyi misin?" diye sordum şüpheyle, gerçek şu ki, dünyanın tüm umurundaydım, birini incitmekten hiç bu kadar korkmamıştım ama Noah'ın geçmiş hakkında duyduklarımın sonra, bunu yapmak istemedim. .ne de lanet olası bir sıyrık çektiğini.

"Acıktım," dedi dudaklarımın altından gülerek.

Ona dikkatlice baktım, yanakları pembeye boyanmış, neredeyse ateşliydi, o yanımda mışıl mışıl uyurken bütün gece onu bırakmadığım düşünülürse bu normaldi.

"Ben de," diye yanıtladım ve onu deli ettiğini bildiğim o noktada yanağını ve boğazını öpmeye devam ettim.

Gülümsedi ve ona bakmamı sağlamak için nazikçe saçımı tuttu.

"Acıktım," dedi bana gülümseyerek. Neden onun bir gülümsemesi beni tamamen delirtebiliyordu?

"Tamam hadi yemek yiyelim" dedim onu duşa doğru çekerek.
Birlikte suyun altına girdik ve duş aldık ve eşofmanımı değiştirirken ona bir tişörtümü ödünç verdim.

O hafta sonu gittikleri için ailemize daha fazla teşekkür edemezdim.

"Ne düşünüyorsun?" dedim ona vardığımızda ve adanın önüne oturdu.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" dedi hoşgörüyü ve hakkını teslim etmeden.

"Tabii, evet, ne düşünüyorsun?" dedim gülümseyerek ve saçlarını elimde atkuyruğu yaparak. Bu şekilde onu geri çekmek ve onu benim zevkime göre öpmek için net bir yol bulmak kolaydı.

"Yiyecek bir şey demek istiyorum," diyerek gülerken devam etti. Bu ses dünyanın en iyisiydi; mükemmel sabah için mükemmel melodi.

"Sana krep yapacağım, böylece şikayet etmeyeceksin," dedim, kendimi bırakmaya zorlayarak.

"Sana yardım edeyim," dedi ve sandalyeden atlayıp doğruca buzdolabına gitti. El ele pişiriyoruz; Hamuru yaptım ve o ikimiz için de çilekli milkshake yapmaktan sorumluydu. Sonra masaya oturduk ve birbirimizin çatallarından yedik. Üzerine şurup sürüp sonra yalayarak temizlemek mükemmeldi. Hiç kimseyle böyle bir şey yapmamıştı ve bu şekilde yemek çok daha iştah açıcıydı. Sonunda her şey olması gerektiği gibiydi. Noah benimdi ve mutlu görünüyordu. VE

Ben de, hiçbir kadına güvenmediğim bunca yıldan sonra, çok erken yaşta benden alınan güveni ve sevgiyi bana getirecek kadar karmaşık ama zarif bir şekilde mükemmel birini aramıştım. şimdi olaya bu şekilde baktığımda, Noah ve benim birçok ortak noktamız vardı. O yedi yaşında babasını kaybetmişti ve ben on iki yaşında annemi kaybetmiştim. Yaşlarımızı hesaba katarsak, aynı zamanda acı çektiğimiz ülkelerde,

farklı evet, ama acı çekmiştik ve şimdi bunun üstesinden gelmemize yardımcı olacak birbirimizi bulmuştuk.

- Yapmak istediğim bir şey var - dedi sonra, gözlemesinin son parçasını yerken - cep telefonunu bana bırak.

Ne istediğini bilmeden ama bir saniye bile tereddüt etmeden ona uzattım.

"Erkek arkadaşım olduğun için," dedi beni dikkatle izleyerek ve ona gülümsedim. Bu terimi beğendim. Evet, ben onun erkek arkadaşıydım ve o benim kız arkadaşımıdı;*sıkı*. Kulağa hoş geldi, "Ben ve Jenna hariç tüm kızları bu adres defterinden sileceğim," dedi ve ben de gülmeye başladım.

"Sen gülüyorsun ama ben ciddiym," dedi, telefonumun kilidini açıp programıma girerken.

"İstediğini yapabilirsin, umurumda değil," dedim ona, "ama Anne'i veya Madison'ı silme, sanırım ablamla konuşmaya devam edebilirim, değil mi?" dedim ayağa kalkıp bulaşıkları lavaboya götürmek.

"Anne kim?" dedi burnunu kırıştırarak. Bu ismin Anna'ya çok benzediğinin farkındaydım, bu yüzden ona açıklamak için acele ettim.

"Anne, Madison'ı görme sırası bana geldiğinde onu bana getiren sosyal hizmet görevlisi; Hayatında olup bitenlerden beni haberdar ediyor ve bir şey olursa beni arıyor.

Başını salladı, sonra kaşlarını çatı.

"Bir saat önce ondan cevapsız bir aramanız var" dedi ve ardından ekran aydınlandı ve sanki bizi dinliyormuş gibi ekranda Anne'nin adı belirdi. "İşte yine burada" dedi ve Endişeli bir yüzle telefonu elinden aldım.

Anne'nin beni araması için çok erkendi.

"Nicholas?" sesi hattın diğerk ucundan geldi.

"Neler oluyor?" dedim korkuyu midemde hissederek.

"Ben Madison," dedi sakince, ama sesinde çınlayan alarmı duyabiliyordum. "Onu hastaneye kaldırmışlar, görünüşe göre son yirmi dört saat içinde insülin vermeyi unutmuşlar ve kadın hastalandı. nükset... Bence gelmelisin." .

Telefonu çok sıkı tuttuğum için neredeyse kıracaktım.

"Ciddi mi?" dedim hayatımın en büyük korkusunu hissederek.

"Başka bir şey bilmiyorum," dedi ve sonra başımı sallayıp telefonu kapattım.

Noah bembeyaz bir yüzle bana baktı ve konuşmayı duyunca ayağa kalkıp yanıma gitti.

"Ne oldu?" dedi, sesi korkuyla kalınlaşmıştı.

"O benim ablam, kabul ettiler, nesi var bilmiyorum, insülin vermemekle ilgili bir şey" dedim aceleyle ne yapacağımı düşünürken. "Gitmem gerek" dedim koşarak yanıma. oda.

Noah beni takip etti ama şu anda tek düşünebildiğim beş yaşındaki kız kardeşim ve bir salağın ona ilaç vermeyi nasıl unuttuğuydu.

Noah önümde durarak, "Seninle geliyorum," dedi.

Birkaç saniye ona baktım ve sonra başımı salladım. Evet, yanımda olmasını istiyordum. Annem orada olacaktı... ve onu üç yıldan fazla bir süredir görmemiştim.

NUH

Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim ya da evet, dün gece beni dolaba kilitlenmiş halde çığlık atarken bulduğunu da sayarsak. şimdi aynıydı. Ciddi bakış ve kaşlarını atma.

Onun arabasındaydık. Bir eliyle arabayı sürerken, diğer eliyle vites kolundaki elimi tutuyordu. Endişelerinin beni bu kadar önemli ve etkilemesi inanılmazdı. O üzgün ehreyi silmek ve son birkaç saatteki gibi onu gülümsetmek istiyordu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Nicholas Leister'in uğruna her şeyini verebileceği çok az insan vardı ve kız kardeşinin de onlardan biri olduğunu çok iyi biliyordu. Bana annesi hakkında anlattıklarından, ondan nefret ettiğini ya da en azından onunla hiçbir şey yapmak istemediğini biliyordum; şeker hastası olduğu için kız kardeşine insülin vermemiş olmaları, ondan daha fazla nefret etmek için gayet anlaşılır bir nedendi.

Yolun çoğunu sessizce sürdük. Bu kadar yakın ve mutluyken her şeyin böyle bitmesine üzıldüm ama en azından ara sıra elimi öpüyor ya da birleşen ellerimizle dönüp yanağımı okşuyordu. Çok sevecendi ve her dokunuşu karnımın ortasında derin bir acıya neden oldu. Onunla yatmak bir emsal teşkil etmişti ve o beni böyle okşadığında başka bir şey düşünemeyecektim.

Bir şey yemek için bile durmadık. Altı saat sonra Las Vegas'a vardığımızda doğruca hastaneye gittik.

Madison Grason pediatriinin dördüncü katındaydı ve bunu öğrenir öğrenmez oraya koştuk. Bekleme odasına geldiğimizde sadece bir çift ve tumbul bir kadın gördük. Nick'in durup arkasındaki kadına baktığını görünce kapıya doğru ilerledi.

Kadın dönüşümlü olarak bana bakarak, "Nicholas, herhangi bir numara yapmanı istemiyorum," dedi. Yanımda Nick gerildi ve çenesi kasıldı.

"O nerede?" diye sordu, gözlerini şimdi kalkmış ve endişeyle Nick'e bakan kadından ayırarak.

-Uyuyor; yüksek kan şekerini dengelemek için ona insülin veriyorlar, o iyi Nicholas, o iyi olacak," dedi güven verici bir şekilde.

Elini sıkıca sıktım, sakinleşmesini istedim ama neredeyse titriyordu.

Sosyal hizmet görevlisi Anne'in yanından geçti ve diğer kadın için kestirmeden gitti. Sarışındı ve çok güzeldi ve onu yakından görünce tam olarak kim olduğunu anladım: annesi.

"Böyle bir şeyin olması için hangi cehennemdeydin?" dedi onu selamlamadan. Yanındaki kel adam aralarına girdi ama kadın ondan kaçındı.

"Nicholas, bu bir kazaydı," dedi ona yaşlı gözlerle bakarak.

— Karımı rahat bırak, zaten küçük kız için yeterince endişeleniyoruz ki sen üstüne basıyorsun...

"Kahretsin!" diye bağırdı, elimi bırakmadan. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki canı acıyordu ama bırakmıyordu. O anda bana ihtiyacı vardı "Günde üç kez insüline ihtiyacı var, bu kolay, her salak bilir ama sen onun etrafını aptal, beceriksiz bakıcılarla dolduruyorsun ve sen çok sakınsın!"

"Madison enjekte etmesi gerektiğini biliyor ve hiçbir şey söylemedi, Rose zaten ona verdiklerini düşündü..." dedi kel adam ama Nick bir kez daha onun sözünü kesti.

"O beş yaşında!" diye haykırdı kendi kendine, "Annesine ihtiyacı var!"

Bu, Nicholas'ın kız kardeşi hakkında bir tartışmadan daha fazlasıydı. Baktı. Ona bağıırırken aynı zamanda ona da bağıırıyordu. O ana kadar ne kadar kırıldığını fark etmemiştim ama annesini bu kadar genç yaşta kaybetmiş olmak çok zor olurdu... Babamı kaybetmiştim; daha doğrusu beni ondan kurtarmışlardı ama annem hep oradaydı; Nicholas'ın onu seven bir babası yoktu, ona para veren bir babası vardı... Onu incittiği için o kadından nefret et ve oğlu için bir kalbi olmadığı için William'dan nefret et.

Odada bir doktor belirlediğinde onu geri çektim.

"Madison Grason'un akrabaları

mı?" Dördümüz ona döndük.

Doktor bize doğru geldi.

—Küçük kız tedaviye cevap veriyor, iyileşecek ama bu gece hastanede kalması gerekiyor, şekerini kontrol etmek ve ona göz kulak olmak istiyorum.

"Sorun ne doktor?" dedi Nick, yalnızca ona hitap ederek.

-Sen...?

"Ben senin kardeşinim," dedi soğuk bir sesle. Doktor kabul etti.

—Kız kardeşiniz Diyabetik Ketoasidoz hastası, efendim...—hepimiz açıklamasını beklerken ona baktık—bu, yeterli insülin olmayan vücut, enerji kaynağı olarak yağları kullandığında olur. Yağlar, kanda biriken ketonları içerir ve yüksek düzeyde ketoasidoza neden olur, ”diye açıkladı doktor, ben tüm bu garip kelimeleri anlamaya çalışırken.

"Peki bu olduğuunda ne yaparsın?" diye sordu Nicholas.

—Kız kardeşinizin kan şekeri seviyeleri oldukça yüksekti, 300mg/dL'nin üzerinde çünkü karaciğeri sorunla mücadele etmek için glikoz üretti, ancak hücreler insülin olmadan glikozu ememez; gerekli dozları uyguluyoruz ve iyileşiyor gibi görünüyor. Daha fazla test yapmalısın ama endişelenmemelisin; Kusmaktan çok sıvı kaybettiği için onu getirdiklerinde endişelendim ama iyi olacak. En kötüsünü zaten eledik ve çocuklar güçlü.

"Onu görebilir miyim?" dedi Nicholas.

"Evet, uyandı ve eğer Nick isen içeri girmeni tavsiye ederim, seni soruyor." Nick'in çenesini sıkışını izledim. Ablasının ebeveynleri yüzünden çok daha kötü bir şeyin eşiğinde olduğunu bilmek onu öldürüyor olmalıydı.

"Benimle gel, onunla tanışmanı istiyorum," dedi beni geri çekerek. Bir an tek başına geleceğini düşünmüştüm ama onun için çok önemli biriyle tanışmamı istediğini görmek beni mutlu etti.

Birlikte Madison'ın odasına gittik ve içeri girer girmez hastane yatağında oturan, hayatımda gördüğüm en güzel ve minik kızı fark ettim.

Nick'i görür görmez küçük kolları yukarı kalktı ve dolgun dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Nick!" dedi, serum takılı olduğu için acıyla yüzünü buruşturdu ve kesinlikle kolunu kaldırarak onu incitmişti.

Nicholas saatler sonra ilk kez beni bıraktı ve kız kardeşinin yanına koştu. Küçük kıza sarılıp kocaman yatakta yanına otururken onu merakla izledim.

"Nasılsın prenses?" dedi ve kalbimde bir sızı hissettim.

Onu bu kadar kötü görmek beni nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir şekilde etkilemişti.

Kız güzeldi ama beş yaşında olmak için çok gençti.

Solgundu ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Onu gördüğüme o kadar üzuldüm ki gülümsediğinde rahatladım.

"Gelmişsin" dedi gülümseyerek.

"Tabii geldim, ne dersin?" dedi ve sırtını duvara yaslariken dikkatlice kucağına yerleştirdi. Kız otomatik olarak küçük ellerinden birini kaldırdı ve saçlarını karıştırmaya başladı.

O fotoğrafa gülümsedim. Nicholas'ın bir kıza Madison'a davrandığı gibi davranacağı hiç aklıma gelmezdi, daha doğrusu, onu etrafında herhangi bir erkekle hayal edemezdim. Nick, güzel kadınlarla, uyuşturucularla ve rock and roll'la ilişkilendirebileceğiniz türden bir adamdı.

"Bak Maddie, seni özel biriyle tanıştıracam, bu Noah," dedi beni işaret ederek. Kız ilk defa beni görüyor gibiydi. O zamana kadar gözleri sadece ağabeyindeydi ve kim görmedi? Ama şimdi Nick'inkilerle aynı olan mavi gözlerini bana dikmişti.

"Kim o?" diye sordu kaşlarını çatarak bana bakarak.

Onun bir arkadaş olduğunu cevaplayamadan Nicholas sözümü kesti.

"O benim kız arkadaşım," dedi ve bunun dudaklarından çıktığını duyunca midemde sıcak bir ürperti oluştu.

"Senin kız arkadaşın yok," dedi, hala bana endişeli bir şekilde

bakıyordu. Onlara yaklaştım.

"Haklısın Maddie ama sanırım fikrini değiştirdim."
dedim ona gülümseyerek. Yorumu beni eğlendirdi.

"Adını beğendim, bir erkeğin adı," dedi ve yanında Nicholas kahkahayı patlattı. Ben de gülmeden edemedim.

"Vay canına, teşekkürler, ne diyeceğimi bilemiyorum." Tanıştığımız ilk gün Nick'in adıyla ilgili yorumunu hatırlayarak, baba gibi, oğul gibi, diye düşündüm.

"Eminim çocuklar bu isimle futbol oynamana izin verirler," dedi ve ben de gerçekten gülmeden edemedim.

"Futbolu sever misin?" diye sordum inanamayarak. Nicholas'ın dediğı gibi, o kız bir futbol yıldızından çok bir prensese benziyordu.

"Evet, çok," dedi coşkuyla, "Nick bana çok havalı bir top verdi, bu fuşya," dedi, ona bakıp küçük elini Nick'in saçında gezdirerek. Görünüşe göre bu onun en sevdiği hobisiydi. Mmmm ben de saçını okşamak istedim...

Maddie ile iyi vakit geçirdik ve onun sevimli bir kız olduğunu anladım. Yaşına göre çok zeki ve çok komik ama bitkin görünüyordu ve çok geçmeden dinlenmesine izin vermek zorunda kaldık.

Odadan çıkarken Nick'in annesiyle tanışıyoruz.

Gözleri yaşlıydı ve sanki hayatı buna bağıymış gibi oğluna baktı.

"Nicholas, konuşmak istiyorum," dedi dönüşümlü olarak bana bakarak.

"Seni rahat bırakacağım..." demeye başladım ama elimi sımsıkı tuttu.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedi ona soğuk bir sesle.

"Lütfen, Nicholas... Ben senin annenim, hayatın boyunca benden kaçamazsın..."
çaresizce söylemeye başladı. Orada olup olmamı umursamıyor gibiydi. Nicholas gitar telleri kadar sıkıydı.

"Kocan olarak sahip olduğun o aptal için beni terk ettiğin an annem olmayı bıraktın..." dedi vurgulayarak. Onu böyle ciddi görmek bile korkutucuydu.

"Bir hata yaptım," dedi ve gözlerinden yaşların süzülüp yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördüm, "lütfen beni affet..."

"Bu bir hata değildi, altı yıl ortadan kayboldun, nasılım diye beni aramadın bile, beni terk ettin!" diye bağırdı ve ben kendimi tutamayıp yerimden sıçradım. Annesi yalvarır gözlerle ona baktı, "Seni bir daha görmek istemiyorum ve elimde olsa, senin bir kız olarak sahip olmayı hak etmediğin o değerli kızı elinden alırdım" dedi ve oradan ayrıldık. Orası. Tamamen boş olan bir koridora gelene kadar beni bir koridordan diğerine çekti. Bir kapıyı açtı ve tepesindeki küçük bir pencereyle aydınlatılan bir dolaba girdik.

Bu yüzden ona baktığımda yanaklarında yaşlar olduğunu gördüm. Ona bakarken o kadar korkmuş ve çaresizdim ki beni duvara itip çaresizce elbisemi yukarı çekmeye başladığında ne olduğunu anlamadım bile.

"Nicholas," dedim titrek bir sesle, yüzünü okşayarak ama kendinden geçmişti. Duyguları kontrolden çıktı ve bir şey söylememe izin vermeden ağzımı ele geçirdi.

"Lütfen dur..." diye fısıldadı ve sesinin ne kadar buruk olduğunu fark edince, yapmasına izin verdim...

İkinci kez sevişiyorduk... Ama bu, geçmişin kötü anılarıyla gölgelenmişti.

Sonunda beni bırakmadan sıkıca tuttu. Bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Sakin ol," dedim ona, bu şekilde onu ele geçiren duyguları sakinleştirmesi için. Annesini yeniden görmek onu çok etkilemişti ve şimdi tek teselli olarak bana sarılıyordu. Başını kaldırdı ve gözleriyle gözlerime baktı. Yüzünde artık o çaresizlik ya da o yürek burkan acı yoktu. Şimdi bana can simidiymişim ve yeniden nefes alabiliyormuşum gibi bakıyordu.

"Bana bunun bitmeyeceğini, beni bırakmayacağını söyle, söz ver," diye sordu gözlerinde bir umutsuzluk iziyle.

Bu istek ruhumu parçaladı.

"Nick..." diye başladım, annesi onu terk ettiğinde neler çekmiş olabileceğini düşündükçe kalbimin sızladığını hissettim. Hangi çocuk, biyolojik olarak sevmeye programlandığımız kişinin dünyayı umursamadan onu terk ettiğini büyütür?

Burnuyla köprücük kemiğimi ve boynumu okşayarak, "Sonsuza kadar benim olmanı istiyorum," dedi ve sonra tekrar bana baktı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp pürüzlü yanaklarının üzerinde gezdirdim.

"Ben de," dedim, yanında olduğumu ve her zaman yanında olacağımı bilsin diye.

Ondan sonra bir şeyler yemeye gittik. Bir sonraki ziyaretimiz birkaç saat daha olmayacaktı, bu yüzden hızlı bir Vegas turu yaptık. Oraya hiç gitmemiştim ve filmlerdeki kadar etkileyiciydi. Baktığınız her yerde devasa binalar, etkileyici oteller ve keyfini çıkarabileceğiniz şovlar vardı. Gecenin nasıl olacağını hayal bile etmek istemiyordum ama bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalamayacaktım...

—Yarın taburcu edeceğiz, umduğundan daha iyi, birkaç saat daha müşahede altında tutmak istemezse bugün bile gidebilir.

Doktorla konuşuyorduk. Saat zaten öğleden sonra beşti ve eğer gece yarısından önce Los Angeles'ta olmak istiyorsak şimdi gitmeliydik. Nicholas onu bırakmak istemiyor gibiydi ama annesi oradaydı ve artık bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

—Bu hafta geleceğim—dedi gözleri yaşlanan kıza —Çarşamba geleceğim sana bir hediye getireceğim eğlenelim— dedi dikkatle ama şefkatle sarılarak.

"İki gün içinde mi?" diye sordu somurtarak.

"Sadece iki," dedi, sarışın başının üstüne bir öpücük kondurarak.

Hastaneden ayrıldığımızda harap ve bitkin olduğunu biliyordum ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sadece bugün değil dün de duygu ve hislerle dolu bir gün olmuştu. İkimiz de birkaç saatliğine uzun, uzun bir uykuya iyi gelebiliriz.

"Sürmemi ister misin?" dedim arabaya biner binmez. Bana eğlenerek gülümsedi ve beni sürücü kapısına doğru köşeye sıkıştırdı.

"Bindiğin son arabayı önemli nedenlerle kaybettiğimi hatırlıyorum," dedi bana bakarak.

"Bana hatırlatmaktan asla vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Asla, çiller," dedi, dudaklarıma kısacık bir öpücük kondurarak.

Ondan uzaklaşıp yolcu koltuğuna geçtim. O andan itibaren, bizi uyanık tutmak için bol bol kahve ve bol bol müzik içmek durdu.

Eve vardığımızda anne babamızın çoktan geldiğini düşünmedik bile. Nicholas'ın bir kolu benim omuzlarımdaydı ve ben de yorgun bir şekilde verandanın basamaklarını çıkarken onun beline dolamıştım.

Annemi görmek gerçek hayata dönmek gibiydi. İkimiz de aynı kutuplu iki mıknatıs gibi zıpladık ve uzaklaştık.

"Nihayet buradasın, endişelenmeye başlamıştım," dedi yanıma gelip bana sımsıkı sarılarak. Onu iki gündür görmemiştim ve babamın anıları ve Nick'le ilgili her şey yüzünden ona gereğinden fazla sarılmadan edemedim.

"Beni özledin ha?" dedi kıkırdarak.

Nick'i selamladıktan sonra eve girdik ve gelişimizin ardından Nick'in kız kardeşinin nasıl olduğu sorgulandı. Görünüşe göre onları nerede olduğumuzu bildirmek için aramıştı ve William, Maddie'nin nasıl olduğu konusunda çok endişelenmişti.

"İyi olmana sevindim," dedi kanepeden kalkarken.

Nick odanın karşısındaydı ve ben diğer taraftaydım. Yan yana olamamak, dokunamamak o kadar tuhaftı ki göğsümde ani bir boşluk hissettim. Son 48 saattir onun yakınında olmasına alışmıştım ve şimdi yakınında olmasına ihtiyacım vardı. Karşı taraftan yoğun bir bakışla ve umut dolu bir şekilde beni izliyordu.

"Yorgunum, sakıncası yoksa şimdi yukarı çıkıyorum... Yarın dersim var" dedim yukarı çıkmadan önce ona sabit bir şekilde bakarak.

Annem Will'le bir film izliyordu, bu yüzden yatmadan önce biraz zamanları vardı.

"Kalıyor musun, Nick?" diye sordu annem ve ben de elimde olmadan ona olduğum yerden baktım. Şanslısın ki fark etmedin.

Öte yandan Nicholas eğlenerek gülümsedi.

—Ben de yukarı çıkmalıyım... geç oldu ve benim de dersim var. İyi geceler," dedi kanepenin etrafından dolanıp yanıma gelerek.

Birlikte merdivenlere yöneldik ve bunun nedeni yanlış bir şey yaptığımız hissinden mi yoksa ailemizin aşağıda olması ve bizi öğrenirlerse çıldıracakları gerçeğinden miydi bilmiyorum ama ne zaman Nick beni kapımın yanındaki duvara itti ve utanmadan el yordamıyla dürttü, elimde olmadan bütün bunları çok heyecan verici buldum.

"Yatağıma gel, benimle yat" dedi kulağımanın yanında. Konuşurken ve her kelime arasında öptü, yaladı ve boynumun altını kemirdi.

"Yapamam," dedim, boynumu geriye atarak ve yumuşak bir zevk sesi çıkararak.

Kalçasını beni çıldırtacak şekilde bastırarak, "Bu sesleri çıkaramaz ve benden seni yatağa götürmemi bekleyemezsin," dedi.

Gülümsedim ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Annem her an gelebilir, Nicholas," dedim, eli bacağımdan yukarı çıkıp ustaca sol uyluğumu okşarken, "Ona... kalp krizi geçirmek istemiyorum," dedim. aniden tüm havayı dışarı vermek.

"Kesinlikle benimle geliyorsun," dedi beni yanında sürükleyerek.

"Hayır!" Kahkahalar arasında bağırdım ve topuklarımı yere vurdum. Artık birlikteyken ve bizim akrabalarımızken nasıl yapacağımızı bilmiyordum.

Anne babalar bizim çatımız altında yaşıyordu ama bizim belirli kurallar koymamız ya da bir şekilde kendimizi kontrol etmemiz gerekiyordu.

Durdu ve aşağıdan sesler duyunca haklı olduğumu anlamış göründü.

—Seni seviyorum—dedi, hızla ağzımı öperek—Sana bir şey olursa, nerede olduğumu biliyorsun.

"Soldan ikinci kapı, biliyorum," dedim onunla alay ederek. Bu

yüzden döndüm ve odama gittim.

Şimdi olan her şeyi analiz etmesi gerekiyordu... biraz nefes alması gerekiyordu.

Neredeyse iki geceyi uykusuz geçirdikten sonra benim için zor olsa da sonunda anladım. Son birkaç gün içinde olan her şey, beni karışık bir düşünce ve duygu bulutu içinde bırakmıştı. Bir yanda Nick'le birlikteyken hissettiğim mutluluk vardı, son birkaç ayı göz önünde bulundurursak huylarımız biraz çatışacağı için bu uzun sürer miydi bilmiyordum; ama kesinlikle onun için deli oluyordu. Bunu kendimden bile inanılmaz bir şekilde saklamıştım ve şimdi her şey ortaya çıktığına göre, altı metreden daha yakın olduğunu düşünmeden edemiyordum. Zar zor uyuyabildiğimde onu aramaya gitmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu ama kendimi bunu yapmamaya zorladım. Ondan uzak durmayı öğrenmek zorunda kaldım, ancak birlikte olmadığımız zamanlarda tüm düşüncelerim babam ve onun tehdit mektuplarıydı. Hâlâ birinin ona söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu... ne için? Hapisteydi ve onun olduğundan bile emin değildi. Ronnie babamı öğrenip bana karşı kullanabilirdi. Bu nedenle, en azından başka bir mektup gelene kadar sessiz kalmaya karar verdim, ki bu da gördüklerini görünce olmayacaktı.

Ertesi sabah, geç kalmak istemiyorsam acele etmem gerektiğini bilerek aceleyle kalktım. Ben de gideceğim için gergindim.

Partime karışan herkesin yeniden bezdirildiğini görmek zorunda kalmak. Hepsi çaresizlik içinde çılgılık attığını duymuştu ve hiçbirisi bana yardım edememişti.

Üniformamı giydim ve merdivenlerden aşağı koştum. Her sabah olduğu gibi, William çoktan gitmişti ve Nick ve annem mutfak masasında kahvaltı yaptılar. İçeri girdiğimde gözleri benimkilerle buluştu ve ona uzanıp kocaman bir günaydın öpücüğü vermekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Annem her zamanki gibi kalkıp bana kahvaltı hazırlamaya başladı. Bundan yararlandım ve kravatımı takmama yardım edecekleri bahanesiyle (zaten nasıl takacağımı tam olarak biliyordum) Nick'e yaklaştım ve annem bakmıyorken onu dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Şu anda üst kattaki bir odada seninle benim ve o üniformayla ilgili bir sürü resmim var," dedi fısıltıyla, düğümü atıp fırsattan yararlanarak boynumu okşadı ve beni dudaklarımdan dikkatlice öptü.

Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için arkamı döndüm. Annem sahanda yumurta hazırlamaya dalmıştı ve hoparlörlerden her zaman çaldığı müzik yüksek sesle çalıyordu.

Kabul etmeliyim ki bu oyun tehlikeliydi ama beni çok tahrik etti.

Ellerini dikkatlice indirdi ve eteğimin altına kaydırды. Bacaklarımı popomun üzerine koyana kadar okşamaya başladı.

"Fazla ileri gidiyorsun," dedim dudaklarımda sansürlü bir gülümsemeyle.

"Haklısın," dedi ve tam annem dönüp tabaktaki yumurtaları bana servis ederken ellerini çekti.

Kahvaltıda ilk kez Nick'in yanına oturdum ve elimde olmadan ilk sabah yediğimiz pankek ve milkshake'i düşündüm. Bu gerçekten iyi bir hatıraydı ve özellikle o kahvaltıdan saatler önce yaptığımız şeydi.

Annem bizimle zar zor sohbet etti, düşüncelerine dalmıştı ve ben onun evliliğiyle daha fazla ilgilenmediğim ve şimdi burada yaşadığımız için mutlu olup olmadığı için kendimi azarladım.

"Anne iyi misin?" dedim endişeyle ona bakarak. Boş bir zihin ve kayıp bir bakışla bırakıldığı beşinci seferdi.

Olduğu yerden geri döndü ve bana sırtıttı.

"Evet... evet tabii ki gayet iyiyim" dedi tabağını alıp lavaboya bırakarak "Nick bugün seni okula götürmenin bir sakıncası olmadığını söyledi, üzgünüm ama benim "Ben yatacağım," dedi, başımın tepesini öpüp Nicholas'ın omzunu şefkatle sıktı. Kapıdan çıkar çıkmaz ona döndüm.

"Onu biraz tuhaf görmüyor musun?" diye sordum, bana dönüp sandalyemi onunkine çekmeden önce suyunu bitirirken.

"Biraz ama önemli bir şey olduğunu düşünmüyorum" dedi ellerini dizlerime koyup bana doğru eğilerek "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu baştan çıkarıcı bir sesle. Ellерinin tenime değdiği yerde bir karıncalanma hissettim ve başımı salladım. Arabamın hâlâ atölyede olması başta sandığım kadar kötü değildi.

Beş dakika sonra evden çıkıyorduk ki kimsenin bizi göremeyeceği bir köşede durdu ve yüzümü tuttu ve beni derinden öptü. Beni bıraktığında nefesimi düzene sokmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Vay canına... bu ne içindi?" dedim, o keyifli bir gülümsemeyle arabayı tekrar çalıştırırken.

"Çünkü yedi saat yirmi beş dakikadır öpüşmemiştik," dedi çok sakın bir sesle.

"Takip ettin mi?" dedim gülerek ve kendimi çok iyi bir ruh haline sokarak.

—Aklım sıkılıyor sen olmayınca ben ne yapacağım...

On beş dakika sonra St. Marie'nin kapılarına vardık ve kendimi gerilmeden edemedim. Yanımda Nick de ciddileşmişti, elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı.

İçeri girmeyi bekleyen üniformalı öğrenci kalabalığına bakarak, "İçeri girer ve herkesi bir kez daha döverdım" dedi.

"Bir teselli olacaksa, seni terk ederim," dedim yarı şaka. Bunun için endişelenmesini istemiyordum, bütün melodramlarımdan bıkmıştım, "Beni almaya mı geliyorsun?" dedim ona dönerek, bakışlarını okuldan ayırmaya zorlayarak.

Bana gülümsedi ve bir parmağıyla yanağımı okşadı.

"Tabii ki erkek arkadaşınım, bu benim görevim" dedi kendinden memnun bir şekilde.

Bir kahkaha attım.

-Erkek arkadaş için bu bir zorunluluk değil... Hiç kız arkadaşın olmadı değil mi?

"Seni bekliyordum" dedi ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu. Sözleri o kadar hoşuma gitti ki onu daha derine inmeye zorladım.

Böyle öpüştüğümüzde, daha çok gittiği zamanları hatırlamadan edemedim... ve tekrarlamam gereken arzuyu.

"Bütün gün seni kaçırmamı istemiyorsan şimdi gitsen iyi olur," dedi bir elini belime koyarak beni sıkarken.

Dudaklarına karşı gülümsedim.

"Dörtte görüşürüz," dedim kendimi ondan ayrılmaya zorlayarak. Bizimki bağımlılık yaptı.

"Kimsenin sana parmağını uzatmasına izin verme," diye uyardı beni.

Ne kadar kıskandığına gözlerimi devirdim; Bir süre önce onun takıntılı olduğunu fark etmiştim ve bunu düşünmek için fazla zaman harcamak istemiyordum.

"Seni seviyorum" dedim arabadan inerken.

"Ve ben, güle güle kıymetlim," dedi o sırada bana ve sebepsiz yere kızardım. Emek verdiğinde çok sevimliydi.

Kapıya yaklaştığımda, otomatik olarak birçok göz üzerimdeydi, ama ben daha hiçbir şey için endişelenmeden, Jenna belirdi ve beni kucaklayarak kollarıma atladı.

"Çok üzgünüm Noah," dedi bana sımsıkı sarılarak, "Bunu yapacaklarını bilmiyordum, sana yardım etmek için orada olmalıydım, toylar; bu işler durdurulmalı ama görüyorsunuz..."

"Sorun değil Jenna, her şey yolunda," dedim ona her şeyden çok, çünkü bu onun hatası değildi. Beni bezdirme konusunda uyaraabilirdi ama onun için sadece bir şaka olan şey için onu suçlayamazdım.

"Emin misin...?" diye ısrar etti, "Seni bu kadar kötü durumda gördüm, karanlığın seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum..."

— Çocukken yaşadığım bir travma ama o kadar; Bitti, önemli değil. Zil çalınca dedim ve bilet gişesine yöneldik.

Nereye baksam sırtıma dikilmiş gözler vardı. Son sınıftaki birkaç çocuğun yüzlerinde morarma ve morarma olduğunun da farkındaydım. Pekala, gelmesini sağlamışlardı.

Yemek odasına girene kadar ne kadar üzgün olduğunu fark etmemiştim. Hepsi bana bir Marslıymışım gibi baktılar ya da daha kötüsü, sanki hissettikleri *iacımak*. Okulda her türlü söylenti dolaşıyordu ve ben intikam almaya o kadar kararlıydım ki aptal Cassie'nin yanına gidip çilekli milkshake'imi kafasına düşürdüğümde ne yaptığının farkında bile değildim; Biliyorum, deli falan olduğumu düşüneceksin ama o bunu hak etmişti, hem de fazlasıyla.

Jenna yüksek sesle gülmeye başlayana ve insanlar onu takip edene kadar çevremdeki insanlar şaşkına döndü. Hatta bazıları alkışladı...

—Bu sürtük için ve bir dahaki sefere benimle oynamak istediğinde hatırlaman için; ve küçük kız kardeşine patilerini Nicholas'tan uzak tutmasını söyle, o benim, duydun mu?— Ona söyledim ve dramatik ve muzaffer bir şekilde havalanmak niyetiyle döndüm.

Planlarımın beklediğim gibi gitmemesi çok kötü.

Kesinlikle her şeyi görmüş olan yönetmen, "Bayan Morgan, lütfen ofisime gelin," dedi.

Bok.

NICK

Onu okula bıraktığımda tüm o karanlık duyguların üzerime çökeceğini düşünmemiştim ama oldu. Delicesine sevdiğim kızın ölümüne kadar kötü muameleye maruz kaldığını aklımdan çıkaramıyordum; görmezden gelemeyeceğim bir şeydi ve bu nedenle doğrudan babamın ofisine gittim. Bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu ama her şeyden önce sevdiği kadının yıllarca dövüldüğünü ve kötü muameleye maruz kaldığını öğrendikten sonra nasıl devam edeceğini öğrenmek istiyordu.

Leister Enterprises ofislerine vardığımda tek yapmam gereken doğrudan en üst kata çıkmaktı. Babamın sekreteri Janine beni hayatım boyunca tanıyordu, bana doğum günü hediyeleri almaktan ve beni arkadaşlarımla partilerine götürmekten sorumluydu. Babam çalışırken futbol maçlarına gitmişti ve okuldan kötü davranış notları aldığımda beni azarlayan da oydu. Janine bir tür anne olmuştu, kalbime hiç dokunmadı, Noah'a kadar hiçbir kadın dokunmadı; ama bütün bu yıllar boyunca ona düşkündüm.

"Nicholas, burada ne yapıyorsun?" diye sordu bana dostça bir gülümsemeyle.

Janine çok zayıftı ve altmışlı yaşlarındaydı. Babam ondan daha çalışkan ve sadık bir kadın olmadığı için ve ayrıca mesai saatlerinde babama katlanmak kolay olmadığı için ona destek oluyordu ama bana onun firmasında staj yaptığımı söylüyorlardı.

"Merhaba Janine, babamla konuşmam gerekiyor. Toplantıda mı?" diye sordum, kapıyı çalmadan içeri girmemeye çalışarak.

"Hayır, içeri gel, bu öğleden sonra davayı inceliyor," dedi ve ben de doğrudan ofisine gittim. Kapıyı çalmadan içeri girdim ve babamın koyu mavi gözlerini okuma gözlüğünden kaldırarak bana dikti.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu bana ciddi bir şekilde. Beni hiç selamlamadı, bu edindiği bir alışkanlıktı ve görmezden gelmesi zordu.

"Sizinle Noah... ve daha doğrusu Rafaella hakkında konuşmaya geldim," dedim bin beş yüz dolarlık masasının önünde durarak ve hayatında bir kez olsun bana karşı dürüst olmasını umarak. ona ne yaptığının farkında mı?" piç babası mı?

Babam birkaç saniye bana baktı ve okuduklarını masaya koydu. Kalktı, barına gitti ve kendine bir bardak brendi doldurdu.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu bir süre sonra.

O zaman zaten biliyordum, bu da beni çok şaşırtmadı. Böyle bir şey uzun süre saklanamaz.

"Onu karanlık bir odaya koyarsan Noah çok korkar, geçen gün neredeyse panik atak geçiriyordu ve sakinleşince bana anlattı," dedim ona, o piçlerin ona yaptıklarını hatırlayınca gerilerek. ama babasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey - Baba, o piçin ona ne yaptığını biliyor musun? Noah neredeyse ölüyordu... ona o kadar çok vurdu ki çocuk sahibi olamayabilir...

"Biliyorum," dedi masaya oturup üzgünce bana bakarak.

"Ne biliyorsun?" dedim ve ayağa kalkıp öfkeyle odanın içinde yürümeye başladım. "Kendi annesi onu bir tacizciyle baş başa bırakmış!"

Rafaella da kendisi kadar suçlu! - dedim öfkeyi ve acizliği fark ederek.

Nicholas, karım hakkında böyle konuşmana izin vermiyorum; Neler yaşadığını, onu yalnız bıraktığı için nelerden pişmanlık duyduğunu bilemezsiniz... Bizimki gibi bir hayatı yoktu, kızı için savaşmasına yardım edecek parası ya da kimsesi yoktu, acı çekmişti. o adamın yıllarca taciz edilmesi; bedeni yara ve morluklardan oluşan bir harita... İzin vermeyeceğim...

"Nuh bir kızdı baba," diye sözünü kestim, sesimdeki titremeyi bastırarak, "Az kalsın ona tecavüz ediyordu, Allah aşkına, pencereden atladı, o piç kurusu ölmeyi hak etti..."

"Nicholas, otur, bir şey bilmelisin," dedi, önündeki sandalyeyi işaret ederek.

Arkaya geçtim ama oturmadım.

Bardağını dudaklarına götürdü ve bir an için aynısını yapabilmeyi diledim.

"O adam serbest bırakılalı bir aydan fazla oldu," dedi sonra bana bıraktı. Tüm vücudumun nasıl gerildiğini ve beynimin bu kelimelerin anlamını nasıl özümsemeye çalıştığını hissettim.

— Kendisine verilen cezanın üzerinden on yıl geçti; Rafaella, kötü muamelesini yapması gerektiği halde kınamış olsaydı, daha uzun yıllar olurdu ama ben onu sadece Noah ile o gece işlediği suçtan dolayı kınıyorum...

küçük kız çok zarar gördü ama en kötüsü pencereden atlayıp camın midesine sıkışmasıydı. Bunun için de suçlanmadı... görünüşe göre bağlantıları vardı ve cezası indirildi; size söylemeye çalıştığım şey, onun artık özgür bir adam olduğu ve Rafaella'nın onun kendisiyle bağlantı kurmaya çalışacağından korktuğu. Bunu yeni öğrendim ve bana söylemediği için ona çok kızdım ama şimdi herhangi bir uyarı işaretine karşı gözlerini dört açmalısın... Adamın tekrar yaklaşmak isteyeceğini sanmıyorum ama ben yine de endişeliyim. Rafaella çok korkmuş ve her gece kabus görüyor, Noah'ın öğrenmesini istemiyor, cezasını çektiğini bile bilmiyor ve bu yüzden sırrı saklamalısın.

"Nasıl özgür olsun, hiçbir şey yapamıyorsun?" dedim inanamayarak ve içimde yeni bir korku kabararak. O deli adam karısını ve kızını aramaya gidebilirdi ve Noah'ın kabuslarının sebebinin bir daha görse nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

— Uzaklaştırma emri verdim ama kendi tarafında herhangi bir sorun veya yakınlaşmaya dair bir emare olmadığı için reddedildi; gerçek şu ki aşırı tepki gösteriyoruz; o ülkenin diğer tarafında ve bir şey iddia etmek için tüm Birleşik Devletler'i dolaşacağını sanmıyorum ama temkinli olmaktan zarar gelmez ve Ella daha sakın kalırsa...

-Kabul ediyorum. Sen karına bak, ben Noah'a bakarım" dedim ve mini bara gidip kendime bir içki doldurdum. O an ona ihtiyacım vardı.

Babamın bakışlarını boynumda sabitlediğini hissettim. Bir an sessizlik oldu.

"Oğlum... lütfen bana üvey kardeşinle bir ilişkin olmadığını söyle," dedi üzgün bir şekilde gözlerini sımsıkı kapatarak.

Kahretsin... o kadar bariz miydi?

"Ben sadece onunla ilgilenmek istiyorum baba," dedim, bardağın geri kalanını bir yudumda içerken.

-Bak, neyin var bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama lütfen, senden aptalca bir şey yapmamanı rica ediyorum; Rafaella'nın şu anda olanlarla aklını kaybetmesini engellemeye çalışmaktan bıktım, şu anda ihtiyacı olan son şey kızının üvey oğluyla ilişkisi olduğunu bilmek.

İlişkimizden bu şekilde bahsetmenin kişisel olmayan yolu beni rahatsız etti.

"Biz birlikte değiliz baba...onu seviyorumVe kimsenin buna parmak basmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Babam bir an bana baktı ve sonra başını salladı.

"Ne yaptığına dikkat et Nicholas," dedi bana. Başımı salladım ve sert içeceği bir yudumda yuttuktan sonra vedalaşıp kapıdan çıktım.

Sonra telefonum çalmaya başladı. Noah'tı.

"Neyin var senin?" dedim telaşla. Derste olmalıydım, beni ne haltla arıyordu?

"Nick...gelip beni bulmalısın," dedi garip bir sesle.

"Neden, iyi misin?" diye sordum asansöre binip aşağı inmesine izin verirken.

"Pekala... Günün geri kalanında atıldım."

Okulun girişinde onu aldığım da dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadı. Koşarak arabama geldi ve o kadar sevimliydi ki, ne olduğunu daha detaylı anlatamadan onu öpmeden edemedim.

-Kafasına çilekli milkshake mi attın?- diye sordum ona gülerek-gerçekten mi?

—Bana ne oldu bilmiyorum... — dedi şehit olmuş bir yüzle — Ama pişman değilim, hak etti ve hey, beni yargılama, tüm okula vurarak stresini attın Ayrıca içindeki her şeyi bırakmam gerekiyordu" dedi ve ben gülüp arabayı çalıştırırken emniyet kemerini taktı.

"Sence evde biri olacak mı?" diye sordum bir an sonra.

"Kesinlikle neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çünkü şu an seninle o kadar çok sevişmek istiyorum ki patlayacağım galiba," diye onu isteyerek, beni korkutacak şekilde yanıtladım.

O kız beni tamamen deli ediyordu, onun yanındayken net düşünemiyordum ve hatta tüm okul kafeteryasının ortasında yaptıklarını bana itiraf ettikten sonra daha da az.

Boğuk nefesini fark ettiğimde gülümsedim ve eteğini kaldırırken otomatik olarak elimi kalçasına koydum ve yukarı çıktım. Tanrım, ne kadar yumuşaktı...

"İkimiz de bunu oynayabiliriz, biliyor musun?" dedi ve önümdeki arabaya çarpmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Noah emniyet kemerini çözdü ve yanımda durmak için koltuğunun üzerinden kaydı. Küçük eli dizimin üzerinde dururken ağzı sonsuz bir şefkatle boynuma gitti.

Nefesim tamamen kontrolsüz hale geldi.

"Hey bebeğim, dur..." dedim dilinin kulağımı okşadığını hissettiğimde... Tanrım, bunu aynı anda hem araba kullanamazdım hem de yapamazdım.

"Bunu sen başlattın," dedi şimdi, elini bacağымda gezdirirken, boynumun ve çenemin her yerine küçük, yumuşak ısırıklar verdi.

Yolun yarısında elini tuttum ve aradığım yere varır varmaz durdum.

"Arabadan in" dedim, gözlerim arzuyla yanıyordu.

"Sanırım oldu, bana en son beni hendekte yatarken bıraktığını söylediğinde" dedi ve bana o inanılmaz derecede seksi gamzelerini göstererek gülümsedi.

"Aşağı gel, yoksa sana burada yaparım," dedim ona.

Oturdu ve beni dinlemediğini görünce inen ben oldum. Doğrudan kapısına gittim ve onu acilen dışarı çıkardım.

"Burada yapmayacak mısın?" dedi kayalığa ve arkamızdaki denize bakarak.

Onu görmezden geldim ve bacaklarını kalçalarımaya dolamaya zorlarken onu arabamın kapısına çarptım.

"Tabii ki burada yapacağız," dedim ağzını tutarak.

Kollarımın altında titredi ve öpücüğe benim yaptığım aynı coşkuyla karşılık verdi.

Sırtımı büktüm ve boynumu geriye atarak gözlerimi kapattım. Onu kulağından, çenesinden ve çıplak tenin olduğu her yerinden öptüm. Onu görmek istedim, bu yüzden tek elimle gömleğinin üzerindeki küçük düğmelerin her birini çözdüm.

Göğüslerinden öperek, "Bu üniformanın beni ne kadar tahrik ettiğini sana daha önce söylemiş miydim?" dedim.

"Sana ve dünyadaki tüm erkeklere," diye yanıtladım düzensiz bir şekilde içini çekerek.

Noah ve alaycı mizahı. Onu daha da sıktım ve daha sesli bir iç çekti. Şanslıydık ki yalnızdık.

"Şimdi seni bir kez daha benim yapacağım," dedim ona yoğun bir şekilde bakarak.

"Sen benimsin, ben de senin..." dedi ve sonra gözlerimin içine baktı. "Bu cümleyi ilk kez doğru olduğunu hissederek söylüyorum..." dedi kaşlarını çatarak ve aceleyle nefes alarak, "Seni seviyorum, Nick."

-Ve seni seviyorum, kıymetlim- dedim, onun tutkulu tepkilerinin her birinden zevk alarak -seni delice seviyorum- tekrarladım, ikimiz de dünyanın en muhteşem zevkine ulaşırken yüzünü tutup gözlerinin içine bakarak.

Günün geri kalanını sahilde geçirdik. Kumlara uzanmak ve birbirimizi daha iyi tanımak...

"Sana ilk öpücüğünü kim verdi?" diye sordu, yüz üstü yatarak ve başını ellerinin arasına alarak. Çok genç ve aynı zamanda çok güzel görünüyordu. Bütün gün ona dokunmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Sen, tabii ki," dedim, rüzgarın saçlarıyla nasıl oynadığını ve güneşin yanaklarını nasıl kızartıp çillerini oluşturan noktaları nasıl daha belirgin hale getirdiğini görmekten keyif alarak.

Gözlerini devirdi.

"Hayır, ciddi," dedi, sürekli gözlerine gelen bukle saçlarını görmezden gelerek. Uzanıp dikkatlice kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bilmek istediğine emin misin?" diye sordum ve soruma kaşlarını çatıldığını gördüm. Güldüm. "Tamam ama güleceksin... Jenna ile birlikteydi," diye itiraf ettim sonunda.

"Hayır!" dedi şaşkınlıkla gözlerini açarak. "Şaka mı yapıyorsun?" Gerçekten mi?

-Biz çocuktuk ve o benim komşum ve tek arkadaşım, nasıl biri olduğunu görmek için yaptık... Bana garip geldi ve tiksinti bir surat yaptı ve hayatında bir daha kimseyi öpmeyeceğine yemin etti.

Noah kıkırdadı. Onu rahatsız etmediğini görünce rahat bir nefes aldım. Jenna'yla olan o öpücüğün benim için hiçbir anlamı yoktu, gerçekten sahip olduğum tek kadın arkadaşım oydu.

"Ya sen?" diye sordum içimde bir rahatsızlık hissederek. Noah'ı başka bir adamın kollarında hayal etmek hoşuma gitmiyordu, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Pekala, benimki çocukken değildi, bu yüzden bir daha yapmayacağıma yemin etmedim... aslında hoşuma gitti," dedi hiçbir şey olmamış gibi.

"Kiminleydi?" Onunla konuşmak istediğimden biraz daha ciddi bir şekilde sordum.

Ya sesimi duymazdan geldi ya da fark etmemiş göründü.

—Bir arkadaşımın halka açık havuzunda cankurtaranla birlikteydi... Harikaydı ve acil serviste buluştuk..." dedi gülümseyerek.

Otomatik olarak onu tuttum ve üstüne çıktım.

"Nasıl eğlendin, ha?" dedim ona, hareket edememesi için iyice bastırarak.

"Evet, çok," dedi daha fazla uzatmadan ve o anda bana güldüğünü anladım.

"Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor?"

"Gerçek şu ki, bunu çok komik buluyorum, evet," dedi gülümseyerek ve ikimizin de nefesi kesilene kadar onu öpme isteği uyandırdı.

"Şimdi birine gerçekten eziyet etmenin nasıl bir şey olduğunu göreceksin..." dedim dudaklarımı onunkine yaklaştırarak ama dudaklarımızın birbirine değmesine izin vermeden. Bakışlarımı onunkine kilitleyerek elimi yavaşça bacağından aşağı kaydırdım ve okşamalarımın zevkiyle gözlerinin kararmasını izledim. Parmaklarımı yavaşça dizinin çukuruna doğru hareket ettirdim ve uyluğuna doğru devam ettim. Bir yandan da gömleğinin bluzunun düğmelerini çözüyordum ve bunu yaparken ağzım karnının yumuşak tenine hızlı ve sıcak öpücükler bırakıyordu...

Nasıl iç çektiğini duydum ve dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

Daha fazla uzatmadan ayağa kalktım ve onu öylece, kırmızı yanaklarla ve doyumsuz zevkten ölürlen bırakıtım. Ne yaptığını anlaması birkaç saniye sürdü ve bana terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi baktı.

"Ama ne yapıyorsun?" dedi bana biraz öfkeyle.

"Böylece bir dahaki sefere beni kıskandırmaya çalıştığında daha iyi düşünürsün."

dedim, başladığımız işi bitirmek için can atarak.

Ama yapmazdı, bu çok eğlenceliydi.

Ağzı açık bir şekilde bana baktı ve düğmeleri birer birer iliklemeye başladı.

Ayağa kalkıp battaniyeyi kaparken ve arabaya doğru uzaklaşırken, "Hala aynı yaşlı pisliksin," dedi öfkeyle. Güldüm ve onu takip ettim, uzun bacaklarına ve rüzgarda özgürce uçuşan kumral saçlarına hayran kaldım.

Arabaya binmeden önce yanına gittim ve onu kendime doğru çevirdim ve nazikçe öptüm. Bu, o kızıdan uzak kalabileceği en uzun süreydi, sadece birkaç dakika. İsteksizce kapalı kalan dudaklarım ile dudaklarını okşadım. Dilimi ağzına sokmaya çalıştım ama izin vermedi, bu yüzden ona saygı duyarak şehvetli ve yavaşça dudaklarını yalamaya başladım. Sonunda pes edip kollarını boynuma doladığında; Ona bir kıza verilebilecek en iyi öpücüğü verdim... O öpücük hatırlanmaya değerdi, o aptal cankurtaran öpücüğü değil.

NUH

İşlerin bu kadar hızlı olmasından korkuyordum. Dan'le başıma gelenlerden sonra; yeniden âşık olma ihtimali tamamen planlarımın dışında kalmıştı; ama işte oradaydım: üvey kardeşim için tamamen kaybolmuştum, ilişki içinde olmayı hayal edebileceğim son çocuk. Hepsi çılgıncaydı ama beni o kadar iyi hissettirdi ki şikayet edemedim. Onunla birlikte olma isteği beni korkuttu, kısa bir süreliğine ayrı kaldığımızda bile onun yokluğu kalbimi sızlattı ve bu gerçekten endişe vericiydi. Onu görür görmez bacaklarımın titremesine de engel olamadım, peki ya beni öptüğünde ya da seviştiğimizde. Kelimenin tam anlamıyla bir bulutun içindeydim ve şu anda mektuplardaki tehditler olmasaydı, dünyanın yüzündeki en mutlu insan olurum.

Mektuplara sessiz kalamayacağımın farkındaydım ama babamın adını anneme anmak istemiyordum. O adamın tacizinden benim kadar ya da daha fazla acı çekmişti ve şimdi mutlu bir evliliği olduğuna göre o anıları geri getiremiyordu ama ne yapabilirdi? Babam hapisteydi, uzun yıllar serbest bırakılmayacaktı ve bana elini sürmesi neredeyse imkansızdı. Hepsi Ronnie'nin işi olmalıydı. Bir şekilde işkence dolu geçmişimi öğrenmiş ve beni en çok incittiğim yerden vurabilmek için beni korkutmak için onu gün ışığına çıkarmıştı. Bu nedenle, tüm bu karmaşayla baş edebilecek tek uygun kişinin Nicholas olması gerektiğine karar verdim.

O gece çift olarak ilk kez gideceğimiz partiden sonra ona söyledim. Derinden gidecekti ve kesinlikle ona daha önce söylemediğim için beni suçlayacaktı ama tepkisinden korkuyordum ve ayrıca Ronnie'nin gangsterinin ona yapabileceklerinden de korkuyordum.

Bu yüzden, Nick'in arkadaşlarının kız öğrenci yurdu partisine vardığımızda ruh halimi saklamaya çalıştım ve bana yardım etmek için kapıyı açtığında en iyi gülümsememi takındım. sahip olduğumuzdan beri

ile başlayan ilişki dönüşmüştür. Son zamanlarda teyzelerin kendi başlarına bir kapı açabileceklerini ve refakatçiye ihtiyaç duymadıklarını savunan Nicholas, yerinde gerçek bir beyefendi bırakarak ortadan kaybolmuştu. Tüm bu abartılı ayrıntılar için ölmedim ama onları sadece bana yaptığını ve başka kimseye yapmadığını bilmek hoşuma gitti.

Beni bir an yolcu yan kapısına yaslayarak, "Bu gece ellerimi senden uzak tutmakta zorlanacağımı sana daha önce söylemiş miydin?" diye sordu. O gece oldukça havalıydı ve üzerime giydiğim dar siyah elbise pratik diyebileceğiniz türden değildi.

Solgun gözlerinin aksine son derece uzun ve siyah kirpiklerine hayran kalarak gözlerimi ona doğru kaldırdım ve onlarda, onlarda saklı olan sıcaklık ve arzuda kayboldum. Nicholas Leister, bir Calvin Klein modelinin tıpatıp aynısıydı ve artık tamamen benimdi.

"Eh, yapmak zorundasın," dedim ona, parmaklarımı ensesinde kenetleyip parmaklarımdan biriyle saçını okşayarak. Ellerini o güzel işlenmiş vücuttan uzak tutmak zordu. "Herkesin bizi izleyeceğini biliyorsun, değil mi?" Bir saniye sonra, aralarında benim okulumdan da bulunan birkaç erkek ve kızın evin girişinden bizi izlediğini fark ettim.

"Böylece benim olduğunu anlayacaklar," dedi eğilip dudaklarımı kavrayarak. Beni öptüğünde, düşünce trenimi tamamen kaybettim. Nicholas sevişirken her zaman inisiyatif aldı ve bu beni arzudan deli eden bir şeydi. O anda ve gecenin karanlığında, parmaklarının belime basit dokunuşu içten içe ürpermeme neden oldu. Yavaş yavaş dudaklarımı yarı araladı ve dilini benimkilerle okşamaya başladı, yavaş ve şehvetli hareketlerle, son zamanlarda nasıl öpüştüğümüzle ilgisi yok: çılgınca ve zar zor nefes alıyor. O öpücük beni eritiyordu.

"Hadi eve gidelim" dedi ve bir an geri çekilip gözlerimin içine baktı. Arzu içlerinde o kadar netti ki, üşümeyi bıraktım ve yarım saniyede ısındım.

Gülümsedim.

"Ailelerimiz burada," dedim ona, bu ayrıntıdan da utanarak.

Geçen hafta zar zor birlikte olabilmiştik. Annem benimle konuşurken ya da benimle takılmak isteyerek gözlerini benden ayırmamıştı ve William, Nick'i neredeyse tam gün çalıştırmıştı.

Bir şekilde anlaşılmış gibi görünüyorlardı. Nicholas

dudaklarıma doğru hırladı.

"Hareket edebileceğim bir yer bulmam gerekecek," dedi sonra, beni afallamış halde bırakarak.

Gibi?

"Bekle, ne?" dedim ağzından çekerek. Beni yakından izledi.

"Birkaç haftadır bunu düşünüyordum... ve artık birlikte olduğumuza göre, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum." Artık büyüdüm ve hukuk firmasında kazandığım parayla oldukça iyi bir şeye gücüm yetiyor... Böylece anne babamız için endişelenmemize gerek kalmayacak," dedi yüzüme bakarak.

Nicholas için hareket etmek teknik olarak yapılacak doğru şey olurdu. Erkek arkadaşın ve ailenle aynı evde yaşamak çok tuhaf ve rahatsız edici bir şeydi, ama her sabah yanımda olmamasını, yatmadan önce onu görmemeyi ya da sadece koridorun diğer tarafında olduğunu bilmeyi düşünmek korkunç bir acı ve aynı zamanda korku, çünkü onunla sokağın karşısındaki odada bir şekilde kendimi güvende hissettim ve Ronnie'nin tehditleri bu kadar yeniyken...

"Gitmeni istemiyorum," dedim mantıksız ama samimi bir

tavırla. Bana baktı.

Elini kaldırıp sırtımda daireler çizerek "Bize dokunmadan bizi sürekli saklamaya devam mı edeceksin?" dedi. İstedığımız kadar zamanı birlikte geçirelim diye... Her şeyi bırakıp giderdik. Kapı kapı uyumasak arkadaki üvey kardeşler lafını, iki kapı ötede öpüştüğümüzü düşünmese annen bile kabul ederdi bunu...

Sözünü kesmesi için kendime yaklaştım.

"Biliyorum, ama şimdi değil... henüz kıpırdama, gitmeni istemiyorum" diye yineledim çaresiz görüldüğümü bilerek.

Birkaç saniye kaşlarını çatarak bana baktı.

"Kalbin birden hızlandı... Sorun ne Noah?" dedi, sanki ondan bir şey sakladığımı anlamış gibi tekrar bana baktı.

Başımı salladım ve zorla gülümsedim.

"Hiç, hiçbir şey... İyiyim, sadece senin evde olman hoşuma gidiyor, sadece bu," dedim yarı doğruyu söyleyerek.

Beni vücuduna çekti ve başımın üstüne hızlı bir öpücük kondurdu.

"Ben de merak etme konuşuruz" dedi benden uzaklaşıp elimi tutarak "içeri girsek iyi olur, donuyorsun."

Kabul ettim ve birlikte, katıldığımız tüm partilerde olduğu gibi insanlarla dolup taşan ve ışıkların sadece birkaç renk parıltısı olan eve girdik. İnsanlar dans ediyor ve içiyorlardı ve çok geçmeden Jenna ve Lion ile karşılaştık. Nick elimi bırakmadı ve beni biraz daha sakin olan mutfığa doğru sürükledi. Birkaç erkek oynuyordu

masa tenisi topları ve bira bardakları ve kısa süre sonra Lion ve Nick onlara katıldı. Jenna beni Nick'i bırakmaya zorlayarak bir köşeye çekti.

"Eski devriyenin burada olduğu konusunda seni uyarıyorum," bıraktı ve onun ateşli ve muhtemelen biraz sarhoş olduğunu gördüm.

-Ne hakkında konuşuyorsun?

—Anna ve Mario burada—dedi arkama bakarak—aranızda tam olarak ne geçti bilmiyorum ama Nicholas'ın onu burada görse pek eğleneceğini sanmıyorum ve iyi, sizi ayrıca uyarıyorum Anna mutlaka tırnaklarını sökecektir... Nick'le senin aranı kim öğrendiğine göre intikam almayı planlıyor, ya da bana öyle söylendi.

Arkama baktım ve gerçekten de önce kırmızı bir bardak tutan ve derin bir nefretle bizim yönümüze bakan Anna'yı gördüm ve sonra Mario'nun bir kızla dostça konuştuğunu gördüm. Gerçek şu ki, onunla pek iyi bitmemişti. Öpüşmüştük ve bana karşı hisleri vardı, gerekli olmadığı halde beni Nick konusunda uyarmıştı ama ona en azından bir açıklama borçlu olduğumu hissediyordu. Onunla bir daha konuşmamış olmam ya da onun gibi bir şey olmam beni kötü hissettirdi. Sonuçta, o bana çok iyi davranmıştı.

Mario'ya yaklaştığımı göremeyecek kadar geride olmasını dileyerek Nicholas'ın olduğu yere baktım ama duvara yaslanmış beni izliyordu.

Birbirimizin aklını okuduk ve o gece sonunda onunla tartışacağımı biliyordum.

Jenna, Lion'a döndü ve ben ihtiyatla Nicholas'a yaklaştım.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim basitçe. İzin almak zorunda değildim ve bunu yapmıyordum, ama kendimi küçük, çirkin bir numaradan kurtarabilirsem, çok daha iyi.

"Hayır," dedi bana soğuk bir şekilde.

Verdiği cevaba kızarak, "Senden izin istemiyorum Nicholas," dedim.

Solgun gözleriyle bana dik dik bakarak, "Bu gece bana vurmaktan kaçınmak istiyorsan, o pislikle konuşmaya gitme," dedi.

Kıskançlığının zaten farkında olduğum bir şeydi ama bundan nefret ediyordum ve beni kontrol etmesini izleyerek boş boş oturmayacaktım.

"Benimle böyle konuşmandan ve hatta beni seninle kavga etmekle tehdit etmenden nefret ettiğimi biliyorsun," dedim, ona benden sorumlu olmadığını göstermek istiyordum, hiç de öyle değil.

Uzanıp kalçalarımın tuttu ve beni kendine yaklaştırdı.

-O adamla bir geçmişim var, Noah, yanında olmanı istemiyorum, beni kızdırmaya çalışma, bu gece seninle dövüşmek istemediğimi biliyorsun.

Öfkeyle bir adım geri gittim.

"Pekala, kendine hakim ol," dedim, sesimi neşeli müziğin üzerine yükselterek ve gerçekten sinirlenmeye başladığım için. "Sadece onu neden bir daha aramadığımı veya onunla konuşmadığımı açıklamak istiyorum, bana iyi davrandı. ben, hayır sırf sen ondan hoşlanmadığın için ondan kaçınmak istiyorum..."

"Onu neden bir daha aramadığını bilmemi ister misin?" dedi öfkeyle ve boyuyla beni korkutarak yanıma geldi. O böyleyken bu beni korkuttu ve bu duygudan nefret ettim. Nicholas'ın fiziğini sevdim, kendimi güvende hissettirdi ama o anda değil, o durumda değil. Ve beni belimden tutup, sahiplenerek, kuvvetle dudaklarını dudaklarıma bastırduğında daha azdı. Uzaklaşmaya çalıştım ama birkaç saniye sonra izin vermedi, "Artık biliyorsun," dedi sonra.

Öfkeyle bir adım geri gittim.

"Sen tam bir pisliksin!" diye bağırdım, o ve çevremdeki birkaç kişi dışında kimsenin duymadığına şükrederek. "Beni bir daha böyle öpme!" diye bağırmaya devam ettim. Yüzünde kendi öfkesini ve pişmanlığını tartıştığını gördüm ama umursamadım. Onu ittim ve arka kapıya yöneldim. Beni takip etmedi ve ona teşekkür ettim.

Dışarısı dondurucu soğuktu. Çoğu ya önde olduğu ya da salonda dans ettiği için kimse dışarı çıkmamıştı. Müzik camlardan gümbür gümbür geliyordu ve tüm partilerin neden o mekanda yapıldığını anladım. Arkasında sadece orman vardı ve bu şekilde müzikten şikayet eden komşular olmayacaktı. Gece oldukça bulutluydu ve Los Angeles şehrinde ilk kez yağmur görmenin mümkün olduğunu anladım. Güneşi daha çok sevmeme rağmen onu özlemiştim ama ben yağmurun ve soğğun normal olduğu bir yerde büyümüştüm.

Oradaki veranda basamaklarına yürüdüm ve düşünebilmek için yalnız olmayı dileyerek aşağı indim. O an müzik beni rahatsız etti ve bir yandan da çıkarıp tek elimle tutmaktan çekinmediğim topuklar. Biraz ileride olan küçük bir derenin yanında yürümeye başladım. Suyu dokunmak için eğildim ve tıpkı hislerim gibi çok soğuk olduğunu gördüm.

Nicholas neden böyle davranmak zorundaydı?

Neden bana güvenemiyordu? Sert olduğunu biliyordum ve ondan zerre kadar hoşlanmadım, ama aynı zamanda bunun sadece kıskançlıktan olduğunu ve babamın annem ve bana yaptığı gibi bana asla elini uzatmayacağını da biliyordum. iç çektim kendi kendime Aşıktım...

o çocuğa tamamen aşık ve bu ilişkide kendimi kaybetmekten korkuyorum. Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemesini istemiyordum ama birlikte olduğumuz ve onu tanıdığım zaman, bana neden bu kadar sahip çıktığını anlamıştım. Nicholas hiç aşık olmamıştı. Annesinden başka bir kadını hiç istememişti ve bu o çocukken olmuştu. Onu bir hafta önce annesiyle gördüğünde, terk edilmesinin ve bu nedenle ne kadar acı çektiğini anlamıştı.

Kendisi çok güvensizdi. Bir parçam, beni kaybedebileceğinden ya da onu terk edeceğimden korktuğu için bana sahip çıktığını biliyordu. Çok kısa sürede birbirimizi çok yoğun bir şekilde sevmeye başladık ve kendime Nicholas'ın babam olmadığını, beni sevdiğini, beni asla incitmeyeceğini hatırlatmam gerekti... kıskanabilir, hatta oldukça korkutucu olabilirdi. ve zaman zaman şiddetliydi ama bunun tek nedeni onu incitmiş olmalarıydı... tıpkı benim gibi.

Tüm bunları düşündüğümde ona karşı daha sabırlı olmam gerektiğini anladım ve sonra geri dönmeye karar verdim. Eve geri dönmek için döndüğümde, aynı anda hem yürümekten hem de düşünmekten ne kadar uzaklaştığımı farkındaydım. İki tarafa da baktım ve yalnız olduğumu, etrafımda kimsenin olmadığını ve gecenin karanlığının ortasında olduğumu gördüm. Arkamda karanlıkta pusuya yatmış bir varlığın varlığını neden bilmeden yavaş yavaş bedenimi ele geçiren mantıksız bir korku hissederek eve doğru yürümeye başladım.

Sanki gözler bana dikilmiş gibiydi. Aklıma mektuplar ve tehditler geldi ve ben daha eve koşmadan korktuğum şey oldu: Birdenbire biri belirdi, bir ağacın arkasındaydı ve ben onun önüne gelene kadar onu görmedim.

Ronnie'ydi.

"Nereye bu kadar hızlı gidiyorsun, kıymetlim?" dedi iğrenç dudaklarında bir gülümsemeyle.

Nefesim kesildi ve mecbur kalırsam çılgılık atmaya hazırdım, ama korku beni o kadar gerçek ve ürpertici bir şekilde yakalamıştı ki, denesem ağzımdan ses çıkmayacağından korktum.

"Ne istediğini bilmiyorum, Ronnie, ama bana yaklaşırsan, sesim kısılana kadar bağırırım," diye uyardım onu, sözlerimdeki paniği hissederek.

"Seni görmek isteyen biri var Noah... Onu ekecek kadar kaba olmayacaksın, değil mi?" dedi gülümseyerek. "Mektup gönderiyordun, değil mi?" bana bir adım daha yakın.

Arkamı döndüm ve sonra ellerin beni arkamdan yakaladığını ve dudaklarımdan bir çığlık kaçmasına izin vermeden hemen önce diğerlerinin ağzımı kapattığını hissettim.

"Kendime hakim olmaya çalıştım..." dedi Ronnie, diğer iki adam kımıldamama izin vermeden beni sıkıca tutarken yanıma yaklaştı. "Baban seni bekliyor... ve ikimiz de onun sabırlı bir adam olmadığını biliyoruz," dedi Arkamdan beni tutan kişiye gülümseyip işaret verdim.

Daha sonra beni aldıklarını ve ağzımı koli bandıyla kapattıklarını hissettim.

Kendimi silkeleyip kurtulmaya çalıştım ama faydasızdı. Beni bir arabanın arkasına koyup ağzıma ıslak, kokulu bir bez koymadan önce hatırladığım son şey, bir zamanlar beni neredeyse öldüren babamın yüzüydü.

NICK

Sakinleşmeye ihtiyacım olduğu için gitmesine her şeyden çok izin verdim.

Noah'la kavga etmek istemiyordum, kötü ruh halimi göstermek isteyeceğim son kişi oydu ve buna yeterince katlanmak zorunda kalmıştım; ama onu o delinin yanında hayal etmek bile beni çıldırtıyordu. O kıza aşkıttım ve sadece birkaç hafta içinde ne kadar kıskanç ve sahiplenici olduğumun tamamen farkındaydım ama elimde değildi. Onu etkileyebilecek herhangi bir şeyden korkuyordum, onun çocukken çektiklerini düşünmek bile bende birine vurma isteği uyandırıyor ve bunu kontrol etmek çok zordu. Mario iyi bir adam değildi. Ondan hiç hoşlanmadım ve onu Noah ile gördüğümde alarmlar çalmaya başladı; ikisi arasında ortaya çıkan bu ilişkiden nefret ediyordu. Mario çapkındı, bir kereden fazla kapışmıştık, teyzelere eskisi gibi davranıyordu ve Noah'ın onun iyi bir adam olduğunu düşünmesine izin vermeyecektim, çünkü bir kereden fazla değildi. Sarhoşken kızlarla uğraştığı için durması gerekiyordu ve Noah'ın bir metreden fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti; Kızgın olması umurumda değildi. Ayrıca, ikisi arasında her zaman bir rekabet olmuştu ve bir yanının beni becermek için onunla birlikte olmak istediğini biliyordum.

*Nuh...*Onu düşünmeden bir saniye duramadım. Onu dışarıda aramamak ve af dilemek için kollarıma sarmak için tüm irademi kullanıyordum; ama zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu; işler zorlaştığında ikimizin de ona ihtiyacı vardı, hem bu konuda hem de güçlü ve fevri mizacımızla birbirimize çok benziyorduk.

Yaklaşık yirmi dakika geçtikten ve içeri girmediğini görünce onu aramaya karar verdim, donuyor olmalı ama dışarı çıktığımda kimseyi görmedim. Arkadaki ormana iki tarafa da baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Odanın içinde onu aramaya geri döndüm ve göğsümde çok hoş olmayan bir baskı hissettim. Hiçbir yerde değildi.

"Jenna, Noah'ı gördün mü?" diye sordum arkadaşıma, onun aynı anda hem dans edip hem de içki içtiği köşeye yaklaşıırken. Durdu ve bana baktı.

"Dışarı çıkıp herkese küfrettiğinden beri yok," dedi, o da etrafına onu arayarak.

Kahretsin... o neredeydi?

Telefonu çıkarıp onu aradım. Sesli mesaj alıyordum. Evet, kızgındı... başlangıçta tahmin ettiğinden daha fazla.

"Yukarı bakacağım," dedim, "Dışarıda arabamın yanında olup olmadığına bakabilir misin?" dedim Jenna'ya, Lion bize doğru yürürken başını salladı.

"Sorun ne?" dedi, Jenna'yı korumacı bir tavırla kaldırıp bana kaşlarını çatarak. Görünüşüm bir şiir olmalıydı, yoksa böyle karşılık vermezdim.

"Noah, nereye gittiğini bilmiyorum," dedim ona sırtımı dönüp merdivenlere yönelerek. Attığım her adımda daha da gerginleşiyordum. Onu bulduğunda kesinlikle başka bir tartışması olacaktı, hem de büyük bir tartışması; Hiçbir şey söylemeden nasıl ortadan kayboldu?

Tek tek tüm odalara baktım, onu aradım ve cep telefonu numarasını tekrar çevirdim. Hiçbir şey... ondan bir iz yok.

Kapıda Jenna ve Lion'la buluşmak için aşağıya koştum.

"Dışarıda değil," dedi Jenna endişeyle bana bakarak.

Tüm varlığımı ele geçiren korkunç bir korku hissettim. Nefesim kesildi ve tekrar arkaya koştum. Lion ve Jenna peşimden koştu.

Dışarı çıktığımda merdivenlerden indiğimde çimlerde ayak izleri olduğunu fark ettim. Onları kalbimle takip ettim ve herhangi bir şekilde topuklarının fırlatıldığı yere geldiğimde korkum yoğunlaştı ve beni hayrete düşürdü.

—NOAH!—Çaresizce bağırdım, her yere bakarak—NOAH! Jenna ve

Lion herhangi bir cevap vermeden onu da aradılar.

Ronnie'nin tehdidi aklıma geldi. O orospu çocuğu onu almıştı.

Bana çarpan panik ataktan kurtulduğumda Lion'a "Polisi ara," dedim.

Lion bir an şaşkınlıkla bana baktı ama bir saniye sonra cep telefonunu çıkardı. O ararken biz tekrar eve girdik. Doğruca DJ'in müzik çaldığı yere gittim ve onu kapatması için zorladım.

Etrafımdaki herkes yuhladı ama ben umursamadım.

"Noah'ı gören oldu mu?" diye sordum, bir sandalyeye tırmanıp keşke orada olsaydı diye tekrar etrafa bakınarak ve onu tek başına dışarı çıkardığım için kendime lanetler yağdırarak.

İnsanlar fısıldaşmaya ve başlarını sallamaya başladılar. Sandalyeden kalkıp ellerimi başıma koydum...*kahretsin... kahretsin...*

"Nicholas, sakın ol," dedi Jenna yanımda.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdım herkesin beni duyabileceği umurunda olmadan, "Ronnie onu aldı... onu tehdit etti ve şimdi burada değil..." Kendim görmek için dışarı çıktım. dar siyah elbisesi ve o aptal partiye geldiği o geceki gibi pembe yanaklarıyla arabamda yanımda olmadığını.

Dışarıda kimse yoktu.

"Nicholas, polis," dedi Lion, telefonu bana uzatarak, "Bir akrabayla konuşmak istiyorlar."

Telefonu alıp kulağıma götürdüm.

"Kız arkadaşım ortadan kayboldu, gelmeleri gerekiyor," dedim sesimin ne kadar kötü çıktığını bilerek.

"Efendim sakin olun ve bana ne olduğunu anlatın" dedi karşıdaki ses. Sanki varlığımın yok olma sebebinden değil de zamandan bahsediyormuşuz gibi sakin sakin konuşuyordu.

"Kız arkadaşım ortadan kayboldu, olan bu!" diye bağırdım telefona.

-Sakin olun efendim, eve bir devriye gönderdik ve onlar gelir gelmez bölgeyi kontrol edecekler, ama her şeyden önce bana onu en son nerede gördüğünüzü söylemelisiniz...

Memura olanları anlattım ama kendimi bir balonun içinde gibi hissettim, olanlar gerçek değilmiş gibi.

Kısa süre sonra, binlerce öğrencinin eklendiği bir devriye geldi ve orayı olabildiğince çabuk terk etti. Umurumda değildi, kim olduğunu biliyordum.

Memur ifademi aldıktan sonra "Siz misiniz?" diye sordu. Durum pek olası değildi, yakında bir şeyler yapması gerekiyordu...

O gece ona ikinci kez, "Ben Nicholas Leister," dedim. Tüm bu sorular bana saçmalık gibi geldi; Yapmamız gereken Ronnie'yi bulmak, nerede yaşıyorsa onu bulmak ve kız arkadaşımı kurtarmaktı.

"Ve o onun erkek arkadaşı, değil mi?" diye sordu bana sabit bir şekilde bakarak. Diğer iki polis Lion ve Jenna ile konuşurken sabırsızca başımı salladım. - Noah

Morgan... o reşit değil mi? - bana bir saniye sonra sordu. Kahretsin... Bunu düşünmemiştim...

-O on yedi yaşında... dinle, o benim üvey kardeşim, ailemiz aylar önce evlendi ve onu kimin kaçırdığını bildiğimi ona çoktan söyledim, lütfen, konuşarak zaman kaybederken, onu incitebilirler.

Polis bana pis pis baktı.

—Öncelikle, reşit olmayanın akrabası olmadığı için seninle konuşmaya devam etmeyeceğim. Aileni veya yasal vasisini hemen şimdi aramanı rica ediyorum, böylece onlara olanları anlatabilirim... Yasa, arama emrinin kaybolmadan 24 saat sonrasına kadar gönderilmediğini söylüyor, ne olmuş yani...

—Beni dinliyor musun?!—Sinirlerimi kaybederek bağırdım—Onu almışlar, saçmalamayı bırak da bir şeyler yap!

Beni yakalayıp arabaya fırlatana kadar polise çok yaklaştığımı fark etmemiştim.

"Ya sakin ol, yoksa seni tutuklamak zorunda kalacağım," dedi, beni tuttukları yere iyice bastırarak.

Beni bırakana kadar içimden küfrettim.

Üniforması ve sert adam duruşuyla gözümü korkutmaya çalışarak "Şimdi aileni ara yoksa ben yaparım" diye ekledi.

Cep telefonumu çıkarıp numarayı çevirdiğimde ona arkamı döndüm ve küfürler ettim. Dördüncü aramada açtılar.

—*Baba. Gelmelisin, bir şey oldu.*

Dört saat sonra benim evimdeydik, Noah'tan haber yoktu ama ev insanlarla dolup taşmıştı. Her yerde polis vardı ve onu götürenin araması ihtimaline karşı telefonları dinleyebilmek için ne tür makineler yerleştiriyorlardı bilmiyorum.

bizimle temas halinde. William Leister önemli bir adamdı ve üvey kızı kaybolduğunda akla gelen ilk şey yaşananların para için adam kaçırma olduğuydu. On farklı polise Ronnie'nin tehdidinden yaklaşık iki yüz kez bahsetmişim ama ne benim ne de başka kimsenin bilmediği şey, Noah'ın masasının çekmecelerinde buldukları tehdit mektuplarıydı.

Onu kaçıranın babası olduğunu anladığımda neredeyse çıldıracaktım.

Yıkılmışım, tüm bunların olduğuna inanamıyordum. Ne olduğunu öğrendiğinde Rafaella'ya yatıştırıcı verilmesi gerekmişti ve şimdi başka bir odada bir arkadaşıyla onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Babam sürekli telefon ediyor, polisle ve adam kaçıran ajanlarla konuşuyordu ve ben aklımdan binlerce felaket görüntüsü geçerken arka arkaya sigara içmekten başka bir şey yapamıyordum.

Lion oradaydı, Jenna ve şu anda içeride ne yaptığını bilen anne babası da oradaydı. Saat sabahın beşini çoktan geçmişti ve ondan hâlâ haber yoktu.

"Ona bir şey olursa kendimi affedemem," dedim göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir baskı hissederek, "Hepsi benim hatam... kahretsin, neden yapmadım?" Bana söylemedi mi?"

"Nicholas, Noah nedense bunu saklamaya karar verdi... Onunla bir aydır arkadaşız ve bırakın ona kötü davranmayı, babasının hapiste olduğundan bile haberim yoktu.

—*Eğer ona bir elini koyarsan...*" dedim, sesimin nasıl kırıldığının farkında olarak... Hiçbir şey yapmadan devam edemezdim. O kadar çaresizdi ki, hayatım geçen haftaki haline dönene kadar duvara çarpmak istedim... Yıllardır ilk kez mutlu olmuşum ve hepsi bu inanılmaz ve harika kız yüzündendi. açıklanamaz bir nedenden dolayı beni fark etmiş... Ronnie'nin ona dokunduğunu hayal etmek bile bende istememe neden oluyordu.

ölmek. Ronnie'nin işin içinde olduğunu bildiği için, bunun için elini daha çok ateşe verdi.

Sonra ev telefonunun nasıl çalmaya başladığını hissettim. Orada bulunan herkes çılgına döndü, polis sinyaliyle telefonu açarken sessizliğin olduğu babamın ofisine koştum. Dahili telefondan çıkan her kelimeyi duyabilmek için hoparlördeydim.

"Leister," dedi babam cevap verdiğinde.

— *Bay Leister... sizinle konuşmak bir onurdur.* dedi yabancı bir ses. Alçak sesle ve kulağa neşeli geliyordu, sanki her ne oluyorsa eğlenceliymiş gibi... *Babası bulamasın diye eşimi ve kızımı dünyanın öbür ucuna götüren adam... Çok zeki efendim evet, tabi ki öyle... Bu yüzden imparatorluk kurdu. yukarı ve tam da bu nedenle sevgili karım seninle ilgilenmiş olacak...*

Sola baktım ve Rafaella'nın elini ağzına götürüp gözyaşlarını yatıştırdığını ve başını salladığını gördüm.

"Noah nerede?" diye sordu babam, sesi gergindi.

— *O konuya geleceğiz ama kızımın nerede olduğu sizi ilgilendirmez Bay Leister, asıl aileden bile olmayan biri için ne kadar para ödemeye razı olduğunuz.*

Babamın bakışları benimkilerle buluştu.

"Ne pahasına olursa olsun öderim orospu çocuğu ama sakın ona elini sürmeyi aklından bile geçirme." Ona aynı sözleri söyledim ve ona teşekkür ettim.

— *Bir milyon dolar, kullanılmış banknotlarda ve öğleden sonra ikide bizzat bana teslim edeceğin iki sırt çantasında.* sonra baba dedi

yazan Noah—*yapmazsan ne olacağını hayal edebilirsin ve hadi ama Bay Leister... bu sadece bir tavsiye değil.*

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi babam ve ben gerildim, "onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

— *Elbette Bay Leister.*

Bir an sonra onu duydum.

— *Nicholas...*dedi sesi bir saniye sonra. Kırılmıştı ve hattın diğer ucunda onun yşrek burkan sesini duyduğumda bir adım ileri gitmekten kendimi alamadım...

Ardından iletişim kesildi.

NUH

Başım dönüyor ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım. Etrafıma baktığımda sadece bağlı olduğum odayı loş bir kırmızı ışığın aydınlattığını görebildim. Sadece bağlı olduğu yatak ve köşedeki sade koltuk vardı; Koku korkunçtu, fare çışı gibiydi ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Dışarıdan gelen disko müziği, hızlı nefes alışım ve çılgınca atan kalbim dışında hiçbir şey duymama engel oluyordu.

Ne olduğunu anlayınca paniğe kapıldım, tanıdık bir bip sesi kulaklarımda çınlamaya başladı ve yemin ederim kanın kalbime ayak uydurmaya çalışarak tüm vücudumda hızla pompalandığını hissedebiliyordum. Ağzımda acı bir tat vardı ve keşke bir bardak soğuk su içebilseydim; bana ne verdilerse, beni tamamen resmin dışına atmışlardı. Yatakta kalktım ve ardından bazı zincirlerin gıcırtilarını duydum. Bir elimi zincirlemişlerdi. Diğeri ile onu çıkarmaya çalıştım ama imkansızdı, duvara çivilenmişti. Sakinleşmeye çalışarak oradan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye başladım. Cep telefonumu almışlardı kimseyle iletişim kuramazdım ama beni en çok korkutan, beni neredeyse paniğe sokan tüm bunların arkasında babamın olabileceği tehdidiydi.

Bu oluyor olamaz. Babam hapisteydi ve serbest bırakılsa bile yapacağı ilk şeyin annemi ve beni bulup onlar gibi kaçırmak olacağını düşünmek saçmaydı.

Çaresiz kalmaya başladım ve zincirleri çektim ve çektim, ses çıkardım ve birkaç dakika görüşümü bulandıran gözyaşlarından nefret ettim. Nasıl bu kadar aptal olmuştu? Bu tehditleri nasıl daha fazla ciddiye almamıştım? Neden Nicholas'a bundan bahsetmemişti?

Nick.

Şimdi delirecek ve muhtemelen bütün bunlar için kendini suçlayacaktı. Aptalca bir şey için ona kızmıştım ve sadece gerçeği

Onu bir daha hiç görmemeyi ya da son sözlerimin bir hakaret olduğunu düşünmek beni deli ediyordu. Geri adım atmak ve hızla uzaklaşmak yerine, ait olduğum yerde, onunla kalmak için her şeyimi verirdim.

Kendimizi aşırı durumlarda bulduğumuzda, sevdiğimiz insanlara söylemek istediğimiz şeyleri ya da hayatın tehlikeli olabileceği bir zamanda nasıl basitlikten endişe edecek kadar aptal olduğumuzu düşünürüz. Kaçırılmışım ve bu endişe edilecek bir şeydi.

Sonra birinin kapıyı açtığını duydum ve beliren kişi içimi ürpertti... Ronnie.

-Uyanık mısın...*İYİ* dedi içeri girip kapıyı arkasından kapatarak. Odadaki küçük ışık, sağ gözünün çevresinde, daha önce yaptırmadığı yeni bir dövmenin yanında, köşelerinde ve tıraşlı saçlarında solmuş koyu gözlerini net bir şekilde görmeme izin verdi.

Bu bir yilandı ve korkutucu ve tehlikeli görüldüğü kadar ürperticiydi.

Yatakta yanıma oturmak için dikkatlice hareket etti.

Sahip olduğum küçük alan içinde mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştım.

"Seni bu yatakta bağlı ve benim insafıma kalmış görmek beni çok hasta ediyor, söylemeliyim," dedi şehvetli gözlerle vücudumda gezinerek. Dar bir elbise giymeye karar verdiğim zamana lanet okudum ama nefesimi ve beni yatakta taş a çeviren korkumu kontrol etmeye çalışmaktan fazlasını yapamadım.- Fark ettin mi bilmiyorum ama sen Harika bir vücudum var, dedi elini çıplak ayak bileğime koyarak. Onu itmeye çalıştım ama beni sert bir şekilde yatağa yasladi.

Tanrım, bu adam bana her şeyi yapabilirdi.

-Bilmek...? Seni o yarışlarda benimle rekabet etmeye teşvik ettiğimde, Nascar'ın en büyüklerinden birinin kızı olabileceğini hiç düşünmemiştim... ve

Beni yendiğın için gerçekten çok sinirlendim... Sanırım sondaki sözlerin tam olarak koşmayı öğrendiğim *ve onun bir aptal olduğunu*.

Eli yavaşça bacağımda gezinmeye başladı. Bu okşama bende kusma isteğı uyandırdı ama neyse ki hâlâ konuşabiliyordum.

"Bana dokunma," dedim elinden kurtulamayarak ama tüm bunların bir kabus olmasını ve kalktığımda Nick'in kollarında olmayı dileyerek.

"Aptal bu gece için parasını alacak, güzelim," dedi elini kalçama doğru hareket ettirerek. Hareket ettim ama sonra kalçalarıyla bana baskı yapıyordu. Bağırarak için sesimi bulmaya çalışırken yanaklarımdan yaşlar süzölüyordu. "Eminim küçük erkek arkadaşın seninle işim bittiğinde sana bir daha bakmak istemeyecektir... çok kirli olacaksın. Sana bir daha dokunmam bile..."

"YARDIM!" diye çaresizce bağırdım, bedenimi hareket ettirip ondan kurtulmaya çalıştım. Bir eliyle beni yatağı yaslarken diğeri eliyle kemerini çıkarırken kıkırdadı.

"Kimse seni duymayacak aptal... ya da en azından kimsenin umurunda değıl," dedi ve pis dilini göğüslerimde gezdirmek için eğildi.

Umutsuzluk içinde başımı çevirdim.

"Bana dokunma!" diye bağırdım korkuyla.

Eli boynumu yatağı yaslarken diğeri elbisemi yukarı çekmeye başladı.

—HAYIR!—sesimi yırtarak bağırdım—Bırak beni!

Boynuma dolanan eli nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkılaştı.

"Sana her şeyi yapacağım ve sen hareketsiz kalacaksın," dedi yüzünü benimkine yaklaştırarak. Eli, yeniden çılgılık atmasına yetecek kadar gevşedi.

"Çıkarın beni buradan!" diye bağırdım çaresizce.

Sonra kapı açıldı. Dışarıda titreyen kırmızı ışık odayı aydınlatıyordu ve içindeki kişi beni tecavüze uğramaktan bile daha fazla etkiliyordu. Babam oradaydı ve tanınmaz haldeydi, korkutucuydu. Orada durup ona baktım ve o kadar korktum ki, dışarıdan birinin beni duyması için çılgılık atmaya bile devam edemedim.

"Yeter artık, git buradan" dedi çocukken duyduğumda bile korkudan taşa çevirdiğim ses, annemi binlerce kez tehdit eden ve rüyalarımda peşimi bırakmayan ses; Beni öldüresiye dövdüğü gece duyduğum tek ses, beni pencereden atlayan ses...

Ronnie içinden küfretti ama gitmeden önce doğrulup elini kaldırdı ve yanağıma bir şaplak indirerek yüzümü çevirdi. O kadar hızlı ve acı vericiydi ki geldiğini görmedim bile.

— *Şimdi* Bitirdim," diye netleştirdim, babama dönüp odadan çıktım.

Babam hiçbir şey söylemedi, sadece kapıdan bana baktı ve ben de ona bakmak için yüzümü çevirmeye cüret ettim. Değişmişti... benimkiyle aynı renk olan saçları artık beyazdı ve çok kısaydı. Kollar öncekinin iki katıydı ve dövmelerle doluydu. Son birkaç yıldır her ne yapıyorsa, görünüşünü tamamen değiştirmişti. Ronnie'den daha korkunçtu.

Babam içeri girip kapıyı kapattı. Köşedeki sandalyeye oturdu ve kollarını sırtına yasladı.

"Çok büyümüşsün Noah," dedi gözlerimin içine bakarak, "Sende annenden o kadar çok şey var ki... inanılmaz."

Titrediğini biliyordu, o anda göğsünde hissettiği baskı sadece yanındayken olmuştu ve şimdi on yıl sonra geri dönmüştü.

"Beni tutukladıkları gece..." dedi gözlerini gözlerime dikerek.
"Kesinlikle her şeyimi kaybettim... ve hepsi senin yüzündendi."

Babam gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı.

—Basit bir kızın beni nasıl alt ettiğini hâlâ anlayamıyorum; Annen bile, içimdeki hüsrânı ona yüklediğimde beni durduramadı... Seninle her zaman farklıydı, üstelik bazen, o masum gözlerde öyle derin bir nefretle bana baktığını fark ettim ki... Sanırım bu yüzden sana hava atıyordum, annen gibi olmadığını biliyordum, sesini duyurmak için savaşırdın.

"Ne istiyorsun?" diye sordum boğazımdan çıkmak üzere olan hıçkırıkları kontrol etmeye çalışarak.

Babam gözlerini tekrar benimkilere dikti.

"Dünyadaki bütün insanların her şeyden çok arzuladığı şey, Noah," dedi dudaklarında korkunç bir gülümsemeyle, "benden sahip olduğum her şeyi aldın... anneni, evimi, özgürlüğümü... Para istiyorum, şu anda ailemi geçindiren paranın aynısı ve onu aldığımda seni buradan uzak bir yere götüreceğim, ben senin babanım ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin.

Duyduklarına inanamadı. Babam deliydi... hapis onu üzmişti.

"Karımı çalan o piçten alabildiğim her şeyi alacağım ve bu saate kadar sana el yordamıyla dokunan orospu çocuğundan bahsetmiyorum bile.

geçen hafta.

Yani beni takip ediyorlardı... Benim hayal gücüm olduğunu düşündüm ama şimdi haklı olduğumu biliyordum. Bunu uzun zamandır planlıyorlardı ve babam, anısının beni dünyadaki her şeyden daha çok korkuttuğunu bildiği halde mektuplarıyla beni korkutmuştu.

Bana hayat veren adamın yüzüne baktım, başka bir şey değil. Ondan nefret ediyordum, tüm gücümle ondan nefret ediyordum, hayatımda o adamdan nefret etmediğim tek bir anı hatırlamıyordum ve artık yeterince büyüdüğüme göre, ona ne düşündüğümü söyleyecektim.

—William Leister senden bin kat daha iyi bir adam, sen değersizsin, bir kadına vurabildiğin için kendini üstün mü sanıyorsun? ... Senden nefret ediyorum! VE

Eminim o kadar aptalsın ki tüm bunlardan çıkaracağın tek şey, sefil hayatının geri kalanını geçirmen gereken yer olan hapse geri gönderilmek olacak...

Nefes almak için bile durmadan konuştum. Bana ne yaptığı umurumda değildi ve aslında beni dinledi ve öfkeye ulaşana kadar yüzündeki duyguların birer birer nasıl değiştiğini görebiliyordum.

Ayağa kalktı, tehdit etti ve karşıma geçti. Beklenmedik bir acıyla nefesimi tutmak zorunda kaldım. O adamın bana bir daha dokunabileceğini hiç düşünmemiştim ve on yıl geçmesine ve ben başka bir ülkeye gitmeme rağmen beni bulmayı ve tekrar ele geçirmeyi başarmıştı.

Kısa süre sonra ikinci darbe geldi ve bu dudağımı ikiye ayırdı ve çenemden aşağı kanın aktığını hissedebiliyordum.

"Bir daha ağzını açma," dedi ve sonra arkasını dönüp beni sinirlerimi yüzeyde bırakarak uzaklaştı. Gözyaşları düşmeye başladı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama son birkaç saat içinde yaşadığım zihinsel ve fiziksel yorgunluktan yarı uykuluydum.

beni sarstılar ve irkilerek uyandırdılar. Kulağıma bir cihaz koymuşlar gibi hissettim.

"Konuş," dedi babam bana öfkeli ve sinirli bir ses tonuyla.

O an yanında olmak için her şeyimi verebileceğim tek bir kişi vardı. Onu rüyamda görmüştüm ve beni dinleyebileceğini bilmek bile içimden ağlama isteği uyandırdı; Ona ihtiyacım vardı, beni kurtarmasını istiyordum, o kapıdan içeri girip güçlü kollarını bana sarmasını istiyordum, onu istiyordum, başkasını değil.

— *Nicholas...*—Boğuk bir fısıltıyla dedim ki bir saniye sonra telefonu kulağımdan alıp beni yalnız bıraktılar.

NICK

Çaresizdim. Bu baskıya bir dakika daha dayanamazdım. İçimde yanan bu korku o kadar yoğundu ki elimi göğsüme koyup kalbimi yerinden sökmek istedim ki eskisi gibi acımasın. Yapabileceğimiz bir şey olmalıydı, o orospu çocuğunun parayı elinde tutmasına ve Noah'ı geri alamama riskine girmesine izin veremezdik... atladığım bir şey vardı, önemli bir ayrıntı ve bunun ne olabileceğini bilmiyordum. ol. .

Şafak sökmesine daha bir saat vardı ve onu şehrin her yerinde aramaya çıkmadan bu kadar uzun süre dayanabilir miydim bilmiyordum. Evim insanlarla doluydu ve kimse nasıl ilerleyeceğini bilmiyor gibiydi. Bazıları, polis durumu kontrol edebilmek için onu yakından takip etmek isterken, parayı teslim etmek için babamın tek başına gitmesi gerektiğini söyledi, ama ya piç babası ne olduğunu anlayıp Noah'a bir şeyler yapmaya karar verirse? O adamın kafası hastaydı, sırf kızını kaçırmak ve fidye istemek için bütün bir ülkeyi dolaşmıştı, her şeyi yapabilirdi.

Babamın ofis koltuğundan kalktım ve yukarı çıktım.

Noah'ın dokunduğu bir şeyin yakınında olması, kıyafetlerini koklaması, odasında olması gerekiyordu. Onun için o kadar korkmuştum ki, o an iyi olup olmadığını öğrenmek için hayatımı verirdim.

İçeri girdiğimde annesinin orada olduğunu gördüm. Gözleri ağlamaktan şişmişti ve Noah'ın milyonlarca kez giydiğini gördüğüm sweatshirtlerden birine sarılıyordu. O Dodgers'lıydı ve o buralı bile olmadığı için ona neden sahip olduğunu bile bilmiyordu ama o Noah'tı, tuhaf ve mükemmeldi ve onu seviyordu, kahretsin. Eğer ona bir şey olursa, nasıl yaşamaya devam edeceğini bilmiyordu.

Rafaella başını kaldırıp bana baktı. Dışarıya bakan pencerenin yanında duruyordu ve beni görünce bir an gözleri parladı.

"Benden ne sakladığını biliyorum," dedi tarafsız bir ses tonuyla, hiçbir duygusu olmadan; Bir an durdum, buna ne cevap vereceğimi bilemeyerek "Ona karşı ne hissediyorsun bilmiyorum Nicholas ama Noah benim hayatım, hayatı boyunca çok acı çekti, bunu hak etmiyor. " dedi hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına götürerek. Midemde bir düğüm hissettim, "Yıllardır onu son birkaç gündeki kadar mutlu görmemiştim ve şimdi... Bu değişiklikte bir tek senin parmağın olduğunu biliyorum ve sana teşekkür ediyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Ellerimi çaresizce başıma koyarken yatağın ucuna oturdum. O sözleri dinleyemedim, dinleyemedim, benim hatamdı, hepsi...

Onu o yarışlara ben götürmüştüm, Ronnie ile tanışması benim hatamdı ama hâlâ anlayamadığı şey, babasının ve o orospu çocuğunun nasıl olup da hayatımın aşkını kaçırmak için komplo kurduğuydu.

—Noah küçüklüğünden beri çok olgun bir kızdı, kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşadı ve insanlara güvenme konusunda her zaman isteksizdi. Seninle o başka biri gibi görünüyor...

Duyguların beni nasıl alt etmeye başladığını fark ettim. Korku, hüznün, çaresizlik... Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Gözlerimin dolduğunu hissettim ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına engel olamadım.

Sonra Rafaella ayağa kalkmama yardım etti ve beni kollarının arasına aldı. Bana çok sıkı sarıldı ve orada bir annenin kucaklamasının ne olduğunu görebildim. Rafaella geçmişte hatalar yapmış olabilir ama kızına hayrandı ve onu asla terk etmezdi. Hayatımda ilk kez sonunda bir ailem olabileceğini hissettim.

Hâlâ Noah'ın eşofmanına yapışmış halde beni bıraktı ve bir adım geri attı.

Onu aradım ve ona bir söz verdim.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim... Onu bulacağım," dedim gösterebildiğim tüm sakinliğimle.

Odadan çıkıp kendi odama girdiğimde bana baktı ve başını salladı.

Nuh neredesin?

Düşünmeme engel olamayarak odada volta atmaya başladım. Noah'ın bana doğum günümde verdiği minyatür arabayı görünceye kadar aklıma geldi. Yazıyı fark ederek bir elimle aldım: *Araba için üzgünüm, gerçekten, bir gün yeni bir tane alacaksın, tebrikler. Nuh.*

*bana yeni bir tane al...*teknik olarak o araba hala benimdi, kağıtlar benim adımaydı ve diğer her şey...

Anladığımda bir an inanamayarak öylece durdum; sonra topuklarım üzerinde döndüm ve aşağıya, babamın ofisine koştum. Sandalyesinde oturmuş polislerle ve güvenlik adamımız Steve'le konuşuyordu.

Onu gördüğümde göğsümde bir heyecan hissetmekten kendimi alamadım ve eğer haklıysa Noah'ın nerede olduğunu bulabileceğimizi anladım.

— *Babadedim* odaya girerken. İkisi de bana döndü. Bütün gece ayakta kaldıktan sonra yorgun görünüyorlardı. ama her ikisi de olabilecek herhangi bir şey için zihinleri tetikte ve gergindi.

"Neyin var?" dedi babam.

Sanırım onu nerede tuttuklarını nasıl öğreneceğimizi biliyorum baba, dedim yanılmamak için dua ederek.

İkisi de bana dikkatlice baktı.

"Yaklaşık bir buçuk ay önce arabamı, iki yıl önce aldığım siyah Ferrari'yi bir kumarda kaybettim," dedim ve babam kaşlarını çatı.

"Senin saçmalıkların için şimdi endişelenmemi mi istiyorsun, Nicholas?" diye çıkıştı.

Görmezden gelinen

"Ronnie arabayı aldı," dedim Steve'e bakarak konuşmaya devam ederken, "Ferrari'nin onu satın aldığımızda kilitleyen bir izleme çipi var... eğer arabaya varabilirsek..."

Birkaç dakika sessizlik oldu.

Steve bir saniye sonra, "Noah'a ulaştık," dedi.

NUH

Geldiğimden beri aynı şekilde yatmaktan tüm vücudum ağrıyordu, bilmiyorum kaç saat önce. Bazen uyuyakalmışım ama sinirlerim birkaç dakikadan fazla bilincimi kaybetmeme izin vermiyordu. Ne olacağını bilmiyordum ama acilen oradan çıkmam gerekiyordu. Arka planda çalan o disko müziğinin aralıksız gürültüsü beni yoruyordu ve içinde neredeyse hiç ışık olmayan o klostrofobik odadan bahsetmiyorum bile. Banyoya gitmeme izin verdiklerinde, odanın kapısında, nereye gittiğini bilmediğim bir merdivenin yanında birkaç adam olduğunu görebilmiştim. Babam her ne planlamışsa, Ronnie'nin gangsterinden çok daha fazla insanla yapmıştı. Dışarıdakilerin kötü bakışlarına baktığımda, babam onları cezaevindeki suçlularla olan temaslarından bilse hiç şaşırmazdım.

Köşedeki tavan penceresinden odaya küçük bir ışık girmeye başladığında, kimsenin beni bulamayacağı fikrine alışmam gerektiğini fark ettim.

Korku tüm bedenimdeyken bu düşünceler beni bir süre daha ağılattı.

Ronnie daha önce içeri girmişti. Yatağın ucunda durmuş, bana elini bile sürmeden beni izlemiş ama bana çok daha kötü bir şey yapmıştı. Odanın bir tarafındaki kırmızı ışığı söndürerek bana işkence etmişti. Hayatımda hiç olmadığı kadar korktuğum dakikalarca beni karanlıkta bırakmıştı; Onun orada, ayaklarımın dibinde, karanlıkta olduğunu ve bana bir şeyler yapabileceğini bilmek babamla aynıydı ama daha da kötüsü, çünkü bu sefer kendimi savunamaz, kaçamazdım. kimseden uzakta, bağlanmışım ve bana istediklerini yapabilirlerdi. Hıçkırıklarımı ve ışığı açma ricamı duyduğunda kahkahası hala kafamda yankılanıyordu.

O gittiğinde sakinleşmeye çalıştım ve bilmiyorum ne kadar süredir böyleydi. Dışarıda müzik o kadar yüksek sesle yankılanmayı kesmişti ve dakikalardır sadece kendi hızlı nefes alışımı duyabiliyordum.

Sonra birdenbire üst kattan gelen bir ses duydum. Sanki bir sürü insan kafamın üzerinden geçiyor gibiydi ve sonra dışarıdakiler birbirlerine bağırmaya başladılar ve buna bir sürü silah sesi ve daha fazla çığlık eklendi. Gerildim, kalbim gümbür gümbür atıyordu ta ki babam kapıdan içeri girene kadar, yüzü ter içinde ve yüzü her zamankinden daha korkunçtu.

Yanıma yaklaştı ve hızlı bir hareketle beni zincirlerden kurtardı. Elinde tuttuğu şeyi görünce ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Silahın ucunu vücudumun yan tarafına sapladı ve ben donup kaldım.

"Tek bir kasımı hareket ettirmeyi aklından bile geçirme," dedi, yaptığı baskıyla canımı yakarak.

"Lütfen..." dedim hıçkırıklarımın arasında, bu adamın her şeyi yapabileceğini anladığımda.

"Kapa çeneni!" dedi, beni dışarıdaki bir kapıya ve karanlık bir koridora doğru itti. Bu ışık eksikliği beni gerginleştirdi ve korku tüm varlığımı ele geçirdi ve adım adım ilerlememi çok zorlaştırdı. Taşlaşmışım, bu kadar basitti, o şeytandan gelen adam benimle her istediğini yapabilirdi ve ben kendimi zar zor savunabilirdim.

Başka bir kapıya gelene kadar beni o koridorda itmeye devam etti. Uzaktan insanların sesini duydum ve birinin polise bağırıldığını duydum! Umutlarım tersine döndü. Tanrım, beni bulmuşlardı.

Babam beni o kapıdan dışarı, terk edilmiş bir açık hava otoparkına ittiğinde ışık tam olarak gözüme çarptı. Beklemediği şey, orada bulunan en az yirmi polisin bölgeyi kontrol etmesi ve silahlarını bize doğrultmasıydı. Babam beni göğsüne yasladı ve silahı bana doğrulttu.

"Silahı bırak!" diye megafonla bağırdılar. Gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde yüzümden aşağı düştü ve gözlerim tüm bunlara anlam verebilecek kişiyi arayarak her yere gitti.

"Ben düşersem sen de düşeceksin küçük kız" dedi babam kulağıma.

Bir şey demedim, kendi sesimi bulamıyordum çünkü gözlerim yaşama sebebini bulmuştu. Nicholas orada bir polis arabasının yanındaydı ve göz göze gelir gelmez ellerini çaresizce kafasına koydu ve adımı haykırdı. Yanında annem ve William vardı ve o anda kesin olarak bildiğim tek şey, hayatımın geri kalanında bu insanlarla birlikte olmak istediğimdi. Onlar benim ailemdi ve şimdi sonunda anladım. Şimdi, babamın neler yapabileceğini gördükten sonra, babamı hapse attığı için kendini suçlayan o küçük parçam sonunda gitmişti. O benim babam değildi, asla olmayacaktı ve ona ihtiyacım da yoktu. Zaten hayatımda beni her şeyden çok seven bir adam vardı ve onu hak ettiği gibi sevmenin zamanı gelmişti.

"Silahı bırak ve ellerini başının üstüne koy!" diye bağırdı bir başka polis, diğerlerinin bağırlarına.

-Lütfen...*gitmeme izin verdedim* fısıltıyla. Ölmek istemiyordum, bu şekilde yapmak istemiyordum, daha yaşayacak binlerce şeyim vardı ve hepsinden önemlisi aşık olduğum kişiyle paylaşacağım.

Sonra bir şey oldu. Her şey çok hızlı gitti. Babam başını salladı, silahı keskin bir klik sesi çıkararak başımın üstüne daha sert bastırdı. Beni vuracaktı, babam beni öldürecekti ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir patlama gözlerimi sımsıkı kapatmamı sağladı, gelmeyen bir acıyı bekledim.

Beni tutan güçlü kollar beni serbest bıraktı ve birinin yanıma düştüğünü hissettim. Sağıma baktım ve her şeyin kırmızı olduğunu gördüm... bana hayat veren adamın cansız bedeninin yanında yerde kan lekesi vardı.

Yaptığım ilk şey arkamı dönüp koşmak oldu.

Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyorum, zihnim trans halinde gibiydi, koşmak ve koşmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. Vücudum katı bir şeyle çarpışana kadar yaptım. Kollar bana sımsıkı sarıldı ve sadece tanıdık bir vücudun tanıdıklığını ve beni sakinleştiren rahatlatıcı bir kokuyu hissedebildim.

"Tanrım..." dedi Nicholas kulağımın yanında, beni göğsüne yaklaştırdı. Bunu yaparken kullandığı güç beni yerden kaldırdı ve tam o anda onun kollarındayken güvende olacağımı biliyordum. Nicholas gibi bir adamla asla güvenliğim konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım, sesini yükselttiğini duyduğumda asla korkudan titremeyecektim, asla ne yaptığına ya da söylediğine dikkat etmem gerekmeyecekti; o adam beni her şeyden çok severdi ve bana asla elini süremezdi.

Yüzümü inceleyebilmek için beni geri çekti ve parmakları yarılmış dudağımı dikkatlice gezdirirken yardım edemedim ama irkildim.

"Nuh..." dedi gözlerimin içine bakarak. Bakışlarındaki acıyı, beni yeniden sağlıklı görmenin verdiği rahatlığı ve aynı zamanda beni incittiklerini görmenin körü körüne nefretini gördüm. Sadece onu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden dudaklarımı onunkilerle birleştirdiğimde acı hissetmeyi umursamadım.

Beni ağzına bastırdı ama küçük bir acı iniltisi çıkardığımı hissettiğinde beni dikkatlice itti.

"Bunun için zaman olacak aşkım," dedi yüzümü sımsıkı tutarak, "Seni çok seviyorum Noah."

Bunu söylediğini duyduğumda o kadar çok duygu hissettim ki... gözyaşlarım, vücudumu yaratan adrenalin yok olmaya başladığında bacaklarımı ele geçiren bir titremeyle birlikte geri döndü.

Sonra annem geldi ve bana sarıldı ve bir anlığına beni Nick'ten uzaklaştırdı. Ona sımsıkı sarıldım, kendimi yeniden evimde hissediyordum.

annemin bütün bunlar için yeniden acı çekmek zorunda kaldığını düşünmek de zaman ve acı veriyordu.

"Kızım..." dedi yanağıma doğru ağlarken, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi kırık bir şekilde.

"Ben iyiyim anne," dedim, bunu söylediğimi duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek.

William da oradaydı ve annemin omzunun üzerinden gözlerimiz buluştu. Gözlerinde yaşlar olduğunu görünce heyecanla başımı salladım. Yanıma geldi ve ikimizi de teselli edici bir kucaklamanın içine çekti.

Bu yüzden beni bıraktıklarında arkamı dönüp gözlerimle babamı aramaktan kendimi alamadım. Onu ambulansa bindiriyorlardı. Göğsünün yan tarafından vurulmuştu, bu yüzden geçip geçmeyeceğini bilmiyordu. Artık bunu düşünmüyordum ama Ronnie'nin sağ salim çıktığını görünce endişelenmem gerekti. Onu elleri arkasından bağlı bir şekilde dışarı çıkarıyorlardı ve Nicholas bizden ayrılıp Ronnie'nin yanına gidip onu gömleğinden yakalayıp durmaksızın yumruklamaya başlayana kadar ne olduğunu anlayacak zamanım bile olmadı.

Tek görebildiğim kolunun yukarı aşağı hareket etmesiydi, o kadar kabaydı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Neyse ki uzun sürmedi.

"Seni öldüreceğim, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Nicholas, iki polis onu geri çekerken; direndi ve başka bir kişi müdahale etmek zorunda kaldı. Ronnie'nin yüzü biçimsizdi, yüzünden aşağı kan damlıyor, babamın kanının kirlettiği zemini lekeliyordu.

Kalbim dakikada bir mil atmaya başladı ve annemin kucağından kurtulup Nick'in olduğu yere koştum. Gözlerinin kızardığını ve şiştiğini görünce hemen kollarına atladım. Tüm bu deneyimlerden benim kadar o da acı çekmişti ve kendimi toparlayabilmek ve babamın eylemleriyle kırıdığı parçaları bir araya getirebilmek için onun etrafında olmasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen dur..." dedim ona, bedeninin benimkinin yanında titrediğini hissederek.

"Onu öldürmek istiyorum, Noah," dedi, ağzını saçlarıma gömerek.

"Biliyorum, ama şimdi sana ihtiyacım var," dedim ona, tuhaf bir duygu beni ele geçirirken, yorgunluktan mıydı, yoksa son birkaç saatte yaşadıklarımın bir sonucu mu bilmiyorum ama aniden Tüm bunlara devam edecek gücüm kalmamıştı. Bacaklarım gevşeyip gözlerimi kapatıp bilinçsizliğin tatlı sükunetine sürüklenirken gömleğine sarıldım.

NICK

Arabanın izleme çipinin gerçekten de aktif olduğunu doğruladığımızda, Noah'ın nerede olduğunu bulmamız an meselesiydi.

Ronnie'nin arabayı Noah'ın tutulduğu yere götürmemiş olma ihtimali çok yüksek olduğundan, yanılıyor olabileceğimden korkuyordum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Ronnie'nin son birkaç aydır arabamı her yere sürdüğünü biliyordum, bu yüzden haklı olma ihtimalim çok yüksekti ve Noah GPS'te görünen köhne gece kulübünde ydi.

Babam polisle konuşuyordu, etkileyici bir kargaşa olmuştu ve nasıl ilerleyeceklerini planlamaya çalışıyorlardı. Babamın ofisi insanlarla dolup taşmıştı ve bir grup polis, Steve'le birlikte gece kulübü planlarını inceliyordu.

Planlara göre Noah büyük olasılıkla binanın batı tarafındaki bodrum katında tutuluyordu. n kapıları çıkışsız bırakarak onları köşeye sıkıştırırsak, piç babasının dışarı çıkması için tek bir yol vardı, o da binanın arkasındaki yangın kapısından geçmekti. Tüm devriyelerle birlikte onu orada bekleyeceklerdi, dışarı çıkmaya karar verirse kaçmasının hiçbir yolu yoktu ve gerçekten oradalarsa kaçmasına izin vermeyeceklerdi, o orospu çocuğu oradaydı. düşünmeden çok önce hapse girecek.

"Dışarı çıkmaya karar vermemesi, içeride kilitli kalması ihtimalini araştırın," dedi bir polis, kesinlikle o anda Noah'ın bulunduğu odayı işaret ederek.

"şey, kahrolası kapıyı kırıyorsun, kahretsin," dedim, onu hemen aramaya gitmek istiyordum, ona her şeyi yapıyor olabilirlerdi ve biz hâlâ burada sohbet ediyorduk, oysa Noah yaralanabilirdi ya da başka bir şey. daha kötüsü.

"Bay Leister, bırakın çalışalım," polis beni otoriter bir şekilde durdurdu.

Benimle konuşmalarından ve Noah'ın hayatı hakkında karar vermelerinden nefret ediyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ofisten çıktım ve sanırım iki yüz sigarayı ağzıma aldım.

Dışarıda, verandada her türden insan toplanmıştı ve kapıda, yuvarlak çeşmenin yanında, evin çevresinde en az yedi devriye arabası ve memur vardı. Evin kapalı kapısı önüne kameralarını yerleştirmeye başlayan haber daha şimdiden servis edilmişti. Midemin bulandığını hissederek arkamı döndüm.

"Onu öldürebilir, William!" O sırada içeriden bağırıldıklarını duydum.

Polislerin nasıl babamın ofisinden çıkıp devriye arabalarına doğru koştuğunu görmek için neredeyse içeri koştum. Çaresiz görünerek babamın kollarına sarılmış ağlayan Rafaella'nın yanına gittim.

"Yapmayacak, sakın ol, nerede olduklarını zaten biliyoruz Ella, söz veriyorum ona bir şey olmayacak," dedi babam karısını rahatlatmaya çalışarak.

"Ne oldu, nereye gidiyorlar?" dedim korkuyla.

"Kulüp dışında silahlı birkaç adam gördüğünü teyit eden bir tanık aradı, Nicholas orada, onu arayacaklar."

Tüm vücudumun panikle donduğunu hissettim.

"Burada kalmayacağım," dedim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıdan çıktım.

Sonra güçlü bir el kolumu kavradı ve beni durdurdu.

Babam doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Gitmiyorsun, Nicholas," dedi.

Ne diyordu o?

"Burada kalmayacağım!" diye bağırdım, kendimi çekerek ve neredeyse koşarak merdivenlerden aşağı koştum. Bazı polisler çoktan evi terk ediyorlardı, kız arkadaşımın ölümüne neden olabilecek görevi yerine getirmek için çıkıyorlardı.

"Rafaella!" Babamın arkamdan bağırdığını duydum. Noah'ın annesinin nasıl koşarak bana doğru geldiğini görmek için birkaç saniye döndüm.

"Beni de yanına al Nicholas," dedi, gözyaşlarına hakim olamayarak ama yüzünde sert bir kararlılıkla.

Bize yaklaşan babama şüpheyile baktım, yüzü benimki kadar soğuk ve korkmuş olmalıydı.

"Bu aileden kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim. Eve gel! diye bağırdı, Rafaella'yı dirseğinden yakaladı; Hepimiz kadar korktuğunu biliyordum, böyle bir şey başımıza gelmemiştii, babamın bu durumdan korktuğunu gözlerinde gördüm, Rafaella'ya bakışı neredeyse benim bakışımla aynıydı. Noah, ve ben de aynı şekilde, aynı şekilde, kahrolası bir adam kaçırma olayının merkezine gitmeye istekli olan kişi olsaydı, aynı şekilde tepki verirdim.

"Beğensen de hoşlanmasan da ben gideceğim William Leister, söz konusu olan benim kızım!" diye çaresizce ona bağırdı; konuşmaya devam etmesini engelleyen hıçkırıklar.

babama baktım

"Ben gidiyorum baba sakın beni

durdurma." Babam çaresizce iki tarafa da

baktı.

"Tamam, ama polisle gideceğiz," diye sonunda kabul ettim.

On dakika sonra arkamızda üç polis arabası ile şehri geçiyorduk. Dahili telefonda neler olup bittiğini nasıl bildirdiklerini dinlemek beni sinirden öldürüyordu. Zaten gelmişlerdi ve girmek için ana kapıları çevreliyorlardı.

Oraya varmamız fazla uzun sürmedi ve devriye arabası doğrudan Noah'ın babasının kaçmaya karar vermesini bekledikleri yere gitti. İçeriden gelen sesler kulağımıza gelince diğer polisler kapının etrafında pozisyon aldılar. Silah seslerini duyunca arabadan indim.

Yanıdaki polis kolumdan sıkıca tuttu.

— *Sen burada kaldedi otoriter bir şekilde.*

Noah'ın sağlıklı ya da yaralı olarak çıkacağı kapıya bakarken, istediğini yaptım, henüz bilmiyordum.

Uzun sürmediler. On dakika sonra, tüm polis gerginken, kapı nihayet açıldı ve Noah ile babası, dışarıda onları bekleyen ekrana şaşkınlıkla göz kırparak belirdiler.

Nuh kanlar içindeydi...*o yaralandı.*

Beni arkadan tuttuklarını hissettim, onları aramak için kaçmaya çalıştığımın farkında bile değildim.

"NOAH!" diye bağırdım tüm gücümle. Gözyaşları içinde korku belirirken gözleri benimkilere kaydı. Babası ona silah doğrultmuştu, o kollarının altına sıkıştırılmıştı, kahrolası tabanca doğrudan kafasına doğrultulmuştu.

Bir polis megafonla "Silahı bırak!" diye bağırdı.

Umutsuzca ellerimi başıma koydum. O orospu çocuğu ona bir şeyler anlatıyordu ve Noah'a yansıyan dehşet bir içgüdüğü tetikledi.

şimdiye kadar yaşadığımı hiç düşünmediğim bir katil.

Onu öldürecektim, kendi ellerimle öldürecektim.

"Silahı bırak ve ellerini başının üstüne koy!" diye bağırdılar tekrar.

Sonra gözlerim her şeyi ağır çekimde tekrar oynuyormuş gibi görmesine rağmen her şey çok hızlı oldu.

Noah'ın babası silahı kaldırdı, emniyetini çıkardı ve kararlı bir şekilde Noah'ın kafasına sapladı; Noah gözlerini sımsıkı kapattı ve ardından bir silah sesi odada yankılandı.

Noah'ın babası başını bizim bulunduğumuz yere çevirdi, Rafaella'ya baktığını biliyordum çünkü çaresizce ağlamaya başladı.

Baygın halde yere düşene kadar kan gömleğini kırmızıya boyadı. Noah, babasının cesedine şaşkınlıkla baktı; Başını bana doğru kaldırdı, önce afalladı... ve koşmaya başladı.

Beni tutan polisten uzaklaştım ve onu aramaya gittim.

Ancak onu kollarımda hissettiğimde tekrar sakince nefes alabildim; ancak vücudunu yanımda hissettiğimde yaşadığını tekrar hissedebildim.

"Tanrım..." dedim onu yerden kaldırıp kendime yakın tutarak. Onu sıkıca tuttuğumda hıçkırıkları daha da yükseldi.
onu vücudumun altına koymak, onu hayatım pahasına korumak istiyorum.

Vücudunun her bir parçasını incelemek için çaresizce onu yere indirdim. Yüzünü ellerimin arasına aldım, ona vurmuşlar, kahretsin, ona vurmuşlar.

Vücudumun titremeye başladığını hissettim, onu tekrar incitmelerine izin vermişim, ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime söz vermişim ve şimdi onu hayal kırıklığına uğrattığının kanıtını kendi gözlerimle gördüm.

"Noah..." dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Ondan özür dilemek, bunun olmasına izin verdiğim için beni affetmesini istiyordum. Hayatımda hiçbir şey için kendimi bu kadar suçlu hissetmediğimi ve hayatımın aşkını yüzünde izlerle görünce acıdan bu kadar çok bunaldığımı hatırlamıyorum.

Elleri boynuma gitti ve dudaklarını benimkilere değene kadar beni kendine yaklaştırdı. Onu dünyadaki her şeyden çok öpmek istiyordum ama ağzıma sertçe bastırdığında acısını hissettim.

Onu dikkatlice ama kararlılıkla ittim.

"Bunun için zaman olacak aşkım," dedim ona, alınlarımızı birleştirerek, onun acısını benimki gibi hissederek -*Seni çok seviyorum Nuh.*

Döktüğü binlerce gözyaşına iki gözyaşı daha eklendi ama Rafaella kızını kollarına alabilmek için beni itmeden önce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Umutsuzca birbirlerine sarılmalarını izledim. Babam aynısını yapmadan önce bir an bana baktı ve artık böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını biliyordum; Babamda kimsenin ailemize parmak basmayacağı sözünü gördüm.*asla daha fazla*

Noah annesinden uzaklaştığında yaptığı ilk şey babasının ambulansa yüklenmesini izlemek oldu. Bakışının neyi yansıttığını nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama Ronnie bir polis tarafından yakalandığında korkunun vücuduna nasıl geri döndüğünü gördüm.

Aklım bulutlandı, her şeyi kırmızı gördüm.

Oraya içimde kabaran o kadar derin bir nefretle gittim ki onu şimdi ve burada öldüreceğimi, işini bitireceğimi biliyordum ve sonuçları umurumda değildi.

Polisi yoldan çektim ve Ronnie'yi gömleğinden yakaladım. İlk darbe sonrakiler kadar sertti, hiçbir şey umurumda değildi, sadece onu öldürmem gerektiğini biliyordum, her darbeye Nuh'un yaralarını, korkmuş yüzünü, yanaklarındaki gözyaşlarını görüyordum.

Böylece beni uzaklaştırdılar. Beni arkadan sımsıkı tuttular, beni durdurmak isteyenlere karşı kendimi göstermek istedim ama Noah'ı dehşete düşmüş bir suratla ve Ronnie'yi ayaklarımın altında ağdanın yanında kanlar içinde görünce görüşüm netleşti.

Noah annesini bırakıp kendini kollarıma attı, eli sonsuz şefkatle gözyaşlarımı silene kadar ağladığını fark etmemiştim.

— *Lütfen durbana yalvardı ve vücudumun onunki kadar titrediğini hissettim.*

Kendim ve duygularım üzerindeki kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu bilerek, "Onu öldürmek istiyorum, Noah," dedim.

Gözleri benimkileri aradı.

"Biliyorum, ama şimdi sana yanımda ihtiyacım var," dedi alçak bir fısıltıyla; Elleri yanaklarımdan omuzlarıma düşene kadar kaydı, bir saniye sonra bakışlarının kaybolduğunu ve odaklanmadığını hissettim.

— *Nuh?* Kollarıma düştüğünde onu tuttum dedim. Bir doktor! Tepki vermediğini görünce bağırdım. İçimde yayılan korkuyla onu yerden kaldırdım. *Onu vurmuşlar mıydı? İçinde göremediği bir şey mi yapmışlardı?*

"Uyan Noah," dedim, ambulansın olduğu yere gelene kadar onu kendime bastırarak.

"Bana ver," dedi doktor, etrafımda polis arabalarının alarmları çalmaya başladı ve Rafaella babamla birlikte yaklaştı.

"Nesi var onun?" dedim onu kollarımdan alıp ambulansa bindirirken.

Ambulansa binerken titreyerek başını sallayan Rafaella'ya "Hastaneye gidiyoruz, annesi siz misiniz?" diye sordular.

"Ben de gidiyorum." dedim herhangi bir cevap vermeden.

Babam, "Ben arabayla gelirim," dedi.

Ambulans yolculuğu beni ebedileştirdi. Noah'ın bilinci hâlâ yerinde değildi ama hızlı bir kontrolden sonra doktor ciddi bir şeyi olmadığını söyledi.

Noah'nın yanına gittim ve elimi dikkatlice saçlarından geçirdim.

"Özür dilerim Noah, özür dilerim..."

NUH

Gözlerimi açtığımda bir hastane yatağındaydım. Başım ve yüzüm ağrıyordu ama yanımda kimin olduğunu görünce içim rahatladı.

"Nihayet uyandın," dedi Nicholas, tuttuğu elimi öperek.

"Ne oldu?" dedim oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan.

- Bayıldın - açıkladı, berrak ve endişeli gözlerini benimkilere dikerek - Doktorlar psikolojik olarak yorgun olduğunu söylediler. Uyutmak için sana bazı haplar verdiler... Aklın yorulmuştu.

Hepsini kabul ederek başımı salladım. Olan her şeyi hatırladım, kaçırılmayı, hem babamın hem de Ronnie'nin bana verdiği dayakları, babamın beni vuracağını düşündüğüm anı, kanlar içinde yere düştüğü anı...

"Ona ne oldu?" diye sordum bir süre sonra.

Nicholas ne istediğini anında anladı. Bana şüpheyile baktı

ama sonunda konuştu.

"Noah başaramadı... Kurşun kalbini deldi, hastaneye bile gitmedi.

Bu çok tuhaftı ve belki de içimde bir şeyler çalışmıyordu, çünkü kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum... rahatlama dışında, göğsümdeki baskıyı kaldıran sonsuz bir rahatlama, on yıldan fazla bir süredir acısını çektiğim bir baskı. .

"Her şey bitti," dedi Nick, yatağımın yanındaki sandalyeden kalkıp yüzümü ellerinin arasına alarak.

seni incittim... Seninle ilgileneceğim, Noah.

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

-Her şeyin böyle biteceğini hiç düşünmemiştim... ne de şimdi ailelerimizi bir araya getirdiği için kadere şükredebileceğim... İki ay önce temsil ettiğin her şey benim için cehennem demektir ve şimdi...

Dedim ve yatakta diz çöktüm. Ellerini dikkatlice belime indirirken yüzünü ellerimin arasına aldım, "Seni seviyorum Nick... Seni delice seviyorum."

Bir an sonra dudakları nazikçe ama ikimizin arasında yükseldiğini bildiğim tüm sevgiyle dudaklarımı öptü. Ömürde bir kez olan o aşk, kalbimize dokunan ve hep bizimle kalan o aşk, her şeyle kıyasladığımız, aradığımız, hatta nefret ettiğimiz o aşk... hayatta olmamız, bizi gerekli kılar ve bu bizi, başka bir insanın onsuz yaşayamayacağı tek şey yapar... Ve ben onu yeni bulmuştum.

NICK

...bir ay sonra.

"Gözlerini açmayı aklından bile geçirme," dedim heyecanla onu odanın ortasına götürürken. Sonunda onun orada olması bana kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir sevinç verdi. Hayatımda yaptığı değişiklik, ilişkimizde yeni bir başlangıç anlamına gelebilirdi ama bu gerekliydi ve ihtiyacımız olan tüm zamanı birlikte geçirebilmek için uzun vadede iyi bir şeydi.

"Sürprizlerden nefret ederim, biliyorsun," dedi huzursuzca hareket ederek. kendi kendime gülümsedim

"Bunu seveceksin," dedim arkasında durarak, "Tamam... Şimdi! - dedim kafasına bağlı olan bandı çıkararak.

Gözleri önündeki odaya kaydı. Hemen girişte, oturma odasını, mutfağı ve küçük bir yemek odasını görebileceği yeni aldığı çatı katındaydık. Çok büyük değildi, bir kişinin rahatça yaşayabileceği kadardı ama şehirdeki en iyi dairelerden biriydi. Bir aile arkadaşım onu benim zevkime göre dekore etmişti ve daire harika olmuştu. Kahverengi ve beyaz tonları ile mekana sıcak ve modern bir görünüm kazandırmıştı. Odanın ortasına, film izleyebileceği ve Noah'la baş başa vakit geçirebileceği çikolata renkli büyük bir kanepenin önüne büyük bir şömine yaptırmıştı; Mutfak küçüktü ama ihtiyacınız olan her şey vardı, iki kişinin rahatça kahvaltı yapabileceği küçük bir ada. Ahşap zeminlerde kalın halılar ve doğrudan şehre bakan büyük bir pencere vardı ve tam o anda gecenin karanlığında manzara etkileyiciydi.

Ağzı açık kalan Noah'a baktım.

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Sözsüz bir şekilde başını salladı. Bir süre sonra konuşmaya karar verdi.

"Senin mi?" diye sordu, öne doğru birkaç adım atıp elini kanepenin arkasına koyarak.

Bana döndüğünde bunalmış veya endişeli olduğunu gördüm, tepkisini nasıl tanımlayacağımı tam olarak bilemedim.

"Evet, orada yaşayacağım ama zamanının büyük bir bölümünü burada benimle geçireceksin, o yüzden aldım, hiçbir engel olmadan birlikte olalım diye" dedim ona. , olduğu yere yaklaşıyordu. Onu orada görmeyi çok sevdim, şimdi gerçekten bir ev gibi görünüyordu.

Bir saniye sonra yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Harika..." dedi ama benden bir şey saklıyordu, bunu gözlerinden görebiliyordum.

Saçlarını okşadım, kulaklarının arkasına yerleştirdim ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Neler oluyor?" dedim bu ifadeden endişelenerek. Başını

salladı ve sonunda içini çekti.

"Seni her gün görmeyi özleyeceğim, o kadar," dedi daha da yaklaşarak ve başını göğsüme yaslayarak. Kahretsin, ben de onu özleyecektim, kalkıp onunla kahvaltı etmeye bayılıyordum, onu darmadağınık ve dağınık görmeye bayılıyordum ama bana her zaman gülümsemeye hazırды ve ön kapıda güvende olduğumu bilme hissinden bahsetmeye bile gerek yok. .. Artık hareket ettiğim için her şey değişecekti ama bunun gerekli olduğunu da biliyordum. Babamla yaşamak ve üvey kızına aşık olmak hatta aynı çatı altında olmak delilikti. çok azı vardı

baş başayken kendimizi rahat hissettiğimiz zamanlar ve artık kendi evim olduğu için Noah ebeveyn gözetimi olmadan tüm zamanını benimle geçirebilecekti.

-Ve ben, ama bu gerekli, seni her gün görüp de canım istediğinde bunu yapamamaya dayanamıyorum-dedim yüzümü kaldırıp o mükemmel dudakları öperek--Bu bile değil-dedim ki, öpücüğü derinleştirip, kızın bende uyandırmayı başardığı tüm tutkuyla dillerimizi birbirine geçirmesi. Tepkisi anındaydı ve arzu yarım saniye içinde vücudumu ele geçirdi... bende yarattığı etki buydu... beni tamamen delirtiyordu. güzel bacakları kalçaları

Dudaklarımın altından güldü.

"Bu da değil," diye tekrarladı, gömleğini sıyrıp başımın üzerinden çıkarırken.

Ellerinin omuzlarımı ve boynumu okşadığını hissettiğimde inledim. Artık yeni odam olan yere gelene kadar yürüdüm. Kocaman bir yatağı vardı ve oradan manzaralar da muhteşemdi. Onu yumuşak yastıkların üzerine yatırdım ve beyaz bluzunun küçük düğmelerini açmaya başladım.

"Sanırım beni ikna ettin... Burayı seviyorum," dedi, bir saniye sonra içini çekerek teninin her santimini öpmeme izin verdi.

"Beğeneceğini zaten biliyordum," diye yanıtladım ağzına yaklaşıp.

İşte o an, bu kadının hayatım boyunca yanımda olacağını anladım. Onu her şeyden çok seviyordum ve beni onunla tanışmadan önceki hayatım olan kara delikten çıkarmayı başarmıştı.

Anlamak bizim için zor olmuştu ama artık birlikte olduğumuza göre ilişkimizi ilerletmek için birlikte çalışacaktık.

Hayatlarımız kolay geçmemişti ve tam da bu nedenle birbirimizi çok iyi anlıyorduk. Kritik ve zor bir anda

fırtınanın ortasında diğerrinin cankurtaran halatı olmuştur ve bu kolay bulunamayan bir şeydir.

Birkaç saat sonra onu kollarımda uyuttuğum zaman çok önemli bir şeyin farkına vardım... Işıklar kapalıydı ve pencereden ışık gelmiyordu... Noah rahat ve sakin bir yüzle uyudu ve hiç ışık yoktu. Kusursuz yüzünde bir korku izi... O zaman anladım ki ona da yardım etmişim, hayatında köklü bir değişiklik yapmışım... ve bu tamamen benim hatammış.

SON